Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, Basarabov

(27 octombrie)

Biserica Ortodoxă sărbătoreşte la 27 octombrie pe Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, ale cărui moaşte sunt la Patriarhia Română. Prezenţa sfintelor sale moaşte în Catedrala Patriarhală din Bucureşti este un mare dar dumnezeiesc. Credincioşii au unde alerga în vreme de necaz, călugării au în mijlocul lor un sfânt călugăr; bolnavii au un doctor minunat care vindecă atâtea boli fără de plată, iar locuitorii capitalei au un mare protector duhovnicesc, care se roagă în cer pentru ţară şi pentru poporul român binecuvântat. Şi este un lucru cu totul dumnezeiesc să ai un asemenea protector în cer.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 5
Slujba prea cuviosului părintelui nostru Dimitrie cel nou din Basarabi 8
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor 29
Acatistul cuviosului Dimitrie cel nou, Basarabov 38
Acatistul cuviosului Dimitrie cel nou, Basarabov de Sandu Tudor.....49
Acatistul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou Basarabov 69
Acatistul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor (27 octombrie).....78
Paraclisul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor (27 octombrie).....92
Paraclisul cuviosului Dimitrie cel nou, Basarabov.....105
Imnografie 119
Vieţile Sfinţilor – Prea cuviosul părintele nostru Dimitrie cel nou, ale cărui sfinte moaşte se află în Bucureşti 121
Viaţa şi nevoinţele cuviosului Dimitrie cel nou 126
Sfinţi români - Sfinţi români din sec. VII-XIII - Sfântul Dimitrie cel nou de la Bucureşti 138
Sinaxar 27 octombrie 143
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor (ale cărui moaşte se află în Catedrala Patriarhală) 149
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor (ale cărui moaşte se află în Catedrala Patriarhală).....151
Proloagele din 27 octombrie 156
Sfinte moaşte ale cuviosului Dimitrie cel nou.....162
Moaştele Sfântului cuvios Dimitrie cel nou 169
Adrian Cocoşilă - Cum au fost furate Moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov 180
Moaştele Sfinţilor trei Ierarhi aduse la pelerinajul din Bucureşti cu ocazia sărbătorii Sfântului cuvios Dimitrie cel nou în 2015.....183
Predici 188
Părintele Ilie Cleopa - Predică la cuviosul părintele nostru Dimitrie cel nou .189
Părintele Sofian Boghiu - Predică la Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, Basarabov - “Suntem pe pământ ca să câştigăm cerul!” 193
Arhimandrit Dr. Vasile Vasilache - Predică la Sfântul Dimitrie Basarabov.....203

Protos. Dr. Vasile Vasilache şi Diac. Niculae I. Şerbănescu - Povestea unui manuscris - Paraclisul şi Acatistul Sfântului Dimitrie cel nou, Basarabov ... 209
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la pomenirea Sfântului Dimitrie Basarabov ... 213
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la cei doi Sfinţi Dimitrie ... 217
Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu - Sfântul Dimitrie Basarabov, ocrotitorul Bucureştilor ... 223
Nifon ploieşteanul, episcop-vicar patriarhal - Predică la Sfântul cuvios Dimitrie cel nou ... 228
Protos. Dosoftei de la Măn. Putna - Predică la praznicul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou (2012) ... 236
Bârna din ochiul fratelui, haina judecătorului sau a doctorului sufletesc şi mândria nebună de a crede că “eu ştiu” şi “eu îi îndrept pe ceilalţi” ... 242
Pr. Prof. Ene Branişte - Cuvânt la Sfântul Dimitrie Basarabov ... 245
Pr. Nicolae Dascălu - La sărbătoarea Sfântului Dimitrie cel nou, un arc peste timp ... 251
Timotei Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor - Cinstirea Sfântului cuvios Dimitrie cel nou și umilinţele anului 1989 ... 253
Timotei Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor - Bunătatea şi discreţia cuviosului Dimitrie şi cetatea primitoare ... 259
Prof. Dr. Mihaela Palade - Icoana cuviosului Dimitrie, cel retras din lume, pentru lume ... 264
Sărbătoarea Sfântului Dimitrie cel nou (2017) : Patru conducători de Biserici Autocefale coliturghisesc în Bucureşti ... 268
Patriarhul Kirill, către poporul român: „Evlavia dumneavoastră este o mărturie a înfloririi Ortodoxiei româneşti de astăzi” ... 275
„Smerenie și curaj, smerenie și speranță”, recomandă patriarhul României de Sfântul Dimitrie cel nou - 2019 ... 282
Gabriel Vasile - Sfântul ierarh Dionisie Erhan pe Dealul Patriarhiei după 85 de ani ... 285
Sorin Ioniţe - Canonizarea episcopului Dionisie Erhan a fost proclamată la București de Sfântul Dimitrie cel nou ... 293
Sorin Ioniţe - Tomosul sinodal pentru proclamarea canonizării Sfântului ierarh Dionisie Erhan, Episcopul Cetăţii Albe-Ismail ... 296
Diac. George Aniculoaie şi Augustin Păunoiu - Minunile Sfântului Dimitrie cel nou ... 300

Din minunile cuviosului Dimitrie cel nou săvârşite asupra unor credincioşi din zilele noastre 307
Cele două surori evlavioase şi părticica din moaştele Sfântului Dimitrie cel nou 311
Monahul Lavrentie şi moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov 312
Ioanichie, episcopul care s-a vindecat lângă racla Sfântului Dimitrie cel nou 313
Sărbătoarea cuviosului Dimitrie cel nou (Basarabov) - Părintele Gheorghe Calciu şi Sfântul Serghie Meciov despre moaştele Sfinţilor şi cinstirea lor 314
Gheorghe Vasilescu - Sfântul Dimitrie cel nou, ocrotitorul Capitalei..... 332
Augustin Păunoiu - Sfântul Dimitrie cel nou în istoria mai veche şi mai nouă a Bucureştiului..... 339
Veşmântul cuviosului Dimitrie cel nou 343
Istorioară - Prietenii creştinului..... 344
Semnificaţia numelui Dumitru 345
Mihai-Alex Olteanu - Sfântul cuvios Dimitrie cel nou în iconografie 346
Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Dimitrie Basarabov 347
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea „Sfântul Dimitrie cel nou” - Basarabov, Bulgaria.. 364
Pr. Silviu Cluci - (Foto) Pelerin pe urmele Sfântului Dimitrie cel nou la Mănăstirea Basarabov 367
Dorina Zdroba - Pe urmele Sfântului Dimitrie cel nou: Mănăstirea de Piatră de la Basarabovo..... 383
(Foto) Catedrala Patriarhală din București 400
(Foto) La racla Sfântului Dimitrie cel nou 416
(Foto) Scenele din viața Sfântului Dimitrie cel nou de pe racla sfintelor sale moaște..... 422
Icoane..... 427

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

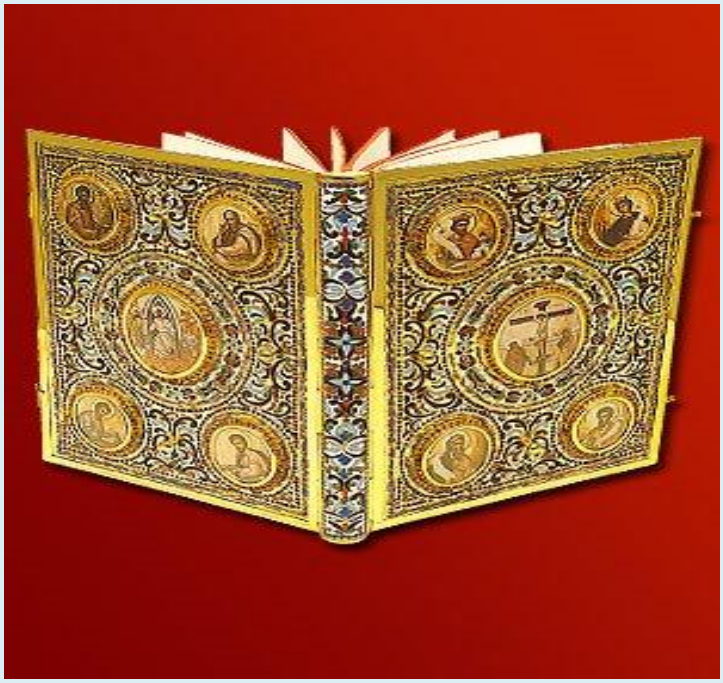

Ev de la Ioan 10, 9-16

9. Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla.

10. Furul nu vine decât ca să fure şi să junghie şi să piardă. Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale.
12. Iar cel plătit şi cel care nu este păstor, şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le risipeşte.
13. Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu are grijă de oi.
14. Eu sunt păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15. Precum Mă cunoaşte Tatăl şi Eu cunosc pe Tatăl. Şi sufletul Îmi pun pentru oi.
16. Am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc, şi vor auzi glasul Meu şi va fi o turmă şi un păstor.

Apostol

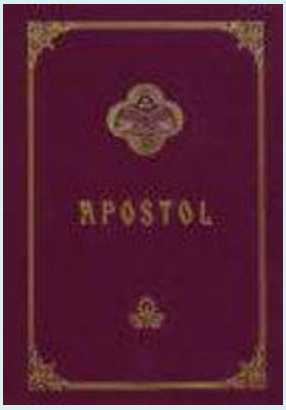

Epistola către Efeseni a Sfântului apostol Pavel

Efeseni 4, 7-13

7. Iar fiecăruia dintre noi, i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos.
8. Pentru aceea zice: "Suindu-Se la înălţime, a robit robime şi a dat daruri oamenilor".
9. Iar aceea că "S-a suit" - ce înseamnă decât că S-a pogorât în părţile cele mai de jos ale pământului?
10. Cel ce S-a pogorât, Acela este Care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca pe toate să le umple.
11. Şi el a dat pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători,

12. Spre desăvârşirea sfinţilor, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos,
13. Până vom ajunge toţi la unitatea credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârşit, la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos.

Slujba prea cuviosului părintelui nostru Dimitrie cel nou din Basarabi

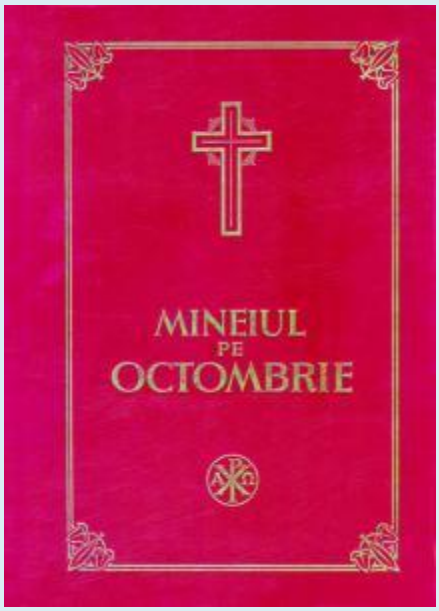

Slujba prea cuviosului părintelui nostru Dimitrie, n-a fost în Mineiele bisericeşti, ci numai în osebita filadă. Iar pe vremea şi cu binecuvântarea Înalt Preasfinţitului mitropolit Meletie s-a pus după slujba Sfântului Nestor; că cei ce vor avea evlavie şi vor voi să poată să-i cânte slujba cu polieleu, după cum este cea de faţă, pentru sfintele lui moaşte ce se află la sfânta Patriarhie din Bucureşti.

La Vecernie

După obişnuitul Psalm, citim: Fericit bărbatul... Starea întâi. La Doamne, strigat-am...,

Stihirile pe 8, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Nicidecum nu te-ai înşelat de dulceţile trupului, nici de mărirea veacului acestuia trecător nu te-ai amăgit cu ispitele, mărite Dimitrie; ci cu totul te-ai arătat, slugă bună Stăpânului, primind jugul cel prea bun şi sarcina cea uşoară a vieţii celei curate; pentru aceasta te fericim (de două ori).

Ascultând pe Stăpânul tău, Cel ce zice prin rostul său, Cel ce voieşte a urma după mine, să lepede toată voia sa trupească şi Crucea să-şi ia şi să vină după mine. Din

pruncia ta ai urmat aceasta, lepădându-te de toată deşertăciunea lumească, prea cuvioase Dimitrie (de două ori).

Pavel apostolul, vasul cel sfânt al alegerii zice: Pe cei slabi şi pe cei simpli i-a ales Domnul, ca să înfrunte pe cei tari ai lumii acesteia; ceea ce mărturisim pentru tine, cuvioase; că păstor fiind, simplu, şi slugă între oameni, ca un prunc fără prihană, cu fericire te-a prea mărit.

Ostenelile trupului, înfrânarea poftelor şi privegherea de toate nopţile, smerenia cea către toţi şi blândeţele, te-au prea mărit şi vestit te-a arătat tuturor credincioşilor, o Dimitrie; dar ca cel ce ai mare îndrăzneală către Stăpânul, roagă-te ca şi noi toţi să ne mântuim.

Ca o stea fiind luminat de razele Soarelui celui înalt şi luminat Iisus Hristos, luminează-ne sufletul celor ce suntem întunecaţi de norul ispitelor şi de rele supărări; ca să putem fi fiii luminii prin candela aprinsă, ieşind spre întâmpinarea Mirelui şi Stăpânului.

Pe noi care te fericim cu credinţă şi prăznuim prin glasuri de laudă pomenirea ta, de tot necazul şi patima, de boli năpraznice, din primejdii şi din nevoi izbăveşte-ne te rugăm; ca să prea mărim îndrăznirea ce ai către Stăpânul, ca slugă credincioasă, prea fericite Dimitrie.

Slavă..., glasul al 2-lea

Precum oarecând porumbelul a vestit lui Noe contenirea potopului şi înduplecarea Stăpânului, aşa şi sfintele tale moaşte fericite, ne-au pricinuit încetarea tuturor scârbelor şi nu numai vestitor de bucurie te-ai arătat, ci şi mijlocitor te-ai făcut către Domnul, pentru potolirea mâniei, celei cu dreptate pornite asupra noastră. Pentru aceasta toţi cu un glas te fericim şi cu credinţă alergăm la ajutorul tău; că prin rugăciunile tale cele bine primite lui Dumnezeu, să scăpăm de toată ispita şi să ne împărtăşim veşnicei împărăţii cereşti.

Şi acum....., a Născătoarei, asemenea

Trecut-a umbra legii şi harul a venit; că precum rugul n-a ars fiind aprins, aşa Fecioară ai născut şi Fecioară ai rămas. În locul stâlpului celui de foc, a răsărit Soarele dreptăţii; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei şi citirile din Sfânta Scriptura (Caută în Minei ziua 14, pag. 174)

De la înţelepciunea lui Solomon citire

Cap. 3, vers 1:

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu, şi nu se va atinge de dânsele munca. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuţi a muri, şi s-a socotit pedepsire ieşirea lor, şi mergerea de la noi sfărâmare; iar ei sunt în pace. Că înaintea feţei oamenilor de vor lua şi muncă, nădejdea lor este plină de nemurire; şi puţin fiind pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dărui; că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii şi i-a aflat luişi vrednici. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei, şi ca o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Şi în vremea cercetării sale vor străluci, şi ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor limbi şi vor stăpâni popoare, şi va împărăţii într-înşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul. Că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetarea întru aleşii Lui.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 5, Vers 16.

Drepţii în veci vor fi vii, şi întru Domnul plata lor, şi purtarea de grijă pentru dânşii de la Cel Preaînalt. Pentru aceasta vor lua împărăţia podoabei, şi stema frumuseţii din mâna Domnului; că cu dreapta Sa va acoperi pe ei, şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va toată arma dragostea Lui, şi va într-arma făptura spre izbânda vrăjmaşilor. Îmbrăca-se-va în zaua dreptăţii, şi-şi va pune luişi coif judecata cea nefăţarnică. Lua-va pavăză nebiruită sfinţenia, şi va ascuţi cumplită mânie întru sabie, şi va da război împreună cu Dânsul lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nimeritoare săgeţile fulgerelor, şi ca dintr-un arc bine încordat al norilor, la ţintă vor lovi. Şi din mânia cea zvârlitoare plină de pietre se vor arunca grindine, întărise-va asupra lor apa mării, şi râurile îi vor îneca de năprasnă. Sta-va împotriva lor Duhul puterii, şi ca un vifor va vântura pe ei, şi va pustii tot pământul fărădelegea, şi răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Auziţi dar împăraţi şi înţelegeţi, învăţaţi-vă judecătorii marginilor pământului, luaţi în urechi cei ce stăpâniţi mulţimi, şi cei ce vă trufiţi întru popoarele neamurilor. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea, şi puterea de la Cel Preaînalt.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 4, Vers 7.

Dreptul de va ajunge să se sfârşească, întru odihnă va fi. Că bătrâneţile sunt cinstite, nu cele de mulţi ani, nici cele ce se numără cu numărul anilor. Şi căruntеţile sunt înţelepciunea oamenilor, şi vârsta bătrâneţilor viaţă nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se, l-a iubit, şi vieţuind între păcătoşi, s-a mutat. Răpitu-s-a ca să nu schimbe răutatea mintea lui. Sau înşelăciunea să înşele sufletul lui. Că râvna răutăţii întunecă cele bune, şi neînfrânarea poftei schimbă gândul cel fără răutate. Sfârşindu-se peste puţin, a plinit ani îndelungaţi; că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceea îl scoate pe dânsul din mijlocul răutăţii. Şi popoarele văzând, şi necunoscând, nici punând în gând una ca aceasta; că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetare întru aleşii Lui.

La Litie

Stihirile, glasul 1:

Pe cel mai mic între sate şi nesocotit, Basarabovul, prin naşterea ta l-ai cinstit, cu creşterea ta l-ai prea mărit şi cu viaţa cea fără prihană prea cuvioase părinte, între cetăţile cele vestite l-ai înălţat; şi apa cea mică a Lomului, cu afundarea într-însa a sfintelor tale moaşte ai sfinţit-o şi tuturor izvor de tămăduiri ai arătat-o. Iar acum oraşul acesta cel drept măritor cu darurile tale îl veseleşti; tămăduiri întru neputinţe dăruindu-ne şi apărându-ne de ispitele vrăjmaşului pe noi cei ce cu credinţă năzuim sub acoperământul tău. Roagă-te Domnului Dumnezeu, să ne dăruiască nouă iertare de păcate şi mare milă.

Glasul al 8-lea: Cu nebiruită vitejie, cuvioase părinte, şi cu prea înaltă înţelepciune, luptându-te împotriva patimilor şi toată deşertăciunea urând, nicidecum nu a putut vicleanul vrăjmaş să te înşele, ca oarecând pe strămoşi, prin gustarea celor oprite, sau cu ridicarea firii împotriva Ziditorului; ci cu amărăciunea înfrânării, ca cu o prea dulce desfătare petrecându-ţi toată viaţa, desăvârşită smerenie ai câştigat; şi nu numai în viaţă ai petrecut necunoscut, ci şi după moarte ţi-ai ascuns trupul în apa Lomului. Dar Domnul Cel ce prea măreşte pe slugile Sale, te-a descoperit ca o comoară izvorâtoare de tămăduiri, tuturor celor ce pătimesc. Roagă-te dar pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 5-lea

Cuvioase părinte, din pruncie faptelor celor bune urmând şi viaţă fără prihană prin muncă câştigând, vas ales te-ai arătat al Sfântului Duh şi de la El înviednicindu-te de harul minunilor ai întărit pe oameni în frica Domnului. Iar acum cu strălucirea dumnezeieştilor raze luminându-te, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să lumineze ochii noştri cei sufleteşti, ca să nu ne poticnim întru întunericul păcatelor, Părinte Dimitrie.

Şi acum…, a Născătoarei

Biserică şi uşă eşti, palat şi scaun împărătesc, Fecioară cu totul cinstită, prin care Mântuitorul meu Hristos Domnul S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, Soarele dreptăţii fiind; vrând să lumineze pe cel ce i-a zidit după chipul Său cu mâna Sa. Pentru aceasta cu totul lăudată, ca ceea ce ai agonisit îndrăzneala ca o Maică către dânsul, roagă-te neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Părinte Dimitrie, de mic ţi-ai înfrânat poftele şi toată voia dulceţei trupului o ai lepădat, şi cu vitejie împotriva şarpelui te-ai luptat, prin post şi prin rugăciuni, până l-ai biruit; pentru aceasta cununa ostenelilor de la Domnul Dumnezeu ai primit.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Nu sânge, nici trup ai biruit de trei ori fericite, ci pe vrăjmaşul diavol, care a izgonit pe Adam, pe Eva şi pe noi pe toţi din Rai, cu sfatul cel viclean şi înşelător spre pomul cel oprit. Dar ca iarăşi toţi să câştigăm fericirea, roagă-te către Domnul.

Stih: Fericit este omul, care se teme de Domnul...

Pe noi cei de tot îngreuiaţi cu sarcina poftelor, şi cu ispitele bolilor; care nu cutezăm să ridicăm ochii spre mila Stăpânului, acopere-ne sfinte cu harul tău şi ne izbăveşte din nevoi prin mijlocirea ta, rugându-te către Domnul Dumnezeu.

Slavă..., glasul al 6-lea

Cuvioase părinte, glasul Evangheliei Domnului ascultând, lumea ai părăsit şi bogăţia şi mărirea întru nimic le-ai socotit şi către toţi ai strigat: iubiţi pe Dumnezeu şi veţi afla har veşnic şi fără de sfârşit! Să nu cinstiţi nimic mai mult decât dragostea Lui, ca întru slava Sa, când va veni, să aflaţi odihna sufletelor voastre, împreună cu toţi sfinţii. Cu ale cărora rugăciuni, Hritoase, păzeşte şi mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum…, a Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieţii; ţie ne rugăm: Roagă-te, Stăpână cu cuviosul Dimitrie şi cu toţi sfinţii să se miluiască sufletele noastre.

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioase Dimitrie, duhul tău.

Slavă... Şi acum..... al Născătoarei

Cela ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară şi răstignire ai răbdat, Bunule, Care, cu moartea pe moarte ai prădat şi învierea ai arătat, ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, care Te-a născut şi se roagă pentru noi, şi mântuieşte, Mântuitorule, pe poporul cel deznădăjduit.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul sfântului de două ori.

Slavă... Şi acum..... al Născătoarei.

După întâia Stihologie, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Din boli, din nevoi, din dureri şi din patimi, scapă sfinte pe cei ce te cinstim; degrab ascultându-ne când strigăm cu osârdie: O, Dimitrie prea fericite şi bune, întinde-ţi mâinile către Stăpânul şi-L roagă, ca toţi să ne mântuim (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei

Pe noi cei ce am căzut în păcate grozave şi robi ne-am osândit tiraniei celei crude a şarpelui celui viclean şi pierzător neamului omenesc, prea milostivă Fecioară, nu ne părăsi, nici să ne treci cu vederea, că poţi a ne mântui.

După a 2-a Stihologie, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Ca un înger pe pământ, viaţa ta ţi-ai săvârşit în post şi în rugăciuni, ziua şi noaptea petrecând; ca să înfrângi pornirea ispitelor, cu care te-ai luptat, ca un ostaş adevărat al Domnului; a cărui voie ai împlinit din tinereţe Dimitrie, şi toate întru nimic le-ai socotit; pentru aceasta şi noi cu credinţă te lăudăm şi te prea mărim (de două ori).

Slavă... Şi acum....., a Născătoarei

Iosif s-a spăimântat, în mintea sa luptându-se, cum Hristos S-a zămislit în pântecele tău cel sfânt, neispitită ştiindu-te de nuntă; iar dacă a gândit la cele vechi minuni, şi la rugul cel nears şi la toiagul cel odrăslit, s-a dezlegat mirarea sa şi a strigat prea lăudată Mireasă: Fecioara naşte şi după naştere iarăşi rămâne Fecioară.

După Polieleu, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Degrab izbăveşte-ne din necazuri, pe noi cei ce te-am câştigat folositor în nevoi, mărite Dimitrie; apără, mântuieşte de boli tot poporul; roagă-te îndelung şi îndu-plecă pe Stăpânul spre noi cei ce prăznuim sfântă pomenirea ta (de două ori).

Slavă... Şi acum..... a Născătoarei

Spre tine am năzuit noi, toţi cei ce suntem cuprinşi de boli năpraznice, sufleteşti şi trupeşti, strigând cu osârdie: Maică prea fericită, apără, izbăveşte de nevoi şi de scârbe a ta moştenire, ne rugăm şi ne smerim noi nevrednicii.

Apoi Antifonul întâi al glasului al 4-lea:

Prochimen, glasul al 4-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate care mi-a dat mie?

Toată suflarea...

Evanghelia de la Luca: În vremea aceea a stat Iisus la loc şes...

După **Psalmul 50**

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.

14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă... glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile cuviosului tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum.....

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **Stih:** ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegea mea.*** glasul al 6-lea

Cuvioase părinte, în tot pământul a ieşit vestirea isprăvilor tale; pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele diavoleşti ai pierdut, cetele îngereşti ai ajuns, a căror viaţă fără de prihană ai urmat. Îndrăznire având către Domnul, cere pace sufletelor noastre.

Canoanele al Născătoarei de Dumnezeu, al Paraclisului cu Irmosul pe 6, al cuviosului pe 8.

Canonul cuviosului

Cântarea 1, glasul 1

Irmos: Dreapta ta cea purtătoare de biruinţă, cu dumnezeiască cuviinţă, întru tărie s-a prea mărit. Că aceasta nemuritoare, ca o puternică a toate, pe potrivnici a zdrobit, israelitenilor prin adânc cale nouă făcându-le.

Pururea fiind cu Dumnezeu, cu toiagul neadormitelor tale rugăciuni, pe faraon cel gânditor, cu toată oastea lui îneacă-l, rugămu-ne, părintele nostru; ca în laude să te mărim.

Rod bun din părinţi binecredincioşi, născându-te, părinte Dimitrie, iar mai ales prin Sfântul Duh şi prin Botez renăscându-te, ai ajuns la măsura vârstei plinirii lui Hristos.

Slavă...

Edenul încă de aici l-ai dobândit cu blândeţe şi smerenie vieţuind; unde acum locuind şi îndulcindu-te de faţa Stăpânului stăruitor roagă-L pentru noi Sfinte Dimitrie.

Şi acum....., a Născătoarei

David mai întâi strămoşul tău, Împărătească te-a numit şi munte închegat, în care bine a voit Dumnezeu a locui cu trup omenesc. Deci şi noi, curată, Născătoare de Dumnezeu, te vestim.

Catavasia: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Însuţi Cel ce ştii neputinţa firii omeneşti şi după milostivire Te-ai închipuit într-însa, încinge-mă cu putere de sus, ca să strig Ţie: Sfântă este Biserica cea însufleţită a Slavei Tale celei nepovestite, Iubitorule de oameni.

Faptele tale pe pământ, pildă ne-au rămas, cuvioase părinte Dimitrie; că urmând ţie, să slujim lui Dumnezeu şi cu tine să ne odihnim în pământul celor blânzi, în vecii vecilor.

Moaştele tale nouă s-au făcut izvor pururea curgător, de multe minuni şi tămăduiri; că bolile năpraznice le alungă de la noi şi pe cei ce caută a ne pierde, îi dă pierzării, părinte cu harul tău.

Slavă...

Armă bine plăcută lui Dumnezeu, o părinte, ai aflat; că cu traiul tău cel simplu, biruind pe vechiul vrăjmaş, sub picioare ţi l-ai supus. Deci supune şi acum credinciosului nostru popor pe tot vrăjmaşul şi potrivnicul.

Şi acum....., a Născătoarei

Treime nedespărţită, un Dumnezeu: Părinte, Fiule şi prea Sfinte Duhule, se roagă ţie Preacurată Marie, cu cuviosul Dimitrie, miluieşte lumea ta, care cu dreaptă credinţă Te laudă.

Catavasia: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i, în dumnezeiască mărirea ta, de cununile măririi învrednicindu-i.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Sărăcia Domnului ai iubit-o, urând bogăţia cea trecătoare; pentru aceea ai câştigat împărăţia cea pururea veşnică (de două ori).

Slavă... Şi acum....., a Născătoarei

La noianul milelor tale, Fecioară, năzuim cu îndrăzneală noi, robii tăi şi cerem iertare de relele cele ce am făcut, cu umilinţă rugându-ne pururea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, privindu-te Avacum, cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel, ce vrea să iasă din tine, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Raiul cugetând în minte Dimitrie, ale lumii desfătări întru nimic le-ai socotit şi aicea în viaţa ta pe pământ în linişte petrecând, acum te îndulceşti de pomul vieţii.

Iisus Dumnezeu cu harul său umbrindu-te, El care a grăit prin prooroci, că aceia îi sunt iubiţi, adică cei blânzi: te-ai depărtat prin munţi şi prin peşteri, ridicând cu bucurie jugul Lui.

Iernând gol şi fără acoperământ ani mulţi pe pământ, te încălzea cu harul său umbrirea Preasfântului Duh. Iar acum te încălzeşte sânul lui Avraam, părinte Dimitrie.

Slavă...

Ceasul cel înfricoşat al judecăţii cugetând, întru suspinuri neîncetat ziua şi noaptea ai petrecut; şi cu posturi şi privegheri trupul topindu-ţi Dimitrie, prin smerenie ai surpat sprânceana lui veliar.

Şi acum....., a Născătoarei

Eva cu neascultare de pom atingându-se, moarte a adus lumii; iar prin ascultarea ta, iată roaba Domnului viaţă veşnică lumii ai odrăslit, născând Fecioară pe Hristos Dumnezeu.

Catavasie: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al Întrupării Tale, celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă Puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai luminat cu luminarea venirii Tale, Hristoase şi ai făcut să strălucească cu Crucea Ta marginile lumii, luminează cu lumina cunoştinţei Dumnezeirii Tale inimile tuturor celor ce Te laudă cu dreaptă credinţă.

Luceafăr luminat a toată lumea, părinte, te-ai arătat, căci după multe osteneli ale pustiei, ce ai săvârşit, har de minuni ai primit; toată boala tămăduieşti, de la toţi cei ce năzuiesc la tine cu credinţă.

Minunată a fost viaţa ta înţelepte părinte, minunată s-a arătat încă şi mutarea ta; minunată a fost şi aflarea ta, ieşind din apele Lomului, ca o comoară de mult preţ.

Arătatu-te-a după mulţi ani din ape Dumnezeu şi ai tămăduit pe cel cuprins de duh necurat, izvorând tămăduiri şi celor ce veneau la sfintele tale moaşte, spre slava lui Dumnezeu.

Slavă...

Ridicând din apă trupul tău cu cinste clerul Bisericii, tot poporul cu bucurie sălta veselindu-se şi cu cântări şi laude l-a pus în biserica Basarabov, ca un har primit lui Dumnezeu.

Şi acum....., a Născătoarei

Ieşiţi şi staţi de faţă toţi ritorii şi cei cu multe învăţături, de împletiţi Fecioarei cununi frumoase de laudă; că stă de faţă acum slăvind pe cei ce cântă cu dreaptă credinţă minunile ei.

Catavasia: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Precum pe Iona proorocul l-ai izbăvit din chit, Hristoase Dumnezeule şi pe mine dintru adâncul greşelilor scoate-mă şi mă miluieşte, Unule Iubitorule de oameni.

Laudă lui Dumnezeu să trimitem neîncetat, căci ne-a dat ocrotitor şi de bine făcător pe Dimitrie; părinte, doctor şi de minuni făcător! Auzi părinte pe fii tăi, care te roagă neîncetat; vezi necazurile lor, izbăvindu-i din nevoi; întâmpină nevoia, dând la toţi bogată mila ta.

Slavă...

Unime în trei Ipostasuri, Treime nedespărţită: Părinte, Fiule şi Sfinte Duhule cel drept, miluieşte-ne pe noi cei ce ne închinăm stăpânirii Tale.

Şi acum....., a Născătoarei

Duhul Sfânt umbrindu-te, Fecioară Maica Domnului, ai născut fără ispită de bărbat pe Dumnezeu şi ai rămas fecioară după naştere ca şi mai înainte de naştere.

Catavasie: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce s-a născut dintr-Însa.

Condac, glasul al 8-lea. **Podobie:** Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Apărător al său nebiruit şi neînfrânt, ca cel ce prin tine din nevoi s-a mântuit, te pune înainte oraşul tău, Dimitrie. Ci ca cela ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, apără-l de toate nevoile; ca să strigăm ţie: Bucură-te, făcătorule de minuni, Dimitrie.

Icos: Jugul Domnului cel uşor cu tot sufletul pe umere luându-l, Lui ai urmat, cuvioase, şi valurile lumeşti de tot aruncându-le, în peşteră, fericite, cu osârdie te-ai nevoit şi spre toate marginile ca un soare ai strălucit. Pentru aceasta cu credinţă strigăm către tine unele ca acestea:
Bucură-te, lauda cea frumoasă a Basarabovului!
Bucură-te, luminătorul cel strălucit al Daciei.
Bucură-te, bună odraslă a peşterii!
Bucură-te, al călugărilor îndreptător şi pravilă!
Bucură-te, mângâierea cea grabnică a celor bolnavi!
Bucură-te, reazimul cel neclătinat al celor sănătoşi!
Bucură-te, că în ceruri cu îngerii dănţuieşti!
Bucură-te, că prin multă răbdare şi smerenie te-ai făcut vas ales al Sfântului Duh!
Bucură-te, păzitorul dumnezeieştilor fapte cu adevărat!
Bucură-te, izgonitorul tuturor patimilor!
Bucură-te, folositorul nostru cel prea cald!
Bucură-te, scăparea tuturor credincioşilor!
Bucură-te, făcătorule de minuni Dimitrie!

Sinaxar

În această zi, se prăznuieşte prea cuviosul părintele nostru Dimitrie cel nou de la Basarabov.

Stih: Ca un al doilea sicriu din apa Lomului ieşind.
Şi Basarabovul cu facerea de minuni mângâind;
Mai pe urmă te-ai dat Valahiei voievod mare.

Gonind pe păgâni, şi ciuma cu putere tare.

Acest cuvios părinte, a fost pe vremea evlavioşilor împăraţi bulgari, dintr-un sat din Bulgaria ce se cheamă Basarabov, de pe marginea apei Lomului; şi întâi a fost păzitor de vite la numitul sat, apoi văzând că toate ale lumii sunt trecătoare, a ieşit din satul acela şi s-a dus într-o peşteră ce era aproape de Basarabov şi s-a făcut călugăr la o mănăstire ce era înăuntrul peşterii. Şi cine poate spune luptele ce a suferit? Postul, rugăciunea şi privegherile ce făcea! Încât şi de harul facerii de minuni s-a învrednicit; încă şi vremea ieşirii sufletului său din trup a cunoscut-o, pentru care intrând în mijlocul a două pietre, aşa şi-a dat prealuminatul său suflet în mâna lui Dumnezeu. Şi trecând multă vreme, a venit acea apă a Lomului mare de surpa lemnele şi pietrele de prinprejur. Atunci au căzut în apă şi cele două pietre ce erau în cuprinsul peşterii, dimpreună cu moaştele sfântului; şi mult timp au fost acolo.

Deci vrând Dumnezeu să-l descopere, s-a arătat îngerul Domnului în vis la o copilă a unui credincios ce pătimea de duh necurat, zicându-i: De mă vor scoate părinţii tăi din apă, eu te voi tămădui; şi dacă s-a sculat copila dimineaţa, a spus visul ce a văzut la părinţii ei şi aşa adunându-se preoţi şi oameni mulţi, s-au dus la locul acela, unde de multe ori se arăta lumină şi cei ce vedeau socoteau a fi comoară şi au găsit pe sfântul, precum a zis îngerul, întreg şi luminat ca soarele şi luându-l l-au dus în sat şi mergând vestea în toate părţile de aflarea sfântului, a ajuns şi la urechile domnitorului de la Bucureşti, care îndată a şi trimis preoţi şi boieri, să aducă pe sfântul la biserica Curţii domneşti. Şi mergând trimişii aceia la Basarabov, au luat pe sfântul şi au purces să meargă la Bucureşti, şi sosind până aproape de Ruse, unde este o fântână, n-a vrut să meargă mai înainte. Deci văzând preoţii şi boierii acea minune şi neştiind ce să facă, s-au socotit cu sfat de obşte de au înjugat doi junci tineri neînvăţaţi, ca să vadă unde este voia sfântului să meargă şi aşa o minune! S-a întors îndată sfântul la Basarabov în mijlocul satului şi acolo a stătut. Iar preoţii şi boierii întorcându-se la Bucureşti, au spus toate cele ce au văzut. Deci domnitorul a trimis boieri cu cheltuială de au făcut o biserică în numele Cuviosului Dimitrie la Basarabov, unde a şi fost aşezat sfântul. Şi multe minuni a lucrat acolo la cei ce cu credinţă au năzuit; şi măcar că fiind satul mic şi simplu şi lipsit de oameni de ştiinţă, nu s-au însemnat toate câte minuni s-au întâmplat, dar câte s-au scris de cei ce au văzut minunile sfântului, prin cucernici creştini le însemnăm:

Două oarecare femei surori, Aspra şi Ecaterina, de la satul ce se numeşte Cernavodă, au făcut o biserică preafrumoasă, punându-i hramul Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria şi au gândit întru sine,

doară ar putea să ia vreo părticică din moaştele Sfântului Dimitrie şi să o aducă în biserica lor; că de a le lua cu totul, socoteau ele că nu va vrea sfântul, precum a şi fost. Deci venind prea cu smerenie şi cu evlavie şi închinându-se la sfântul, în taină au luat o mică părticică din moaştele lui şi vrând să se ducă, şezând în căruţele lor, nicidecum n-au putut a se urni caii din locul acela, măcar de-i şi bătea foarte vizitiii. Iar ele cunoscând pricina şi din căruţe pogorându-se, cu lacrimi au alergat şi au căzut la sfântul şi punând părticica la locul ei, s-au rugat să le ierte greşeala, şi aşa s-au dus cu pace la satul lor.

Altădată a venit preasfinţitul mitropolitul Târnovului, anume Nichifor, cu sinodia lui, ca să se închine sfintelor moaşte ale Sfântului Dimitrie. Şi închinându-se mai întâi mitropolitul şi sărutând sfintele moaşte şi depărtându-se a şezut pe un scaun; apoi pe rând mergând şi ceilalţi ai sinodiei lui toţi şi sărutând sfintele moaşte un oarecare monah anume Lavrentie, în vremea sărutării, ispitindu-se să rupă cu gura o mică părticică din sfintele moaşte ale sfântului, a rămas cu gura căscată şi toţi căutând la dânsul şi văzându-l cu gura căscată, nu se pricepeau ce a pătimit. Iar mitropolitul i-a poruncit să se dea înlături ca să se închine şi ceilalţi. Iar el mut şi fără de glas fiind de-abia s-a depărtat puţin de la sicriul sfântului. Iar după ce au ieşit toţi a căzut cu lacrimi rugându-se sfântului şi cerându-şi iertare şi aşa i s-a dezlegat limba şi a grăit ca mai înainte. După aceea a mers cu mitropolitul la gazdă şi i-a spus toate cele ce a pătimit. Iar el i-a zis: O, omule, cum n-ai socotit că de ar fi fost să se împartă moaştele la toţi câţi vin spre închinarea lor, până acum n-ar fi rămas nimic. Ci de acum căieşte-te, că ai greşit lui Dumnezeu şi sfântului.

Un iubitor de Dumnezeu, episcop al Preslaviei, anume Ioanichie, căzând într-o boală foarte grea, încât de patru inşi era purtat şi neputând să se vindece l-au adus la biserica Sfântului Dimitrie şi l-au pus cu aşternutul lui înăuntru în biserică şi slujindu-se Sfânta Liturghie, după trei ceasuri s-a sculat sănătos şi umbla pe picioarele sale, lăudând pe sfântul şi mulţumindu-i. Acestea şi alte minuni a făcut sfântul, care nu s-au scris după cum s-a zis, pentru neştiinţa locuitorilor.

Iar în anii o mie şapte sute şaizeci şi nouă, şi o mie şapte sute şaptezeci şi patru, fiind război între împărăţia Rusiei şi între Poarta Otomană şi cuprinzând muscalii amândouă ţările acestea şi trecând generalul Petru Salticov Dunărea, şi dând război Rusciucului, a călcat şi câteva sate de peste Dunăre, oraşul Cernavodă şi altele; între care a călcat şi satul Basarabov, unde se aflau moaştele sfântului pe care luându-le mai sus numitul general, vrea să le trimită în Rusia. Iar un evlavios creştin anume Hagi Dimitrie, întâmplându-se într-acea vreme lângă general, a căzut la dânsul cu rugăminte, ca să nu înstrăineze sfintele moaşte, ci să le dăruiască ţării ca răsplată pentru prăzile şi jafurile care au pătimit din pricina războiului şi să

o mângâie cu acest dar al sfintelor moaşte; şi plecându-se generalul, le-a dăruit ţării. Pe care primându-le cu mare cinste şi evlavie tot poporul, le-au aşezat în biserica cea mare a sfintei Mitropolii a Ungrovlahiei, în zilele preasfinţitului mitropolit al ţării Chir Grigorie. Şi îndată a simţit tot poporul ocrotirea şi pătimirea sfântului; că nu numai războiul dintre muscali şi dintre turci l-a încetat, ci şi boala ciumei cea înfricoşată a contenit-o. Şi mult ajutor şi mare folos câştigă, toţi cei ce cu credinţă năzuiesc către sfântul. Pentru ale cărui rugăciuni, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi pe toţi, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Chiar şi în timpurile noastre săvârşeşte Sfântul multe minuni. Arătăm cititorilor acestei sfinte cărţi, ceea ce a spus duhovniceşte un bătrân colonel, care a încetat din viaţă. La începutul războiului româno-ruso-turc, în anii 1877—1878, acest bătrân avea şapte feciori, în armata 13. Îngrijorat foarte de soarta tor, a însemnat numele lor pe o hârtie, care punându-o sub capul Sfântului, s-a rugat să-i păstreze şi să-i întoarcă pe toţi sănătoşi. Dorinţa bătrânului colonel a fost îndeplinită; căci după război toţi şapte s-au întors sănătoşi. Trăieşte şi acum în comuna Dudeşti o fată care s-a vindecat la racla Sfântului de paralizie. Nu mai vorbim de însănătoşiri de boli obişnuite şi de împlinirea de cereri ale celor ce se roagă cu credinţă lui Dumnezeu şi Sfântului.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţelegător te cunoaştem credincioşii; că precum Cel Preaînalt a mântuit pe cei trei tineri şi pe mine tot omul în pântecele tău m-a înnoit, Dumnezeul părinţilor Cel Lăudat şi Preamărit.

Ieşind ca Avraam din patria ta, ai venit să ne cercetezi, ca un tată prea dorit, pe noi iubiţii fiii tăi, ce eram de tot pierduţi, de nenumăraţii vrăjmaşi şi de desele boli; şi de acestea de toate, ne-ai scăpat, Sfinte Dimitrie.

Urmând lui Hristos, numai cu atingerea de cinstitul tău trup alungi toată boala celor ce cu credinţă vin şi de păcate sufleteşti îi curăţeşti, Dimitrie; deci cu un glas te lăudăm, mărind pomenirea ta.

Slavă...

Mare uşurare cu adevărat a luat toată ţara Daciei, cu primirea trupului tău în sânurile ei; căci îndată s-a gonit boala ciumei cea prea grea şi pe cei ce căutau a o pierde, i-ai înfrânt.

Şi acum....., a Născătoarei

Inima mea cea rănită de asuprelile celui viclean, vindecă-o ca o milostivă, de Dumnezeu Născătoare, prea curată Maică; ceea ce ai născut nespus pe Cel ce S-a răstignit cu trupul pe Cruce.

Catavasia: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, ci numai Făcătorului; ci, groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat!

Cântarea a 8-a

Irmos: Taină mai presus de minte...

Cheamă în taină sicriul tău sfinte, pe toţi câţi pătimesc în nevoi: Cei ce sunteţi bântuiţi de duhuri rele, de friguri şi de ciumă, veniţi cu credinţă şi cu dragoste, de vă atingeţi de moaştele lui Dimitrie, şi fără de plată vă primiţi sănătatea.

Umpli de bună mireasmă duhovnicească pe toţi, din sicriul moaştelor tale. Pentru aceasta cu rugăciunile tale, îngroapă pe cei ce vor să ne dea pierzării, în luciul cel fără de fund. Că al doilea Moise al nostru te avem, de la Dumnezeul părinţilor noştri.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Gura ta cea de Dumnezeu cinstitoare deschide-o şi fă rugăciune pentru tot clerul Bisericii tale, pentru arhierei şi călugări, pentru preoţi sfinţitori şi pentru tot sufletul creştinesc; că păzindu-se în pace cu solirea ta, să binecuvânteze pe Domnul întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei, asemenea:

Eu sunt pomul cel fără de roadă, şi mă tem de tăiere şi de focul gheenei. Deci milostiveşte-te, Hristoase Doamne, şi mă miluieşte; că se roagă Ţie Fecioara Maica Ta şi al Tău prea cuvios Dimitrie, dimpreună şi adunările sfinţilor şi cele fără de trupuri puteri gânditoare.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Norul cel purtător de lumină întru care Stăpânul tuturor din cer ca ploaia pe lână S-a coborât şi S-a Întrupat pentru noi, făcându-Se Om Cel fără de început, toţi să o mărim ca pe o prea curată Maică a Dumnezeului nostru.

Rămân cu totul fără glas şi înspăimântat de minune cum slăbănogul episcop Ioanichie al Preslavei, numai cât a sărutat prea cinstit trupul tău s-a şi sculat; iar pe cel ce au vrut să fure din moaştele tale i-ai pedepsit.

Aducându-ne aminte de neputinţa firii noastre, socotind însă şi mărimea harului tău, sfinte, îndrăzneala ce ai luat de la Dumnezeu, Dimitrie, nu ne pricepem a-ţi împleti laudă vrednică, ci primeşte pe cea după putinţa noastră.

Saltă şi dănţuieşte Basarabovul, o părinte, căci întru dânsul ai crescut, vieţuind îngereşte. Dar se laudă mai ales şi România, având-te Dimitrie vistierie nefurată şi voievod apărător nebiruit.

Slavă...

Iisus Hristos Domnul, cu toţi cuvioşii şi drepţii şi cu toţi sfinţii au venit, la sfântul tău sfârşit; sfinţii îngeri glăsuind cântarea cea întreit sfântă primindu-ţi sufletul; iar trupul ni l-a lăsat nouă fiilor tăi, izvor de minuni!

Şi acum..., a Născătoarei

Minţile celor fără de trupuri, nu se pricep o, Fecioară, a lăuda precum se cade minunea naşterii tale; dar ştiind dragostea ta ce ai spre fiii omeneşti cei muritori, am îndrăznit; ci primeşte-o dar, că spre aceasta şi cântarea o săvârşim.

Catavasie: Tot neamul pământesc să salte cu duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Svetilna

Podobie: Femei auziţi...

Din mâna Ziditorului ai primit, cuvioase, cununa ostenelilor şi în locaşul drepţilor te sălăşluieşti Dimitrie, privind faţa Stăpânului; având desfătare cântarea cea îngerească şi întreit sfântă (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine, Fecioară, toţi proorocii te-au numit chivot, năstrapă, rug şi tăbliţă, cădelniţă de aur, sfeşnic şi masă, toiag şi munte netăiat; iar noi, fericită, după vrednicie, de Dumnezeu Născătoare, te lăudăm.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Defăimătorul celor de jos şi înstrăinatul, iubitorul celor de sus şi cetăţeanul pustiei, Dimitrie prea înţeleptul, pe noi pe toţi ne-a adunat, să prăznuim cu credinţă mutarea lui cea către Dumnezeu şi mântuitoarea zi.

Afară de trup şi de lume prin fapte bune făcându-te, şi printr-însele prea mărind pe pământ cu viaţa ta pe Domnul slavei, părinte înţelepte, după vrednicie te-ai prea mărit şi te-ai arătat prin El, dumnezeiesc izvor de tămăduiri, Dimitrie.

Smerit, fără de răutate, blând şi fără viclesug, lin fiind părinte, mai presus de om cu adevărat, în trup stricăcios fără stricăciune, locaş vrednic lui Dumnezeu te-ai făcut, luând de la dânsul daruri de tămăduiri, şi nouă izvorându-le totdeauna.

Începătura de frunte a celor bune te-ai arătat şi pricina de mântuire, părinte Dimitrie; că viaţa din pruncie ţi-ai făgăduit lui Hristos, Dumnezeului nostru; pe Acesta roagă-L să ne dăruiască nouă pace şi mare milă.

Slavă..., glasul al 2-lea

Cuvioase părinte, din pruncie cu osârdie spre fapte bune nevoindu-te, te-ai făcut organ Sfântului Duh şi de la dânsul luând lucrarea minunilor ai îndemnat pe oameni să urască dulceţile; şi acum mai curat cu dumnezeiască lumină fiind strălucit, luminează şi gândurile noastre, părinte Dimitrie.

Şi acum..., a Născătoarei

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu; păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Doxologia mare. Ecteniile şi otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul Sfântului.Cântarea a 3-a si a 6-a, pe 8. Prochimen, Apostol, Aliluia, Evanghelia şi Chinonicul. Caută-le în Mineiul pe luna decembrie, ziua 5, la sfântul Sava.

Sursa: Mineiul (lunile august-decembrie), Ed. Reîntregirea

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor

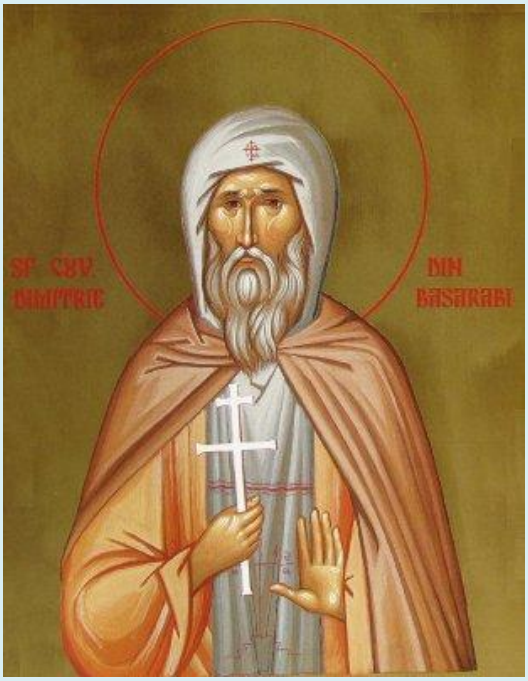

Troparul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor, glasul al 8-lea: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioase părinte Dimitrie, duhul tău.

Cântarea 1

Irmos: Dreapta ta cea purtătoare de biruinţă, cu dumnezeiască cuviinţă, întru tărie s-a prea mărit. Că aceasta nemuritoare, ca o puternică a toate, pe potrivnici a zdrobit, israelitenilor prin adânc cale nouă făcându-le.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pururea fiind cu Dumnezeu, cu toiagul neadormitelor tale rugăciuni, pe Faraon cel gânditor, cu toată oastea lui îneacă-l, rugămu-ne, părintele nostru, ca să te mărim cu laude.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rod bun din părinţi binecredincioşi născându-te, părinte Dimitrie, iar mai ales prin Sfântul Duh şi prin Botez renăscându-te, ai ajuns la măsura vârstei plinirii lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Edenul încă de aici l-ai dobândit cu blândeţe şi smerenie vieţuind; unde acum locuind şi îndulcindu-te de faţa Stăpânului, stăruitor roagă-L pentru noi, Sfinte Dimitrie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

David mai întâi, strămoşul tău, Împărătească te-a numit şi munte închegat, în care bine a voit Dumnezeu a locui cu Trup omenesc. Deci şi noi, prea curată, Născătoare de Dumnezeu, te vestim.

Catavasia: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Însuţi Cel ce ştii neputinţa firii omeneşti şi după milostivire Te-ai închipuit într-însa, încinge-mă cu putere de sus, ca să strig Ţie: Sfântă este Biserica cea însufleţită a Slavei Tale celei nepovestite, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Faptele tale pe pământ, pildă ne-au rămas, prea cuvioase părinte Dimitrie; ca urmând ţie, să slujim lui Dumnezeu şi cu tine să ne odihnim în pământul celor blânzi în vecii vecilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Moaştele tale nouă s-au făcut izvor pururea curgător, de multe minuni şi tămăduiri că bolile năpraznice le alungă de la noi şi pe cei ce caută a ne pierde, îi dă pierzării, părinte, cu harul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Armă bine plăcută lui Dumnezeu, o, părinte, ai aflat, că, biruind pe vechiul vrăjmaş, cu traiul tău cel simplu, sub picioare ţi l-ai supus. Deci supune şi acum credinciosului nostru popor pe tot vrăjmaşul şi potrivnicul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Treime nedespărţită, un Dumnezeu: Părinte, Fiul şi Preasfinte Duhule, se roagă ţie prea curată Maria, cu prea cuviosul Dimitrie, miluieşte lumea Ta, care cu dreaptă credinţă Te laudă.

Catavasia: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i, în dumnezeiască mărirea ta, de cununile măririi învrednicindu-i.

Cântarea a 4-a

Irmos: Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, privindu-te Avacum, cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel, ce vrea să iasă din tine, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Raiul cugetând în minte, Sfinte Dimitrie, ale lumii desfătări întru nimic le-ai socotit şi aici, în viaţa ta pe pământ, în linişte petrecând, acum te îndulceşti de pomul vieţii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iisus Dumnezeu, cu harul său umbrindu-te, El care a grăit prin prooroci, că aceia îi sunt iubiţi, adică cei blânzi, te-ai îndepărtat prin munţi şi prin peşteri, ridicând cu bucurie jugul Lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iernând gol şi fără acoperământ ani mulţi pe pământ, te încălzea cu harul Său umbrirea Preasfântului Duh. Iar acum te încălzeşte sânul lui Avraam, părinte Dimitrie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ceasul cel înfricoşător al judecăţii cugetând, întru suspinuri neîncetat ziua şi noaptea ai petrecut şi cu posturi şi privegheri trupul topindu-ţi, Sfinte Dimitrie, prin smerenie ai surpat sprânceana lui veliar.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Eva, cu neascultare de pom atingându-se, moarte a adus lumii; iar prin ascultarea ta, „Iată roaba Domnului!", viaţă veşnică lumii ai odrăslit, născând, Fecioară, pe Hristos Dumnezeu.

Catavasie: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al Întrupării Tale, celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum având-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai luminat cu luminarea venirii Tale, Hristoase şi ai făcut să strălucească cu Crucea Ta marginile lumii, luminează cu lumina cunoştinţei Dumnezeirii Tale inimile tuturor celor ce Te laudă cu dreaptă credinţă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luceafăr luminat a toată lumea, părinte, te-ai arătat, căci după multe osteneli ale pustiei, ce ai săvârşit, har de minuni ai primit; toată boala tămăduieşti, de la toţi cei ce năzuiesc la tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Minunată a fost viaţa ta, înţelepte părinte, minunată s-a arătat încă şi mutarea ta; minunată a fost şi aflarea ta, ieşind din apele Lomului, ca o comoară de mult preţ.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-a după mulţi ani din ape Dumnezeu şi ai tămăduit pe cel cuprins de duh necurat, izvorând tămăduiri şi celor ce veneau la sfintele tale moaşte, spre Slava lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ridicând din apă trupul tău cu cinste clerul Bisericii, tot poporul cu bucurie sălta veselindu-se şi cu cântări şi laude l-a pus în Biserica Basarabi, ca un har primit lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ieşiţi şi staţi de faţă toţi ritorii şi cei cu multe învăţături, de împletiţi Fecioarei cununi frumoase de laudă; că stă de faţă acum slăvind pe cei ce cântă cu dreaptă credinţă minunile ei.

Catavasia: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Precum pe Iona proorocul l-ai izbăvit din chit, Hristoase Dumnezeule şi pe mine dintru adâncul greşelilor scoate-mă şi mă miluieşte, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Laudă lui Dumnezeu să trimitem neîncetat, căci ne-a dat ocrotitor şi de bine făcător pe Sfântul Dimitrie: părinte, doctor şi de minuni făcător!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Auzi, părinte, pe fiii tăi, care te roagă neîncetat; vezi necazurile lor, izbăvindu-i din nevoi; întâmpină nevoia, dând la toţi bogată mila ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Unime în Trei Ipostasuri, Treime nedespărţită: Părinte, Fiule şi Sfinte Duhule cel Drept, miluieşte-ne pe noi, cei ce ne închinăm Stăpânirii Tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Duhul Sfânt umbrindu-te, Fecioară Maica Domnului, ai născut fără ispită de bărbat pe Dumnezeu şi ai rămas Fecioară după naştere ca şi mai înainte de naştere.

Catavasie: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce s-a născut dintr-Însa.

Condac, glasul al 8-lea. **Podobie:** Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Apărător al său nebiruit şi neînfrânat, ca unul care prin tine din nevoi s-a mântuit, te pune înainte oraşul tău, Sfinte prea cuvioase Dimitrie. Ci, ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, apără-ne de toate nevoile, ca să strigăm ţie: bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte Dimitrie!

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţelegător te cunoaştem credincioşii; că precum Cel Preaînalt a mântuit pe cei trei tineri şi pe mine tot omul în pântecele tău m-a înnoit, Dumnezeul părinţilor Cel Lăudat şi Preamărit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ieşind ca Avraam din patria ta, ai venit să ne cercetezi, ca un tată prea dorit, pe noi, iubiţii fiii tăi, ce eram de tot pierduţi, de nenumăraţii vrăjmaşi şi de desele boli; şi de toate acestea ne-ai scăpat, Sfinte Dimitrie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând lui Hristos, numai cu atingerea de cinstitul tău trup alungi toată boala celor ce cu credinţă vin şi de păcate sufleteşti îi curăţeşti, Sfinte prea cuvioase părinte Dimitrie; deci cu un glas te lăudăm, mărind pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mare uşurare cu adevărat a luat toată ţara Daciei, cu primirea trupului tău în sânurile ei, căci îndată s-a gonit boala ciumei cea prea grea şi pe cei ce căutau a o pierde, i-ai înfrânt.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Inima mea cea rănită de asuprelile celui viclean, vindec-o ca o milostivă, de Dumnezeu Născătoare, prea curată Maică, ceea ce ai născut în cbip de negrăit pe Cel ce S-a răstignit cu Trupul pe Cruce.

Catavasia: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, ci numai Făcătorului; ci, groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat!

Cântarea a 8-a

Irmos: Taină mai presus de minte...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cheamă în taină sicriul tău, sfinte, pe toţi câţi pătimesc în nevoi: cei ce sunteţi bântuiţi de duhuri rele, de friguri şi de ciumă, veniţi cu credinţă şi cu dragoste, de vă atingeţi de moaştele Sfântului Dimitrie şi fără de plată vă primiţi sănătatea.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Umpli de bună mireasmă duhovnicească pe toţi, din sicriul moaştelor tale. Pentru aceasta cu rugăciunile tale, îngroapă pe cei ce vor să ne dea pierzării, în luciul cel fără de fund. Că al doilea Moise al nostru te avem, de la Dumnezeul părinţilor noştri.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Gura ta cea de Dumnezeu cinstitoare deschide-o şi fă rugăciune pentru tot clerul Bisericii tale, pentru arhierei şi călugări, pentru preoţi sfinţitori şi pentru tot sufletul creştinesc; ca, păzindu-se în pace cu solirea ta, să binecuvinteze pe Domnul întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Eu sunt pomul cel fără de roadă şi mă tem de tăiere şi de focul gheenei. Deci, milostiveşte-Te, Hristoase Doamne şi mă miluieşte, că se roagă ţie Fecioara Maica Ta şi al Tău prea cuvios Dimitrie, dimpreună şi adunările sfinţilor şi cele fără de trupuri Puteri gânditoare.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Norul cel purtător de lumină întru care Stăpânul tuturor din cer ca ploaia pe lână S-a coborât şi S-a Întrupat pentru noi, făcându-Se Om Cel fără de început, toţi să o mărim ca pe o prea curată Maică a Dumnezeului nostru.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rămân cu totul fără glas şi înspăimântat de minune, cum episcopul Ioanichie al Preslaviei, numai cât a sărutat prea cinstit trupul tău şi s-a sculat; iar pe cei ce au vrut să fure din moaştele tale i-ai pedepsit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aducându-ne aminte de neputinţa firii noastre, socotind însă şi mărimea harului tău, sfinte, îndrăzneala ce ai luat de la Dumnezeu, Sfinte Dimitrie, nu ne pricepem a-ţi împleti laudă vrednică, ci primeşte pe cea după putinţa noastră.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Saltă şi dănţuieşte satul Basarabi, o, părinte, căci întru dânsul ai crescut, vieţuind îngereşte. Dar se laudă mai ales şi România, având-te, Sfinte Dimitrie, vistierie nefurată şi voievod apărător nebiruit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iisus Hristos Domnul, cu toţi cuvioşii şi drepţii şi cu toţi sfinţii au venit, la sfântul tău sfârşit; sfinţii îngeri glăsuind cântarea cea întreit sfântă primindu-ţi sufletul; iar trupul ni l-a lăsat nouă, fiilor tăi, izvor de minuni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Minţile celor fără de trupuri, nu se pricep, o, Fecioară, a lăuda precum se cuvine Minunea naşterii tale; dar, ştiind dragostea ta ce ai spre fiii omeneşti cei muritori, am îndrăznit; ci, primeşte-o dar, că spre aceasta şi cântarea o săvârşim.

Catavasie: Tot neamul pământesc să salte cu duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Sărăcia Domnului ai iubit-o, urând bogăţia cea trecătoare; pentru aceea ai câştigat Împărăţia cea pururea veşnică.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

La noianul milelor tale Fecioară, năzuim cu îndrăzneală noi, robii tăi şi cerem iertare de relele cele ce am făcut, cu umilinţă rugându-ne pururea.

Acatistul cuviosului Dimitrie cel nou, Basarabov

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacele şi Icoasele

Condacul 1

Apărătorule al nostru din nevoi, pentru lucrarea de multe minuni laude de mulţumiri aducem ţie, noi, nevrednicii; şi ca cel ce eşti minunat şi preamilostiv, izbăveşte-ne pe noi din toate nevoile ca să cântăm ţie: ***Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!***

Icosul 1

Îngerii cei din ceruri s-au mirat de tine, părinte Dimitrie, îngerul cel pământesc, văzându-te cum în trup fiind ai biruit pe demonul cel fără de trup şi de minunile tale spăimântându-se au stat cântându-ţi unele ca acestea:
Bucură-te, cel ce eşti om ceresc;
Bucură-te, cel ce ai fost înger pământesc;
Bucură-te, că nu te-ai amăgit de lăcomia strămoşească;
Bucură-te, că ai vieţuit mai presus de fire şi de om;
Bucură-te, că prin smerenie cele înalte ai dobândit;
Bucură-te, că pe vrăjmaş, lesne l-ai biruit;
Bucură-te, că, la fel cu Abel, jertfe prin rugăciuni ai înălţat;
Bucură-te, cel ce trupul tău rob duhului l-ai făcut;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut comoară duhovnicească;
Bucură-te, cel ce te-ai suit la înălţimea cea cerească;
Bucură-te, săditorule de vie duhovnicească;
Bucură-te, cel ce câştigi tuturor pocăinţa ca să se mântuiască;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 2-lea

Fiind înălţat Sfântul Dimitrie în văzduhurile cereşti, priveşte către cei ce-l roagă pe dânsul şi, cu bunătate părintească, tinde milostiva izbăvire din toate nevoile, tuturor celor ce cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Înţelegerea cea neînţeleasă, căutând păgânii s-o înţeleagă, nu se pot dumiri de cinstitele tale moaşte, cum adică, o materie nu se supune firii şi trupul nu se dă putreziciunii; iar noi cu credinţă cântăm ţie acestea:
Bucură-te, vas de Duhul Sfânt primitor;
Bucură-te, locaş dumnezeiesc, de minuni izvorâtor;
Bucură-te, că la fel cu cei fără de trup ai vieţuit;
Bucură-te, că pe duhul tău către cele cereşti l-ai povăţuit;
Bucură-te, că întru tine putreziciunea ai făcut-o neputreziciune;
Bucură-te, că întru tine moartea ai făcut-o neputincioasă;
Bucură-te, că la fel cu Avraam ţi-ai lăsat patria şi părinţii;
Bucură-te, că te-ai sălăşluit în pământul făgăduinţii;
Bucură-te, stejar cu umbră dumnezeiască;
Bucură-te, că te-ai făcut tuturor masă duhovnicească;
Bucură-te, că ţi-ai jertfit viaţa ca un alt Isaac;
Bucură-te, că ai înălţat cugetul minţii tale către Dumnezeu;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 3-lea

Putere cerească umbrind Sfintele tale moaşte, sfinte părinte, ca dintr-un soare slobozeşte razele darurilor tuturor celor ce se ating de ele, şi pe toţi de boli tămăduind cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Având noi racla cinstitelor tale moaşte, cuvioase părinte, ca la un izvor de daruri toţi cu credinţă alergăm, pentru care izbăveşte-ne, sfinte, de cei ce ne tulbură pe noi ca neîncetat să zicem:
Bucură-te, cel ce te-ai arătat stăpânitor patimilor;
Bucură-te, cel ce ai biruit pe demonul întunericului;
Bucură-te, că ne-ai izbăvit pe noi din robie precum Avraam pe Lot;
Bucură-te, că pe fiii Agarei cu totul i-ai izgonit;
Bucură-te, că pe noi ca pe alt Isaac ne faci moştenitori;
Bucură-te, că pe Ismail cel necredincios, l-ai izgonit ca pe un împotrivitor;
Bucură-te, că la fel ca Lot te-ai suit în munţii faptelor bune;
Bucură-te, că te-ai arătat multora temei de împăcare;

Bucură-te, că nu te-ai lăsat prins în Gomora patimilor;
Bucură-te, că prin tine ne izbăvim de văpaia ispitelor;
Bucură-te, că nu te-ai uitat la cele de jos;
Bucură-te, că prin bună veghe ai slujit lui Hristos;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 4-lea

Vifor de multe ispite şi furtuni de multe nevoi învăluindu-ne pe noi, sfinte, cu credinţă alergăm la tine, ca, prin rugăciunile tale, să le prefaci pe toate în bună linişte şi astfel, prin tine, să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzit-am, sfinte părinte, de viaţa ta cea dumnezeiască; văzut-am şi minunile tale şi, îndulcindu-ne de facerile tale de bine ce ne arăţi în toată vremea, credem îndrăznirii tale către Dumnezeu, pentru care grăim ţie, unele ca acestea:
Bucură-te, doctor iscusit al bolnavilor;
Bucură-te, izbăvirea îndrăciţilor;
Bucură-te, întărirea bătrânilor;
Bucură-te, învăţătorul tinerilor;
Bucură-te, îmbrăcămintea celor fără de îndrăzneală;
Bucură-te, mângâierea celor întristaţi;
Bucură-te, grabnic ascultător al celor ce te roagă;
Bucură-te, totdeauna izbăvitor al celor ce sunt în primejdii;
Bucură-te, temei întăritor al credinţei noastre;
Bucură-te, noule învăţător al vieţii celei curate;
Bucură-te, că ai slujit lui Dumnezeu cu bunăvoire;
Bucură-te, că te-ai asemănat Lui prin buna ta vieţuire;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 5-lea

Cale de Dumnezeu umblată, arătându-ne nouă cu suferinţele vieţii tale, sfinte, pe toţi ne înveţi, ca prin înţelepciune şi cu a Duhului curăţiei slujind lui Dumnezeu, să cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzând Sfinte Dimitrie, locuitorii din Basarabi lumină în apa Lomului au socotit că este o comoară; dar, după ce au scos sfintele tale moaşte, văzând că faci minuni şi izvorăşti tămăduiri tuturor, spăimântându-se toţi, grăiau către tine unele ca acestea:
Bucură-te, comoară din Basarabi;
Bucură-te, cel ce ai sfinţit apa Lomului;

Bucură-te, că jugul cel uşor al Domnului pe umeri l-ai luat;
Bucură-te, că pe acesta uşor tuturor l-ai arătat;
Bucură-te, odraslă frumoasă a peşterii celei sfinte;
Bucură-te, dreptule îndrumător al celor cu bună minte;
Bucură-te, izbăvitorul fetei celei îndrăcite;
Bucură-te, veselia părinţilor ei cea nepovestită;
Bucură-te, întărirea surorilor celor cu bună cucernicie;
Bucură-te, că prin tine s-au învăţat a cinsti cele de evlavie;
Bucură-te, îndreptătorul lui Lavrentie cel fără socoteală;
Bucură-te, că pe toţi îi înveţi a fi către tine cu sfială;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 6-lea

Mărturisitorii de Hristos, fiii tăi duhovniceşti sunt martorii minunilor tale, sfinte părinte; pentru aceasta, daruri de mulţumire cu netăcute glasuri lui Dumnezeu înalţă, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Strălucind tu în pământul nostru, ai gonit întunericul păgânătăţii, ca stăpânirea lui, nerăbdând venirea ta, a căzut; iar cei ce ne-am izbăvit de acesta, grăim către tine unele ca acestea:
Bucură-te, surpătorul păgânătăţii;
Bucură-te, sprijinitorul creştinătăţii;
Bucură-te, că la fel cu Moise ţii toiagul crucii;
Bucură-te, că ne arăţi nouă semnele biruinţei;
Bucură-te, că pe Faraon cel nevăzut l-ai înecat în marea lacrimilor tale;
Bucură-te, că pe cel văzut îl îngropi în strălucirea isprăvilor tale;
Bucură-te, stâlp de foc al credinţei;
Bucură-te, că ne povăţuieşti în pământul făgăduinţei;
Bucură-te, nor răcoros şi cu bună umbrire;
Bucură-te, că trăim în ţara noastră sub buna ta ocrotire;
Bucură-te, că ne hrăneşti în lipsă cu îndestulare;
Bucură-te, că în toată vremea ne dai ajutor cu îmbelşugare;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 7-lea

Voind Dumnezeu a ne mângâia pentru multe nevoi şi necazuri te-a dat nouă ocrotitor; dar noi te cunoaştem pe tine şi părinte şi de minuni făcător; pentru aceasta, mulţumind pentru bunătatea cea negrăită, Îi cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Arătat-a făptură nouă, trimiţându-te Făcătorul pe tine la noi cei ce suntem făcuţi de Dânsul; că focul războiului şi al robiei s-a stins, pe vrăjmaşi cu ruşine i-a întors şi boala ciumii ca un fum a pierit; iar noi cei izbăviţi de acestea, neîncetat grăim ţie:
Bucură-te, râvnitor ca un alt Ilie;
Bucură-te, că la fel cu acela ai locuit în pustie;
Bucură-te, că ai biruit pe proorocul înşelăciunii;
Bucură-te, că s-au ruşinat împletitorii minciunii;
Bucură-te, că ai potolit flacăra războiului cea stricătoare;
Bucură-te, că încetezi toată boala cea vătămătoare;
Bucură-te, că prin tine câştigăm ploi la vreme potrivită;
Bucură-te, că prin tine totdeauna dobândim cele trebuincioase;
Bucură-te, cel ce ţi-ai lucrat comoara faptelor celor bune;
Bucură-te, că prin ea te-ai suit la înălţime;
Bucură-te, că nu îmbrăcămintea, ci trupul tău ne-ai lăsat nouă;
Bucură-te, că prin el dobândim cele trebuitoare nouă;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 8-lea

Văzând viaţă străină, să ne înstrăinăm din lume, mutându-ne mintea la cer, că pentru aceasta Sfântul lui Dumnezeu Dimitrie a vieţuit cu înstrăinare ca să ne înveţe el pe noi a urma vieţii lui şi trăgându-ne mintea la înălţime, să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cu totul fiind întru cele de jos, mintea ta nicidecum nu ai dezlipit-o de la cele de sus, că, uitând de trupul tău şi de lume, ai biruit pe demon. Şi acuma, făcându-te părtaş cereştilor bunătăţi roagă pe Dumnezeu pentru cei ce grăim către tine acestea:
Bucură-te, minte cerească şi înainte-văzătoare;
Bucură-te, voinţă de daruri duhovniceşti primitoare;
Bucură-te, Samuile prea sfinţite;
Bucură-te, prea blândule Davide;
Bucură-te, că te-ai făcut sabie a Donmului cu două ascuţişuri;
Bucură-te, că ai tăiat cu ea pe Goliat cel cu multe împletituri;
Bucură-te, că prin voinţa minţii tale ai slujit lui Dumnezeu;
Bucură-te, că sufletul tău curat l-ai dat Ziditorului tău;
Bucură-te, risipitorule a multe feluri de boli;
Bucură-te, purtătorule de biruinţă asupra patimilor;
Bucură-te, că ne arăţi calea către împărăţia cea nesfârşită;
Bucură-te, că prin tine câştigăm bunătăţile cele nădăjduite;

Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 9-lea

Toată adunarea creştinească venind, să cădem la bine plăcutul lui Dumnezeu Sfântul Dimitrie: bogaţii la cel sărac cu duhul, săracii la îmbogăţitorul, sănătoşii la păzitorul, bolnavii la doctorul cel fără de plată, drepţii la îndreptătorul şi păcătoşii la îndrumătorul şi dimpreună toţi să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Ritorii cei meşteri la cuvânt se arată faţă de tine a fi ca nişte muţi, că nu pricep să spună în ce chip cinstitele tale moaşte, rămânând nestricate, izvorăsc acum bună mireasmă şi tămăduiri de tot felul; iar noi privind o taină ca aceasta, grăim către tine:

Bucură-te, apostolul şi propovăduitorul nostru;
Bucură-te, dascălul şi îndrumătorul nostru;
Bucură-te, că prin fapte ai propovăduit tu pe Hristos;
Bucură-te, că te-ai făcut chip pocăinţei de obşte şi de folos;
Bucură-te, luminătorule strălucit;
Bucură-te, mângâierea cea grabnică a celor în primejdie;
Bucură-te, că trupul tău ne-ai lăsat nouă ca un adăpost sfinţit;
Bucură-te, că, întâmpinând moaştele tale, săltăm cu duhul;
Bucură-te, că, sărutându-le, luăm binecuvântare;
Bucură-te, că atingându-le, ne umplem de sfinţenie;
Bucură-te, că, apropiindu-ne de dânsele, de boli ne tămăduim;
Bucură-te, că, închinându-ne lor, din primejdii ne izbăvim;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 10-lea

Vrând Făcătorul tuturor făpturilor să ne mântuiască de înşelăciunea vrăjmaşului, te-a trimis ca pe un apostol la noi, ca prin tine să învăţăm să ne îndepărtăm de toate înşelăciunile lumii şi prin viaţă curată, apropiindu-ne de Dumnezeu, să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Zid eşti credincioşilor şi turn neclintit tuturor celor ce se reazemă de tine, căci Făcătorul cerului şi al pământului te-a făcut pe tine încăpător de daruri duhovniceşti; pentru aceasta, ca la un reazem tare, alergăm noi, şi cu bună nădejde grăim ţie acestea:

Bucură-te, omul lui Dumnezeu;
Bucură-te, împlinitorul poruncilor Lui;

Bucură-te, întărirea credinţei celei drepte;
Bucură-te, icoană însufleţită a vieţii celei curate;
Bucură-te, stâlp de sprijinire în primejdii;
Bucură-te, reazem neclintit al nădejdii;
Bucură-te, că ai dat înşelăciunea la iveală;
Bucură-te, că ne-ai scăpat de primejdii cu multă îndrăzneală;
Bucură-te, că în ceruri locuind vezi pe Dumnezeu;
Bucură-te, că acolo vieţuind te desfătezi întru bucuria Lui;
Bucură-te, că împărăţeşti întru cele de sus;
Bucură-te, că de acolo priveşti la noi, spre cei de jos;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 11-lea

Cântări şi mulţumiri din tot sufletul, aducem prin tine lui Dumnezeu, sfinte părinte, pe care, primindu-le, roagă dimpreună cu toată ceata cuvioşilor pe blândul Iisus să ne dăruiască iertare, dezlegare de păcate şi milă în ziua judecăţii, nouă celor ce cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Făclie purtătoare de lumină eşti între prea cuvioşi şi împreună locuitor cu toţi Sfinţii. Drept aceasta se bucură de tine, Sfinte Dimitrie, şi Tatăl ceresc dimpreună cu Fiul şi cu Duhul Sfânt, iar noi cu credinţă, privind acestea, grăim către tine:
Bucură-te, podoaba cea frumoasă a cuvioşilor;
Bucură-te, nevoinţa cea cu osârdie a pustnicilor;
Bucură-te, dimpreună următorule cu marele Antonie;
Bucură-te, împreună la obicei cu Onufrie;
Bucură-te, cel împreună cu Pavel Tebeul la săvârşirea nevoinţelor;
Bucură-te, Pavele, cu nevinovăţia şi cu facerea minunilor;
Bucură-te, cu Ammon, cu Ahila şi cu Agatonie;
Bucură-te, cu Antim, cu Amonata şi cu Amonie;
Bucură-te, împreună cu Grigorie Decapolitul;
Bucură-te, cu părintele nostru Nicodim cel sfinţit;
Bucură-te, părinte al nostru cel totdeauna folositor;
Bucură-te, izbăvitorul nostru cel grabnic ajutător;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 12-lea

Hristoase Împărate, primeşte pe mijlocitorul nostru şi împlinitorul poruncilor Tale, care se roagă Ţie, ca să dai Bisericii Tale unire, pace adâncă la toată lumea şi stingere dezbinărilor; să nu ne dai vrăjmaşilor noştri, nici cu mânia Ta

să ne pierzi pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi poporul Tău suntem, de la care auzi: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Cântând dimpreună cu îngerii, cu cuvioşii şi cu toţi sfinţii înaintea Sfintei Treimi, pomeneşte-ne şi pe noi cei ce alergăm la tine, sfinte, că, izbăvindu-ne de toate ispitele şi de Împărăţia cerească învrednicindu-ne, să grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, mărgăritar ceresc al lui Dumnezeu;
Bucură-te, diamant luminos al răbdării;
Bucură-te, floarea cea neveştejită a Raiului;
Bucură-te, tămâia cea cu bun miros a darului;
Bucură-te, smirnă duhovnicească cu lină îmbălsămare;
Bucură-te, mir ceresc, care ne umpli pe noi de bună mireasmă;
Bucură-te, vas plin de bunătate nemuritoare;
Bucură-te, baie de toată nevoia curăţitoare;
Bucură-te, ocârmuitorul celor ce înoată în marea vieţii acesteia;
Bucură-te, îndrumătorul celor ce stăpânesc cu bună dreptate;
Bucură-te, tămăduirea cea dorită a trupurilor noastre;
Bucură-te, izbăvirea cea scumpă a sufletelor noastre;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul al 13-lea (*de trei ori*)

O, prea cuvioase părinte, purtătorule de Dumnezeu Sfinte Dimitrie, primind acest dar de rugăciune de la noi acum, izbăveşte din toată nevoia şi scapă din chinul ce va să fie, pe toţi cei ce cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zic iarăşi:

Icosul 1

Îngerii cei din ceruri s-au mirat de tine, părinte Dimitrie, îngerul cel pământesc, văzându-te cum în trup fiind ai biruit pe demonul cel fără de trup şi de minunile tale spăimântându-se au stat cântându-ţi unele ca acestea:
Bucură-te, cel ce eşti om ceresc;
Bucură-te, cel ce ai fost înger pământesc;
Bucură-te, că nu te-ai amăgit de lăcomia strămoşească;
Bucură-te, că ai vieţuit mai presus de fire şi de om;
Bucură-te, că prin smerenie cele înalte ai dobândit;
Bucură-te, că pe vrăjmaş, lesne l-ai biruit;
Bucură-te, că, la fel cu Abel, jertfe prin rugăciuni ai înălţat;
Bucură-te, cel ce trupul tău rob duhului l-ai făcut;

Bucură-te, cel ce te-ai făcut comoară duhovnicească;
Bucură-te, cel ce te-ai suit la înălţimea cea cerească;
Bucură-te, săditorule de vie duhovnicească;
Bucură-te, cel ce câştigi tuturor pocăinţa ca să se mântuiască;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 1

Apărătorule al nostru din nevoi, pentru lucrarea de multe minuni laude de mulţumiri aducem ţie, noi, nevrednicii; şi ca cel ce eşti minunat şi preamilostiv, izbăveşte-ne pe noi din toate nevoile ca să cântăm ţie: ***Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!***

şi otpustul:

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea cuviosului Părintelui nostru Dimitrie cel nou Basarabov miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi păcătoşii.

Amin.

Sursa: Acatistier, Ed. Biserica Ortodoxă Alexandria, 2004, p. 202-213, Acatist de mulţumire către prea cuviosul părintele nostru Dimitrie cel nou Basarabov.

Acatistul cuviosului Dimitrie cel nou, Basarabov de Sandu Tudor

Condac I

O! Tu Doamne Tată tainic ce ţii lumile în palmă,
Strălucire fără umbră ce doar nimbul pot să-Ţi văd
ghicituri ca-n oglindă, chip de orbitoare valmă;
Tu ce treci în spaimă sfântă în orcane de prăpăd
dulce-apoi ca să ne-ngâni din cavalele de vis
toată vraja de minune ce ne-aşteaptă prin sicriu;
O! Tu Cela ce-n Scripturi proorocii Tăi Te-au scris:
Dumnezeul peste oşti, Domnul Dumnezeul viu.
Ţie în talaz de dor îţi urcăm suflarea toată,
din ţărână pân-la stele, de la schivnic pân' la gloată,
de trei ori suprem suna-vom pentru Tine prea sfânt imn:
Aliluia, Aliluia, Aliluia, Amin.

Icos I

Din ţărâna aspră, drept Icoana Ta,
formă împlinită cu mâna m-ai strâns.
Sub lumina-Ţi sfântă mi-arse huma grea,
pârguind spre carne de viaţă pătruns.
Şarpele cel verde mi-apleacă din pom

creanga grea cu fructul morţii purpurat,
de se-aprinse oarbă pofta mea de om;
şi-am muşcat din miezul primului păcat.
Rupt de veşnicie trup m-am înmulţit.
Număr de nisipuri fiii lui Cain,
din turn vavilonic spre cer clădărit,
Ţi-asvârleau pe arcuri săgeţi în venin.
Dar Tu, Doamne Sfinte, printr-un darnic semn,
dragoste sub chipul omului Te-ai dat.
Noi Ţi-am spart chivotul pe cruce de lemn,
Tu ne-ai dat prin moarte trupul înviat.
Re-ntrupaţi în Tine Bisericii vii,
într-olaltă sfinţii ca viţa de vin
în butucul Vieţii, rodesc sfintei vii
strugurul de jertfă, sânge de sfânt chin,
plinătatea lumii să se împlinească.
Întru-aceasta, Doamne, din stih de ceaslov,
în suiri cânta-vom, să se proslăvească,
unuia în Tine sfânt Basarabov:
Bucură-te, mlădiţă din Biserica vie,
Bucură-te, aluat de cerească bucurie,
Bucură-te, cel vămuit prin foc de 'nfricoşare,
Bucură-te, ostare spre zidit în altare,
Bucură-te, văpaia dornică să ne îndrume,
Bucură-te, revărsare harică în lume,
Bucură-te, vădire că se schimbă pământul,
Bucură-te, întărirea nădejdii în Sfântul,
Bucură-te, împlinire în trupul lui Hristos,
Bucură-te, aşezare la locul cel frumos,
Bucură-te, temelie în fildeş de oase,
Bucură-te, în racla de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac II

Ţie, sfinte prea cucernic ne rugăm cu glasul nou
Tu, ce Domnul de pe cruce străduişi în schivnicie
să-L destăinuieşti cu duhul, faptele şi trupul tău,
ştiind că El este vraja şi comoara de tărie,
Apa vieţii care curge tainică în orice om;
Tu ne-ngăduie să stăm îndeaproape raclei tale,

ca prin tine, vas ales, să slăvim pe Domnul-Domn,
să fim gata să urmăm pururea chemării Sale;
Fii-ne ajutor, prea sfinte, ia-ne greutatea lenii,
râvnitor să luăm aminte cu tot tâlcul viaţa ta,
şi cu suflete. curate, alăute de smerenii,
să sunăm împărăteşte cântul sfânt: ***Aliluia.***

Icos II

Şi-ascultând în pace cursul vieţii tale,
sfinte, fă-te nouă toiag sfânt în cale:
Fără preţ boarul satului ai fost.
Cu nuiaua verde vite ţineai turmă.
Praful şi copiii în alai de prost
pe uliţa largă te duceau din urmă
Păzitor de bivoli în câmpii ai stat
singur ca tăcerea nopţii-n revărsat.
Zdrenţe pe trup schilav, nod, scaieţi în barbă,
nebănuind nimeni că eşti vas ales,
tu grăiai cu ploaia, pasări, sfârc de iarbă,
de sporeai în tine sfântul înţeles.
Şi văzând că-n lume firul de izvoare
curge mai departe apă trecătoare,
ai ieşit din satul unde te-ai născut,
la o mănăstire mucezită-n peşteri,
ai lăsat cireada mugind la păscut,
şi te-ai dat în mâna schivnicilor meşteri.
În zaconul tagmei vajnicul Cuvânt
te-a cioplit călugăr ca pe lemnul sfânt.
Cărturar ce duce slovele umflate
n-ai fost, cuvioase din Basarabov.
Mână ţărănească, degete crăpate,
răsfoiau stângace file de ceaslov.
Ca o umbră albă ai trecut prin viaţă
până la sorocul schimbării la faţă.
Cunoscând şi vremea zborului din trup
ai pornit cu duhul pe drumuri de soare.
Făclie smerită cu parfum de stup,
poveste lumească viaţa ta nu are.
Privigheri, obidă, posturi, rugăciuni
ţi-au dat vrednicia să reverşi minuni.

Pentru aceasta, sfinte, pios te rugăm,
milostiv fii nouă cei cari-ţi strigăm:
Bucură-te, veghetor sub candelă de iască,
Bucură-te, pildă de viaţă duhovnicească,
Bucură-te, cel cu funia lepădării încins,
Bucură-te, că naşterea şi moartea ţi-ai învins,
Bucură-te, stăruinţă-n dovada sfintei Cruci,
Bucură-te ram-raic ce-n veac nu te usuci,
Bucură-te, flamura albei nestricăciuni,
Bucură-te, asprimea canoanelor cu minuni,
Bucură-te, punte spre limanul suprafiresc,
Bucură-te, tiparniţă de chip călugăresc,
Bucură-te, însufleţire obrocită sub oase,
Bucură-te, din raclă de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac III

Tu sihastrul prea sărac, umilit şi neştiut,
tu eşti chezăşia noastră ce din umbră ruşinaţi,
la picioarele străpunse ale Celui nevăzut,
am căzut în praf cu fruntea de trufie lepădaţi;
Fă să urce fără margini ruga noastră cât mai vie,
s-o asculte din vecie Domnul Sfânt comoara milei,
să simţim sub lacrimi grele cum ne sfarmâ-n bucurie
inimile împietrite de nimicurile zilei.
Şi în ochi din nou cu vraja viitorului Sion,
să pornim în oşti ce poartă drept în mir pecetea Sa.
Toată stavila prihanei, negrul zid de Erihon,
să se năruiască-n noi cântând nou: ***Aliluia.***

Icos III

La râu cu buruiană, ţărm sălbăticit,
două pietre-n scoburi trupul ţi-astrucau.
Bolţile de peşteri unde-ai asfinţit
curgerea de ape psalmi ţi-o tâlcuiau.
Curs-a din calvarul vremii mult veleat
de când pentru ceruri şi humă te-ai dat.
Şi-au venit puhoaie de potop din munte
încât lemne, pietre, din ţărm au pornit.
Au căzut în ape mormântul şi-o punte

ce erau aproape peşterii cu schit:
Şi-au rămas acolo moaştele-ţi la fund.
Oamenii din partea locului văzând
cum jucai rotire de foc peste undă,
socoteau că-n prunduri comoară de bani
în cazane grele trebui să se-ascundă.
Aurul tău, sfinte, bănuiau de ani.
Însă ochiul nostru minunea nu vede,
mintea noastră oarbă taina nu o crede.
Întru-aceasta, sfinte, mila-ţi pentru om
fă să ne înfaşe sfântă luminare,
să cântăm şi ţie întru Domnul-Domn
muzică regească, înaltă cântare:
Bucură-te, cel în prundişul apelor ascuns,
Bucură-te, că-n tine lucrează Cel-Nepătruns,
Bucură-te, cel ce ştii cântul râului tainic,
Bucură-te, cel ales să fii Domnului crainic,
Bucură-te, lamura Dragostei dumnezeieşti,
Bucură-te, oglindire de luceferi cereşti,
Bucură-te, luminare ca focul pe comori,
Bucură-te, cel vălurit de ale lumii vâltori,
Bucură-te, cel tăinuit de obştescul crez,
Bucură-te, că pe Hristos porţi-n al inimii miez,
Bucură-te, dăinuire vajnică de oase,
Bucură-te, în racla de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac IV

Tu călugărie albă ce-ai păzit cu duh zelos
mădularele-ţi curate, fiindcă-n noi ca-ntr-un chivot,
tu ştiai că odihneşte răsuflarea lui Hristos;
tu ne-ajută să cinstim sol în Domnul Savaot
pe Cel ce în noi aşteaptă ca un oaspete tăcut.
Aripi nevăzute-n noi din dor de ceresc înot
să ne-nalţe în rugăciune peste patima de lut;
Vălul care ni-L ascunde să se sfâşie de tot,
să putem şi noi să fim vas curat, un vas ales,
plin cu untdelemn ceresc, umilit a lumina
candelă ce pâlpâieşte pentru Sfântul înţeles,
căruia smerit cânta-vom de trei ori: ***Aliluia.***

Icos IV

Şi când Domnul-Vieţii vru să-ţi puie în slavă,
să-ţi arate pilda albei schivnicii,
la o copilandră sub duh rău bolnavă
îngerească veste somnul iconi:
„ Ţie-ţ i sunt tămadă, din prund de vâltoare
De-nălţa-vor iarăşi oasele-mi în soaţe".
I-arăta-şi şi râpa, prin ochian de vis:
două pietre sure, unde-ai potmolit
de-ţi păstrau tezaur trupul tău închis,
prin minuni sorocul de s-a împlinit.
Şi alba dimineţii află fără chin
pe fecioara trează sub cearceaf de in.
Şi când toţi din casă lângă pat stoliră,
glasul lin de fată limpezit a spus
visul ce văzuse, vorbe ce uimiră.
Cum încins cu nimbul Celui mai presus
ca un scut de flăcări ne vei apăra
de drăcească iazmă, de ispita rea,
de boala cu duhuri, de gândul murdar,
de zborul pe-aripa înrăit-a glumii,
de spaima nebună cu chipul de var,
de fierul ce-1 poartă prinţul roş al lumii.
Pentru aceasta, sfinte, în stih îţi strigăm,
sus spre înălţimea bolţilor cântăm:
Bucură-te, iubire aplecată peste noi,
Bucură-te, chiparoasă a minunilor noi,
Bucură-te, ivirea aurorei pe văzduh,
Bucură-te, parafă a Sfântului Duh,
Bucură-te, chezaş de neîndoioasă tămadă,
Bucură-te, prilejul necredinţei să vadă,
Bucură-te, olăcarul lumii celeilalte,
Bucură-te, pricină de semne neaşteptate,
Bucură-te, biruinţa luminii în beznă,
Bucură-te, obraz sfânt din creştet pân' la gleznă,
Bucură-te, hărăzită ocină de oase,
Bucură-te, din racla de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac V

Doamne, e mai viu, mai cald, în veac sfinţitul Tău nume,
ca lumina ce aleargă pârguind întreaga lume;
E mai tainic ca o şoaptă a pământului în zori
când prin lăncile de trestii nasc izvoare de fiori;
Mai temut decât un strigăt, uriaş ca o cascadă,
ce-şi înalţă rupt din luptă groaza sângelui pe spadă;
Şi mai blând ca limpezimea din potirul lunii mari
ce catifelează albastru umbra-n munţii legendari;
Tu eşti vraja ce-nfăşoară vestitorul Tău trimis;
Tu eşti adevărul fulger năzărit prin porţi de vis;
şi în moaştele prea sfinte trăinicia-i taina Ta,
Unuia cărui cânta-vom cântul sfânt: ***Aliluia.***

Icos V

A pornit mulţimea din ogrăzi la râu,
în chervan agale, preoţi sub odoare,
pe toiage babe aduse din brâu,
copiii stârnind colbul sub picioare.
Frunzele pe pomi lin se bucurau,
păsările-n zbor vestea o cântau.
Şi-au ajuns la locul văzut de fecioară,
unde-n multe ori flăcări s-au zărit
jucăuş-verzui ca pe o comoară,
şi cătând cu râvnă, sfinte, te-au găsit
moaşte neatinse, peste veac purtat,
luminând în ziuă de aur curat.
Tu pândar la tauri negri şi păroşi,
cei ce te hulisem ca pe prost în sat,
cu ochi mari privind la tine fricoşi,
mâna ta prelung şir am sărutat.
Fericit bărbatul ca un stâlp smerit
sprijin pentru Casa Domnului cioplit.
Întru-aceasta. sfinte, pios te rugăm,
milostiv fii nouă cei cari-ţi strigăm :
Bucură-te, aflare din vadul cel neştiut,
Bucură-te, faptă vie ce ţâşneşti peste lut,
Bucură-te, heruvim cu veleatul pământesc,
Bucură-te, nenufăr din iezerul ceresc,
Bucură-te, că ai fost derâdere în sat,
Bucură-te, că-n nestimata slăvii te-ai schimbat,

Bucură-te, că-ţi sărutăm mâinile subţiri,
Bucură-te, maramă de drepte ocrotiri,
Bucură-te, podoaba fericitului sărac,
Bucură-te, pajură atârnată peste veac,
Bucură-te, putere ce dormitează -n oase,
Bucură-te, din racla de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac VI

O! Tu înger străveziu, pază dreaptă peste om;
tu ce-n fiecare joci ca un foc peste comoară
fie de umblăm în soare sau pe apele din somn;
tu acela ce veghezi până viaţa se coboară
ca să treacă peste zări, prin întoarcere-n pământ
pentru cealaltă viaţă, tu poţi spune taina cum
putrezirea nu pătrunde moaştele celui prea sfânt,
şi cunoşti cât îi de lung cel mai de pe urmă drum
pentru cel ales să fie mărturie printre noi,
cel ce-şi rupe trupul viu, ce zideşte carnea sa
pietrei sfintelor altare, până-n ziua de apoi
când cereşte vom cânta ultimul: ***Aliluia.***

Icos VI

Migălos din pietre, sfinte, te-au desprins
Proaspăt pe velinţa târgii, cu cearceaf
până peste faţă coperit întins,
te-au urnit în nimbul de amurg şi praf,
să te ducă-n cinste pentru înoptat
la bisericuţa gheboasă din sat.
Gloatele din frunte lemnul crucii ţin.
Ca-n tipsii subţire sună sfântul vers.
Ison lung de preoţi prohodeşte plin.
Flori de fum tămâia năpădeşte-n mers.
De acum, arca vieţii, vei pluti departe
peste râu de oameni, capete plecate.
De acum rând pe umăr osul tău purtând,
harul de sfânt Duh de la Domnul-Domn
pogorît adânc în cel mai de rând,
cel mai neştiut şi din urmă om,
ne va ocroti întru pocăinţă

să-ţi cântăm războinic stih de biruinţă:
Bucură-te, armură de suflet fără pată,
Bucură-te, rasă aspră cucernic purtată,
Bucură-te, vedenia ostaşului sub har,
Bucură-te, chip lung cu străvezimi de chilimbar,
Bucură-te, pavăză ce ne umbreşti în nevoi,
Bucură-te, izbânda viclenitului război,
Bucură-te, surpătorul îndemnului spurcat,
Bucură-te, arătare de coif înviforat;
Bucură-te, răbdare de zale călite,
Bucură-te, sfinţenie cu tăişuri cumplite,
Bucură-te, oţelită rânduială de oase,
Bucură-te, raclă de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac VII

Sub pecete de har, în smerenie înaltă,
cuvioase ai suit peste moartea ce te-ascunse,
ca prin tine să se arate trăinicie-nfricoşată,
biruinţa ce-o călеşte focul celor nepătrunse.
Tu prin moaştele-ţi din raclă, mărturie în veac stai
despre cele peste simţuri, peste cugetul de jos,
şi prin tine gândul nostru înălţat pe zări de Rai
urcă mâna care atinge haina Domnului Hristos;
de tămăduim de bube şi văpăile de boale.
Sus în Muntele prea sfânt, luminaţi de steaua ta,
printre umbre vom urca legănând în mers pe cale
Dragostei dumnezeieşti cântul sfânt: ***Aliluia.***

Icos VII

Veste-n lung şi lat departe colindă
despre cum din ape, făr' a te cunoaşte,
cuvioase sfinte, prin vis ca-n oglindă
ai făcut să-ţi afle luminoase moaşte,
izgonind şi duhul copilei bolnave.
Şi-ajunse-n urechea voivodului mare
din Ungro-Vlachia, zvoana largii slave,
care prin poruncă fără adăstare
cu alai trimise să te aducă-n ţară.
Deci mergând trimişii preoţi şi boieri,

în Basarabov, de sârg încărcară
pe chervan sicriul prea sfintei poveri.
Şi ai purces pe şleahuri cu domnesc alai,
în podoabă scumpă strejuit de oaste.
Tu care purtase-şi doar scaeţi pe strai,
purpură crăiască te-nvelea pe moaşte.
Şi văzând cum cearcă trufia lumească,
cu vremelnicia-i pios viclenită,
chiar de după moarte să te stăpânească
ţi-ai trezit cerească putere cumplită,
Oasele-ţi chervanul tot mai greu apasă,
caii sub harapnic opintesc supuşi;
dar la o fântână pe-ntinsoarea şeasă
aproape de satul ce se cheamă Ruşi,
tu nu mai voieşti ca să mergi-nainte.
Era în chindie ceasul rugăciunii.
Toţi cu teamă adâncă semnul luând aminte,
în nedumerire de rostul minunii,
ca să poată afla voia ta atunci,
unde-oi vrea să mergi cu moaştele tale,
au pus într-un jug ne-nvăţaţi doi junci
şi-i lăsară volnici să pornească-n cale.
Juncii cei sălbatici s-au întors îndată
la Basarabov şi-n mijloc de sat
locului au stat cu norodul roată
Iar domneştii soli au purces de au spus
Voievodului toate câte le-au văzut.
Cele întru Domnul nu sunt de supus.
Tu cel ce vădeşte pe Cel-Nevăzut,
cuvioase sfinte, laudă-ţi strigăm
milostiv fii nouă cei care-ţi cântăm:
Bucură-te, strălucirea obârşiei de rând,
Bucură-te, răpire de minune peste gând,
Bucură-te, covârşitorul chervanului domnesc,
Bucură-te, că birui peste judeţul obştesc,
Bucură-te, nebănuitul trufiei zăgaz,
Bucură-te, aurărie cu sunetul treaz,
Bucură-te, cel lămurit de-a răului zgură,
Bucură-te, orând de adâncă-nvăţătură,
Bucură-te, c-ai vădit că cereştile n-au schimb,

Bucură-te, cel întărit cu al aleşilor nimb,
Bucură-te, sfântă chiverniseală de oase,
Bucură-te, din racla de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac VIII

Tremur ca salcia, Doamne, când sunt departe de Tine.
Îndoiala-mi umple fiinţa, ochii-n cearcăn se afundă.
Ce-mi slujeşte-nţelepciunea dacă ghiară-ntoarsă în mine
mă sfâşie depănându-şi pustietatea rotundă!
Iar tu, prea cuvioase, ce-ai sfinţit călugăria,
fii-ne în Hristos îndemnul să putem cum se cuvine
să ne lepădăm cu totul, de noi, de nevrednicia,
înfricoşătoarea grijă, chinul zadarnic de sine.
Cel ce se păstrează, piere; cel ce se scoboară, suie.
Jertfirea cea vie, darul pentru împărăţia Ta.
Ţie, Doamne-al Mântuirii, ce Te-ai dăruit în cuie,
căruia cântăm de-a pururi cu glas sus: ***Aliluia.***

Icos VIII

Un răgaz de vreme şi s-a întors solia
Marelui voievod din Ungro-Vlahia.
Boierii trimişi cu bănet domnesc
numelui tău hram, lăcaş sfânt zidesc,
umbra sfintei Cruci trupul să-ţi umbrească,
pe liman de rugă să se odihnească,
acolo în satul tău necunoscut
unde moaşte o vreme să te-aşezi ai vrut.
Norod fără număr năzuia spre tine.
Suferinţa lumii venea să se-nchine.
Feţele tristeţii sub lumini de făclii
geamăt lung şi lacrimi ţi-au picat pe raclă.
Şi cum în uimire de vrăjit belşug
rujele în rouă înfloresc pe rug,
în mulţimi de semne minuni înfloreau
celor ce -n credinţă spre tine veneau.
Cărturari în cronici scris au rânduit
câteva din ele ce s-au auzit
din oamenii vremii vrednici de crezare,
ce au văzut cu ochii, mărturie tare

cu adeverire şi de alţi bătrâni,
spre încredinţare de alte minuni.
Pentru aceasta, sfinte, pios te rugăm
milostiv fii nouă cei care-ţi cântăm:
Bucură-te, stâlpirea credinţei depline,
Bucură-te, că şi slova e martoră de tine,
Bucură-te, cel în vieţile sfinţilor înscris,
Bucură-te, smerire cu măreţie de vis,
Bucură-te, că la altar păstrat eşti tezaur,
Bucură-te, clopoţel cu inimă de aur,
Bucură-te, fâlfâire ca un sunet de nai,
Bucură-te, logodire cu inelul de Rai,
Bucură-te, cumpănă a izvoarelor cereşti,
Bucură-te, mirtul ce nădejdea ne înfloreşti,
Bucură-te, cinstită îmbinare de oase,
Bucură-te, din racla de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac IX

O! Tu Maică prea curată, dumnezeiască Aleasă,
O! Tu binecuvântată, strălucitoare Mireasă,
O! Tu căreia arhanghel Ţi-a purtat bine-vestind
semn de har fără prihană, lujer de-nflorire albă,
la picioare-n umilire plânsul meu Ţi-aşterne salbă.
Sunt întunecat ca noaptea, pânza întristării strâmbă
ca pe mort mă înfăşoară, hăul grijilor mă soarbe.
O! Tu, Sfântă Născătoare a Luminii fără umbră,
limpezeşte-mă de bezna rătăcirii mele oarbe;
fă să văd în chezăşia sfântului din oastea Ta,
tot dreptarul în Hristos, să mă rup din calea strâmbă,
ca să cânt în duh curat cântul sfânt: ***Aliluia.***

Icos IX

Cuvioase sfinte, ce te-ai dat războinic
Supunere-ntreagă întru umilinţă,
ajută şi mie să mă înving destoinic.
Pâlpâi sub păcate întru pocăinţă
ca vâlvoarea în sfeşnic când ceara sfârşeşte.
Caut, orb în beznă, iar al vieţii drum.
Luminare sfântă ce călăuzeşte,

umilit sub cruce fă să simt iar cum
prin iubirea-ţi sfântă viaţa în mine creşte
cu avânt de aripi spre cer de vultur.
Tu cu harul mâinii tale mă umbreşte
arşiţa ispitei rele să îndur
ca să dea în mine iar, fără zăbavă,
mugurii iubirii cu belşug de fapte,
să nu-ncerc vreodată răzvrătirea sclavă,
să răzbat spre ziuă prin drăcească noapte
re-nviat în Domnul, cleştar de uimire,
din scări de răpire să-ţi cânt spre slăvire:
Bucură-te, anahoretul Treimii plăcut,
Bucură-te, prietenie cu sigiliu nerupt,
Bucură-te, odihnitor ostrov de iubire,
Bucură-te, năstrapa aiezmii de lecuire,
Bucură-te, firidă ascultătoare de plângeri,
Bucură-te, tovărăşie aducătoare de îngeri,
Bucură-te, ca un imn de frunze strălucitoare,
Bucură-te, umbrar cu bună întâmpinare,
Bucură-te, toiag spre zarea călătoare,
Bucură-te, aromeala isopului în floare,
Bucură-te, bălsămată cunună de oase,
Bucură-te, din racla de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac X

Doamne Iisuse Hristoase, îţi privesc icoana-n faţă
Ce-n canon îţi zugrăveşte pe lemn sfântă Răstignirea,
ceasul al nouălea în care Dătătorule de viaţă
prin durerea agoniei mântuitu-Ţi-ai Zidirea.
Mari piroane Te atârnă sângeros din palme sparte,
de Te spânzură pe o ţeastă uriaşă de pământ,
şi sub fruntea Ta plecată în spre zare, peste moarte,
ochii Ţi-au scăzut sub pleoape în flori vineţi de mormânt.
Păcătos sub groază sfântă îţi sărut pământu-n care
crucea Ta a fost înfiptă, cruce căreia mă-nchin,
şi cântând pe cuviosul, Ţie îţi aduc cântare:
Aliluia, Aliluia, Aliluia. Amin.

Icos X

Toată miazănoaptea, Rusia cea mare,
tăvălug de arme lasă greu să cadă
peste-mpărăţia Porţii otomane.
Căzăcimi, puhoiuri de robiri şi pradă,
au încins pământul în goană de cal
pân' departe-n ţara Dunării de jos.
Au trecut la vaduri de celălalt mal
unde apa încinge ca un brâu frumos
lângă Cerna-Vodă un mare ostrov
şi au ajuns la satul tău Basarabov.
Mai marele oştii cu gând de oştean
moaştele-ţi prea sfinte încarcă cu sine,
dar de biruinţă să ducă-n chervan
peste stepe întinse ţării lui străine.
Întru acea vreme pe drum spre cămin
Se-ntâmplase lângă asprul Căpitan
un boier din ţară râvnitor creştin.
El căzu la dânsul cu grea rugăminte
să nu înstrăineze moaştele-ţi prea sfinte,
ci-n dar să le lase acestui pământ
pentru prăzi şi jafuri ce le-a pătimit,
ca să ne mângâie harul tău prea sfânt
de toată năpasta ce ne-a bântuit,
A luptat cu duhul râvnei creştineşti
până când oşteanul s-a înduplecat.
Te-a primit norodul Ţării Româneşti
cu evlavie adâncă. Ca un împărat
ai plutit în raclă omenescul val,
ajungând cu cinste de te-ai aşezat
în Mitropolia sfântă, sus în deal.
Şi am simţit, prea sfinte, sprijinu-ţi îndată
Nu numai sfârşirea greului război,
ci şi boala ciumei cea înfricoşată
de din toată ţara s-a curmat în toi.
Multă ocrotire, mare folosinţă,
câştigă prin tine, toţi cei cu credinţă.
Pentru aceasta, sfinte, cu râvnă cântăm,
sus spre turla bolţii slava îţi strigăm:
Bucură-te, turlă tare a îmbărbătării,
Bucură-te, îndătinată streajă a ţării,

Bucură-te, belşugul oblăduirii de har,
Bucură-te, întărire prin liturgicul dar,
Bucură-te, umilirea semeţiei lumeşti,
Bucură-te, pomenire ce urgia izgoneşti,
Bucură-te, că eşti darul nădejdii creştineşti,
Bucură-te, că în molima cruntă ne izbăveşti,
Bucură-te, trăinicie de orbi neînţeleasă,
Bucură-te, odorul cu mireasmă aleasă,
Bucură-te, curăţie ticluită în oase,
Bucură-te, din racla de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac XI

Cu glas proaspăt ca şi roua în argintul dimineţii,
stărui-vom laudă ţie, cuvioase ce-mbinezi
umbrei trupului de lut, strălucirea-n duh a vieţii.
Tu, apostolii cei vajnici prea smerit înfăţişezi
simţurilor noastre oarbe, nouă cei de mai târziu,
cei ce nu am apucat să vedem în ochi Lumina,
mărturia cea de aur, întruparea Celui-Viu.
Lepădând tot ce-i lumesc, pocăiţi de toată vina,
în Hristos înveştmântaţi, sărutându-ţi osul sfânt,
zid de crucieri să facem lângă sfântă racla ta
dreptei noastre Ortodoxii şi-n temutul legământ
să cântăm spre biruinţă cu glas sus: ***Aliluia.***

Icos XI

Cuvioase sfinte, în rugă ne-ajută
Cu a ta rugăciune către Domnul Sfânt,
ca împărăţia Lui cea nevăzută
să-şi aprindă aivea zorii pe pământ.
Cel din urmă înger trâmbiţând în căi,
să adune oastea cu pecete-n mir,
pentru anti-crista luptă de apoi.
Şi-n amurgul baltă de sânge martir,
din veacul minciunii să nască dreptatea,
ca sub umbra crucii, veşnică să crească
Biserica sfântă, întru plinătatea
cea apostolească şi sobornicească.
Tu ce eşti alesul cel bine primit,

roagă-te într-olaltă în Ortodoxie,
cu toţi cei ce pururi sus te-am proslăvit
glăsuind cântarea cea plăcută ţie:
Bucură-te, cel ce zbori pe ale tăcerilor scări,
Bucură-te, că urci înaltele desfăşurări,
Bucură-te, că te aşezi în soborul celor drepţi,
Bucură-te, că vezi Taina cu şapte peceţi,
Bucură-te, cel cu herb de apocalipsă în mir,
Bucură-te, cel lângă Tronul ca piatra de zamfir.
Bucură-te, semnul Celui ce leagănă stelele,
Bucură-te, făclie ce din noi fâlfâi relele,
Bucură-te, blândeţe ce vrea să ne scape,
Bucură-te, cel ce ne mângâi grelele pleoape,
Bucură-te, pilduire prin miraju-ţi de oase,
Bucură-te, din racla de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac XII

Sub catapeteasma înaltă, până-n ceruri îţi urcăm
clopot uriaş de rugă, ca să umple firea toată.
Fără vorbe, doar în cuget în tăcere îţi purtăm,
ca mireasma dintr-o floare, gândul nostru fără pată.
Tu Stăpâne, dă-ne în pace s-auzim cum pasul Tău
vine către noi aproape pe văzduhurile albastre,
ca sub pasul Bucuriei să se sfarme tot ce-i rău.
Doamne Sfinte cel ce porţi taina inimilor noastre,
ne îngăduie acum în răgazul acestui ceas,
când în inimi luminiţă am aprins în pacea Ta,
să-Ţi rostim cum se cuvine cu tremurătorul glas,
Numele-Ţi învăluit de sfinţit: ***Aliluia.***

Icos XII

Doamne, stau în pragul uşii Tale mute
şi sfârşind cetirea sfintelor ceasloave,
îmi plec fruntea în faţa slovelor tăcute,
pân-se stinge în mine zvonul de voroave.
Mă îneacă adâncă Liniştea-Ţi deplină.
Tu eşti pacea-n care stelele rotesc.
Iţi simt picul de aur în ţeasta-mi de tină.
În oglinzi de gânduri vise limpezesc

şi Te văd aievea cum lucrezi în toate
de la firul ierbii până-n trupul sfânt.
Tu ne pui sub talpă drumuri de dreptate
şi preschimbi în pâine glodul de pământ.
Toate sunt minune când Le atingi Tu Doamne.
Din tavanul beznii lumi întregi de stele
cad cu îngălbenirea bolnavelor toamne
când Tu drept pedeapsă te ascunzi de ele.
Însă daru-Ţi haric şi în mormânt pătrunde
de ai făcut prin Sfântul semne de uimire,
în vileag scoţându-i mormântul din unde.
Biruindu-şi moartea i-ai dat proslăvirea
ridicând alesul din pândar de turmă,
să vădeşti că-n Tine întrupând iubirea
răstignirii sfinte, omul cel din urmă,
peste orice stavili, poate învinge firea.
Pe ţăranul aspru ce slujea pământul
răzimând în bâtă, bărbos, ars de soare,
1-a lucrat canonul schivnic cu cuvântul,
făurind minune, albă arătare,
o icoană lungă de sfânt bizantin,
o desăvârşire, pavăză cerească,
sub care aleargă, cei trudiţi de chin,
cei mâncaţi de boale de iazmă drăcească,
cei cuprinşi de frică, deznădăjduiţii,
cerşetorii lumii fără ocrotire,
tot norodul grijii, muţii, umiliţii,
ce în veac vor cere sfântă lecuire,
cântându-i cu toţii cântec de slăvire:
Bucură-te, icoană ce ni te-arăţi drept izvod,
Bucură-te, că înspre tine aleargă norod,
Bucură-te, alinul inimii obidite,
Bucură-te, voroava gurilor amuţite,
Bucură-te, că nu eşti rugăciune deşartă,
Bucură-te, că eşti scară la Mila ce iartă,
Bucură-te, că tămâia îţi înalţă flori de fum,
Bucură-te, că te vor şti şi copiii de acum,
Bucură-te, de ceaslovul ce cântul îţi poartă,
Bucură-te, că în stih creşti ca smaraldul în toartă,
Bucură-te, străbună odihnire de oase,

Bucură-te, din racla de moaşte, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, cuvioase.

Condac XIII

Mărire Ţie, Treime înţelegerea - neînţeleasă,
Mărire ţie, Fecioară de-a pururi curată Mireasă,
Mărire vouă, Arhangheli oştiri înaripate cereşte,
Mărire vouă, prea sfinţii aleşi pecetluiţi duhovniceşte,
Mărire ţie, cuvioase Dimitrie cel nou Basarabov,
cel cărui cânta-vom acatist prin stihul acestui ceaslov.
Mărire, Unuia-veşnic prin carele lumile ţin.
Mărire de-a pururi în veacuri. Mărire. Mărire. Amin.

(din Rev. Gândirea, nr. 10, 1927)

***

Seamă de cuvinte

Acatistul este o mare cântare duhovnicească, tipică evlaviei creştin răsăritene. Dintre toate măreţele solemnităţi de la curţile crăieşti ale Ţarigradului, poate cea mai măreaţă, mai impunătoare era tocmai această slujbă a „Imnului Acatist", care în greceşte înseamnă „sfântul cântec în picioare". Nici luminatul Împărat nu putea să se abată de la canon şi să se aşeze cumva jos în vremea zicerii lui.

La auzirea lui trebuie să rămâi neclintit, drept ca o lumânare care arde în încremenită slăvire. Acatistul face parte din mistica liturgică, din ceea ce se cunoaşte în Ortodoxie prin „închinare neîntreruptă" sau „slăvire neîncetată". Acatistul se presupune că nu încetează niciodată, se reînnoieşte mereu.

Dragostea suprafirească te mistuie ca foamea şi ca setea şi vrei să vezi încă din această viaţă faţa cea veşnică a Lumii? Îngenunche, închină-te, dar mai ales, încremeneşte întru curată aţintire, uitându-te şi limpezindu-te de tine însuţi, fără întrerupere cântând marea ei sfinţenie.

Imnul acatist este una din aceste scări în duh, ce îţi dă putinţa să urci până acolo, până la acea zare la care poate să scoboare peste tine Vedenia, fără a se strica şi fără a se prihăni prin aceasta.

Cum spunea un bătrân schimonah din Muntele Atonului, el e „roată heruvică de cântec şi smerenie" care suie, suie mereu.

Arşi de năzuirea această mistică, împăraţii, domnii şi voievozii de altădată ţineau să ia parte la slujbele de acatist. Se aduna în paraclisul palatin Curtea împărătească bizantină, cu toată strălucirea şi bogăţia sa fastuoasă de aur şi pietre nestimate, şi petrecea o zi întreagă întru repeţirile şi înălţările prin cântec şi mireasmă ale acestei frumuseţi liturgice.

Imn de o largă respiraţie sau mai bine, o întreagă imnologie, acatistul e un ciclu împlinit de poezie religioasă. El e un fel de total, adunat ca un inel neîntrerupt de cântece şi care se întoarce în el însuşi ca să curgă la nesfârşit, pe rând depănând: cântări dramatice ce se împletesc cu alte cântări epice şi legate între ele cu litanii pur lirice.

Măreţia şi măestria lui e îndoită: una, din afară, de sunet şi culoare bine măsurată; cealaltă, lăuntrică, de descoperire şi tâlc dogmatic.

Închis în tiparul unui canon aspru şi dinainte hotărât în cele mai mici amănunte, desăvârşirea aceasta formal rece, ca precizia unui misterios cristal, e de fapt, numai un fel de a stăpâni şi ordona aprinderile spirituale ce trebuie să izbucnească din inimile noastre. Dar în acelaşi timp imnul acatist se arată şi ca un cerc de foc şi de flăcări al tuturor avânturilor noastre încordate, prin care evlavia se scrie şi creşte mereu în jurul unei vieţi sfinte, care a fost aleasă din firidele calendarului, ca să ne stea în faţă nouă, drept izvod de îndumnezeire.

Astfel, acatistul în întregul său e un fel de savantă împreunare de înţelesuri mistice şi muzicale, care pătrunde şi se repetă la adânc, în rânduiala de amănunt a sumei, a cumpănirii părţilor şi până a fiecărui stih în parte.

Aşa, după un „condac” – ceea ce în elineşte înseamnă iatac – după această scurtă rugăciune intimă, ce totdeauna e un dramatic dialog cu Dumnezeu, urmează fără abatere un „icos” – adică monument – bucată imnologică mai mare şi narativă, şi care la rândul ei se încheie cu o litanie, cântec de laudă. Ritmul acesta, de trei feluri de imnuri, creşte de douăsprezece ori de-a lungul vieţii întregi a sfântului sau sfintei căruia îi e închinat acatistul, îmbinându-se într-un tot nedespărţit. Cele douăsprezece cicluri interioare o dată terminate, acatistul se începe iară de la capăt şi aşa pururea, la nesfârşit, către starea de răpire.

Se atinge astfel dumnezeiescul, unicul, tainicul, între marginile unui şir de cântece, cu toate că la arătare imnul acatist pare numai un prilej de laudă, cuvântul de hram al unui anume sfânt cuvios, chiar foarte neînsemnat.

Fără îndoială, nimeni nu poate să primească şi să înţeleagă, necum să încerce o bucurie, sorbind din acest fel de poezie, dacă nu a fost niciodată chinuit de foamea şi setea contemplării.

Iar acum, toată râvna aceasta de cântec pravoslavnic, a noastră, dintru acest nou acatist, încearcă şi vrea să-şi înmulţească sunarea stihurilor cuviincioase, ca un praf de aur muzical, ca o adăugire mai mult la marea podoabă ce se cuvine a aduce „smereniei cu nimb" a sfântului căruia batem metanie.

Cuvios, necunoscut din prea umilită sfinţenie, este acest Dimitrie cel nou. A fost văcar de sat în Basarabov, nesocotit de toţi, ca un om de nimic. Şi s-a făcut pustnic apoi, pe malurile râpoase ale Lomului, tot atât de nebăgat în seamă şi neînsemnat. Viaţa aceasta neştiută şi acoperită s-a risipit fără urmă, iar mormântul i s-a prăbuşit cu totul, după o grozavă furtună, sub pietroaie, la fundul râului, printre ape.

Curgere de îndelungată vreme s-a scurs; zic unii să fi trecut un veac sau mai mult, de la această ultimă pecetluire sub uitare şi moarte, când într-o zi Sfântul se trezi în chip cu totul dumnezeiesc, la o trăire nouă şi uimitoare.
S-a întâmplat, în acel sat dunărean, al baştinii lui, o fată zăcând la pat, greu bolnavă, şi i s-a făcut ei noaptea vedenie. Rudele şi poporenii satului, după amănuntul arătărilor acelei fete, s-au pornit la râul Lom, la locul cel văzut prin vis. Întru acest fel l-au fost scos, dintre apele care îi păstrau moaştele, pe Sfântul nostru de care nimeni nu mai ştia.

Şi Dumitru, văcarul şi pustnicul cerşetor, abia de acum începu să-şi trăiască adevărata lui viaţă, viaţă de minuni făcătoare, minuni ce se ivesc şi înfloresc mereu şi cu putere în jurul raclei în care îi odihnesc oasele.

Norodul nostru cunoscu repede în el pe vasul cel ales, descoperit prin semn, nouă, spre alinare. Aleargă norodul spre el întru toate nevoile şi lipsa. El ne umbreşte cu nevăzuta lui oblăduire, stând azi de pază peste sufletul drept-credincios al Ţării Rumâneşti, în biserica cea mare a Sfintei Patriarhii.

Aşa, prin puterea şi voia Viului Dumnezeu, s-a arătat acest sfânt printre noi şi s-a desăvârşit pe sine în cinste şi faimă duhovnicească. Dintru această mare dorire şi curată evlavie românească, care totdeauna l-au împresurat, Sfântul Dumitru cel nou Basarabovul creşte printre noi şi se împodobeşte, cu ctitorie, cu hram, cu şir întreg de semne şi sfinte legende, cu petrecerea vieţii scrise la minei şi cu acest acatist de citit la strană şi cântat neîntrerupt întru prea fericită bucurie.

Sandu Tudor

Acatistul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou Basarabov

prăznuire la 27 octombrie

Este unul dintre cei mai iubiţi sfinţi. Sfântul Dimitrie cel nou, smeritul monah din ţinuturile Basarabovului, ajunge marele părinte, sfântul capitalei româneşti, omul lui Dumnezeu, recunoscut de toţi şi aşa, în cinstirea cea după cuviinţă. Orânduirea dumnezeiască face ca tocmai „blândul Dimitrie" să fie „tăria cea sfântă" în faţa tuturor vrăjmăşiilor aprige şi nemiloase, ce furtunoase adesea năvălesc. Este şi sfântul de inimă al tuturor credincioşilor, ce au nevoie de iubirea cea mare părintească, ultima scăpare şi liman. Caracterul său este tocmai această prea iubitoare iubire de braţe părinteşti.

După obişnuitul început se zice:

Troparul (glas 8): „Întru tine, Părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că luând Crucea ai urmat lui Hristos şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup căci este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu Îngerii împreună se bucură, cuvioase părinte Dimitrie, duhul tău".

Troparul Învierii, al Născătoarei de Dumnezeu: „Cela ce pentru noi Te-ai Născut din Fecioară..." (glas 8)

Doamne miluieşte (de 3 ori).

Slavă… Şi acum…

Psalmul 50, apoi:

Condacul 1

Ca cel ce ai iubit pe Dumnezeu chipul iubirii ai luat, că inima în chipul cel mare ţi s-a prefăcut, în chipul cel mai de sus, chipul de părinte, taina lui Dumnezeu, şi aşa după cuviinţă şi noi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!***

Icosul 1

Fericite sunt neamul şi pământul unde fiii săi moştenirea cea sfântă o plămădesc şi în răsadurile cele bune o cresc, şi se fac grădină de Rai unde Dumnezeu şi lumea se întâlnesc şi chipul de icoană împlinesc.
Bucură-te, chipul cel sfânt, crescut din pământ;
Bucură-te, chipul cel sfânt coborât din Cer;
Bucură-te, taina sfinţeniei pământene;
Bucură-te, taina binecuvântării lumii;
Bucură-te, plămada cea bună;
Bucură-te, creşterea curată;
Bucură-te, bucuria rodului împlinit;
Bucură-te, sămânţă fără neghină;
Bucură-te, ţarină ce are comoară ascunsă;
Bucură-te, mărgăritarul cumpărat cu mare preţ;
Bucură-te, talantul înmulţit;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 2-lea

Din Basarabov monah iscusit după nevoinţele prin care patimile ai biruit şi inimă ce a „încăput pe Hristos” ai dobândit, ai fost ales ca părintele cel mare tu, cel smerit, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Multe şi felurite sunt darurile revărsării dumnezeieşti şi minunate sunt şi chipurile ce le primesc, chipurile sfinte ale lumii, prin care Dumnezeu cu făptura Sa se uneşte.
Bucură-te, mlădiţă din via lui Hristos;
Bucură-te, mărgăritarul dezgropat din pământ;

Bucură-te, comoară din ţarină;
Bucură-te, lucrarea de dar pentru lume;
Bucură-te, şi lucrarea lumii spre cele sfinte;
Bucură-te, albia de jos pentru apa de sus;
Bucură-te, izvorul prin care curge apa Vieţii;
Bucură-te, udarea uscăciunii sufleteşti;
Bucură-te, şi udarea uscăciunii trupeşti;
Bucură-te, căldura creşterii duhovniceşti;
Bucură-te, coborârea Luminii din înălţimi;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 3-lea

Fără grăire este taina, cum virtutea unui neam şi pământ, în câte o „făptură aleasă se adună" şi aşa, Sfinte Dimitrie, tu, cel „mic şi plăpând", devii „bărbatul cel minunat", în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Aşa, Sfinte Dimitrie, în tine Hristos, văzând curăţia ta, a strâns tot ce a fost mai sfânt din moştenirea neamului şi un „chip de mare cinstire" a „zugrăvit" pentru lucrarea Sa în lume.
Bucură-te, alesul moştenirii sfinte;
Bucură-te, vasul darurilor dumnezeieşti pentru lume;
Bucură-te, prin care virtutea s-a mărit;
Bucură-te, prin care şi mai mult s-a împodobit;
Bucură-te, cel iubit de Dumnezeu;
Bucură-te, şi tu, iubitorule de Dumnezeu;
Bucură-te, unirea tainelor de sus şi de jos;
Bucură-te, chipul asemănării dumnezeieşti;
Bucură-te, ochiul ceresc peste lume;
Bucură-te, un fiu al omului de la „răscruce de vremi"
Bucură-te, un om al lui Dumnezeu la „hotar de timpuri";
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 4-lea

Din tinereţe doritor de cele sfinte, ai lăsat satul Basarabov şi viaţa monahicească ai luat, apoi pustnicia de pe râul Lom, unde te-ai nevoit până ce firea în sfinţenie ţi s-a prefăcut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Iubirea ta cea mare pentru Hristos te-a prefăcut în cele „peste fire” şi aşa „chipul cel duhovnicesc” ai câştigat, ca om ceresc în trup pământesc.
Bucură-te, vieţuire peste cele trupeşti;
Bucură-te, că ai stăpânit toate patimile;
Bucură-te, că ai biruit pe demonul întunericului;
Bucură-te, că ai ieşit din văpaia ispitelor;
Bucură-te, că prin veghere sfinţenia ţi s-a dăruit;
Bucură-te, că ai trecut peste „hotarul lumii”;
Bucură-te, că ai pătruns în cele din adânc;
Bucură-te, că ai curăţat din fire urmele păcatului;
Bucură-te, că te-ai spălat de întinăciunea veche;
Bucură-te, că şi moartea ai biruit;
Bucură-te, că toate ale trupului ţi s-au supus;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 5-lea
Smerit ai vrut să rămâi şi aşa, neştiut, între două pietre ţi-ai lăsat trupul, care prin darul sfânt nu ţi s-a stricat şi neputrezit a rămas, că lucrarea lui Dumnezeu cu tine încă a rămas, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea
Iubirea ta cea mare de Dumnezeu şi iubirea pentru făpturile lumii ţi-a crescut, şi aşa ai devenit un adevărat părinte, la care să alerge toţi cei în nevoi.
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu şi de făptură, în unire;
Bucură-te, taină la care toţi trebuie să ajungă;
Bucură-te, că prin osteneli aceasta ai câştigat;
Bucură-te, că de Însuşi Hristos ţi s-a dăruit;
Bucură-te, drumul vieţii împlinit;
Bucură-te, calea vieţii deschisă spre Cer;
Bucură-te, calea pământească trecută „peste hotar”;
Bucură-te, firea omenească înduhovnicită;
Bucură-te, firea ajunsă la cele „peste fire”;
Bucură-te, suflet mai tare ca trupul;
Bucură-te, trup mai tare decât carnea;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 6-lea
Pentru noi eşti părintele cel mare de neam şi pământ strămoşesc, şi de aceea Însuşi Domnul Hristos te-a ales să ne fii scăparea şi limanul părintesc, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Din păstorul cel mic al satului Basarabov, ai fost chemat la Păstoria cea mare, la slujirea cea grea, că a văzut Dumnezeu inima ta mare ce poate împlini lucrarea Sa.
Bucură-te, smerenie ridicată la înălţime;
Bucură-te, smerită slujire în cinstea de sus;
Bucură-te, dar de preţ pentru noi;
Bucură-te, darul milostivirii dumnezeieşti;
Bucură-te, darul ceresc;
Bucură-te, bucuria noastră în nevoi;
Bucură-te, bucuria la care mereu alergăm;
Bucură-te, mângâierea nelipsită;
Bucură-te, alinarea cea de peste toate;
Bucură-te, limanul de nădejde;
Bucură-te, părintele nostru, părinte;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 7-lea

Ca neputincioşi şi în nevoi, mai mult la minunile tale jinduim şi iertare cerem, că în loc să te lăudăm, durerile noastre le plângem, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Sfinţenia ta de adânc doar Dumnezeu o ştie, că după măsura acesteia cu darurile Sale te-a încununat, din care şi noi bem ca dintr-un izvor răcoros.
Bucură-te, iubirea aplecată spre noi;
Bucură-te, revărsare de daruri peste lume;
Bucură-te, că prin tine lucrează Însuşi Hristos;
Bucură-te, scăparea noastră necontenită;
Bucură-te, tărie de veghe şi credinţă;
Bucură-te, pază şi sfântă apărare;
Bucură-te, părintele la care ne întoarcem mereu;
Bucură-te, părinte care primeşti pe fiii risipitori;
Bucură-te, iertare şi milostivire;
Bucură-te, mustrare şi îngăduinţă;
Bucură-te, iubire ce copleşeşte totul;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 8-lea

Găsit în apele râului Lom, cu trupul întreg şi nestricat, dus în Basarabov şi apoi la Bucureşti, de acum te avem „comoară de sfinte moaşte”, în necontenita cântare de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cerul prin tine de acum stă coborât peste noi, că însăşi binecuvântarea lui Hristos peste tine este, şi aşa şi noi de aceasta ne învrednicim.

Bucură-te, cer coborât pe Pământ;
Bucură-te, mireasmă îngerească;
Bucură-te, sicriu cu sfinte moaşte;
Bucură-te, chivot de sfinţenie;
Bucură-te, sfinte moaşte, chip de „adormire sfântă”;
Bucură-te, sfinte moaşte, rămânerea încă în lume;
Bucură-te, că din Cer mereu cobori pe pământ;
Bucură-te, dar de care toţi ne folosim;
Bucură-te, izbăvitorul nostru de temeri;
Bucură-te, oprirea vrăjmăşiilor crude;
Bucură-te, cel ce ne scapi de tot necazul;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 9-lea

Comoară de sfinţenie în Catedrala patriarhală a Bucureştiului te avem, unde candelă de lumină nestinsă ne eşti, mir de tămăduiri şi mai ales, „iubirea necuprinsă de părinte”, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

O, de am înţelege că iubirea de părinte este chipul de unde toate încep şi toate se opresc în nesfârşită naştere, cu adevărat te-am cinsti după cuviinţă şi pe tine, „sfântul de inimă” al nostru.

Bucură-te, înger omenesc;
Bucură-te, omul lui Dumnezeu cel ales;
Bucură-te, cel care plângi şi te rogi neîncetat pentru lume;
Bucură-te, spaima demonilor bântuitori;
Bucură-te, alungarea duhurilor pătimaşe;
Bucură-te, vădirea înşelăciunilor necurate;
Bucură-te, tămăduirea de toată boala;
Bucură-te, curăţirea de toată întinăciunea;
Bucură-te, sprijin celor neputincioşi;
Bucură-te, al mamelor ocrotitor;
Bucură-te, şi al copiilor iubit părinte;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 10-lea

Adus în Bucureşti, capitala Ţării, tu, „blândeţea cea dumnezeiască”, te faci „puterea cea sfântă ” a pământului românesc, puterea de care este nevoie faţă de vrăjmăşiile ascunse, spre cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Peste neamul şi pământul românesc, multe răutăţi au trecut şi încă mai trec, şi doar sfinţenia fiilor celor aleşi mai biruieşte „uciderea ascunsă”.
Bucură-te, chipul credinţei peste toate;
Bucură-te, şi sabie de taină;
Bucură-te, mâna milostivirii;
Bucură-te, şi toiag de certare;
Bucură-te, şi toiag de pază;
Bucură-te, minunea pământului;
Bucură-te, răsadul pururea verde;
Bucură-te, că în palmele tale porţi chivotul Ţării Româneştii;
Bucură-te, că la pieptul tău îl ţii;
Bucură-te, că din braţele tale nimeni nu ne mai poate lua;
Bucură-te, că aşa binecuvântarea Domnului este şi peste noi;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 11-lea

Aşa, Sfinte cuvioase Dimitrie, ne eşti zid şi turn neclintit, reazem şi apărător de toate vicleşugurile, şi aşa tot poporul la tine priveşte ca la un „liman de mântuire”, în nădejdea şi cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Cu toţii cântări şi cinstiri îţi aducem, îndeosebi pentru iubirea ta cea mare de părinte, la care toţi pot alerga şi găsi alinarea tuturor nevoilor.
Bucură-te, bucuria întristaţilor;
Bucură-te, nădejdea viitorului;
Bucură-te, limanul cel dumnezeiesc;
Bucură-te, glasul de taină al Domnului Hristos;
Bucură-te, şoapta PreaSfântului Duh;
Bucură-te, luminarea minţilor;
Bucură-te, despietrirea inimilor;
Bucură-te, oprirea plânsurilor;
Bucură-te, dar pentru fiecare lipsă;
Bucură-te, dar pentru fiecare nevoie;
Bucură-te, rugăciune, altarul Lumii;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 12-lea

Te-a dăruit Dumnezeu să fii „făclia dumnezeiască” de pe dealul Ţării Româneşti, de unde să lumineze peste toate răutăţile ca şi peste toate bucuriile, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Ţara Românească ţie ţi s-a încredinţat, blândule păstor, care în marea iubire de părinte o păzeşti, şi cu darul pe care îl ai o faci cu adevărat „staulul lui Hristos”.
Bucură-te, Avraam al Ţării Româneşti;
Bucură-te, că la „sânul” tău sunt toţi credincioşii;
Bucură-te, cel ca Moise, ieşit din Egiptul străin;
Bucură-te, cel ca Ilie, venit la Curtea Domnească;
Bucură-te, cel ca Ioan Botezătorul, neînfricatul mustrător;
Bucură-te, pază la altarul străbun;
Bucură-te, slujitorul cel de toată credincioşia;
Bucură-te, fiul cel vrednic al neamului;
Bucură-te, omul lui Dumnezeu îndeosebi ales;
Bucură-te, stâlpul Ortodoxiei din mijlocul ţării;
Bucură-te, piatră de ridicare şi cădere a vremurilor;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

Prin sfinţi se mai ţine lumea de la pieire, şi mai ales prin sfintele moaşte şi mormintele de taină ale părinţilor iubitori de Dumnezeu, asemenea fiind şi tu, Sfinte Dimitrie, pentru neamul şi pământul românesc, în binecuvântarea de sus şi izbăvirea de tot răul, în cântarea de: ***Aliluia!***

Se citeşte apoi din nou:

Icosul 1

Fericite sunt neamul şi pământul unde fiii săi moştenirea cea sfântă o plămădesc şi în răsadurile cele bune o cresc, şi se fac grădină de Rai unde Dumnezeu şi lumea se întâlnesc şi chipul de icoană împlinesc.
Bucură-te, chipul cel sfânt, crescut din pământ;
Bucură-te, chipul cel sfânt coborât din Cer;
Bucură-te, taina sfinţeniei pământene;
Bucură-te, taina binecuvântării lumii;
Bucură-te, plămada cea bună;
Bucură-te, creşterea curată;
Bucură-te, bucuria rodului împlinit;

Bucură-te, sămânţă fără neghină;
Bucură-te, ţarină ce are comoară ascunsă;
Bucură-te, mărgăritarul cumpărat cu mare preţ;
Bucură-te, talantul înmulţit;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Dimitrie Basarabov, braţele părinteşti prea iubitoare!

Rugăciune

O, braţe părinteşti prea iubitoare, Sfinte Dimitrie, ţine la pieptul tău chivotul Ţării Româneşti prinos de-a pururea adus iubirii lui Dumnezeu şi totodată iubirii de neam şi pământ strămoşesc, că aşa de nimic nu ne vom mai teme, că cine să ne mai „fure" din braţele tale? Şi în nevoile noastre, cu aceeaşi iubire ne primeşte, ca să cântăm cu glas mare: Bucură-te, bucuria noastră, braţele părinteşti prea iubitoare!

(Extras din cartea: Imnografie / Ieromonah Ghelasie Gheorghe. - Bucureşti: Platytera, 2016)

Acatistul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor (27 octombrie)

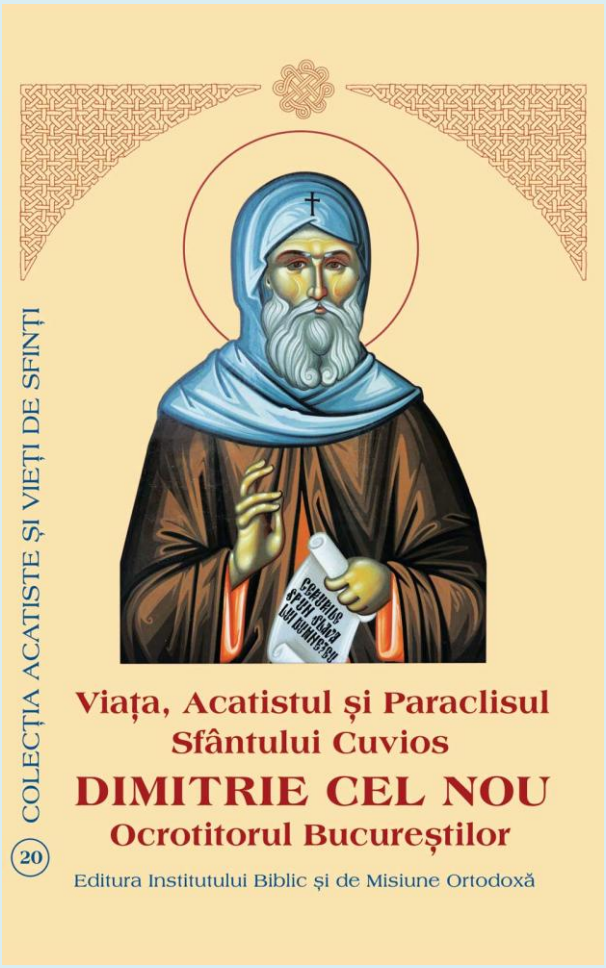

[Preotul, după ce își pune epitrahilul și felonul, deschide dvera și dă obișnuita binecuvântare din fața Sfintei Mese, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și puru rea și în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Dacă nu este preot de față, în locul binecuvântării de mai sus, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi se rostesc rugăciunile începătoare:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacă nu va fi preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi se zic troparele de umilinţă:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Simbolul credinţei

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:
Psalmul 142:
Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule! (de 3 ori).

Şi îndată se cântă, pe glasul al 3-lea: ***Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori),*** *apoi:*
Troparul cuviosului, glasul al 8-lea: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că, luând Crucea, ai urmat lui Hristos şi, lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioase părinte Dimitrie, duhul tău (de două ori).

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. al Nãscãtoarei-Învierii, acelaşi glas:

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară şi răstignire ai răbdat, Bunule, care cu moartea pe moarte ai prădat şi Învierea o ai arătat ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei pe care i-ai zidit cu mâna Ta; arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi, şi mântuieşte, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

Apoi: ***Doamne, miluieşte !*** (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Condacele şi icoasele

Condacul 1

Apărătorule al nostru de necazuri, pentru lucrarea de multe și mari minuni, mulţumiri aducem ţie noi, fiii tăi; și, ca cel ce ești minunat și milostiv, izbăvește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: ***Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!***

Icosul 1

Îngerii cei din ceruri s-au mirat de tine, părinte Dimitrie, îngerul cel pământesc, văzându-te cum, în trup fiind, ai biruit pe demonul cel fără de trup, și de minunile tale spăimântându-se, au stat cântându-ţi unele ca acestea:

Bucură-te, cel ce ești om ceresc;
Bucură-te, cel ce ai fost înger pământesc;
Bucură-te, cel ce nu te-ai amăgit de lăcomia strămoșească;
Bucură-te, cel ce ai vieţuit mai presus de firea omenească;
Bucură-te, cel ce prin smerenie cele înalte ai dobândit;
Bucură-te, cel ce pe vrăjmaș lesne l-ai biruit;
Bucură-te, cel ce, ca Abel, jertfe prin rugăciuni ai înălţat;
Bucură-te, cel ce trupul tău rob duhului l-ai arătat;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut corabie duhovnicească;
Bucură-te, cel ce te-ai suit la înălţimea cerească;
Bucură-te, săditor al viei de taină în ogorul sufletesc;
Bucură-te, mijlocitor al iertării pentru cei ce se pocăiesc;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 2

Fiind înălţat Sfântul Dimitrie în văzduhurile cerești, privește către cei ce se roagă lui și, cu bunătate părintească, dăruiește milostivă izbăvire tuturor celor ce cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Înţelegerea cea neînţeleasă căutând păgânii să o înţeleagă, nu se pot dumiri de cinstitele tale moaște, cum adică o materie nu se supune firii și trupul nu se dă putreziciunii; iar noi cu credinţă cântăm ţie acestea:

Bucură-te, vas de Duhul Sfânt primitor;
Bucură-te, locaș dumnezeiesc de minuni izvorâtor;
Bucură-te, cel ce la fel cu cei fără de trup ai vieţuit;
Bucură-te, cel ce duhul tău către cele cerești l-ai povăţuit;
Bucură-te, cel întru care stricăciunea ai făcut-o nestricăcioasă;
Bucură-te, cel întru care moartea a ajuns neputincioasă;
Bucură-te, cel ce, ca Avraam, ţi-ai lăsat patria și părinţii;

Bucură-te, cel ce te-ai sălășluit în pământul făgăduinţei;
Bucură-te, stejar cu umbră dumnezeiască;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut tuturor masă duhovnicească;
Bucură-te, cel ce ţi-ai jertfit voia ca un alt Isaac, prin ascultare;
Bucură-te, cel ce ţi-ai înălţat cugetul minţii către bunătăţile viitoare;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 3

Putere cerească umbrind cinstitele tale moaște, părinte, ca dintr-un soare răspândesc razele minunilor, tuturor celor ce se ating de ele și, pe toţi de orice boală tămăduind, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având noi racla cinstitelor tale moaște, cuvioase părinte, ca la un izvor de daruri toţi cu credinţă alergăm, pentru care izbăvește-ne, sfinte, de vrăjmașii mântuirii noastre, ca neîncetat să strigăm ţie:
Bucură-te, cel ce te-ai arătat stăpânitor patimilor pierzătoare;
Bucură-te, cel ce pe domnul întunericului l-ai biruit prin răbdare;
Bucură-te, cel ce ne-ai izbăvit din robie precum Avraam pe Lot;
Bucură-te, cel ce pe fiii Agarei i-ai izgonit de tot;
Bucură-te, cel ce neamul celor smeriţi, ca pe alt Isaac, îl faci moștenitor;
Bucură-te, cel ce pe Ismael cel trufaș l-ai alungat ca pe un împotrivitor;
Bucură-te, cel ce, ca Lot, în munţii faptelor bune te-ai suit;
Bucură-te, cel ce multora cetate de scăpare te-ai dovedit;
Bucură-te, cel ce nu te-ai lăsat prins în Gomora patimilor;
Bucură-te, cel prin care ne izbăvim de văpaia ispitelor;
Bucură-te, cel ce fără întoarcere ai lepădat cele de jos;
Bucură-te, cel ce prin bună veghe ai slujit lui Hristos;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 4

Vifor de multe ispite și furtuni de multe nevoi învăluindu-ne pe noi, sfinte, cu credinţă alergăm la tine, ca, prin rugăciunile tale cele bine primite, să le preschimbi pe toate în bună liniște și, astfel, prin tine să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Auzit-am, sfinte părinte, de viaţa ta cea dumnezeiască; văzut-am și minunile tale și, îndulcindu-ne de binefacerile pe care ni le arăţi în toată vremea, credem îndrăznirii tale către Dumnezeu, pentru care grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, al bolnavilor doctor iscusit;

Bucură-te, cel ce pe cei îndrăciţi i-ai izbăvit;
Bucură-te, întărire a bătrânilor;
Bucură-te, învăţător al tinerilor;
Bucură-te, îmbrăcăminte a celor goi;
Bucură-te, mângâiere a celor din nevoi;
Bucură-te, grabnic ascultător al celor ce te cheamă;
Bucură-te, izbăvitor al celor cuprinși de teamă;
Bucură-te, temei întăritor al credinţei noastre adevărate;
Bucură-te, nou învăţător al vieţii celei curate;
Bucură-te, cel ce ai slujit lui Dumnezeu cu bunăvoire;
Bucură-te, cel ce te-ai asemănat Lui, prin îndumnezeire;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 5

Cale de Dumnezeu umblată arătându-ne nouă cu ostenelile vieţii tale, sfinte, pe toţi ne înveţi ca, prin curăţie și duhovnicească smerenie, slujind lui Dumnezeu, să cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul 5

Văzând, Sfinte Dimitrie, locuitorii Basarabovului lumină în apa Lomului, au socotit că este o comoară; dar, după ce au scos sfintele tale moaște, văzând că reverși minuni și izvorăști tămăduiri tuturor, spăimântându-se de mirare, toţi grăiau către tine unele ca acestea:
Bucură-te, comoara Basarabovului;
Bucură-te, cel ce ai sfinţit apa Lomului;
Bucură-te, cel ce jugul Domnului pe umeri lai luat;
Bucură-te, cel ce pe acesta ușor tuturor l-ai arătat;
Bucură-te, odraslă frumoasă a peșterii cele sfinte;
Bucură-te, îndrumător al celor cu bună minte;
Bucură-te, cel ce ai izbăvit pe fecioara cea îndrăcită;
Bucură-te, veselia părinţilor ei cea nepovestită;
Bucură-te, întărirea surorilor celor cu credinţă fierbinte;
Bucură-te, cel prin care s-au învăţat a cinsti cele sfinte;
Bucură-te, îndreptătorul lui Lavrentie cel fără socoteală;
Bucură-te, cel ce pe toţi îi înveţi să vină la tine cu sfială;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 6

Mărturisitorii de Hristos, fiii tăi duhovnicești, sunt martorii minunilor tale, cuvioase părinte; pentru aceasta, daruri de mulţumire cu netăcute glasuri lui Dumnezeu înalţă, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 6

Strălucind tu în pământul nostru, ai izgonit întunericul păgânătăţii, că stăpânirea lui, nerăbdând venirea ta, a căzut; iar noi, primind izbăvire, grăim către tine unele ca acestea:
Bucură-te, surpător al păgânătăţii;
Bucură-te, sprijinitor al creştinătăţii;
Bucură-te, cel ce, la fel cu Moise, ţii al Crucii toiag;
Bucură-te, cel ce neputinţa vrăjmaşului ai dat-o în vileag;
Bucură-te, cel ce pe Faraon cel nevăzut l-ai înecat în marea lacrimilor tale;
Bucură-te, cel ce şi pe asupritorul cel văzut l-ai biruit prin mijlocirile tale;
Bucură-te, stâlp de foc al credinţei;
Bucură-te, călăuză spre pământul făgăduinţei;
Bucură-te, nor răcoros, cu bună umbrire;
Bucură-te, şi ne păzeşte sub a ta ocrotire;
Bucură-te, cel ce la vreme de lipsă ne hrăneşti cu îndestulare;
Bucură-te, cel ce totdeauna ne dai ajutor cu îmbelşugare;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 7

Voind Dumnezeu a ne mângâia pentru multe nevoi și necazuri, te-a dat nouă ocrotitor; dar noi te cunoaștem pe tine și părinte și făcător de minuni; pentru aceasta, mulţumind pentru înţelepciunea Lui cea negrăită, Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 7

Arătata făptură nouă, trimiţându-te Făcătorul pe tine la noi, cei ce suntem făcuţi de El; că focul războiului și al robiei s-a stins, pe vrăjmași cu rușine i-ai întors și boala ciumei ca un fum a pierit; iar noi, cei izbăviţi de acestea, neîncetat strigăm ţie:
Bucură-te, râvnitor ca un alt Ilie;
Bucură-te, cel ce, precum acela, ai locuit în pustie;
Bucură-te, cel ce ai biruit pe prorocii înșelăciunii;
Bucură-te, cel prin care s-au rușinat împletitorii minciunii;
Bucură-te, cel ce ai potolit flacăra războiului cea stricătoare;
Bucură-te, cel ce ai făcut să înceteze molima cea vătămătoare;
Bucură-te, cel prin care câștigăm ploi la vreme potrivită;
Bucură-te, cel prin care rugăciunea ne este împlinită;
Bucură-te, cel ce car de foc prin fapte bune ţi-ai lucrat;

Bucură-te, cel ce prin ele la cer te-ai înălţat;
Bucură-te, cel ce nu cojocul, ci trupul tău ni l-ai lăsat ca binecuvântare;
Bucură-te, cel prin care primește cele de folos fiecare;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 8

Văzând viaţă străină, să ne înstrăinăm de lume, mutându-ne mintea la cer, că pentru aceasta plăcutul lui Dumnezeu Dimitrie a vieţuit cu înstrăinare, ca să ne înveţe și pe noi a urma vieţii lui și, atrăgându-ne mintea la înălţime, să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Cu totul fiind întru cele de jos, mintea ta nicidecum nu ai dezlipit-o de la cele de sus, că, uitând de trupul tău și de lume, ai biruit pe Veliar; iar acum, făcându-te părtaș cereștilor bunătăţi, te rogi lui Dumnezeu pentru cei ce grăiesc ţie acestea:
Bucură-te, minte cerească și înaintevăzătoare;
Bucură-te, voinţă de daruri duhovnicești primitoare;
Bucură-te, Samuile prea sfinţite;
Bucură-te, prea blândule Davide;
Bucură-te, cel ce sabie cu două tăișuri te-ai arătat;
Bucură-te, cel ce ai tăiat cu ea pe nevăzutul Goliat;
Bucură-te, cel ce cu toată voinţa minţii ai slujit lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel al cărui suflet curat l-ai dat Ziditorului tău;
Bucură-te, grabnic risipitor al bolilor;
Bucură-te, purtător de biruinţă asupra patimilor;
Bucură-te, cel ce ne arăţi calea către Împărăţia făgăduită;
Bucură-te, cel prin care câștigăm fericirea cea nesfârșită;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 9

Toată adunarea creștinească venind, să cădem înaintea Sfântului Dimitrie: bogaţii la cel sărac cu duhul, săracii la îmbogăţitorul, sănătoșii la păzitorul, bolnavii la doctorul cel fără de plată, drepţii la îndrumătorul, iar păcătoșii la îndreptătorul și toţi dimpreună să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9

Cei meșteri la cuvânt se arată faţă de tine a fi ca niște muţi, că nu se pricep să spună în ce chip cinstitele tale moaște, rămânând nestricate, izvorăsc bună mireasmă și tămăduiri de tot felul; iar noi, privind o taină ca aceasta și minunându-ne, strigăm către tine acestea:

Bucură-te, ocrotitor şi povăţuitor;
Bucură-te, dascăl și îndrumător;
Bucură-te, cel ce prin fapte ai propovăduit pe Hristos;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut chip pocăinţei cu folos;
Bucură-te, luminător strălucit al acestei ţări;
Bucură-te, mângâietor al poporului cuprins de întristări;
Bucură-te, cel ce, ca pe un cort sfânt, ne-ai lăsat trupul;
Bucură-te, că, întâmpinând moaștele tale, săltăm cu duhul;
Bucură-te, că, apropiindu-ne de ele, le cinstim cu smerenie;
Bucură-te, că, sărutându-le, ne umplem de sfinţenie;
Bucură-te, că, rugându-ne ţie înaintea lor, de boli ne tămăduim;
Bucură-te, că, închinându-ne lor, din primejdii ne izbăvim;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 10

Vrând Făcătorul tuturor făpturilor să ne izbăvească de înșelăciunea vrăjmașului, te-a trimis ca pe un apostol la noi, ca prin tine să ne învăţăm a ne depărta de toate înșelăciunile lumii și prin viaţă curată a ne apropia de Dumnezeu, ca să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 10

Zid eşti credincioșilor și turn neclintit tuturor celor ce caută la tine sprijin, că Făcătorul cerului și al pământului te-a făcut pe tine vas ales, primitor de daruri duhovnicești; pentru aceasta, ca la un reazem tare alergăm noi și cu bună nădejde grăim ţie acestea:
Bucură-te, om al lui Dumnezeu, vieţuitor pe pământ;
Bucură-te, împlinitor al poruncilor Noului Legământ;
Bucură-te, întărire a credinţei adevărate;
Bucură-te, icoană însufleţită a vieţii curate;
Bucură-te, stâlp de sprijinire în primejdii;
Bucură-te, reazem neclintit al nădejdii;
Bucură-te, cel ce ai dat înșelăciunea la iveală;
Bucură-te, cel ce ne-ai scăpat de primejdii cu îndrăzneală;
Bucură-te, cel ce, în ceruri locuind, vezi pe Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce acolo te bucuri întru Duhul mereu;
Bucură-te, cel ce întru cele de sus împărăţești cu Hristos;
Bucură-te, cel ce de acolo privești spre noi, cei de jos;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 11

Prin tine, părinte, aducem lui Dumnezeu din tot sufletul cântări și mulţumiri, pe care primindu-le, roagă, dimpreună cu toată ceata cuvioșilor, pe blândul Iisus, Dumnezeu Omul, să ne dăruiască iertare, dezlegare de păcate și milă în ziua Judecăţii, nouă celor ce-I cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul 11

Făclie purtătoare de lumină eşti între Sfinţii cuvioşi, precum și împreună locuitor cu toţi Sfinţii; pentru aceasta se bucură de tine, Sfinte Dimitrie, și Tatăl ceresc dimpreună cu Fiul și cu Duhul Sfânt, iar noi, cu duhul privind acestea, strigăm către tine:

Bucură-te, podoabă frumoasă a cuvioșilor;
Bucură-te, nevoinţă cu osârdie a sihaștrilor;
Bucură-te, următor al marelui Antonie;
Bucură-te, cel întocmai la obicei cu Onufrie;
Bucură-te, cel asemănător cu Pavel Tebeul la măsura nevoinţei;
Bucură-te, alt Pavel cel simplu, întru răbdarea umilinţei;
Bucură-te, cu Ammon, cu Ahila și cu Agatonie;
Bucură-te, cu Antim, cu Amonata și cu Amonie;
Bucură-te, împreună cu Grigorie Decapolitul;
Bucură-te, împreună cu Nicodim sfinţitul;
Bucură-te, părinte al nostru cel de obște folositor;
Bucură-te, izbăvitor al nostru grabnic ajutător;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 12

Hristoase Împărate, primește pe mijlocitorul nostru și împlinitorul poruncilor Tale, care se roagă Ţie să dăruieşti Bisericii unitate, pace adâncă și stingere dezbinărilor; să nu ne dai vrăjmașilor noștri, nici cu mânia Ta să ne pierzi pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru și noi suntem poporul Tău, de la care auzi: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cântând dimpreună cu îngerii, cu mulţimea cuvioșilor și cu toţi sfinţii înaintea Preasfintei Treimi, pomenește-ne și pe noi, cei ce alergăm la tine, sfinte, ca, izbăvindu-ne de toate ispitele iar de Împărăţia cerească învrednicindu-ne, să grăim ţie unele ca acestea:

Bucură-te, mărgăritar ceresc al ascultării;
Bucură-te, diamant luminos al răbdării;
Bucură-te, duhovnicească smirnă cu lină îmbălsămare;
Bucură-te, mir ceresc, ce ne umpli de bună înmiresmare;
Bucură-te, floare neveştejită a Raiului;

Bucură-te, tămâie cu bun miros a harului;
Bucură-te, vas plin de bunătate nemuritoare;
Bucură-te, baie de toată nevoia curăţitoare;
Bucură-te, ocârmuitor al celor ce înoată în marea vieţii învolburate;
Bucură-te, îndrumător al celor ce stăpânesc cu dreptate;
Bucură-te, tămăduitor grabnic al trupurilor noastre;
Bucură-te, mijlocitor pentru mântuirea sufletelor noastre;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 13

O, cuvioase părinte, purtătorule de Dumnezeu, Sfinte Dimitrie, primind acest dar de rugăciune de la noi acum, izbăvește de toată nevoia și scapă din chinul ce va să fie pe toţi cei ce cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Acest Condac se zice de trei ori. Şi iarăşi Icosul 1 şi Condacul 1.

Icosul 1

Îngerii cei din ceruri s-au mirat de tine, părinte Dimitrie, îngerul cel pământesc, văzându-te cum, în trup fiind, ai biruit pe demonul cel fără de trup, și de minunile tale spăimântându-se, au stat cântându-ţi unele ca acestea:
Bucură-te, cel ce ești om ceresc;
Bucură-te, cel ce ai fost înger pământesc;
Bucură-te, cel ce nu te-ai amăgit de lăcomia strămoşească;
Bucură-te, cel ce ai vieţuit mai presus de firea omenească;
Bucură-te, cel ce prin smerenie cele înalte ai dobândit;
Bucură-te, cel ce pe vrăjmaș lesne l-ai biruit;
Bucură-te, cel ce, ca Abel, jertfe prin rugăciuni ai înălţat;
Bucură-te, cel ce trupul tău rob duhului l-ai arătat;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut corabie duhovnicească;
Bucură-te, cel ce te-ai suit la înălţimea cerească;
Bucură-te, săditor al viei de taină în ogorul sufletesc;
Bucură-te, mijlocitor al iertării pentru cei ce se pocăiesc;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!

Condacul 1

Apărătorule al nostru de necazuri, pentru lucrarea de multe și mari minuni, mulţumiri aducem ţie noi, fiii tăi; și, ca cel ce ești minunat și milostiv, izbăvește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: ***Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte părinte Dimitrie!***

După citirea Acatistului, rostim rugăciunea: Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

[Dacă este preot, acesta rostește Ectenia întreită, după care face otpustul obişnuit.]

În lipsa preotului, după rugăciunea către Maica Domnului, zicem: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi! Amin!

„Întru tine Părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că luând crucea ai urmat lui Hristos și lucrând ai învățat să nu se uite la trup că este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii se bucură, Preacuvioase Părinte Dimitrie, duhul tău."

Troparul Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-325-8

Paraclisul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor (27 octombrie)

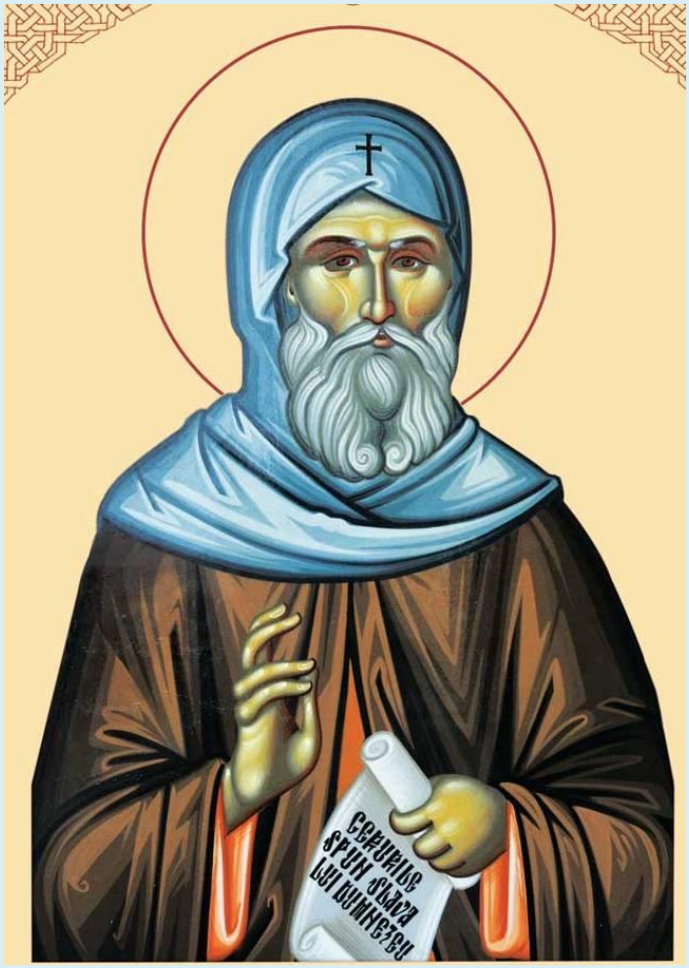

[Preotul, după ce își pune epitrahilul și felonul, deschide dvera și dă obișnuita binecuvântare din fața Sfintei Mese, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Dacă nu este preot de față, în locul binecuvântării de mai sus, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi se rostesc rugăciunile începătoare:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacă nu va fi preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:

Psalmul 142:
Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparele acestea, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Ca la un cald ocrotitor al celor din necazuri, să alergăm acum, cu bună nădejde, la cuviosul Dimitrie şi să zicem toţi: Mult nevoitorule, cu osârdie roagă-L pe Stăpânul tuturor ca să dea izbăvire de răutăţi, de patimi şi de boli celor ce aleargă la tine cu dragoste.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. asemenea

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a spune puterile tale noi nevrednicii. Că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea primejdii? Cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi ***Psalmul 50***

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul, glasul al 8-lea:

Cântarea 1

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeu, nu pe cele tari, nici pe cele înţelepte şi de bun neam ale lumii acesteia, ci pe cele slabe şi de neam slab le-a ales ca să-I slujească, pentru că puterea Lui întru neputinţă se săvârşeşte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Unde a prisosit smerenia şi nerăutatea, acolo şi lucrarea harului dumnezeiesc mult a prisosit; că aflându-ţi inima curată, cuvioase părinte, Dumnezeu S-a sălăşluit întru tine, săvârşind fapte pe care înţelepciunea veacului acestuia nu poate să le împlinească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Născutu-te-ai din părinţi bine cinstitori şi săraci, iar prin viaţa ta cea îmbunătăţită, nu numai pe sine-ţi te-ai prea mărit, ci şi pe părinţii tăi sfinte, pentru că din roade se cunoaşte pomul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiind noi bolnavi cu trupul şi cu sufletul, cercetării celei dumnezeieşti şi purtătorii tale de grijă învredniceşte-mă, Maica lui Dumnezeu, prin rugăciunile cuviosului tău, ceea ce eşti bună şi Născătoarea Celui Bun.

Cântarea a 3-a

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Deprinsu-te-ai din copilărie nu cu ademenitoarele graiuri ale omeneştii înţelepciuni, ci, curată având-ţi mintea, te-ai luminat cu strălucirea luminii Preasfântului Duh, prin care ai cunoscut vrerile lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păşunatul vitelor, vechea îndeletnicire a patriarhilor, ai urmat-o, cuvioase părinte, păscând turmele satului tău, precum odinioară şi Iacob pe cele ale lui Laban.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu grabnic picior trecând râul cel înfuriat al patimilor trupeşti şi al necazurilor sufleteşti, te-ai înălţat, cuvioase, la munţii faptelor bune, încărcat de nepreţuita bogăţie duhovnicească, precum patriarhul Iacob în Galaad.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

De boli cumplite, de nevoi şi de dureri fiind cuprinşi, Fecioară, ajută-ne prin mijlocirea cuviosului tău şi părintele nostru, că pe tine te ştim comoară de tămăduiri neîmpuţinată şi necheltuită, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Apoi se cântă **stihirile**:

Mântuieşte din nevoi şi din necazuri pe fiii tăi, sfinte, prin rugăciunile tale, ca unul ce ai îndrăznire către Cel întru tot puternic, cuvioase.

Caută cu ochi binevoitori spre noi, fericite părinte, şi vezi necazul minţii, întru care suntem învăluiţi, şi te roagă să se vindece durerea sufletelor noastre.

[Apoi Ectenia cea obişnuită, pomenind preotul pe cei ce fac paraclisul. Ecfonisul: Că milostiv... şi pe urmă]

Sedealna glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Cel ce eşti osârdnic rugător şi al nostru mijlocitor, fântână curgătoare de tămăduiri prin harul Domnului, cu sârguinţă strigăm către tine, Sfinte Dimitrie: Întâmpină degrab, ca să ne izbăvim din nevoi, ca unul ce ai îndrăznire către Cel Atotputernic.

Cântarea a 4-a

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădându-te de rudenii, prieteni şi cunoscuţi, ţi-ai tuns perii capului tău, cuvioase, şi, împreună cu aceştia, ai lepădat toate grijile lumeşti cele simţite şi gândite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Slobod de toate împătimirile pământului făcându-te, ca un viteaz luptător ai alergat către luptele cele mai anevoioase şi duhovniceşti, de unde ai dobândit curăţia minţii şi smerită cugetare întru vrerile dumnezeieşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cum vom încerca, cu îngustimea minţii noastre, să măsurăm noianul nevoinţelor tale, cuvioase? Sau cum vom povesti umilinţa sufletului, zdrobirea inimii şi lepădarea de sine, prin care ai dobândit de la Dumnezeu proslăvirea şi a sufletului şi a trupului tău?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tămăduieşte, Preacurată, neputinţele noastre, învrednicindu-le cercetării Fiului tău şi Dumnezeului nostru, dându-ne sănătate prin rugăciunile cuviosului tău.

Cântarea a 5-a

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorârea cea din fiecare zi a poftelor, topirea trupului, supunerea celui rău către cel bun, suirea privirii tale către cele mai înalte, ţi-au umplut inima de veselie duhovnicească; de care învredniceşte-ne să ne împărtăşim şi noi, prin rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunoştinţa de Dumnezeu, pe cât este de cuprins firii omeneşti, şi strălucirea faptelor bune urmând, ai câştigat sfinţenia sufletului şi nestricăciunea trupului după moarte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vrând Dumnezeu să proslăvească pe robul Său şi pe pământ, precum l-a proslăvit în cer, a dăruit sfintelor lui moaşte darul nestricăciunii şi al săvârşirii minunilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Celor care zac în patul neputinţei şi al durerilor, ajută-le Fecioară ca o Născătoare de Dumnezeu, pentru rugăciunile cuviosului tău.

Cântarea a 6-a

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împuternicire de la Dumnezeu luând, Sfinte Dimitrie, mulţimea vrăjmaşilor demoni o alungă, tămăduind de asuprelile lor pe toţi care aleargă la sicriul moaştelor tale, cu credinţă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Precum s-a izbăvit din moarte şi din slăbănogire episcopul Ioanichie lângă racla moaştelor tale, sfinte, aşa şi pe noi, cei ce suntem slăbănogiţi de neputinţele cele sufleteşti şi trupeşti, vindecă-ne, cuvioase, prin rugăciunile tale către Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tine, fericite părinte, te-am dobândit, cu vrerea lui Dumnezeu, apărător şi ocrotitor al patriei noastre în vremea năvălirii vrăjmaşilor; deci, şi acum de toată asuprirea o păzeşte nevătămată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

În multe neputinţe şi slăbănogiri fiind căzuţi, Fecioară, nu avem nădejde de mântuire, ci tu, ceea ce ai născut pe Mântuitorul lumii şi Tămăduitorul bolilor, pentru rugăciunile cuviosului Dimitrie, ridică-ne din slăbiciunea a toată neputinţa.
Apoi se cântă **stihirile**:

Mântuieşte din nevoi şi din necazuri pe fiii tăi, sfinte, prin rugăciunile tale, ca unul ce ai îndrăznire către Cel întru tot puternic, cuvioase.

Caută cu ochi binevoitori spre noi, fericite părinte, şi vezi necazul minţii, întru care suntem învăluiţi, şi te roagă să se vindece durerea sufletelor noastre.

[Preotul zice Ectenia mică şi ecfonisul: Că Tu eşti Împăratul păcii...]

Apoi se cântă: **Condacul,** glasul al 2-lea: Cel ce eşti floare duhovnicească neveştejită a Bisericii noastre şi rugător neîncetat către Făcătorul de bine, ia aminte

la nevrednicile noastre cereri şi sârguieşte, ca un bun părinte, spre ajutorul nostru, care cu credinţă năzuim către Dumnezeu, prin tine. Deci, ca unul care ai îndrăznire către Domnul, roagă-te, ca să mântuiască sufletele noastre.

Prochimen glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă?

Apoi: Înţelepciune drepţi... Din Sfânta Evanghelie de la Luca citire (Luca 6, 17-23, a se vedea la Liturghia din 6 decembrie).

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile cuviosului Tău Dimitrie, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-ne Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Stihira glasul al 6-lea: O, cuvioase părinte, cine va putea spune după cuviinţă mulţimea ostenelilor, a durerilor şi a nevoinţelor tale celor mari? Ci, cu rugăciunile tale către Dumnezeu, cele bine primite prin darul sfânt, mijloceşte nouă ca să ne învrednicim a trece lesne viforul nevoilor care se ridică asupra noastră; şi, lăudând ajutorul tău, să câştigăm îndrăznire în ceasurile de primejdie ale acestei vieţi, dimpreună cu nădejdea moştenirii vieţii de veci.

[Preotul zice rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău..., la care strana răspunde: Doamne, miluieşte (de 12 ori). Preotul: Cu mila şi cu îndurările...]

Apoi se continuă canonul:

Cântarea a 7-a

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când a binevoit Dumnezeu să te dăruiască nouă, sfinte, ca să risipeşti noianul nevoilor, atunci flacăra războiului s-a potolit şi boala ciumei a încetat, iar noi toţi folositor te-am dobândit, spre lauda Dumnezeului părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu toiagul cel duhovnicesc al îmbunătăţitei tale vieţi, ca pe nişte lupi răpitori ai izgonit patimile ce se încuibează în slăbiciunea firii omeneşti; deci şi acum, prin rugăciunile tale, izgoneşte de la noi toată supărarea şi necazul, ca să strigăm Celui Preaînalt: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Frumuseţile cele de jos urând, le-ai defăimat, şi Păstorului celui mare urmând cu sărăcia, te-ai bucurat în lipsuri şi nevoi, cu dragoste slujind Celui căruia cântăm: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

De neputinţe trupeşti şi de păcate sufleteşti, pe cei ce vin cu dragoste către racla moaştelor cuviosului tău, învredniceşte-i să se tămăduiască, Născătoare de Dumnezeu, care ai născut pe Mântuitorul şi Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luând aminte noi, credincioşii, la minunile săvârşite de Dumnezeu prin tine, plăcutul Său, şi cugetând la razele strălucirii cu care eşti împodobit, trimite-ne nouă raza duhovnicească a mângâierii sufleteşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pururea roagă-L pe Iubitorul de oameni pentru cei robiţi de patimi cumplite şi îi izbăveşte, prin sfânta ta solire.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Neîntinată sălăşluire aflat-au întru tine, Dimitrie Sfinte, Părintele şi Fiul şi Sfântul Duh - Treimea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prin tine fiind izbăviţi de multe nevoi, Fecioară, prin rugăciunile cuviosului tău, pe tine te şi mărturisim Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 9-a

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin rugăciuni nesfârşite îmblânzind pe Dumnezeu, întunecatul nor al nevoilor şi al întristării noastre risipeşte-l, cuvioase, cel ce stai plin de veselie şi de mângâiere, în cămara cea de taină a Împăratului tuturor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe o comoară înţelegătoare, ascunsă, Dumnezeu te-a descoperit nouă, Dimitrie, că nu se cădea ca fapta bună şi proslăvirea ta să se tăinuiască în pârâu şi să se acopere. Pentru aceasta, ca pe un sfeşnic de lumină purtător, Stăpânul a toate te-a dăruit nouă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doctor iscusit şi lesne vindecător al celor neputincioşi, pe tine, părinte, te-a dăruit Hristos nouă românilor, şi învăţător celor nepricepuţi şi săracilor ajutător.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpână, Maica Izbăvitorului, risipeşte întunericul cel greu al necazurilor şi al strâmtorărilor de la cei ce cu credinţă te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Apoi cântăm: Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Şi **stihirile:**

Veniţi, credincioşilor, să lăudăm viaţa cea după Dumnezeu a Sfântului cuvios Dimitrie, prin care neîncetat Făcătorul a toate Se arată minunat şi prea slăvit.

Lăudăm cu bună credinţă pe cuviosul Dimitrie, visteria cea neîmpuţinată a minunilor Domnului, pe lauda preoţilor şi crinul cel pururea înflorit şi neveştejit al Ţării Româneşti.

Sfinte Dimitrie, izbăveşte-ne pe noi toţi, care cu evlavie îţi aducem aceste cântări de laudă, de cerere şi de mulţumire.

Cântăm toţi, după cum se cade, cântări lui Dumnezeu, Celui minunat întru Sfinţii Săi, care ne-au dat nouă pe acel ales al Său, ca împreună cu toţi Sfinţii să se roage pentru noi.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori),

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

După aceea cântăm **Troparul** cuviosului, glasul al 8-lea: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că, luând Crucea, ai urmat lui Hristos şi, lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioase părinte Dimitrie, duhul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. al Nãscãtoarei-Învierii, acelaşi glas:

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară şi răstignire ai răbdat, Bunule, care cu moartea pe moarte ai prădat şi Învierea o ai arătat ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei pe care i-ai zidit cu mâna Ta; arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi, şi mântuieşte, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

[Preotul rosteşte Ectenia la care se pomenesc cei pentru care se face paraclisul, apoi apolisul]

În lipsa preotului, încheiem, zicând: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

[Extras din: Viaţa, acatistul şi paraclisul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor (27 octombrie)]

Paraclisul cuviosului Dimitrie cel nou, Basarabov

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Psalmul 142:

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine părinte, cu osârdie s-a mântuit, cel după chip, că luând crucea ai urmat lui Hristos şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup căci este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii se bucură, prea cuvioase Dimitrie, duhul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întru tine părinte, cu osârdie s-a mântuit, cel după chip, că luând crucea ai urmat lui Hristos şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup căci este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii se bucură, prea cuvioase Dimitrie, duhul tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu vom tăcea niciodată noi nevrednicii a spune puterile tale, Maica lui Dumnezeu; că de n-ai fi fost tu, rugându-te pentru noi, cine ne-ar fi izbăvit pe noi dintru atâtea nevoi, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine Stăpână, că tu mântuieşti pe robii tăi din toate nevoile.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului.

Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Şi îndată începem canonul către sfântul, cântându-l cu umilinţă şi cu inima înfrântă.

Canonul cuviosului Dimitrie cel nou, Basarabov

Cântarea 1

Stih: ***Prea cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeu, nu pe cele tari, nici pe cele înţelepte şi de bun neam ale lumii acesteia, ci pe cele slabe şi de neam slab a ales ca să-I slujească, pentru că puterea Lui întru neputinţă se săvârşeşte.

Stih: ***Prea cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Unde a prisosit smerenia şi nerăutatea, acolo şi lucrarea darului dumnezeiesc a prea prisosit; că aflându-ţi inima curată, cuvioase părinte, Dumnezeu s-a închipuit întru tine, săvârşind fapte pe care înţelepciunea veacului acesta nu poate să le împlinească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Născutu-te-ai din părinţi bine cinstitori şi săraci, iar prin viaţa ta cea îmbunătăţită, nu numai pe sineţi te-ai prea mărit, ci şi pe părinţii tăi, sfinte, pentru că din roade se cunoaşte pomul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiind noi bolnavi cu trupul şi cu sufletul, cercetării celei dumnezeieşti şi purtării tale de grijă învredniceşte-mă, Maica lui Dumnezeu, prin rugăciunile cuviosului tău, precum ceea ce eşti bună şi Născătoarea celui Bun.

Cântarea a 3-a

Deprinsu-te-ai din copilărie nu cu ademenitoarele graiuri ale omeneştii înţelepciuni, ci curată avându-ţi mintea, te-ai luminat cu strălucirea luminii Prea-Sfântului Duh, prin care ai cunoscut vrerile lui Dumnezeu.

Stih: ***Prea cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păşunatul dobitoacelor, vechea îndeletnicire a patriarhilor, ai urmat cuvioase părinte, păscând turmele satului tău, precum odinioară şi Iacov pe cele ale lui Lavon.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cu grabnic picior trecând râul cel înfuriat al patimilor trupeşti şi al necazurilor sufleteşti, te-ai înălţat prea cuvioase la munţii faptelor bune, încărcat de nepreţuita bogăţie duhovnicească, ca şi patriarhul Iacov în Galaad.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu boli cumplite şi cu nevoi îndurerate fiind cuprinşi, Fecioară, ajută-ne prin nemijlocirea Cuviosului tău şi părintele nostru, că pe tine te ştim comoară de tămăduiri neîmpuţinată şi necheltuită, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Apoi:

Mântuieşte din nevoi şi din necazuri pe fiii tăi sfinte, prin rugăciunii tale, ca unul ce ai îndrăznire către Cel întru tot puternic, cuvioase.

Caută cu ochi binevoitori spre noi, fericite părinte şi vezi necazul minţii, întru care suntem învăluiţi, şi te roagă ca să se vindece durerea sufletelor noastre.

[Apoi: Ectenia cea obişnuită, pomenind preotul pe cei ce fac paraclisul; Ecfonisul: "Că milostiv eşti..."]

Şi pe urmă **sedelna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, cea mai presus de fire văzând, şi în minte a luat ploaia cea de pe lână, întru zămislirea ta mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu: rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron cel ce a odrăslit; şi mărturisind logodnicul tău şi păzitorul, preoţilor a strigat: Fecioara naşte şi după naştere iarăşi rămâne fecioară.

Cela ce eşti osârdnic rugător şi al nostru mijlocitor, fântână curgătoare de tămăduiri prin Darul Domnului, cu sârguinţă strigăm către tine Sfinte Dimitrie: întâmpină degrab să ne izbăvim din nevoi, ca unul ce ai îndrăznire către Cel Atotputernic.

Cântarea a 4-a

Lepădându-te de rudenii, prieteni şi cunoscuţi, ţi-ai tuns perii capului tău cuvioase şi împreună cu aceştia ai lepădat toate grijile lumeşti cele simţite şi gândite.

Stih: ***Prea cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Slobod de toate bunătăţile pământului făcându-te, ca un viteaz luptător ai alergat către luptele cele mai anevoioase şi duhovniceşti, de unde ai dobândit curăţia minţii şi smerita cugetare întru vrerile dumnezeieşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cum vom încerca, cu îngustimea minţii noastre, să măsurăm noianul nevoinţelor tale, cuvioase? Sau cum vom povesti umilinţa sufletului, zdrobirea inimii şi lepădarea de sine, prin care ai dobândit de la Dumnezeu proslăvirea şi a sufletului şi a trupului tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tămăduieşte, Preacurată, neputinţa patimilor noastre, învrednicindu-le cercetării Fiului tău şi Dumnezeului nostru, dându-ne sănătate prin rugăciunile cuviosului tău.

Cântarea a 5-a

Omorârea cea din fiecare zi a poftelor, topirea trupului, supunerea celui rău către cel bun, suirea privirii tale către cele mai înalte, ţi-au umplut, inima de veselie duhovnicească; de care învredniceşte-ne să ne împărtăşim şi noi prin rugăciunile tale.

Stih: ***Prea cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunoştinţa de Dumnezeu pe cât este de încăpere firii omeneşti şi strălucirea faptelor bune urmând, ai câştigat sfinţenia sufletului şi nestricăciunea trupului după moarte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Vrând Dumnezeu să proslăvească pe robul Său şi pe Pământ, precum l-a proslăvit în cer, a dăruit sfintelor lui moaşte, darul nestricăciunii şi al săvârşirii minunilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Celor care zac în patul neputinţei şi al durerilor, ajută-le, Fecioară, ca o Născătoare de Dumnezeu, pentru rugăciunile cuviosului tău.

Cântarea a 6-a

Împuternicire de la Dumnezeu luând Sfinte Dimitrie, mulţimea vrăjmaşilor demoni o goneşte, tămăduind de asupririle lor pe toţi care aleargă la sicriul moaştelor tale, cu credinţă.

Stih: ***Prea cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Precum s-a izbăvit din moarte şi din slăbănogire episcopul Ioanichie lângă racla moaştelor tale sfinte, aşa şi pe noi ce suntem slăbănogiţi de neputinţele cele sufleteşti şi trupeşti, vindecă-ne, cuvioase, prin rugăciunile tale către Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pe tine fericite părinte te-am dobândit, cu vrerea lui Dumnezeu, apărător şi ocrotitor al patriei noastre în vremea năvălirii vrăjmaşilor, ci şi acum de toată îmbulzeala o păzeşte nevătămată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În multe neputinţe şi slăbănogiri fiind căzuţi, Fecioară, n-avem nădejde de mântuire, ci tu, ceea ce ai născut pe Mântuitorul lumii şi Tămăduitorul bolilor, pentru rugăciunile cuviosului Dimitrie, ridică-ne din slăbiciunea a toată neputinţa.

Şi apoi:

Mântuieşte din nevoi şi din necazuri pe fiii tăi sfinte, prin rugăciunii tale, ca unul ce ai îndrăznire către Cel întru tot puternic, cuvioase.

Caută cu ochi binevoitori spre noi, fericite părinte şi vezi necazul minţii, întru care suntem învăluiţi, şi te roagă ca să se vindece durerea sufletelor noastre.

[Preotul pomeneşte precum s-a arătat mai sus, iar după aceea zice: Ectenia cu Ecfonisul: "Că Tu eşti Împăratul păcii..."]

Condac, glasul al 2-lea: Cela ce eşti floare duhovnicească neveştejită a patriei noastre şi rugător neîncetat către Făcătorul de bine, ia aminte la nevrednicile noastre cereri şi sârguieşte ca un bun părinte spre ajutorul nostru, care cu nădejde năzuim către Dumnezeu, prin tine. Deci, ca unul care ai îndrăznire către Domnul, roagă-te ca să mântuiască sufletele noastre.

Prochimen, glasul al 4-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său:

Stih: Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă...

Evanghelia

[Diaconul: Înţelepciune drepţi...]

Din Sfânta Evanghelie de la Luca citire. Să luăm aminte! (Cap. VI, v. 17-23)

În vremea aceea a stat Iisus la loc şes şi mulţime multă de popor, din toată Iudeea şi din Ierusalim şi de pe lângă marea Tirului şi a Sidonului, venea să-L audă pe El şi să se tămăduiască de neputinţele lor. Şi cei ce se chinuiau de duhuri necurate se vindecau; şi tot poporul căuta să se atingă de El, că putere ieşea din El şi vindeca pe toţi. Şi El ridicându-Şi ochii Săi spre ucenicii Lui, zicea: "Fericiţi sunteţi săracilor, că a voastră este Împărăţia lui Dumnezeu. Fericiţi voi care flămânziţi acum, că vă veţi sătura. Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde. Fericiţi veţi fi când oamenii vă vor urî pe voi şi vă vor izgoni dintre ei, şi vă vor batjocori şi vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului

Omului. Bucuraţi-vă în ziua aceea şi vă veseliţi, că iată plata voastră multă este în cer."

Sau :"Evanghelia lui Matei" (Cap. VII, v.7-11)

"Zis-a Domnul: cereţi şi se va da vouă, căutaţi şi veţi afla, bateţi şi se va deschide vouă: Că tot cel ce cere va lua, şi cel ce caută va afla şi celui ce bate i se va deschide. Sau care om este dintre voi, de la care va cere fiul lui pâine, piatră îi va da lui? Şi de-i va cere peşte, şarpe îi va da lui? Deci, de vreme ce voi, răi fiind, ştiţi a da daruri bune fiilor voştri, cu atât mai mult, Tatăl vostru cel din ceruri vă dă cele bune, celor ce cer de la Dânsul."

Sau: "Evanghelia lui Luca" (Cap. XVIII, v. 2-8)

"Zis-a Domnul pilda aceasta: Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea şi de om nu se ruşina. Şi era în cetatea aceea, o văduvă care venea la el zicând: Fă-mi dreptate faţă de potrivnicul meu. Şi un timp n-a voit, dar după aceea a zis întru sine: Deşi de Dumnezeu nu mă tem şi de om nu mă ruşinez, totuşi fiindcă văduva aceasta îmi face supărare, îi voi face dreptate, ca să nu vină mereu să mă supere. Şi a zis Domnul: Auziţi ce spune judecătorul cel nedrept? Dar Dumnezeu, oare, nu va face dreptate aleşilor Săi care strigă către El ziua şi noaptea şi pentru care el rabdă îndelung? Zic vouă, că le va face dreptate în curând."

Sau: "Evanghelia lui Marcu" (Cap. XI, v. 23-26)

"Zis-a Domnul: Adevărat zic vouă că oricine va zice acestui munte: Ridică-te şi te aruncă în mare şi nu se va îndoi în inima lui şi va crede că ceea ce va spune se va face, fi-va lui orice va zice. De aceea vă zic vouă toate câte cereţi, rugându-vă, să credeţi că le-aţi primit şi le veţi avea. Iar când staţi de vă rugaţi, iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greşelile voastre. Că de nu iertaţi voi, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greşelile voastre."

Slavă Ţie Doamne

şi apoi: ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh***

Pentru rugăciunile cuviosului Tău Dimitrie, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte toate fărădelegile noastre.***

Stihira glas I: Mormântul tău Mântuitorule, Apărător al său nebiruit şi neînfricat ca cela ce prin tine de nevoi s-a izbăvit, te pune înainte ostaşul Tău Dimitrie ci ca cel care ai îndrăznire către Dumnezeu, de toate nevoile izbăveşte-l pe el ca să strigăm ţie: ***Bucură-te făcătorule de minuni, Sfinte Dimitrie.***

[Apoi: Mântuieşte Doamne; Doamne miluieşte de 12 ori; Ecfonis: Cu mila şi îndurările...]

Cântarea a 7-a

Când a binevoit Dumnezeu să te dăruiască nouă sfinte, ca să risipeşti noianul nevoilor, atunci flacăra războiului s-a potolit şi boala ciumei a încetat, iar noi toţi folositori te-am dobândit, spre lauda Dumnezeului părinţilor noştri.

Stih: ***Prea cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu toiagul cel duhovnicesc al îmbunătăţitei tale vieţi, ca pe nişte lupi răpitori ai gonit patimile ce se încuibează în slăbiciunea firii omeneşti, ci şi acum prin rugăciunile tale goneşte de la noi toată supărarea şi necazul ca să strigăm Celui Prea Înalt: "Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri."

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Frumuseţile cele de jos urând le-ai defăimat şi Păstorului, celui mare urmând sărăcia, te-ai bucurat în lipsuri şi nevoi, cu dragoste slujind Celui ce-I cântăm: "Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri."

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

De neputinţe trupeşti şi de păcate sufleteşti, pe cei ce vin cu dragoste către racla moaştelor cuviosului tău, învredniceşte-i să se tămăduiască, Născătoare de Dumnezeu, care ai născut pe Mântuitorul şi Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Luând aminte, noi credincioşii, la minunile săvârşite de Dumnezeu prin tine, plăcutul Său şi cugetând la razele strălucirii cu care eşti împodobit, trimite-ne nouă raza cea duhovnicească a mângâierii sufleteşti celor ce cântăm: "Pe Domnul, toate făpturile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii."

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stih: ***Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L întru toţi vecii.***

Prin tine fiind izbăviţi de multe nevoi, Fecioară, cu rugăciunile cuviosului tău, pe tine te şi mărturisim, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care-L laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Prea cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu rugăciuni nesfârşite îmblânzind pe Dumnezeu, întunecatul nor al nevoilor şi al întristării noastre, risipeşte-l prea cuvioase, cela ce stai plin de veselie şi de mângâiere, în cămara cea de taină a Împăratului tuturor.

Stih: ***Prea cuvioase părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe o comoară înţelegătoare, ascunsă, Dumnezeu te-a descoperit nouă, Dimitrie, că nu se cădea ca fapta bună şi proslăvirea ta să se tăinuiască în pârâu şi să se acopere. Pentru aceasta, ca pe un sfetnic de lumină purtător, Stăpânul a toate te-a dăruit nouă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Doctor iscusit şi lesne vindecător al celor neputincioşi, prin tine părinte, te-a dăruit Hristoase nouă românilor, şi învăţător celor nepricepuţi şi săracilor părtinitor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpână, Maica Izbăvitorului, risipeşte întunericul cel negru al necazurilor şi al strâmtorărilor la cei ce cu credinţă te mărturisesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Catavasie, glasul al 6-lea: O, prea cuvioase părinte cine va putea spune după cuviinţă, mulţimea ostenelilor, a durerilor şi a trudelor tale cele mari? Ci cu rugăciunile tale către Dumnezeu, cele bine primite prin darul sfânt, mijloceşte nouă ca să ne învrednicim a trece cu lesnicios pas, puntea cea îngustă de pe înfuriatul val al nevoinţelor celor mai presus de fire, care se ostenesc asupra noastră; şi lăudând ajutorul tău să câştigăm îndrăznire în ceasurile cele de primejdie ale acestei vieţi, dimpreună cu chezăşia moştenirii vieţii de vecii.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvita fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Şi ***laudele:***

Veniţi credincioşilor să lăudăm viaţa cea după Dumnezeu, a Sfântului cuviosului Dimitrie, prin care neîncetat Făcătorul la toate se arată minunat şi prea slăvit.

Lăudăm cu bună credinţă visteria cea neîmpuţinată a minunilor Domnului, spre lauda preoţilor şi crinul cel pururea locuitor şi neveştejit al Ţării Româneşti.

Sfinte Dimitrie, pe noi toţi izbăveşte-ne, care cu evlavie îţi aducem aceste cântări de laudă, de cerere şi de mulţumire.

Cântăm toţi, după cum se cade, cântări lui Dumnezeu, celui minunat întru Sfinţii Săi, care ne-a dat nouă pe acest ales al Său, ca împreună cu ceilalţi sfinţi să se roage pentru noi.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

[Şi îndată pomeneşte preotul pe cei ce fac rugăciunile către sfântul.]

Amin.

Sf. Cuv.Dimitrie Basarabov
(27 octombrie)

Rugăciune către Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov

Al nostru apărător în nevoi, pentru lucrarea multor minuni, laude de mulțumire îți aducem ție, noi, nevrednicii. Şi, ca cel ce eşti minunat şi preamilostiv, izbăveşte-ne pe noi din toate nevoile, ca să cântăm ție: Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte Cuvioase Dimitrie! O, preacuvioase părinte, purtătorule de Dumnezeu Sfinte Dimitrie, primind acest dar de rugăciune de la noi, acum, izbăveşte din toată nevoia şi scapă din chinul ce va să fie pe toți cei ce cântă lui Dumnezeu: Aliluia!

Imnografie

Troparul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioase părinte Dimitrie, duhul tău.

Condacul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor: Apărător al său nebiruit şi neînfrânat, ca unul care prin tine din nevoi s-a mântuit, te pune înainte oraşul tău, Sfinte prea cuvioase Dimitrie. Ci, ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, apără-ne de toate nevoile, ca să strigăm ţie: bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte Dimitrie!

Canonul Sfântului Dimitrie cel nou - Basarabov (partitură):
https://www.academia.edu/43315738/Canonul_Sf%C3%A2ntului_Dimitrie_cel_nou_-_Basarabov_partitur%C4%83_

Viaţa, acatistul şi paraclisul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou:
https://www.academia.edu/43309260/Via%C5%A3a_acatistul_%C5%9Fi_paraclisul_Sf%C3%A2ntului_cuvios_Dimitrie_cel_nou

Vieţile Sfinţilor – Prea cuviosul părintele nostru Dimitrie cel nou, ale cărui sfinte moaşte se află în Bucureşti

Acest cuvios părinte, Dimitrie cel nou, a trăit în vremea drept-credincioşilor împăraţi româno-bulgari şi era dintr-un sat care se numeşte Basarabov, sat aşezat pe marginea apei Lomului. ***La început a fost păstor de vite în satul lui, apoi văzând că toate ale lumii sunt trecătoare, a ieşit din satul Basarabov şi s-a sălăşluit mai întâi într-o peşteră din apropierea acestui sat, iar apoi s-a făcut monah la mănăstirea care era înăuntrul peşterii.*** Dar cine poate spune ostenelile, postul, rugăciunea şi privegherile pe care le făcea şi prin care s-a învrednicit şi de darul facerii de minuni? ***EI şi-a cunoscut şi vremea ieşirii sufletului din trup când, intrând în mijlocul a două pietre, şi-a dat prealuminatul său suflet în mâna lui Dumnezeu.***

După multă vreme apa Lomului a venit mare încât a luat şi lemnele şi pietrele dimprejurul ei şi atunci au căzut în apă şi cele două pietre, care erau în apropierea peşterii, împreună cu moaştele sfântului, şi multă vreme au rămas acolo. ***Vrând Dumnezeu să-l descopere, s-a arătat îngerul Domnului în vis unei copile, fiica***

unui om drept-credincios, copilă care pătimea de duh necurat, şi i-a zis: "Dacă părinţii tăi mă vor scoate din apă - şi i-a arătat locul - eu te voi tămădui pe tine". Sculându-se dimineaţa copila, a spus părinţilor săi visul pe care l-a avut.

Adunându-se mulţi oameni şi preoţi, s-au dus toţi împreună la locul cel arătat de copilă, unde de multe ori se arăta o lumină şi cei care o vedeau socoteau că acolo este ascunsă o comoară de bani. Căutând cu tot dinadinsul, au aflat în apă sfintele moaşte ale Cuviosului Dimitrie, care erau pline de mâl şi de prundiş, şi le-au scos întregi, strălucind ca aurul. Luându-le de acolo, le-au dus în satul Basarabov.

Şi străbătând vestea prin toate părţile dimprejur despre aflarea sfintelor moaşte ale lui Dimitrie, a ajuns şi la urechile domnului de la Bucureşti, care îndată a trimis preoţi şi boieri ca să aducă moaştele Sfântului Dimitrie în Valahia şi să le aşeze în biserica domnească. ***Deci, mergând trimişii Domnului în satul Basarabov, au luat moaştele sfântului şi au purces cu ele ca să le aducă în Valahia. Ajungând cu dânsele până aproape de un sat care se cheamă Ruşi, au stat sfintele moaşte la o fântână şi de acolo sfântul n-a mai vrut a merge mai departe. Văzând preoţii şi boierii acea minune şi nedumerindu-se ce să fie, s-au sfătuit să facă ceea ce au făcut cei de altă seminţie cu sicriul mărturiei Domnului. Şi au înjugat doi juncani tineri neînvăţaţi la carul cu moaştele sfântului şi l-au lăsat să meargă unde vor voi ei, căci din aceasta se va şti şi voia sfântului. Atunci juncanii s-au întors îndată la Basarabov cu moaştele sfântului şi au stat în mijlocul satului.***

Iar preoţii şi boierii, întorcându-se fără nici o ispravă, au spus celui care i-a trimis despre toate acestea. ***Domnul Valahiei a trimis boieri cu bani şi au făcut o biserică cu numele cuviosului Dimitrie în satul Basarabov, în care au aşezat moaştele sfântului.***

Şi multe **minuni** făceau acele moaşte celor ce cu credinţă năzuiau la el, dintre care vom consemna câteva de la oameni vrednici de credinţă, care le-au văzut cu ochii lor şi care le-au scris pentru popor, spre încredinţarea şi adeverirea celorlalte minuni.

Vindecarea celor două surori
Aspra şi Ecaterina.

Două femei surori, Aspra şi Ecaterina, din satul care se numeşte Cernavodă, au făcut o preafrumoasă biserică, punându-i hramul Adormirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, şi s-au sfătuit între ele cum ar putea face ca să poată lua o părticică din moaştele Sfântului Dimitrie şi s-o aducă în biserica lor, căci a le lua cu totul socoteau că nu va voi sfântul, precum a şi fost. Deci, venind cu smerenie şi cu evlavie şi închinându-se sfântului, au luat în taină o mică părticică din moaştele lui şi vrând să plece cu căruţele lor, caii nicidecum nu s-au putut mişca din locul acela, cu toate că vizitiii îi băteau mereu. Iar ele, cunoscând pricina, s-au coborât din căruţe şi cu lacrimi au alergat şi au căzut la moaştele sfântului şi punând părticica la locul ei, s-au rugat sfântului să le ierte greşeala. Astfel, izbăvindu-se de nevăzuta oprire, s-au întors cu pace în satul lor.

Îndreptarea monahului Lavrentie.

Altădată a venit prea sfinţitul mitropolit Nichifor al Târnovului, împreună cu sinodul lui, ca să se închine sfintelor moaşte ale cuviosului Dimitrie. Închinându-se mai întâi mitropolitul şi sărutând sfintele moaşte, s-a depărtat puţin şi s-a aşezat pe un scaun. După aceea, mergând pe rând toţi ceilalţi din sinodul său şi sărutând sfintele moaşte, un oarecare monah Lavrentie, în vreme ce săruta moaştele, s-a ispitit ca să rupă cu gura o mică parte din moaştele sfântului şi a rămas cu gura căscată. Toţi, uitându-se la dânsul şi văzându-l cu gura căscată, nu pricepeau ce a pătimit. Iar mitropolitul i-a poruncit ca să se dea la o parte ca să se poată închina şi ceilalţi. Dar el, fiind fără glas, abia s-a depărtat puţin de la sicriul sfântului, cerându-şi iertare, şi astfel i s-a dezlegat limba şi a grăit ca mai înainte. După aceea au mers cu mitropolitul la gazdă şi atunci i-a povestit toate cele ce a pătimit. Iar mitropolitul i-a zis: "O, păcătosule, cum de n-ai socotit că de-ar fi fost să se împartă sfintele moaşte la toţi cei care vin să se închine, până acum n-ar mai fi rămas nimic? Deci de acum pocăieşte-te, că ai greşit lui Dumnezeu şi sfântului".

***

Un iubitor de Dumnezeu, episcopul Ioanichie al Preslaviei, căzând într-o boală foarte grea şi neputându-se vindeca, l-au purtat patru oameni la biserica Sfântului Dimitrie. Acolo l-au pus cu aşternutul în biserică şi, slujindu-se Sfânta Liturghie, după trei ceasuri s-a sculat sănătos şi umbla pe picioarele sale, mulţumind lui Dumnezeu şi lăudându-l pe sfânt.

***

Acestea şi multe alte minuni a făcut Sfântul Dimitrie, care însă n-au fost scrise.

Între anii 1769 şi 1774, fiind război între Rusia şi Poarta otomană şi cuprinzând şi pe ofiţerii ţării noastre, generalul Petru Salticov a trecut Dunărea şi a pornit război împotriva Rusciucului şi a trecut şi prin satul Basarabov, unde se aflau moaştele sfântului. Generalul a luat aceste moaşte pe care voia să le trimită în Rusia. Iar creştinul Hagi Dimitrie, fiind în acea vreme lângă general, s-a rugat ca să nu înstrăineze sfintele moaşte, ci să le dăruiască ţării noastre pentru prăzile şi jafurile ce le-a pătimit din pricina războiului şi s-o mângâie cu acest dar, adică cu sfintele moaşte. Generalul, înduplecându-se, le-a dăruit Ţării Româneşti. Şi primindu-le tot poporul, cu mare cinste le-a aşezat în biserica cea mare a Mitropoliei Ungrovlahiei, în zilele preasfinţitului mitropolit Grigorie. Şi îndată a simţit tot poporul ocrotirea şi sprijinul sfântului, căci nu numai că a încetat războiul dintre muscali şi turci, ci a contenit şi ciuma cea înfricoşată.

Mult ajutor şi mare folos câştigă toţi cei ce cu credinţă năzuiesc către moaştele sfântului.

Pentru ale cărui rugăciuni, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi toţi, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

Viaţa şi nevoinţele cuviosului Dimitrie cel nou

Naşterea după trup a Sfântului Dimitrie cel nou şi naşterea întru Hristos, cea din apă şi din Duh, s-au petrecut într-un sat la sud de Dunăre, cu denumirea voievodală românească de Basarabi, care se găseşte la 2-3 kilometri depărtare de cetatea Rusciuc. ***Părinţii Sfântului Dimitrie erau ortodocşi, de origine valahi (români) şi se îndeletniceau cu agricultura şi cu creşterea vitelor.***

Deşi nu s-au păstrat prea multe mărturii scrise, în legătură cu data exactă a binecuvântatei sale naşteri, din tradiţia rămasă, atât în nordul cât şi în sudul Dunării, se crede că Sfântul Dimitrie ar fi văzut lumina zilei pe timpul binecredincioşilor împăraţi Petru şi Ioniţă Asan (*Ierom. Teofil Ionescu, Sfântul Dimitrie cel Nou, Bucureşti, 1926, p. 53; Arhim.] dr. Vasile Vasilache, Sfântul*

Dimitrie cel nou - Basarabov, în Prietenii lui Dumnezeu, Sfinţii, Bucureşti, 1946, p. 299.). De asemenea, ***peste tot în însemnările cele puţine şi foarte generale despre el, se spune că tânărul Dimitrie a fost întâi păstor şi pe urmă a devenit călugăr.***

Păscând oile şi vitele satului pe colinele preafrumoase şi binecuvântate din preajma Dunării şi pe văile râului Lom, precum odinioară Iacob păştea turmele unchiului său Laban, Sfântul Dimitrie, în faptul dimineţii, în crugul zilei şi în serile înstelate, avea timpul necesar să încerce înţelegerea tainică a cuvântului Sfintei Scripturi, care zice: „***Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria***” (Ps. 18, 1) Trăirea în sânul naturii, cu ochii concentraţi mereu la podoabele de zi şi de noapte ale cerului, l-a ajutat pe tânărul Dimitrie să iubească pe Făcătorul luminilor, din tăria cea de sus, şi pe Înnoitorul neîntrecut al frumuseţilor celor de pe pământ. Licăritul stelelor îi grăia despre strălucirile în care vieţuiesc acum cei ce întru virtuţi s-au nevoit pe pământ, iar gingăşia florilor şi pârga holdelor i-au vădit roadă nepieritoare a trăirii în Hristos (*Arhid. Iordan Niculescu, Sfântul Cuvios Părinte Dimitrie cel nou - Basarabov, în „Glasul Bisericii”, XIV (1955), nr. 10-11, p. 609.*).

Sfântul păzind turma de oi.

Ascultarea de evlavioşii săi părinţi i-a fost tânărului Dimitrie întâia roadă a trăirii duhovniceşti în faţa Părintelui ceresc, Tatăl tuturor oamenilor, întâia

smerenie a vieţii sale în faţa Dătătorului de viaţă. Drumul bisericii în Duminici şi sărbători l-a învăţat statornicia pe căile Domnului, iar învăţăturile sfinte primite aici l-au îndrumat către Cuvântul cel dintru început, întru care, vieţuind, viaţa pururea stătătoare dobândim. ***Setea după apa sfinţitoare a Evangheliei i-a purtat paşii spre Izvorul cel nesecat, care este Hristos Domnul, iar foamea după pâinea cea cerească l-a călăuzit spre mana cea de sus, din care mâncând nu mai flămânzeşti niciodată*** (Ioan 6,48-56).

Prin viaţa cea cu totul îmbunătăţită trăită în mijlocul ispitelor din lume, cuviosul Dimitrie a reuşit să se izbăvească de multe înclinări spre rău şi, asemenea unui viteaz ostaş al lui Hristos, încerca zi şi noapte să alerge spre luptele duhovniceşti cele mai anevoioase. Dedându-se pe sine postului aspru, privegherii şi rugăciunilor de toată noaptea, sporea întru acestea cu smerita cugetare şi cu dragostea de Dumnezeu.

Fiind încă păstor al vitelor din satul său natal şi ducând o viaţă model de curăţie, rugăciune şi smerenie, dar năzuind mereu spre acea trăire închinată numai lui Dumnezeu prin renunţare la grijile vieţii şi prin cugetare permanentă la cele înalte, Atotţiitorul, Care cunoaşte adâncurile gândurilor şi aspiraţiile fiinţei noastre, l-a îndrumat pe tânărul Dimitrie către oameni îmbunătăţiţi, care se nevoiau cu trăirea „îngerească" (monahală). ***De la ei a aflat că, în afară de viaţa creştină obişnuită, mai există în Biserică o cale, retrasă de lume, o binecuvântată şcoală a sfinţeniei creştine, trăită din primele zile ale creştinismului de marii Părinţi ai pustiei, care şi-au închinat, acolo, toată fiinţa lor lui Hristos.*** Din acel ceas, pe măsura creşterii cu vârsta şi cu duhul înţelepciunii şi al evlaviei, sporea în sufletul Sfântului Dimitrie şi dorul după viaţa monahală, cu toate că era conştient de asprimea şi mulţimea nevoinţelor cerute de acest mod de viaţă: sfinţenia vieţii (fecioria), ascultarea (smerenia) şi sărăcia.

Drept aceea, atunci când focul dragostei duhovniceşti şi chemarea cea de sus l-au înaripat către înalta trăire cu Dumnezeu, după chipul cel îngeresc, alesul Lui, Dimitrie, a părăsit totul: părinţi, fraţi, avere şi, „luându-şi crucea", a pornit să urmeze pe Domnul Iisus, după sfatul sfânt al Evangheliei (Luca 9, 23).

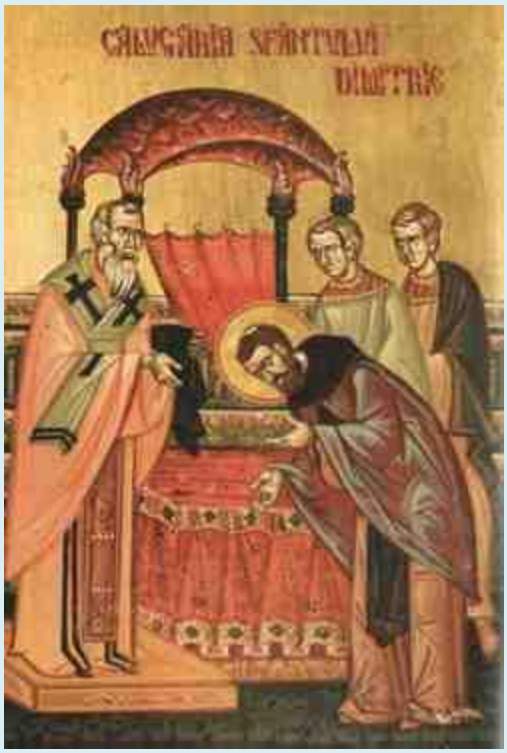

Călugăria Sfântului Dimitrie.

Nu putem afirma cu certitudine unde a început viaţa monahală a cuviosului Dimitrie. ***Sunt păreri că el ar fi dus întâi un trai singuratic şi de aceea s-ar fi retras într-o peşteră ce se afla în apropierea satului Basarabi, pe o creastă de stâncă prăpăstioasă, la poalele căreia murmurau tainic şuvoaiele râului Lom*** (*Îndrumătorul pastoral, vol. II, Bucureşti, 1951, p. 327; Vieţile Sfinţilor pe luna octombrie, Bucureşti, 1902, p. 730.*).

Luând însă în consideraţie faptul că în prima jumătate a veacului al XIII-lea, când atât pe teritoriul Bulgariei de azi, cât şi în Ţările Române, exista o viaţă monahală destul de bine organizată, este foarte probabil că Părintele nostru Dimitrie cel Nou şi-a închinat tinereţea, la început, într-o comunitate monahală mai bine cunoscută. *Este cazul cu mănăstirea rupestră de la Basarabi, existentă în Dobrogea noastră străveche, pe malul drept al Dunării, deci în Sciţia Mică (în preajma localităţii numite azi Murfatlar), unde se crede că firul trăirii mănăstireşti a continuat să existe acolo până târziu, după invazia turcilor.* ***Poate că şi supranumele de Basarabov (din Basarabi) i s-a dat pentru că el s-a nevoit în comunitatea monahală de aici.*** Astfel de numiri, care au în vedere locul de nevoinţă, se întâlnesc şi în cazul altor distinşi trăitori ai vieţii noastre monahale: Evloghie de la Râmeţ, Nicodim de la Tismana, Daniil (Sihastrul) de la Voroneţ, Paisie de la Neamţu, Calinic de la Cernica, Ioan Iacob de la Hozeva (Ţara Sfântă). Desigur că

toţi aceştia s-au născut în alte localităţi. ***Deci marii monahi s-au distins şi au rămas cunoscuţi în Biserică nu prin numele sau originea locului de naştere pământească, ci prin locul unde şi-au închinat viaţa Domnului.***

Pelerinii de azi care merg cu metanie la peştera Sfântul Dimitrie, urcând nişte scări săpate în stâncă dreaptă, greu îşi închipuie cum izbutea el să ajungă la sălaşul de nevoinţe în timpul petrecerii sale aici. Căci pe atunci aceste scări nu existau, ele fiind scobite în peretele stâncii de către urmaşii întru pustnicie ai Sfântului Dimitrie, şi sunt întărite cu odgoane de fier, pentru sprijinirea celor ce râvnesc să ajungă la peştera aceasta.

Învăluită în taină ne-a rămas şi durata petrecerii Sfântului Dimitrie din Basarabi în singurătatea acestei peşteri. Nu avem ştiri sigure nici despre chipul nevoinţelor sale, despre modul agonisirii celor necesare pentru traiul său ca om, despre data trecerii lui din viaţa pământească la cele veşnice, despre locul mormântului său sau despre cei care l-au petrecut pe ultimul său drum.

Din unele însemnări foarte sumare despre petrecerea sa duhovnicească în general, înţelegem că, încă din timpul vieţii în sânul familiei, el trăia clipe de înălţare sufletească, chiar atunci când se îndeletnicea cu smerita ascultare de păstor, în mijlocul naturii.

Cât de mult iubea frumuseţile naturii şi câtă milă şi gingăşie purta în suflet, se poate constata din următorul fapt, petrecut cu totul întâmplător într-un anumit moment din viaţa sa: conducându-şi cirezile de vite la un râu să le adape, i s-a întâmplat să calce pe cuibul unei păsărele ce se afla ascuns în iarbă şi i-a omorât toţi puişorii. Condamnând singur această neatenţie, iar întâmplarea socotind-o crimă împotriva vieţii, cuviosul a fost cuprins de mare durere şi a vărsat multe lacrimi de pocăinţă. De aceea el a luat o hotărâre aspră împotriva sa însuşi: piciorul care a strivit puişorii din cuib trebuie canonisit cu grea pedeapsă. Şi astfel, timp de trei ani, a umblat desculţ cu acel picior. Vara sângera, lovindu-se şi rănindu-se de pietre şi spini, iar iarna degera chinuindu-l cumplit. Numai după această grea canonisire, Cuviosul Dimitrie şi-a ispăşit greşeala şi a putut să-şi împace cugetul în faţa lui Dumnezeu.

Se înţelegere de la sine că Sfântul Dimitrie, având curăţia minţii, sensibilitatea cugetului mereu îndreptate spre cele înalte, lăsând grijile lumii şi închinându-şi întreaga sa fiinţă Domnului, odată cu primirea schismei monahale a lepădat de la sine toate lucrurile şi preocupările lumii acesteia: şi pe cele simţite şi pe cele gândite. Iar, după cuvântul apostolului, socotindu-se pe sine că este „răstignit” faţă

de lume (Gal. 6, 14), tindea la cele dinainte (spirituale), să ajungă „***la ţintă, la răsplata chemării de sus, a lui Dumnezeu întru Hristos Iisus***” (Filip. 3, 14).

Fiind cu totul liber de cele ale lumii, ca un viteaz adevărat, a început luptele cele mai înalte duhovniceşti, după modelul marilor trăitori ai vieţii pustniceşti, şi s-a dat pe sine la post, la culcările pe jos, la smerita cugetare, la dragostea fierbinte faţă de Dumnezeu şi faţă de semenii săi, la întreaga înţelepciune şi la păzirea inimii, de unde se naşte curăţia minţii, şi la toate faptele bune monahiceşti.

Despre ostenelile pustniceşti ale cuviosului Dimitrie şi despre înalta sa trăire duhovnicească, după retragerea din mijlocul lumii, vorbeşte o cântare de laudă orânduită de Sfânta noastră Biserică întru cinstea alesului lui Dumnezeu: „***Ca un înger pe pământ viaţa ta ţi-ai săvârşit, în post şi rugăciune ziua şi noaptea petrecând, ca să înfrângi pornirea ispitelor cu care te-ai luptat, ca un ostaş adevărat al lui Dumnezeu, a Cărui voie ai împlinit-o din tinereţe, Dimitrie, şi toate întunecime le-ai socotit. Pentru aceasta şi noi cu credinţă te lăudăm şi te slăvim***” (Minei, la 27 octombrie).

Prin omorârea patimilor de fiecare zi, care înclină firea omenească spre cele de jos, prin ridicarea „privirii la cele înalte”, ***Sfântul Dimitrie a ajuns la desăvârşire, la cunoaşterea tainelor lui Dumnezeu şi la unirea cu Hristos, de care se bucură aleşii Săi şi către care suntem chemaţi să alergăm şi să ne împărtăşim şi noi toţi.*** De aceea, o altă cântare bisericească, închinată sfântului în aduce laude ca acestea: „***Cu nebiruită vitejie, cuvioase Părinte Dimitrie, şi cu prea înaltă înţelepciune luptându-te împotriva patimilor şi, toată deşertăciunea urând, nicidecum nu a putut vicleanul vrăjmaş să te înşele, ca oarecând pe strămoşi, prin gustarea celor oprite sau cu ridicarea firii împotriva Ziditorului; ci cu amărăciunea înfrânării, ca o preadulce desfătare petrecându-ţi toată viaţa, desăvârşită smerenie ai câştigat... Dar Domnul, Cel ce prea măreşte pe slujitorii Săi, te-a descoperit ca pe o comoară izvorâtoare de tămăduiri, tuturor celor ce pătimesc***”.

Viaţa şi nevoinţele Sfântului Dimitrie cel nou au rămas pildă şi dreptar de aur pentru credincioşii care însetează după împărtăşirea cu roua duhovnicească şi flămânzesc de mana harului, după dulceaţa faptelor bune, după înţelepciunea cea de sus, după dobândirea bogăţiei nepieritoare a vieţii veşnice. ***Din ostenelile, luptele, izbânzile şi agonisita cununei celei pururea neveştejite a Cuviosului Dimitrie cel Nou, învăţăm care sunt armele duhovniceşti ale slujitorului lui Hristos şi care este armura credinţei şi a plinirilor în care trebuie să se împlătoşeze el, spre a dobândi chemarea de fiu al lui Dumnezeu şi de moştenitor al Împărăţiei Cerurilor.*** Fiind mereu conştient că „***lupta noastră nu este împotriva***

trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stapâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduhuri" (Efes. 6, 12), Sfântul Dimitrie a dus cu bărbăţie această luptă, în toate împrejurările din viaţa sa, până la capăt. Având mijlocul său „***încins cu adevărul***" şi fiind „***îmbrăcat cu platoşa dreptăţii***", iar picioarele „***încălţate***" şi „***gata spre propovăduirea Evangheliei păcii***" şi peste toate fiind asigurat cu „***coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu***" (Efes. 6, 14-18), ***el răspundea cu întreaga sa fiinţă la lucrarea harului, priveghind şi rugându-se neîncetat pentru sine, în Biserica Domnului din care se trăgea, şi pentru toţi oamenii, până la sfârşitul vieţii sale.***

Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu şi de învăţătura Bisericii lui Hristos, împletită cu smerita cugetare, a fost întâia treaptă pe scara urcuşului către desăvârşirea duhovnicească pentru Sfântul Dimitrie. Luându-şi crucea şi dorind să urmeze pe Domnul, Care „***S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte***" (Filip. 2, 8), ***de lumina cea neapropiată s-a împărtăşit.***

Având în acelaşi timp grija permanentă de a nu supăra pe Dumnezeu prin delăsarea simţurilor în mrejele ademenitoare ale plăcerilor, Cuviosul Dimitrie şi-a cultivat trezvia minţii şi a purtat agonisita Duhului, stingând văpăile cărnii. Această „frică", adică dragostea de Dumnezeu, îl întărea la săvârşirea celor plăcute Lui şi făcea să se reverse asupra sa, încă de când se nevoia în această viaţă, bucuria slavei celei în veci stătătoare.

- ***Dragostea****, „care toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă... şi care nu cade niciodată" (I Cor. 30, 7);*
- ***răbdarea*** *care e cumpăna dreptei-chibzuinţe creştine şi miezul tuturor virtuţilor, căci: „**Cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui**", spune Mântuitorul (Matei, 10, 22);*
- ***blândeţea****, care aduce pacea cu sine însuşi, pacea cu Dumnezeu şi pacea cu toţi oamenii, care înnobilează smerenia inimii şi revarsă odihnă peste sufletele încercate;*
- ***adevărul*** *care ne conduce spre adevărata libertate, la lumina cunoştinţei, şi sfinţenia vieţii,* ***precum şi alte virtuţi care au împodobit viaţa Sfântului Dimitrie, - împletite toate cu acea revărsare a darurilor Sfântului Duh asupra fiinţei sale - l-au ajutat să ajungă la unitatea credinţei, la starea bărbatului desăvârşit, la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos, către care năzuiesc toţi cei plăcuţi lui Dumnezeu.***

Ajungând Sfântul Dimitrie la binecuvântate bătrâneţi şi fiind împodobit cu atâtea virtuţi ale trăirii creştine, înflorite în liniştea pustiei, dar apropiate de Dumnezeu şi de sfinţii Săi, care l-au ajutat să învingă toate ispitele venite de la fire şi de la diavol, a sosit şi vremea trecerii sale la cele veşnice. ***Şi, prin descoperire dumnezeiască, cunoscându-şi de mai înainte sfârşitul, după ce s-a aşezat între două lespezi de piatră, pe ţărmul râului Lom, înconjurat fiind în chip nevăzut doar de sfinţii îngeri, şi-a încredinţat în pace sufletul său lui Dumnezeu*** (*Ierom. Teofil Ionescu, op. cit., p. 54. În legătură cu moartea Sfântului Dimitrie mai există o însemnare, şi anume: sfântul ar fi suferit o moarte năpraznică, fiind atacat de tâlhari, la locul său de nevoinţe, şi apoi ar fi fost aruncat în apele Lomului, care l-au purtat până la locul în care a fost descoperit mai târziu (vezi Arhim. Iordan Niculescu, ibidem, p. 610).*).

Sfântul adormind în peșteră.

Şi trecând multă vreme, au venit apele Lomului în care s-au pornit lemnele şi pietrele de prin preajmă, făcând să cadă în apă şi cele două pietre între care erau adăpostite moaştele Sfântului Dimitrie. Fiind acoperite de nisip şi de prundiş, moaştele au rămas mult timp neştiute în albia râului, dar şi neatinse de stricăciune, pentru ca să fie scoase la lumină în chip minunat mult mai târziu.

Descoperirea sfintelor moaște în râul Lomului

Trimiţând Dumnezeu pe îngerul Său, care s-a arătat în chipul cuviosului, în vis, unei copile ce suferea de un duh al neputinţei, i-a zis: „Dacă mă vor scoate părinţii tăi din apă, - arătându-i şi locul -, eu te voi vindeca pe tine”. Şi sculându-se copila aceea a spus părinţilor visul pe care l-a avut. Atunci, adunându-se preoţi şi popor mult, s-au dus cu toţii la locul unde zăceau moaştele sfântului. Aici adeseori se arăta o lumină, socotită de cei care o vedeau a fi o licărire de comoară ascunsă. Şi căutând cu stăruinţă, au aflat cinstitele moaşte ale Sfântului Dimitrie, neatinse, în adâncul prundişului din albia acelui râu şi le-au scos întregi, strălucind cu adevărat ca o comoară.

Aceste fapte mai presus de fire petrecute cu Sfântul Dimitrie, după trecerea sa din lumea noastră, adică descoperirea în chip minunat a sfintelor sale moaşte şi păstrarea lor neatinsă de stricăciune, de veacuri până astăzi, sunt mărturia revărsării Sfântului Duh asupra sa. El l-a ridicat la treapta sfinţeniei la care poate ajunge oricare credincios virtuos şi neîntrerupt înveşmântat în respectarea poruncilor dumnezeieşti.

După această minunată descoperire, cum era şi firesc, ***moaştele Sfântului Dimitrie au fost duse cu cinste în biserica din satul său natal - Basarabi.*** Fiind de faţă şi fetiţa căreia îi vorbise în vis şi alţi bolnavi, care atingându-se cu credinţă şi evlavie

de trupul cel binecuvântat al cuviosului, s-au tămăduit toţi, dând slavă lui Dumnezeu. ***Ei vedeau că puterea harului divin se revarsă asupra aleşilor lui Dumnezeu, spre binele oamenilor, ca şi în primele zile ale creştinismului, prin Domnul nostru Iisus Hristos şi prin Sfinţii Apostoli.***

Aducerea moaștelor Sfântului Dimitrie în biserică

Străbătând vestea prin toate împrejurimile despre aflarea moaştelor Sfântului Dimitrie cel nou şi despre multele minuni ce se făceau prin el, un voievod al Ţării Româneşti a trimis anume preoţi şi demnitari să se intereseze de felul cum se păstrează şi se păzesc aceste sfinte moaşte în localitatea Basarabi. Şi având în vedere pericolul turcesc care ameninţa permanent starea creştinilor subjugaţi, din sudul Dunării îndeosebi, domnitorul român a dat poruncă să se zidească în acea localitate o frumoasă biserică, pentru o mai mare asigurare şi purtare de grijă a lor. De fapt, este lucru cunoscut că domnitorii şi credincioşii ortodocşi români au făcut în decursul istoriei multe acte de binefacere, de salvare şi de păstrare a nenumărate locaşuri sfinte din Balcani, din Sfântul Munte Athos, din Antiohia, din Ierusalim, din Muntele Sinai.

După multe minuni, binefaceri şi binecuvântări revărsate asupra bine-credincioşilor, pe care Dumnezeu le săvârşea şi la moaştele Sfântului Dimitrie, între anii 1769-1774, s-a mai întâmplat un semn minunat. *Fiind război între*

împărăţia Rusiei şi Poarta Otomană, iar armatele ruseşti conduse de generalul Saltîkov au ajuns la Dunăre şi apoi la localitatea Basarabi, unii dreptcredincioşi s-au gândit să salveze această comoară duhovnicească de furia distrugătoare a puhoiului turcesc. Generalul rus a dat poruncă în grabă ca racla Sfântului Dimitrie cel Nou să fie dusă în Rusia. Trecând cortegiul prin Ţara Românească şi ajungând la Bucureşti, un creştin ortodox român, anume Hagi Dimitrie, l-a rugat pe general să nu înstrăineze sfintele moaşte, ci să le dăruiască românilor, având în vedere că Sfântul Dimitrie este la origine valah (român) din sudul Dunării. Învoindu-se la aceasta, el a luat totuşi mâna cea dreaptă a sfântului şi a trimis-o la Kiev, unde se crede că se păstrează şi astăzi în Lavra Pecersca.

Sfintele moaşte au fost întâmpinate de toţi credincioşii bucureşteni cu multă evlavie şi cu cinstea cuvenită, au fost aşezate în catedrala mitropoliei Ţării Româneşti din Bucureşti, în zilele Mitropolitului Grigorie. De atunci şi până astăzi, ele sunt păstrate cu sfinţenie aici. Cuviosul Dimitrie cel nou, ocrotitor al Bucureştilor şi al Ţării Româneşti, a devenit astfel ajutător în nevoi al tuturor celor ce îl cinstesc cu evlavie, cum s-a dovedit şi pe meleagurile sale natale.

În felul acesta s-au împlinit în mod evident acele laude închinate lui: „***Unde a prisosit smerenia şi nerăutatea, acolo şi lucrarea darului dumnezeiesc s-a revărsat din belşug, că aflându-ţi inima curată, cuvioase Părinte, Dumnezeu S-a închipuit întru tine, săvârşind fapte pe care înţelepciunea veacului acestuia nu poate să le împlinească***”.

Dar nu numai acum câteva veacuri, sfintele sale moaşte au fost salvate în chip minunat, ci şi în vremea mai nouă. ***În timpul primului război mondial, când o bună parte din ţara noastră, inclusiv capitala, era ocupată de armatele cotropitoare, care au încercat să-i răpească racla din catedrala patrii arhală, pentru a o neguţători sau transporta la sud de Dunăre*** (*Ierom. Teofil Ionescu, op. cit., p. 34-42*), ***sfântul a mijlocit ca răufăcătorii să fie prinşi şi el să fie cinstit în continuare în Bucureşti.*** De fapt, cine ar putea istorisi toate binefacerile pe care Sfântul Dimitrie cel nou, ca şi toţi sfinţii, le revarsă cu dragoste asupra poporului binecredincios?

Sfântul izbăveşte de ciumă cetatea Bucureştilor.

Luând în seamă aceste daruri dumnezeieşti care lucrează în lume, ***văzând minunile Cuviosului Dimitrie cel nou şi facerile sale de bine, - pe care le-a arătat şi le arată credincioşilor -, Sfânta noastră Biserică îl socoteşte pe bună dreptate doctor iscusit al bolnavilor, izbăvitor al celor chinuiţi de duhuri necurate, întăritor al bătrânilor, învăţător al celor tineri, mângâietor al celor întristaţi, grabnic ascultător al celor ce se roagă, izbăvitor al celor ce sunt în primejdii, sprijinitorul întregii creştinătăţi, precum şi ocrotitorul ţării noastre.***

Arhim. Dr. Chesarie Gheorghescu

Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinţi români şi apărători ai Legii strămoşeşti, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, p. 272-280, Sfântul Dimtrie cel nou.

Sfinţi români - Sfinţi români din sec. VII-XIII - Sfântul Dimitrie cel nou de la Bucureşti

a. Viaţa

Prea cuviosul Părintele nostru Dimitrie cel nou de la Bucureşti, numit şi „Basarabov", s-a născut în timpul împăraţilor româno-bulgari Petru şi Ioniţă Asan (secolele XII-XIII), la câţiva kilometri de oraşul Rusciuc, într-un sat locuit de vlahi, anume Basarabov, pe valea râului Lomul, din părinţi ortodocşi şi iubitori de Hristos.

Mai întâi a fost păstor de vite în satul natal. Apoi, iubind liniştea şi nevoinţa monahală, s-a făcut călugăr la o mănăstire de pe valea Lomului, nu departe de Basarabov. După o aspră nevoinţa pustnicească între două pietre din malul râului Lomul, Cuviosul Dimitrie şi-a dat sufletul lui Dumnezeu în acel loc şi a rămas necunoscut de nimeni. ***După mulţi ani, râul Lomul venind mare a risipit cele două pietre în apă împreună cu moaştele întregi ale Sfântului Dimitrie cel Nou. Mai târziu, descoperindu-se sfintele lui moaşte prin pronia lui Dumnezeu, au fost duse la biserica satului Basarabov.***

Auzind de minunile ce se făceau aici, domnii Ţării Româneşti doreau să-i aducă moaştele la Târgovişte, spre mângâierea credincioşilor. Însă, Sfântul Dimitrie nevrând să-şi părăsească satul, domnii munteni au zidit o biserică nouă în Basarabov, unde i-au fost adăpostite moaştele mai mult de două secole.

În timpul războiului ruso-turc din Balcani (1769-1774), generalul rus Petru Salticov a luat sfintele moaşte să le ducă în Rusia. Dar ***la stăruinţa unui bun creştin român, Hagi Dimitrie, moaştele Sfântului Dimitrie au fost dăruite Ţării Româneşti şi aşezate cu mare cinste în Catedrala mitropolitană din Bucureşti, unde se află şi astăzi.***

Sfântul Dimitrie cel nou se prăznuieşte la data de 27 octombrie.

b. Fapte şi cuvinte de învăţătură

Încă de când era mic la părinţi, fericitul Dimitrie era foarte râvnitor la rugăciune, iubind mai ales biserica, postul, tăcerea, smerenia şi viaţa pustnicească.

Odată, pe când păştea vitele satului Basarabov, a călcat cu piciorul într-un cuib de pasăre şi din greşeală a omorât puişorii. Mustrat de conştiinţă, şi-a pedepsit piciorul vinovat şi nu l-a mai încălţat trei ani de zile, umblând cu el desculţ vară şi iarnă, răbdând cu bărbăţie gerul iernii şi loviturile pietrelor.

În obştea mănăstirii de pe valea Lomului, fericitul Dimitrie întrecea pe toţi cu rugăciunea curată a inimii şi cu darul lacrimilor. Căci nu era altul mai iubitor de Dumnezeu şi de nevoinţă duhovnicească decât el în această sihăstrie. Mânca o dată la două sau trei zile, dormea noaptea foarte puţin; nu avea nici un fel de avere pământească, decât trupul obosit de post şi metanii, două haine vechi călugăreşti şi Psaltirea. Pentru o nevoinţă aspră ca aceasta, toţi se foloseau de viaţa lui şi se sileau să-i urmeze exemplul.

Temându-se de prăpastia slavei deşarte şi dorind să urmeze marilor sihaştri din pustie, cuviosul Dimitrie, luând binecuvântare de la egumen, a ieşit noaptea din obşte şi s-a tăinuit pe valea stâncoasă a râului Lomul, într-o peşteră mică şi umedă. Acolo s-a nevoit fericitul mulţi ani în neştiute osteneli pustniceşti, în foame, în lipsuri, în sete şi chin, răbdând grele ispite de la diavoli. ***Apoi, simţindu-şi sfârşitul aproape, s-a retras între două pietre mari şi acolo rugându-se, s-a mutat cu pace la cereştile lăcaşuri, numărându-se în ceata Cuvioşilor Părinţi.***

Uitat de fraţii săi din mănăstire, ***trupul cuviosului Dimitrie a fost tăinuit multă vreme între cele după pietre de pe malul Lomului.*** Apoi, venind râul mare, au căzut în apă pietrele cu moaştele întregi şi nestricate ale sfântului. Moaştele au zăcut în apă şi prundiş mulţi ani de zile, până când Dumnezeu le-a descoperit într-un chip ca acesta.

Era o copilă stăpânită de duh necurat şi nu afla sănătate nicăieri. într-o noapte i s-a arătat Sfântul Dimitrie în vis şi i-a zis:
- Copilă, de mă vor scoate părinţii tăi din apă, eu te voi tămădui pe tine!
Auzind de acest vis, clericii şi poporul au mers la locul unde se nevoise sfântul, cu făcliile aprinse în mâini, şi au scos din apă odorul cel de mult preţ, adică moaştele Sfântului Dimitrie cel nou, pe care le-au aşezat cu cinste în biserica satului Basarabov. Din ziua aceea alergau, cu credinţă, mulţi bolnavi la moaştele Sfântului Dimitrie cel nou şi primeau sănătate şi mângâiere. Cea dintâi care s-a vindecat de duh necurat a fost însăşi copila care l-a visat cu o zi înainte pe doctorul ei minunat.

Auzind domnii Ţării Româneşti de minunile Sfântului Dimitrie de la Basarabov, au trimis preoţi şi boieri să aducă sfintele lui moaşte în pământul ţării, dar n-au putut, căci sfântul nu voia să părăsească pământul natal. ***Atunci au înjugat la car doi juncani neînvăţaţi şi i-au lăsat liberi, să vadă unde doreşte Sfântul Dimitrie să meargă. Astfel, juncanii s-au întors repede la Basarabov, unde au rămas moaştele încă două secole, vindecând nenumăraţi bolnavi şi alinând multe suferinţe omeneşti.***

Iată câteva din ***faptele minunate săvârşite la moaştele Sfântului Dimitrie***, în satul Basarabov:
Două surori, Aspra şi Ecaterina, din satul Cernavodă, închinându-se la moaştele cuviosului, au luat în taină o părticică din ele, cu scopul să o ducă în biserica lor. Dar, urcându-se în căruţă, caii n-au putut să pornească până când cele două surori n-au dus părticica la loc şi şi-au cerut iertare cu lacrimi de la Sfântul Dimitrie.

***

Altădată un monah cu numele de Lavrentie, închinându-se, a rupt o părticică din mâna sfântului şi a fost pedepsit pe loc, rămânând cu gura căscată şi pierzându-şi graiul. Numai după multe rugăciuni cu lacrimi a fost iertat şi vindecat.

***

Un episcop evlavios, paralizat, numit Ioanichie, a fost adus la Basarabov şi aşezat lângă racla cuviosului. După săvârşirea Sfintei Liturghii şi a mai multor rugăciuni de sănătate, episcopul Ioanichie s-a sculat desăvârşit sănătos şi a dat laudă binefăcătorului său.

***

În timpul Războiului de Independenţă, din anul 1877, un colonel bătrân din Bucureşti avea şapte feciori care au fost duşi pe câmpul de luptă. Tatăl lor, fiind credincios, s-a rugat cu lacrimi la moaştele Sfântului Dimitrie să-i scape feciorii cu viaţă din război. Apoi a scris pe o hârtie numele lor şi a aşezat-o în taină sub capul sfântului. După terminarea războiului, cu rugăciunile făcătorului de minuni Dimitrie, toţi cei şapte feciori s-au întors sănătoşi la casele lor.

***

În timpul ocupaţiei germane din primul război mondial, câţiva bulgari cu o maşină au furat moaştele Sfântului Dimitrie din Catedrala Mitropoliei din Bucureşti, cu scopul să le ducă peste Dunăre, în ţara lor. Dar sfântul n-a voit să părăsească România. De aceea, toată noaptea bulgarii, prin minune, au înconjurat străzile capitalei, dar n-au nimerit şoseaua care duce la Giurgiu, ca

să treacă Dunărea. Dimineaţă au fost prinşi, iar sfintele moaşte au fost aduse în catedrală.

***

În anul 1955, o femeie din jurul Bucureştilor avea soţul paralizat şi bolnav de nervi. Nemaiputând ea suferi, a venit la Sfântul Dimitrie şi a cerut sfatul unui preot. El i-a dat să citească acatistul cuviosului şi să se închine cu credinţă la sfânta raclă. Femeia s-a întors acasă. Pe la miezul nopţii a strigat-o soţul bolnav şi i-a zis:
- Ai chemat vreun doctor din Bucureşti la mine?
- Nu! i-a răspuns femeia.
- Cum nu? a zis soţul. Acum câteva clipe a fost la mine doctorul şi m-a consultat. De ce n-ai venit să-i plăteşti? S-a urcat într-o trăsură cu cai albi şi a plecat spre Bucureşti.
- Şi te-a consultat? întrebă femeia.
- M-a uns cu untdelemn sfinţit pe mână şi pe piciorul paralizat şi mi-a poruncit să nu te mai ocărăsc, nici să mai înjur, că mă vindec. Te rog, iartă-mă, Mărie, că de acum înainte nu te mai supăr! Dar nu uita, du-te dimineaţă şi plăteşte-i doctorului, că tu l-ai chemat şi ştii unde locuieşte!
Dimineaţă, bolnavul s-a sculat din pat complet sănătos, iar soţia a mers plângând la moaştele Sfântului Dimitrie şi cu multe lacrimi a mulţumit binefăcătorului ei.

***

În vreme de secetă, la cererea credincioşilor se scoteau moaştele cuviosului, se făcea un popas de o zi-două în fiecare sat, se săvârşea Sfântul Maslu pe câmp, sărutau cu toţii sfânta raclă, se rostea predica, mâncau cu toţii pe iarbă şi porneau în procesiune spre satele vecine. În fruntea procesiunii mergea un tânăr purtând Sfânta Cruce. Apoi, doi tineri purtau drapelul naţional, lat cât şoseaua. În urmă, bătrânii purtau prapuri, cruci şi steaguri, urmaţi de sfintele moaşte; iar masa credincioşilor, în sunetul clopotelor, purta în mâini lumânări aprinse, busuioc şi flori.
După terminarea slujbei de ploaie, alteori în timpul ei, cu voia lui Dumnezeu, venea ploaie puternică şi adăpa brazdele pământului lovit de secetă pentru păcatele noastre.

Sfinte prea cuvioase Părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

(sursa Patericul Românesc - Pr. Ioanichie Bălan)

Sinaxar 27 octombrie

În această lună, în ziua a douăzeci şi şaptea, pomenirea Sfântului marelui mucenic Nestor.

Acesta fiind tânăr şi foarte frumos, era cunoscut marelui mucenic Dimitrie; şi alergând la locul unde se afla Sfântul Dimitrie în pază, a căzut la picioarele lui şi a zis: "Robul lui Dumnezeu, vreau să mă lupt cu Lie; roagă-te pentru mine, chemând numele lui Hristos".

Iar sfântul însemnându-l cu semnul cinstitei Cruci, i-a zis: "Şi pe Lie vei birui şi pentru Hristos vei mărturisi".

Deci mergând la locul de luptă, privindu-l Maximian, a zis: "Dumnezeul lui Dimitrie ajută-mi" şi apucându-se cu acel grozav ucigaş Lie, şi lovindu-l lov-itura de moarte tocmai în inimă, l-a omorât.

Iar împăratul s-a tulburat la suflet şi îndată a poruncit de a omorât pe Sfântul Dimitrie cu sulițele, ca pe un pricinuitor al junghierii lui Lie şi pe Sfântul Nestor a poruncit de l-au omorât cu sabia lui.

Tot în această zi, Sfintele muceniţe Capitolina şi Erotiida.

Acestea au fost pe vremea împăratului Diocleţian şi a lui Zilichinhie, guver-natorul Capadociei. Capitolina de neam mare fiind şi bogată, împărţindu-şi toată averea la săraci şi iertându-şi robii săi cu cinste, lua îndrăznire şi merse înaintea guvernatorului de s-a mărturisit că este creştină. Şi băgând-o în temniţă, a doua zi au scos-o şi i-au tăiat capul.

Iar Erotiida, care era roaba sfintei, de vreme ce şi cu pietre a zvârlit în eparh de l-a lovit, a fost bătută cu toiege; şi cu harul lui Hristos făcându-se sănătoasă, i-au tăiat şi ei capul.

Tot în această zi, cel dintre Sfinţi părintele nostru Chiriac, patriarhul Constantinopolului.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Procla, soţia lui Pilat.

Povestire pentru ivireni (georgieni), cum au venit la cunoştinţa dumnezeiască, printr-o femeie roabă.

În zilele celui între Sfinţi Constantin marele împărat, oarecare femeie a fost adusă roabă la iviri, care era învăţată din copilărie desăvârşit cu viaţa sihă-streasc ă şi ajungând la robie, asemenea se ostenea.
Ivirii fiind lipsiţi de tot de meşteşugul doctoricesc, au obicei de merg unii la alţii, de se întreabă de leacul bolii ce li se întâmplă.

Deci a mers altă femeie la acea vrednică minunată femeie, având un copil, care se îngreuia şi se chinuia de o boală cumplită, să o întrebe ce să facă? Iar roaba aceea luând pruncul l-a pus în patul său şi s-a rugat lui Dumnezeu, ca să-l izbăvească din boală. Şi a auzit-o Cel ce cunoaşte ascunsurile inimilor şi fără de zăbavă a dat sănătate copilului.

De care lucru a fost vestită acea minunată femeie încât a ajuns şi la urechile împărătesei ivirilor, care îndată a trimis să o aducă pentru că şi împărăteasa avea o boală grea. Iar femeia smerindu-se că nu vrea să meargă, socotindu-se pe sine nevrednică a merge la împărătească.

Nebăgând nicidecum seama de mărirea ei, împărăteasa s-a pogorât şi a mers ea la acea roabă. Şi aceasta făcând loc împărătesei să şadă pe patul ei cel sărac, unde pusese şi copilul, a adus rugăciunea în loc de iarbă pentru leacul bolii; şi izbavindu-se împărăteasa de boală, voia să-i dea aur şi argint şi haine şi alte daruri împărăteşti, ca răsplătire pentru că aşa curând cu tot harul a izbăvit-o de boală.

Iar acea femeie minunată a zis că nu-i trebuie nici unele de acelea, ci socotea plata mare a fi cunoştinţa bunei credinţe. Ci a cerut ca să zidească o biserică lui Dumnezeu Celui ce o izbăvise de acea boală şi o mântuise.

Auzind împărăteasa cuvintele acestea a mers la împărăţie şi a făcut pe împărat de se minună de acea minunată tămăduire, povestindu-i şi în ce chip, şi adeverea că Dumnezeul roabei, Acela este Dumnezeul cel adevărat. Şi cum că se cade, cât mai curând să zidească o biserică şi să întoarcă pe tot poporul spre în-chinarea Aceluia.

Împăratul de acel lucru minunat s-a mirat, dar de zidit biserica nu vrea. Şi peste puţină vreme ieşind împăratul la vânat, ceilalţi toţi făceau vânarea fără de nici o sminteală, iar împăratul singur rămăsese, că-l lovise nevederea şi mirându-se de ceea ce i se întâmplase îşi aduse aminte de neascultare şi chemând într-ajutor pe Dumnezeul roabei, se izbăvi îndată de întunecare şi mergând la acea minunată roabă, a rugat-o să-i arate chipul zidirii şi ea însemna şi închipuia, iar meşterii zideau.

Dacă s-a isprăvit biserica şi a fost acoperită şi rămăsese lucrul numai despre preoţi, a aflat prilej şi pentru lucrul acestă minunata femeie. Şi a înduplecat pe împăratul ivirilor să trimită solie la împăratul romanilor să-l roage să trimită dascăli de dreapta credinţă şi a făcut după pofta ei şi trimise.
Iar împăratul Constantin primind solia prieteneşte şi cu cinste a mulţumit lui Dumnezeu şi a trimis pe un oarecare om de cinste, împodobit fiind cu credinţa şi cu înţelepciune şi cu bună viaţă şi vrednic arhiereu a propovăduit dumnezeiasca cunoştinţă la neamul acela cu multe daruri, care mergând şi trăgând pe toţi cu minuni şi cu învăţături spre adevărata credinţă creştinească şi botezându-i şi zidindu-le multe biserici şi sfinţind preoţi şi întorcând toată ţara ivrilor spre dumnezeiasca cunoştinţă, s-a mutat către Domnul. Într-acest chip au cunoscut ivirii pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Dimitrie cel nou de la Basarabi.

Acest cuvios Părinte, a fost pe vremea evlavioşilor împăraţi bulgari, dintr-un sat din Bulgaria ce se chema Basarabi, de pe marginea apei Lomului; şi întâi a fost păzitor de vite la numitul sat, apoi văzând că toate ale lumii sunt trecătoare, a ieşit din satul acela şi s-a dus într-o peşteră ce era aproape de Basarabi şi s-a făcut călugăr la o mănăstire ce era înăuntrul peşterii. Şi cine poate spune luptele ce a suferit? Postul, rugăciunea şi privegherile ce făcea! încât şi de harul facerii de minuni s-a învrednicit; încă şi vremea ieşirii sufletului său din trup a cunoscut-o, pentru care intrând în mijlocul a două pietre, aşa şi-a dat prea lumi-natul său suflet în mâna lui Dumnezeu.

Trecând multă vreme, a venit acea apă a Lomului mare de surpa lemnele şi pietrele de primprejur. Atunci au căzut în apă şi cele două pietre ce erau în cuprinsul peşterii, dimpreună cu moaştele sfântului; şi mult timp au fost acolo.

Deci vrând Dumnezeu să-l descopere, s-a arătat îngerul Domnului în vis la o copilă, a unui credincios, ce pătimea de duh necurat, zicându-i: "De mă vor scoate părinţii tăi din apă, eu te voi tămădui"; şi dacă s-a sculat copila di-mineaţa, a spus visul ce a văzut la părinţii ei şi aşa adunându-se preoţi şi oameni mulţi, s-au dus la locul acela, unde de multe ori se arăta lumina şi cei ce vedeau socoteau a fi comoară şi au găsit pe sfântul, precum a zis îngerul, întreg şi luminat ca soarele şi luându-l l-au dus în sat şi mergând vestea în toate părţile de aflarea sfântului, a ajuns şi la urechile domnitorului de la Bucureşti, care îndată a şi trimis preoţi şi boieri, să aducă pe sfântul la biserica Curţii domneşti.

Mergând trimişii aceia la Basarabi, au luat pe sfântul şi au purces să meargă la Bucureşti, şi sosind până aproape de Ruşi, unde este o fântâna, n-a vrut să meargă mai înainte.

Deci văzând preoţii şi boierii acea minune şi neştiind ce să facă, s-au socotit cu sfat de obşte de au înjugat doi junci tineri neînvăţaţi, ca să vadă unde este voia sfântului să meargă şi aşa o, minune! S-a întors îndată sfântul la Basarabi în mijlocul satului şi acolo a stat. Iar preoţii şi boierii întorcându-se la Bucureşti, au spus toate cele ce au văzut. Deci domnitorul a trimis boieri cu cheltuială de au făcut o biserică în numele cuviosului Dimitrie la Basarabi, unde a şi fost aşezat sfântul.

Şi multe minuni a lucrat acolo la cei ce cu credinţă au năzuit; şi măcar că fiind satul mic şi simplu şi lipsit de oameni de ştiinţă, nu s-au însemnat toate câte minuni s-au întâmplat, dar câte s-au scris de cei ce au văzut minunile sfântului, prin cucernici creştini le însemnam:

***

Două femei oarecare surori, Aspra şi Ecaterina, de la satul ce se numeşte Cernavodă, au făcut o biserică prea frumoasă, punându-i hramul Adormirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria şi au gândit întru sine, doară ar putea să ia vreo părticică din moaştele Sfântului Dimitrie şi să o aducă în biserica lor; că de a le lua cu totul, socoteau ele că nu va vrea sfântul, precum a şi fost. Deci venind prea cu smerenie şi cu evlavie şi închinându-se la sfântul, în taină au luat o mică părticică din moaştele lui şi vrând să se ducă, şezând în căruţele lor, nicidecum n-au putut a se mişca caii din locul acela, măcar de-i şi bătea foarte vizitii. Iar ele cunoscând pricina şi din căruţe pogorându-se, cu lacrimi

au alergat şi au căzut la sfântul şi punând părticica la locul ei, s-au rugat să le ierte greşeala, şi aşa s-au dus cu pace la satul lor.

***

Altădată a venit prea sfinţitul mitropolitul Târnovului, anume Nichifor, cu sinodia lui, ca să se închine sfintelor moaşte ale Sfântului Dimitrie. Şi închi-nându-se mai întâi mitropolitul şi sărutând sfintele moaşte şi depărtându-se a şezut pe un scaun; apoi pe rând mergând şi ceilalţi ai sinodiei lui toţi şi sărutând sfintele moaşte un oarecare monah anume Lavrentie, în vremea sărutării, ispi-tindu-se să rupă cu gura o mică părticică din sfintele moaşte ale sfântului, a rămas cu gura căscată şi toţi căutând la dânsul şi văzându-l cu gura căscată, nu se pricepeau ce a pătimit. Iar mitropolitul i-a poruncit să se dea înlături ca să se închine şi ceilalţi. Iar el mut şi fără de glas fiind de abia s-a depărtat puţin de la sicriul sfântului. Iar după ce au ieşit toţi a căzut cu lacrimi rugându-se sfântului şi cerându-şi iertare şi aşa i s-a dezlegat limba şi a grăit că mai înainte.

După aceea a mers cu mitropolitul la gazdă şi i-a spus toate cele ce a pătimit. Iar el i-a zis: "O, omule, cum n-ai socotit că de ar fi fost să se împartă moaştele la toţi câţi vin spre închinarea lor, până acum n-ar fi rămas nimic. Ci de acum căieşte-te, că ai greşit lui Dumnezeu şi sfântului.

***

Un iubitor de Dumnezeu episcop al Preslaviei, anume Ioanichie, căzând într-o boală foarte grea, încât de patru inşi era purtat şi neputând să se vindece l-au adus la biserica Sfântului Dimitrie şi l-au pus cu aşternutul lui înăuntru în biserică şi slujindu-se Sfânta Liturghie, după trei ceasuri s-a sculat sănătos şi umbla pe picioarele sale, lăudând pe sfântul şi mulţumindu-i.

Acestea şi alte minuni a făcut Sfântul Dimitrie, care nu s-au scris după cum s-a zis, pentru neştiinţa locuitorilor.

Iar în anii 1769 şi 1774 fiind război între împărăţia Rusiei şi între Poarta Oto-mană şi cuprinzând muscalii amândouă ţările acestea şi trecând generalul Petru Salticov Dunărea, şi dând război Rusciucului, a călcat şi câteva sate de peste Dunăre, oraşul Cernavodă şi altele; între care a călcat şi satul Basarabi, unde se aflau moaştele sfântului pe care luându-le mai sus numitul general, vrea să le trimită în Rusia.

Iar un evlavios creştin anume Hagi Dimitrie, întâmplându-se într-acea vreme lângă general, a căzut la dânsul cu rugăminte, ca să nu înstrăineze sfintele moaşte, ci să

le dăruiască ţării ca răsplată pentru prăzile şi jafurile care au pătimit din pricina războiului şi să o mângâie cu acest dar al sfintelor moaşte; şi plecându-se generalul, le-a dăruit ţării. Pe care primindu-le cu mare cinste şi evlavie tot poporul, le-au aşezat în biserica cea mare a sfintei Mitropolii a Ungrovlahiei, în zilele prea sfinţitului mitropolit al ţării Chir Grigorie.

Şi îndată a simţit tot poporul ocrotirea şi pătimirea sfântului; că nu numai războiul dintre muscali şi dintre turci l-a încetat, ci şi boala ciumei cea înfri-coşătoare a contenit-o. Şi mult ajutor şi mare folos câştiga, toţi cei ce cu cre-dinţă năzuiesc către sfântul, pentru ale cărui rugăciuni Dumnezeule miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi pe toţi, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor (ale cărui moaşte se află în Catedrala Patriarhală)

Acest cuvios părinte a trăit pe vremea împăraţilor româno-bulgari ai veacului al 13-lea. Era din satul Basarabi şi a fost păstor de vite.

Într-o zi, mergând prin iarba înaltă a călcat fără să vrea puii de pasăre dintr-un cuib. Pentru că se simţea vinovat, nu a mai purtat încălţăminte timp de trei ani de zile.

Apoi, s-a făcut călugăr, petrecând mulţi ani în nevoinţe într-o peşteră de lângă râul Lom.

A murit în acea peşteră pe lespedea pe care dormea, iar în scurt timp apa Lomului a închis gura peşterii, aceasta schimbându-se astfel într-un mormânt. Trecând multă

vreme, a venit apa Lomului foarte mare şi a deschis intrarea mormântului, sfintele moaşte ale cuviosului Dimitrie fiind acoperite de apă.

De multe ori în acel loc se vedea o flacără de lumină, iar oamenii credeau că acolo se ascunde o comoară.

Cuviosul s-a arătat în vis unei copile, care era chinuită de duh necurat, zicându-i că o va vindeca dacă va spune oamenilor să scoată sfintele sale moaşte.

Ele au fost puse la început în biserica satului, apoi într-o biserică ridicată de domnitorul Ţării Româneşti. Între anii 1769 şi 1774, războiul dintre ruşi şi turci a cuprins şi satul Basarabov.

Datorită unui creştin dreptcredincios, Hagi Dimitrie, din anul 1774, sfintele sale moaşte se află în Catedrala Patriarhală.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor (ale cărui moaşte se află în Catedrala Patriarhală)

Sfântul cuvios părinte Dimitrie cel Nou a trăit pe vremea bine credincioșilor împărați româno-bulgari (secolele XII-XIV), într-un sat mic numit Basarabov sau Basarabi, așezat pe apa Lomului. S-a născut din părinți săraci, dar buni creștini dreptmăritori.

Încă din copilărie, sfântul nu s-a deprins la învățături înalte, nici la meșteșuguri strălucite, nici la măiestrite negustătorii, ori la desfătările copilărești și la alte plăceri cu care se îndeletnicesc tinerii cei iubitori de lume și de cele ale lumii, ci s-a îndeletnicit cu meșteșugul meșteșugurilor: lucrarea faptelor bune, a smereniei și a rugăciunii, ca și Avraam, Isaac și Iacob; deoarece prin astfel de virtuți cu înlesnire se învrednicește omul a vorbi cu Dumnezeu și degrabă se împrietenește cu El, făcându-se bine plăcut Lui.

Dintru început, fericitul se îndeletnicea, cu luare aminte și osârdie, cu păsunatul vitelor satului său, precum odinioară Iacob păștea turmele lui Laban. După ce cu

sârguință și cu nevoință s-a ostenit destulă vreme în această smerită ascultare, pe toate cele ale lumii ca pe un nimic socotindu-le, s-a retras într-o peșteră pe apa Lomului în sus, unde era o mănăstire. Aici a primit schima monahală, fugind de rudenii, prieteni și cunoscuți.

Apoi, prin viața cea cu totul îmbunătățită, izbăvindu-se de orice ispită, a început, ca un viteaz ostaș al lui Hristos, să alerge spre luptele cele mai anevoioase și duhovnicești: post aspru, priveghere și rugăciune de toată noaptea, sporind acestea cu smerita cugetare întru frica lui Dumnezeu, lucrări care i-au adus măsura întregii înțelepciuni, din care se naște curăția vieții și podoaba faptelor monahicești.

Că, de n-ar fi fost întru acest chip, nu s-ar fi învrednicit să fie și după moarte nestricăcios și, de nu și-ar fi agonisit prin lucrarea faptelor bune harul Sfântului Duh, în puterea căruia trupul său și până acum se păstrează întreg și înmiresmat, n-ar fi săvârşit atâtea minuni, despre care vom vorbi mai jos.

După ce s-a făcut desăvârșit întru toate faptele bune, ajungând a fi „bărbat desăvârșit, la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos” (Efeseni 4, 13), și, pe când a mai viețui în trup i se părea o adevărată pagubă, iar a zbura spre veșnicele locașuri - o neprețuită dobândă, Dumnezeu, pe care-L iubea și pe care-L dorise, a hotărât să-l mute din „cele de aici”.

Și iată că, din tainica descoperire dumnezeiască, mai dinainte cunoscându-și sfârșitul și, culcându-se între două pietre mari ce se aflau acolo, aproape de peșteră, tocmai pe țărmul Lomului, și-a dat strălucitul său suflet în mâna lui Dumnezeu, iar mult truditul lui trup multă vreme a rămas nevătămat între acele două pietre.

Odată, s-a revărsat apa Lomului, încât prăbușea copacii de pe țărmuri, surpa podurile și aducea cu ea bolovani mari. Atunci s-au surpat lespezile care acopereau trupul sfințit al cuviosului Dimitrie cel nou și moaștele au căzut în apă, rămânând vreme îndelungată acolo, ca o neprețuită comoară duhovnicească.

Apoi s-a arătat cuviosul, în vis, unei copile, care era chinuită de duh necurat, arătându-i locul și zicându-i: „Eu te voi vindeca, dacă părinții tăi mă vor scoate din apă“! Dimineața, copila a spus părinților visul pe care l-a avut.

Atunci, adunându-se preoți și oameni mulți, s-au dus toți la locul descoperit copilei în vis, unde adeseori se ivea o lumină, care se socotea de cei de rând a fi semn că acolo era o comoară. Căutând cu de-amănuntul, au aflat sfintele lui moaște în

prundiș, după cum se arătase copilei, le-au scos întregi, strălucind ca aurul, și le-au dus în satul Basarabov.

Vestea despre aflarea cinstitelor moaște a străbătut toate împrejurimile și a ajuns și la urechile domnitorului Țării Românești. Acesta îndată a trimis preoți și boieri, ca să aducă în țara noastră moaștele Sfântului cuvios Dimitrie.

Mergând trimișii domnești în satul Basarabov, au luat moaștele cuviosului și au pornit către Țara Românească. Însă, ajungând cu acestea până la o localitate ce se numea Ruse, aproape de o fântână, au lăsat sfintele moaște, de vreme ce - prin dumnezeiască minune - n-au putut să le ducă mai departe.

Iar preoții și boierii, văzând aceasta și nedumirindu-se ce vor face, s-au sfătuit să înjuge două junici tinere la carul în care se aflau moaștele sfântului și să le lase să meargă încotro vor vrea, socotind - cu dreptate - că aceasta va fi voia cuviosului. Și - o, minune! - junicile s-au întors îndată cu moaștele Sfântului înapoi la Basarabov, oprindu-se în mijlocul satului.

Drept aceea, preoții și boierii s-au întors fără nici o ispravă și au spus domnitorului toate cele ce au văzut. Atunci domnitorul Țării Românești a trimis din nou boieri cu bani și au făcut o biserică în numele cuviosului Dimitrie, acolo unde s-a oprit sfântul.

Multe minuni a săvârșit celor care au năzuit cu credință către el. Despre acestea vom istorisi câteva dintre cele ce s-au însemnat de martori ai acestora demni de crezare.

Astfel, două femei surori, anume Aspra și Ecaterina din Cernavodă, au făcut o biserică prea frumoasă, punându-i hramul Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, și s-au sfătuit între ele cum ar putea să ia vreo părticică din moaștele Sfântului Dimitrie, ca să o aducă în biserica lor; întrucât a le lua cu totul socoteau că nu va vrea sfântul, precum a și fost.

Deci, venind cu smerenie și cu evlavie și închinându-se sfântului, au luat în taină o mică părticică din moaștele lui și, vrând să se ducă cu căruțele lor, caii nicidecum n-au putut a se mișca din locul acela, deși vizitii îi băteau mereu. Atunci, coborând din căruțe, cu lacrimi au alergat și au căzut la moaștele sfântului și, punând părticica la locul ei, s-au rugat să le ierte greșeala; și așa, izbăvindu-se de nevăzuta oprire, s-au dus cu pace în satul lor.

Altă dată, a venit părintele Mitropolit al Târnovei, anume Nichifor, cu soborul lui, ca să se închine cinstitelor moaște ale Sfântului Dimitrie.

Și, închinându-se mai întâi mitropolitul și sărutând sfintele moaște, s-a depărtat puțin și a șezut pe un scaun; după aceea, mergând pe rând toți ceilalți din sobor și sărutând sfintele moaște, un oarecare monah, anume Lavrentie, în vremea sărutării, încercând să rupă cu gura o mică părticică din moaștele sfântului, a rămas cu gura deschisă; și toți, privind spre el și văzându-l cu gura deschisă, nu pricepeau ce a pătimit, iar mitropolitul i-a poruncit să se dea la o parte, ca să se închine și ceilalți.

Dar el, fiind mut și fără glas, de-abia s-a depărtat puțin de la racla sfântului. După ce au ieșit toți, a căzut cu lacrimi la moaștele sfântului, cerându-și iertare, și astfel i s-a dezlegat limba și a grăit ca mai înainte. A mers apoi cu mitropolitul la cel care-i găzduia și i-a spus toate cele ce a pătimit. Iar el a zis: „O! Păcătosule, cum n-ai socotit, că de-ar fi fost să se împartă sfintele moaște la toți care vin să se închine lor, până acum n-ar mai fi rămas nimic. Deci, de acum pocăiește-te, că ai greșit lui Dumnezeu și sfântului”.

Un iubitor de Dumnezeu, episcop al Preslavului, anume Ioanichie, căzând într-o boală foarte grea, era purtat de patru inși și, neputând a se vindeca, l-au dus în biserica Sfântului Dimitrie. Acolo l-au pus jos cu așternutul lui și, slujindu-se Sfânta Liturghie, după trei ceasuri s-a ridicat sănătos și umbla pe picioarele sale, lăudând pe sfântul și mulțumindu-i.

Între anii 1769 și 1774, fiind război între împărăția Rusiei și Poarta Otomană și cuprinzând rușii, cu armatele, țările românești, generalul Petru Saltîkov a trecut Dunărea și, pornind război asupra Rusciucului, a ocupat și câteva sate de peste Dunăre, între care și satul Basarabov, unde se aflau moaștele sfântului, pe care, luându-le, voia să le trimită în Rusia.

Un creștin dreptcredincios, anume Hagi Dimitrie, aflându-se într-acea vreme lângă general, a căzut înaintea lui cu rugăminte, ca să nu înstrăineze sfintele moaște, ci să le dăruiască Țării Românești, pentru pagubele și suferințele pe care le-au pătimit locuitorii ei din pricina războiului și s-o mângâie cu acest dar. Înduplecându-se, generalul a dăruit sfintele moaște Țării Românești.

În anul 1774, pe timpul mitropolitului Grigorie al II-lea al Țării Românești (1760-1787), primindu-le tot poporul cu mare cinste și evlavie, le-a așezat în biserica cea mare a Sfintei Mitropolii a Munteniei.

Și îndată a simțit poporul ocrotirea și sprijinul sfântului, întrucât nu numai că a încetat războiul dintre ruși și turci, ci a contenit și boala ciumei cea înfricoșătoare. Și mult ajutor și mare folos câștigă toți cei care cu credință se închină la moaștele sfântului!

De atunci și până astăzi au rămas în biserica aceasta, chiar dacă, în vremurile de prigoană ateistă, necredincioșii au dorit să le scoată afară și să dărâme din temelii biserica și reşedinţa patriarhală. Dar Sfântul Dimitrie nu a îngăduit aceasta, ci a făcut să cadă tirania și a păzit neatinsă catedrala care-i adăpostește cinstitele moaște.

Proloagele din 27 octombrie

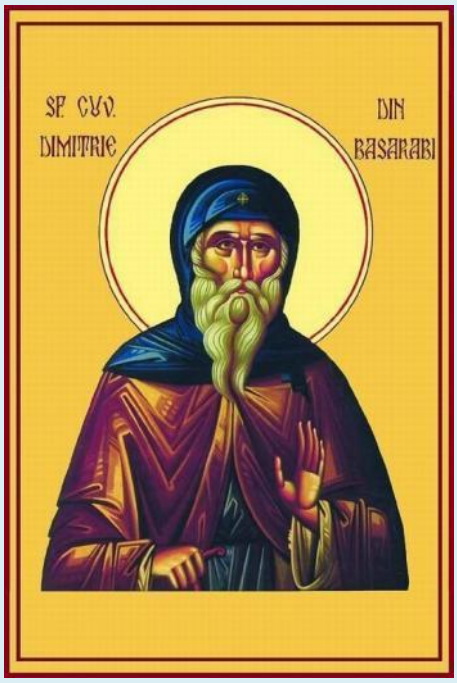

Luna octombrie în 27 zile: pomenirea Sfântului mare mucenic Nestor.

Acest Sfânt, tânăr şi frumos, a fost din Tesalonic, pe vremea împărăţiei lui Maximian Galeriu (293-311) şi era cunoscut cu Sfântul mare mucenic Dimitrie, ca unul ce, de la dânsul, învăţa să creadă în Hristos. Şi s-a arătat credinţa lui o dată cu venirea împăratului la Tesalonic.

Deci, după ce Sfântul Dimitrie a fost pus sub pază în temniţă, pentru Hristos, împăratul lua parte la luptele din stadion, care aveau loc în cinstea sa şi se desfăta foarte, privind la lupta voinicilor cu Lie, luptătorul împăratului. Şi era Lie acesta ca un alt Goliat, de neam vandal, cu trup mai mare decât alţi oameni, înfricoşător la căutătură, cu chip şi năravde fiară. Puterea lui era nebiruită şi nimeni nu-i putea sta împotrivă. Şi era foarte iubit de împăratul, pentru puterea şi nesaţiul lui de a ucide oameni. Că pe cei învinşi îi arunca în sulițe, puse cu ascuţişul în sus, ca să-i străpungă şi să-i omoare. Şi au fost ucişi astfel şi mulţi creştini, puşi să se lupte cu Lie, fără voia lor. La această privelişte fără de lege luând parte şi Sfântul Nestor, s-a aprins sufletul lui de râvnă să se lupte cu Lie şi să-l biruiască, ridicând astfel ocara aceasta de pe numele Domnului.

Deci, a alergat la locul unde se afla Sfântul Dimitrie sub pază şi, căzând la picioarele lui, i-a zis: "Robule al lui Dumnezeu, vreau să mă lupt cu Lie. Ci, te roagă pentru mine, chemând numele Domnului Hristos."

Iar Sfântul, însemnându-l cu semnul Sfintei Cruci, pe frunte şi pe piept, i-a zis: "Du-te şi pe Lie vei birui şi pe Hristos vei mărturisi ! ".

Deci mergând acolo unde era pus podul de luptă, sub privirea lui Maximian şi zicând: ***"Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mă !"***, l-a apucat pe acel grozav ucigaş Lie şi, lovindu-l cu lovitura de moarte, drept în inimă, l-a omorât.

Şi s-a tulburat împăratul în sufletul lui şi a trimis îndată ostaşi de au omorât pe Sfântul Dimitrie, în temniţă, cu suliţele, ca pe pricinuitorul junghierii lui Lie, iar Sfântului Nestor a poruncit de i-au tăiat capul, cu însăşi sabia lui, la 27 octombrie.

Întru această zi, pomenirea prea cuviosului Părintelui nostru Dimitrie cel nou (sec. XIII)

Acest cuvios părinte a trăit pe vremea împăraţilor româno-bulgari ai veacului al XIII-lea. Era din satul Basarabi, pe apa Lomului, şi a fost păstor de vite în satul lui şi multă vreme şi-a ascuns sufletul sub haina de umil păstor la vitele satului.

Ne este cunoscută o singură întâmplare din vremea aceea a vieţii lui: Într-o zi, pe când umbla prin iarba înaltă, în urma vitelor satului, a strivit din grabă şi din nevedere toţi puii golaşi dintr-un cuib de pasăre. Şi s-a simţit vinovat, în inima lui, ca pentru o mie de morţi şi şi-a pedepsit piciorul cu care greşise, neîncălţându-se trei ani întregi, nici vara, nici iarna, în chip de ispăşire.

Într-un târziu, s-a făcut călugăr la schitul ce se afla într-o peşteră, nu departe de satul Basarabi. Şi aici, şi-a dus viaţa lui ascunsă, tot în ascultarea de păstor la vitele mănăstirii, petrecând în post, în rugăciune, în privegheri şi în nevoinţe. Înălţimea vieţii lui în taină, lacrimile lui, văpaia rugăciunii, numai Dumnezeu, Cel ce vede toate le ştia.

A murit în peşteră, pe lespedea de piatră pe care dormea totdeauna, în mijlocul vitelor, pe malul râului Lom.

După moarte, închizându-se cu pietre gura peşterii, aceasta s-a schimbat astfel din chilie în mormânt. Deci, trecând multă vreme, a venit mare apa Lomului de a sur-

pat copacii şi pietrele dimprejurul apei. Atunci au căzut în apă şi cele două pietre dinăuntrul peşterii, care cuprindea moaştele Sfântului şi multă vreme au stat acolo.

Însă, de multe ori, la locul acela, juca peste apă o flacără de lumină, crezând oamenii că este o comoară. Şi, vrând Dumnezeu să-l descopere, s-a arătat sfântul în vis unei copile bolnave de un duh necurat, căreia i-a zis: "De mă vor scoate părinţii tăi din apă, eu te voi tămădui." Şi i-a arătat locul.

Astfel, l-au găsit întreg şi luminat şi l-au pus în biserica satului şi, din clipa aceea, prin moaştele plăcutului său Dimitrie, Dumnezeu a lucrat nenumărate semne.

Nu ştim care domn al Ţării Româneşti a încercat, odată, să aducă moaştele Sfântului Dimitrie la biserica din Bucureşti, dar, neizbutind, a ridicat cu cheltuiala sa la Basarabi, peste moaştele Sfântului, o prea frumoasă biserică.

Între anii 1769-1774, s-a pornit război între ruşi şi turci. Ajungând armatele ruseşti, în acel sat şi, gândindu-se să pună la adăpost moaştele sfântului de prăpădul războiului, au voit să le trimită în altă parte. Atunci un creştin din Bucureşti, Hagi Dimitrie, a cerut moaştele sfântului, ca să le aducă în Ţara Românească.

Drept aceea, tot în acele zile, moaştele Sfântului Dimitrie, întâmpinate cu mare alai, au ajuns în Bucureşti şi au fost aşezate în biserica cea mare a Mitropoliei, unde se află şi astăzi, mitropolit al ţării fiind, pe acea vreme, prea sfinţitul Grigorie.

Şi îndată a simţit tot poporul ocrotirea sfântului, că nu numai războiul dintre muscali şi turci a încetat, ci şi boala ciumii cea înfricoşată a contenit. Şi mult ajutor şi mare folos câştigă toţi cei ce, cu credinţă, aleargă către dânsul.

Pentru ale cărui rugăciuni, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi pe toţi, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Minuni ale Sfântului Dimitrie cel nou

Moaştele sale vor să rămână întregi

Două surori, Aspra și Ecaterina, din Cernavodă, au construit o biserică cu hramul Adormirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria. Și s-au gândit să ia o părticică din moaștele Sfântului Dimitrie ca să o așeze în biserica aceea. Socoteau că nu se cuvine să ia întreg trupul. Au venit și s-au închinat la racla Sfântului și au luat în taină bucățica de moaște dorită. Caii de la căruță n-au

vrut însă să pornească, cu nici un chip, oricât i-au bătut vizitii. Văzând aceasta, cele două femei s-au pocăit și plângând au pus bucățica la loc cerându-și iertare de la Sfânt. După care s-au dus în pace la casa lor.

***

Preasfințitul mitropolit al Târnovului, Nichifor, a venit cu soborul lui sinodal ca să se închine la sfintele moaște. S-a închinat mai întâi mitropolitul, după care a șezut în scaunul său. Au trecut apoi să se închine însoțitorii săi.

Un diacon, Lavrentie, a vrut să rupă o părticică din moaște cu gura. A rămas cu gura căscată și mut, iar ceilalți îl priveau cu uimire, neștiind ce se întâmplă. Diaconul a rămas la sfârșit ca să se roage și să-și ceară iertare de la sfânt, după care și-a revenit la starea cea bună.

A povestit apoi mitropolitului și celorlalți ceea ce se întâmplase, iar gazda lor i-a zis: "O, omule, cum n-ai socotit că de-ar fi fost să împartă moaștele la toți câți vin spre închinare la ele, până acum n-ar fi rămas nimic".

***

Vindecarea unui episcop - Un iubitor de Dumnezeu episcop al Preslavei, Ioanichie, a căzut într-o boală tare grea, fiind purtat pe targă de patru oameni. A fost dus atunci la biserica Sfântului Dimitrie, unde l-au pus cu pat cu tot înăuntru. După slujirea Sfintei Liturghii s-a sculat sănătos, umblând pe picioarele sale și dând slavă lui Dumnezeu.

Povestire despre ivireni, cum au venit la cunoştinta lui Dumnezeu, printr-o femeie roabă

În zilele celui întru sfinţi, marele Constantin împăratul, o oarecare femeie a fost adusă roabă în Ivir. Aceasta cunoscuse din copilărie credinţa şi viaţa sihăstrească şi, ajungând în robie, nu înceta a se osteni.

Deci, ivirenii, fiind lipsiţi cu totul de meşteşugul doftoricesc, aveau obiceiul de a merge unii la alţii şi a întreba de leacul bolii ce li se întâmplă. O femeie, având un copil, care se îngreuia şi se chinuia cu lovituri de cumplită boală, a mers la această vrednică şi minunată roabă, întrebând-o ce să facă. Iar roaba aceea, luând pruncul, l-a pus pe patul ei şi s-a rugat lui Dumnezeu ca să-l izbăvească din boală. Şi a auzit-o Cel ce cunoaşte ascunsurile inimilor şi, fără zăbavă, a dat sănătate copilului.

De acest lucru a ajuns vestită acea minunată femeie, încât ceea ce s-a făcut a mers şi la urechile împărătesei, care îndată trimise să o ia, că şi dânsa avea o boală rea. Iar femeia, smerindu-se, nu vroia să meargă, socotind că este nevrednică a merge la împărătească.

Deci, împărăteasa, neţinând seama nicidecum de măreţia împărăţiei, s-a pogorât de a mers ea la roabă. Şi femeia, făcând loc împărătesei să se aşeze pe patul ei cel sărac, unde şezuse şi copilul, a adus rugăciunea, în loc de iarbă de leac, pentru boli. Şi, izbăvindu-se împărăteasa de boală, i-a dăruit ei aur şi argint şi haine şi alte daruri împărăteşti, făcând răsplătire celei ce, aşa degrabă, cu tot harul, a izbăvit-o de suferinţă. Iar acea minunată femeie a zis că nu-i trebuie nici unele din acestea, ci socotea a fi plată mare cunoştinţa dreptei credinţe. Şi a rugat-o să zidească o biserică lui Dumnezeu, Celui ce a izbăvit-o de acea boală şi a mântuit-o.

Auzind cuvintele acestea, împărăteasa a făcut pe împăratul de s-a minunat de acea tămăduire. Povestindu-i şi în ce chip se adeverea că Dumnezeul roabei, Acela este Dumnezeul cel adevărat, îi arăta că se cade, cât mai curând să zidească o biserică şi să întoarcă pe tot poporul său la închinarea către Dumnezeu.

Deci, împăratul minunându-se de acel lucru, nu a voit totuşi să zidească biserica. Şi peste câtăva vreme, ieşind împăratul la vânat, ceilalţi toţi făceau vânătoarea fără nici o piedică, iar împăratul rămăsese singur, că nu mai putea să vadă. Şi, mirându-se de ceea ce i se întâmplase, şi-a adus aminte de neascultare. Şi, chemând în ajutor pe Dumnezeul roabei, s-a izbăvit îndată de întunecarea ochilor.

Şi, mergând la acea minunată femeie, o rugă ca să-i arate chipul zidirii. Şi ea însemna şi închipuia, iar meşterii zideau. Deci, dacă s-a isprăvit biserica şi s-a acoperit, rămăsese numai ca să dobândească preoţi.

Şi, femeia a aflat prilej pentru lucrul acesta, că îndupleca pe împăratul ivirilor să trimită solie la împăratul romanilor, să-l roage ca să-i trimită învăţători de dreaptă credinţă. Şi a făcut împăratul după cererea ei şi a trimis solia.

Iar împăratul Constantin, primind solia prietenește şi cu cinste, a mulţumit lui Dumnezeu. Şi a trimis cu multe daruri, pe un oarecare om cinstit şi împodobit cu credinţa, cu înţelepciune şi cu bună viaţă şi vrednic arhiereu, să propovăduiască dumnezeiasca cunoştinţă la neamul acela. Acesta, mergând şi aducându-i pe toţi, cu minuni şi cu învăţături, spre adevărata credinţă creştinească, botezându-i şi zidindu-le multe biserici şi făcând preoţi şi întorcând toată ţara ivirilor spre dumne-

zeiasca cunoştinţă, s-a mutat către Domnul. Şi într-acest chip au cunoscut ivirii pe Dumnezeu.

Sfinte moaşte ale cuviosului Dimitrie cel nou

Racla cu Sfintele moaşte aflată în Catedrala Patriarhală din Bucureşti

Moaştele sfântului se află la Catedrala Patriarhală din Bucureşti, centrul credinţei ortodoxe româneşti (Catedrala se găseşte pe singurul deal al Bucureştiului Dealul Mitropoliei în apropiere de Piaţa Unirii - Aleea Dealul Mitropoliei nr. 21);

Catedrala Patriarhală unde se află moaştele Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, Bucureşti, România

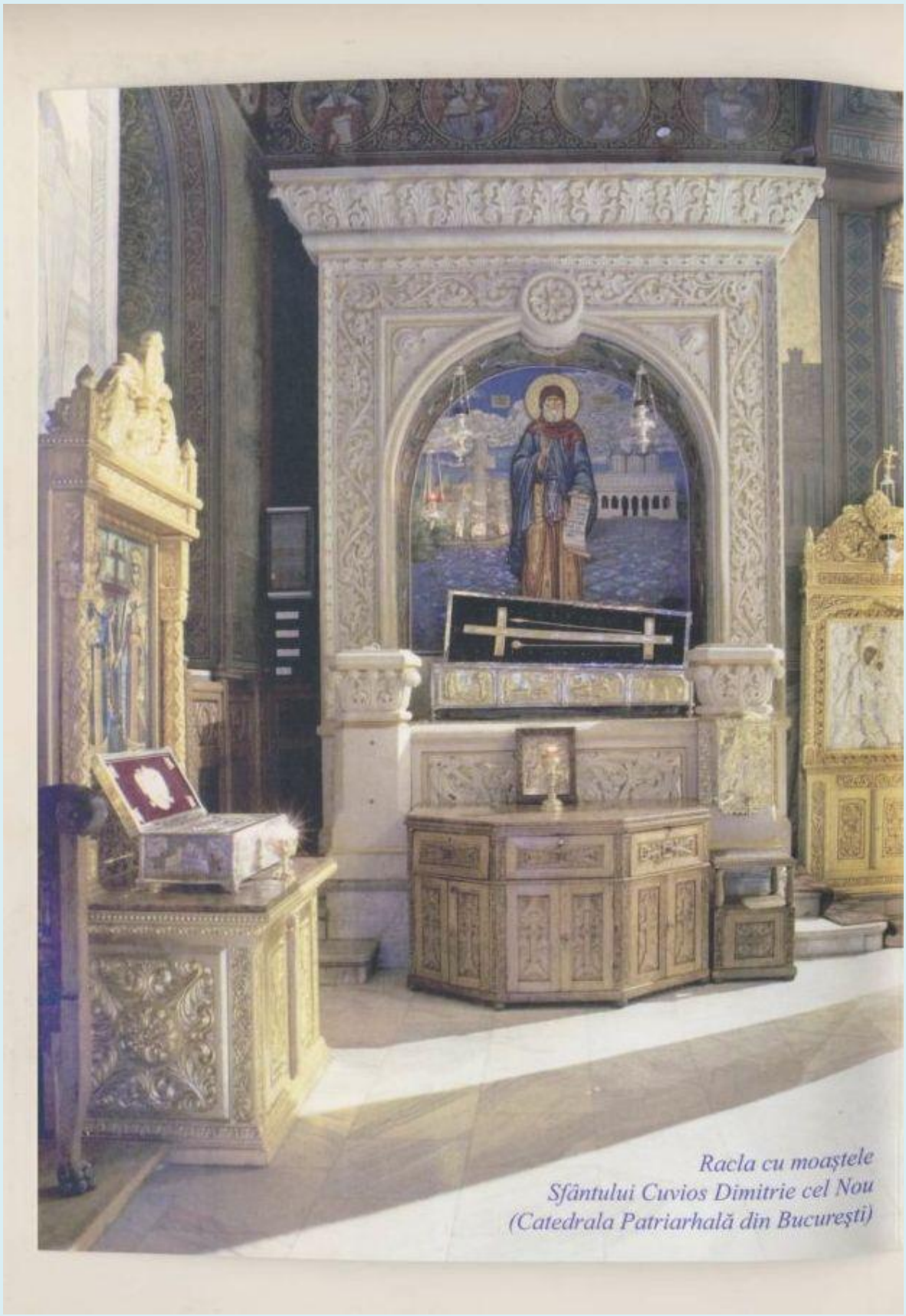

Racla cu moaştele
Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou
(Catedrala Patriarhală din Bucureşti)

Veşmântul care a acoperit moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov se află la Biserica Sfânta Parascheva - Doamna Oltea, Bucureşti, Str. Doamna Oltea Nr. 36.

Sfântul Dimitrie cel nou Basarabov.
Catedrala Patriarhală - Bucureşti (sec. XII-XIII)

Protectorul capitalei noastre şi al Patriarhiei Române este prea cuviosul Dimitrie cel nou de la Basarabov, ale cărui sfinte moaşte se află aici.

Prezenţa sfintelor sale moaşte în Catedrala Patriarhală din Bucureşti este un mare dar dumnezeiesc. ***Credincioşii au unde alerga în vreme de necaz, călugării au în mijlocul lor un sfânt călugăr; bolnavii au un doctor minunat care vindecă atâtea boli fără de plată, iar locuitorii capitalei au un mare protector duhovnicesc, care se roagă în cer pentru ţară şi pentru poporul român binecuvântat. Şi este un lucru cu totul dumnezeiesc să ai un asemenea protector în cer.***

Sfântul Dimitrie încă din viaţă s-a dovedit a fi făcător de minuni.

- *Deşi a fost pe pământ om sărac, s-a învrednicit a fi povăţuitor celor bogaţi.*
- *Deşi a fost călugăr, nu s-a arătat străin faţă de durerile mirenilor.*
- *Deşi în trup a trăit pustnic în singurătate, acum petrece ca un sfânt în mijlocul lumii, ca o rază de lumină celor din întuneric, ca un dascăl celor neînvăţaţi, ca un doctor minunat celor suferinzi, ca un părinte mustrător celor îndărătnici, ca un mare postitor celor lacomi şi ca un fierbinte rugător pentru mântuirea tuturor.*

Se cuvine să ne bucurăm pentru poporul nostru iubitor de Dumnezeu şi de sfinţi. Dacă pe sfinţii noştri i-am trecut cu vederea, este bine totuşi să cinstim pe cei din alte ţări, pe care ni i-a dat Dumnezeu drept rugători şi protectori. Deci, pentru a cinsti cu mai multă evlavie pe Sfântul Dimitrie cel nou, se cuvine să spunem în paginile următoare câteva date despre viaţa şi petrecerea lui, despre felul cum a ajuns la Bucureşti şi câteva din minunile făcute de el în ultimii ani.

Scurt istoric

Prea cuviosul Părintele nostru Dimitrie cel nou era din satul Basarabov, la câţiva kilometri peste Dunăre. El a trăit prin secolul al XIII-lea, pe timpul împăraţilor Petru şi Ioan Asan.

Fiind om sărac, multă vreme a păscut vitele satului Basarabov. Apoi, dorind să urmeze cu totul lui Hristos, a părăsit lumea şi s-a făcut pustnic iscusit într-o peşteră de pe marginea râului Lom, unde se afla şi un schit de călugări. Deci, ***luând chipul***

monahal, se nevoia ca un înger în trup, numai în post, rugăciune şi cugetare la Dumnezeu. Iar când a simţit că va pleca din lumea aceasta, s-a ascuns între două pietre mari, pe malul apei, şi acolo s-a săvârşit. Mai târziu, venind apă mare, s-a rupt malul şi a căzut sfântul său trup în râul Lom, unde a stat sute de ani nevătămat.

După o vreme s-a arătat în vis însuşi cuviosul Dimitrie unei copile bolnave de epilepsie şi i-a spus: De mă vor scoate părinţii tăi din apă, eu te voi tămădui! Şi aşa, copila a spus tuturor visul şi s-au dus preoţii cu mult popor la malul Lomului, unde, cu rânduiala lui Dumnezeu, au găsit în apă această preţioasă comoară, adică trupul întreg şi nevătămat al Sfântului Dimitrie cel Nou. În clipa aceea copila s-a vindecat şi împreună cu ea mulţi alţi bolnavi. Apoi sfintele lui moaşte au fost duse în biserica satului Basarabov unde au stat multă vreme, făcând tot felul de minuni.

Vestea minunilor sale s-a auzit şi în Ţara Românească. Însă zadarnic au încercat voievozii de la Bucureşti să aducă sfintele sale moaşte în ţară, că nu era voia cuviosului. Atunci ei au dat bani mulţi şi au înălţat o biserică frumoasă în satul Basarabov, unde s-au aşezat sfintele moaşte.

Iar între anii 1769-1774, în urma războiului ruso-turc, armatele ruseşti, trecând peste Dunăre, au ajuns şi în satul Basarabov. Atunci un general rus, Petru Saltikov, a luat sfintele moaşte să le ducă în Rusia. Dar ***un evlavios român, anume Hagi Dimitrie, cunoscându-se cu generalul, a intervenit să le dea românilor, ca mângâiere pentru multele prădăciuni făcute de turci asupra Ţării Româneşti.***

Aşa au ajuns moaştele Cuviosului Dimitrie cel nou la Bucureşti, în anul 1774, şi au fost aşezate cu mare cinste în Catedrala Mitropolitană a Ungrovlahiei, unde au stat nestrămutate până astăzi, făcând minuni şi vindecări de boli.

Dintre **minunile săvârşite de Sfântul Dimitrie cel nou Basarabov.**

***

Într-o comună din marginea capitalei trăia o familie, soţ şi soţie, fără copii. Soţul era foarte beţiv, rău, nervos şi mereu certa şi înjura femeia. Iar biata femeie, mult mai credincioasă, răbda cum putea acest calvar din casă.

***

Prin anul 1955 bărbatul ei a paralizat. Stătea mai mult în pat. Îl îngrijea soţia. Dar acum devenise şi mai nervos. Permanent o înjura, o ameninţa şi chiar o lovea cu ce

găsea în cale. Într-o zi, după-amiaza, femeia a venit plângând la catedrală, să se închine la sfintele moaşte şi să plătească o slujbă pentru soţ. După ce i-a spus preotului cu lacrimi durerea ei, l-a întrebat ce ar mai putea face, că nu mai poate răbda. Preotul a sfătuit-o să aibă răbdare că în felul acesta se mântuiesc amândoi, unul prin răbdarea celuilalt. Apoi i-a citit o rugăciune, i-a făcut un pomelnic şi la urmă i-a zis:
- Soră, ştii carte?
- Ştiu, părinte!
- Ia cartea aceasta şi citeşte în genunchi, lângă sfintele moaşte, acatistul Sfântului Dimitrie, făcătorul de minuni!
După un timp, femeia a adus cartea preotului şi i-a zis:
- Părinte, am citit. Mă duc de acum şi eu acasă şi cum o vrea Dumnezeu.

A ajuns acasă seara târziu. S-a furişat încet în casă, să n-o simtă soţul, şi s-a culcat într-o cameră separată, de vară. Pe la miezul nopţii bolnavul a început să strige cu glas tare:
- Femeie! Marie! Unde eşti? Vino repede încoace!
- Iată am venit. Ai nevoie de ceva?
- Unde ai fost? Te-ai dus în Bucureşti şi ai chemat un doctor să mă consulte?
- Nu, omule, n-am chemat nici un doctor din Bucureşti.
- Cum nu? Acum a fost doctorul la mine şi mi-a spus că tu l-ai chemat să mă consulte! De ce n-ai venit să-i plăteşti? Chemi doctorul şi-l laşi să plece aşa? A plecat acum cinci minute de la mine. S-a urcat într-o trăsură cu cai albi şi a plecat spre Bucureşti!
- Şi te-a consultat? a întrebat soţia.
- M-a uns cu untdelemn pe mână şi pe piciorul paralizat şi mi-a poruncit să nu te mai ocărăsc, nici să te mai înjur, că mă vindec. Deci, te rog, iartă-mă, Marie, că de acum nu te mai supăr. Dar nu uita, dimineaţă să te duci să plăteşti doctorului la Bucureşti. Tu ştii unde locuieşte, că tu l-ai chemat!
Într-adevăr, dimineaţă soţul s-a sculat pe picioarele sale şi în două zile s-a făcut complet sănătos. Atunci femeia a alergat, plângând de bucurie, la Sfântul Dimitrie şi i-a mulţumit cu multe lacrimi pentru vindecarea şi îmblânzirea soţului ei. Apoi a spus preotului care o cunoştea, toată minunea aceasta.

Moaştele Sfântului cuvios Dimitrie cel nou

Cel mai preţios odor din Catedrala Patriarhală sunt moaştele întregi ale Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, aşezate în raclă de argint, în partea dreaptă a pronaosului, în firida din peretele de răsărit.

Acest smerit monah a trăit la sudul Dunării, în secolul al XIII-lea, în vremea dinastiei româneşti a Asăneştilor sau cel mai târziu pe timpul Cruciadei a patra (1204-1261). Peste câteva sute de ani, pe timpul stăpânirii turceşti în Peninsula Balcanică, moaştele sale neputrezite au fost descoperite în albia râului Lom şi duse în satul Basarabov, din sudul Dunării, în dreptul oraşului Giurgiu. Auzind despre această descoperire, domnul creştin al Ţării Româneşti a trimis meşteri şi bani şi a ridicat acolo o biserică, în care au fost aşezate moaştele Sfântului. În vremea războiului ruso-turc din 1769-1774, generalul rus Petru Saltâcov a trecut Dunărea, călcând Rusciucul şi o serie de sate, între care şi Basarabov. Găsind moaştele

Sfântului cuvios Dimitrie, generalul evlavios le-a ridicat şi le-a adus la Bucureşti, aflat sub ocupaţie rusească, şi cu învoirea mitropolitului Grigorie al II-lea (1760-1787) le-a aşezat în Catedrala Mitropoliei, la 13 iulie 1774, cu gândul de a le duce în Rusia. ***La rugămintea mitropolitului şi a boierului Hagi Dimitrie, biv vel sluger, de a nu înstrăina sfintele moaşte, generalul rus s-a înduplecat şi le-a lăsat închinătorilor bucureşteni, luând cu sine în Rusia numai o mână a Sfântului cuvios Dimitrie.***

Mitropolitul Grigorie al II-lea a hotărât ca prăznuirea Sfântului cuvios Dimitrie să se facă în fiecare an în ziua de 27 octombrie, numindu-l şi „cel nou", pentru a nu fi confundat cu Sfântul mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir, înscris în calendar la 26 octombrie, ale cărui moaşte se păstrează în catedrala din Tesalonic (Grecia). Tot mitropolitul Grigorie al II-lea a tipărit cu cheltuiala proprie, în 1779, slujba Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, alcătuită din îndemnul său de mitropolitul Filaret al Mirelor, viitorul mitropolit al Ungrovlahiei Filaret al II-lea (1792-1793). ***În 1786, mitropolitul Grigorie al II-lea a făcut pentru moaştele Sfântului o raclă de lemn, îmbrăcată pe alocurea cu tablă de argint.***

Sfântul cuvios Dimitrie a fost proclamat ocrotitorul spiritual al Catedralei şi al oraşului Bucureşti de către mitropolitul Filaret al II-lea (1792-1793), cum ne spune Melchisedec Ştefănescu, episcopul Romanului, într-un studiu consacrat vieţii acestui mitropolit, care n-a făcut decât să confirme marea evlavie a bucureştenilor pentru acest cuvios Părinte împământenit la noi. De atunci şi până astăzi popularitatea Sfântului cuvios Dimitrie n-a scăzut cu nimic. Şi astăzi, ca şi acum două sute de ani, nu numai bucureştenii urcă zilnic şi în număr mare Dealul Patriarhiei ca să se închine cu evlavie la sfintele sale moaşte, dar şi mulţi credincioşi din toată ţara.

În anul 1879, moaştele Sfântului cuvios Dimitrie au fost strămutate într-o raclă din argint masiv, special confecţionată din iniţiativa şi în mare parte cu cheltuiala episcopului Ghenadie Petrescu al Argeşului (1876-1893), ajutat cu contribuţii băneşti şi de alţi creştini evlavioşi. Racla, care adăposteşte şi astăzi moaştele cuviosului Părinte Dimitrie, este din argint de cea mai bună calitate, proba 14, în greutate de ocale 27, dramuri 10.800, şi preţul ei s-a ridicat la 22.800 lei, sumă considerabilă pentru acea vreme.

Racla aceasta este şi o reuşită operă de artă, fiind lucrată din ciocan şi împodobită cu scene în relief din viaţa Sfântului de o mare intensitate spiritual-emotivă. ***Pe capacul raclei este chipul Sfântului, în mărime naturală, cu camilafcă şi schimă, având de jur-împrejur o palisadă de argint, poleit cu aur, înaltă de 2 cm, iar pe***

marginea capacului 12 serafimi, 6 de o parte şi 6 de cealaltă parte, cu câte un mic stâlp de argint între ei. La frontispiciul raclei sunt gravate icoana Sfintei Treimi şi încoronarea Maicii Domnului, iar la partea inferioară, Arhanghelul Gavriil, cu aureolă, ţinând în mână semnul Bunei Vestiri.

Racla cu moaştele Sfântului Dimitrie cel nou după restaurarea din anul 2007

Pe părţile laterale ale raclei sunt 8 iconiţe în relief, înfăţişând ***scene din viaţa cuviosului Dimitrie***, despărţite prin câte un stâlp de argint şi cu inscripţia respectivă: în dreapta, „***Sfântul păzeşte turmele***”, „***Călugărirea Sfântului'***, „***Adormirea Sfântului***”; în stânga, „***Aflarea moaştelor Sfântului în apa Lomului'***, „***Aducerea moaştelor sfântului în car tras cu boi'***, „***Surorile Aspra şi Ecaterina'***.

Icoane lucrate în argint, aşezate pe părţile laterale ale raclei

Icoane lucrate în argint, aşezate pe părţile laterale ale raclei

Racla este aşezată pe patru picioare de argint masiv, înalte de 8 cm. Toate icoanele şi împodobirea raclei sunt lucrate în relief şi pe alocurea poleite cu aur.

Deasupra, pe capac, la picioarele Sfântului, este gravată următoarea inscripţie: ***„Pentru evlavia şi dragostea Sfântului cuvios Dimitrie Basarabov, făcutu-s-a acest sicriu de argint, împodobit cum se vede, prin osteneala şi cheltuiala episcopului de Argeş Ghenadie II şi a câtorva buni creştini, ca să fie pomenirea urmaşilor, care, văzând aceasta, să se îndemne să facă şi ei alte fapte mai măreţe şi folositoare neamului românesc. Acest sicriu s-a făcut în zilele Măriei Sale Carol I, viteazul domn al românilor, anul mântuirii 1879, luna decembrie, fiind ministru al Cultelor dl Vasile Boerescu, când s-a predat acest sicriu”.***

Pisanie gravată pe capacul raclei (dec. 1881)

Îmbrăcămintea interioară a raclei este toată din catifea roşie, de cea mai bună calitate, cu şiret îngust de fir alb pe margini şi cu două mânere poleite înăuntru pentru ridicarea capacului. În interiorul raclei s-a fixat pe capac o fâşie de argint în formă de cruce de la racla cea veche, care se păstrează până astăzi în veşmântăria Catedralei. O dată cu racla, donatorul a oferit şi două accesorii: un pat de stejar masiv, sculptat şi poleit, pentru aşezarea acesteia, şi o cutie cu geam pentru protejarea şi conservarea ei.

Numele meşterului argintar care a realizat această preţioasă lucrare artistică este gravat jos, pe capacul raclei, sub ornamentele florale, în inscripţia: „Lucratu de Theodor Filipov Russ'. Argintar cunoscut în epocă, rus de neam, cu atelier propriu în Bucureşti, Teodor Filipov a mai lucrat şi racla de argint a Sfintei Muceniţe Filofteia de la Curtea de Argeş şi ferecăturile argintate ale unor icoane împărăteşti de la diferite biserici din Bucureşti şi din ţară.

În anul 1933, cu prilejul restaurării Catedralei, prin purtarea de grijă a patriarhului Miron Cristea, racla cu moaştele Sfântului cuvios Dimitrie a fost aşezată în nişa special amenajată în peretele de răsărit al pronaosului, în partea stângă. Această nişă, care oferă larg acces credincioşilor la moaştele Sfântului, este ea însăşi o lucrare deosebită, fiind realizară din piatră naturală şi marmură albă şi este împodobită cu ornamente şi decoraţiuni artistic executate.

Tot acum s-a refăcut, cu contribuţia unor credincioşi, îmbrăcămintea interioară a raclei, din catifea mov, matlasată, prinsă în ţinte de metal, şi cu o cruce de argint aurit cu trei braţe, pe care s-a gravate numele donatorilor, iar sub capac s-a fixat o plăcuţă cu inscripţia:

„Sicriul acesta care ţine în sine moaştele Sfântului Dimitrie cel nou, aduse şi aşezate în Catedrala sfintei Mitropolii de către fericitul mitropolit Grigorie cel mare, făcut cu parte de contribuţie a episcopului Ghenadie al Argeşului, în anii 1874 început şi terminat în 1879, iar acum din prilejul refacerii interioare a Catedralei, a înzestrării ei cu calorifer, cu mobilier nou şi pictură, s-a aşezat şi sicriul acestor sfinte moaşte, precum se vede, domnind în pace M S Regele Carol II şi păstorind sfânta noastră Biserică întâiul patriarh al ţării D. D. dr. Miron, septembrie 1933'.

Racla a fost curăţată şi aurită, dobândind o nouă strălucire, în primăvara anului 2007, la Monetăria Statului, prin grija patriarhului Teoctist.

Au bucureştenii evlavie şi pentru moaştele altor sfinţi, dar ei nu aleargă să se închine cu mai mare cinstire şi cu neclătinată credinţă ca la moaştele Sfântului cuvios Dimitrie. încă de la sfârşitul secolului al XVIII-lea, în 27 octombrie, ziua de pomenire a Sfântului, se făcea mare „alai' la Mitropolie, adică pelerinaj, cu boieri şi popor, în frunte cu Vodă. Alaiul pornea de la Curtea domnească, în sunetul clopotelor care băteau de sărbătoare, urca Dealul Mitropoliei şi era întâmpinat în uşa bisericii de mitropolit, cu Evanghelia şi Crucea, înconjurat de arhierei şi de preoţi şi diaconi. Liturghia era săvârşită de mitropolit, împreună cu arhiereii şi cu stareţii mănăstirilor din Bucureşti. După Liturghie, Vodă se întorcea la Curtea domnească cu acelaşi alai cu care venise la Mitropolie şi împărţea caftane şi slujbe la boieri, ierta pe osândiţi şi scădea pedepsele cele mari.

Când moaştele sfântului, în vremuri de grea cumpănă, au părăsit Catedrala, ca în martie 1821, la intrarea lui Tudor Vladimirescu în Bucureşti şi ocuparea Mitropoliei de către arnăuţii domneşti, fiind luate de călugări, de frica „zaverigilor, carjaliilor şi altor lifte păgâne" şi depuse sub pază in biserica Sfântul Dumitru din uliţa Ilişcarilor (Sfântul Dumitru-Poştă), sau în 1918, în timpul ocupaţiei germane, când au fost răpite de soldaţii bulgari pentru a fi duse la sudul Dunării, bucureştenii nu şi-au recăpătat liniştea până când nu le-au văzut iarăşi pe Dealul Mitropoliei.

La întoarcerea după zaveră ***„Sfântul a fost întâmpinat la capul Podului Mogoşoaiei de Grigore Vodă Ghica, de mitropolit şi episcopi, de beizadele, de boierime, de neguţătorime şi de toată obştea bucureşteană - se spune în Memoriul Darzeanului, publicat în „Trompeta Carpaţilor' din anul 1865 - şi a fost însoţit de acolo, pe jos, cu capetele goale, de toţi bucureştenii, cu Domnul în frunte, până sus pe colină, unde a stat trei zile sub cerul liber să i se închine şi să-i sărute mâna toţi bucureştenii."***

Tot aşa în 1918, când a revenit din drumul Giurgiului, „***Sfântul a fost primit la bariera Bellului de mii de bucureşteni, de s-au îngrozit şi nemţii - se consemnează în documentele Mitropoliei - în fruntea cărora se afla mitropolitul, arhierei, preoţi şi călugări. S-au făcut rugăciuni de mulţumire înaintea bisericii, după care racla cu moaştele Sfântului cuvios Dimitrie a fost aşezată la locul de unde, cu trei zile în urmă, cu necinste a fost luată. A urmat un mare pelerinaj al bucureştenilor, care a durat o lună***'.

- *În vremea domnitorului Caragea, la 1814, întinzându-se ciuma în Bucureşti, la cererea lui Vodă, călugării au scos moaştele Sfântului de la Mitropolie şi*

au ocolit oraşul, citind rugăciuni de tămăduire. Din acea zi, molima a scăzut treptat şi Bucureştiul a scăpat de această mare năpastă.

- *La 1827, sub domnia lui Grigore Ghica, o secetă năpraznică lovind oraşul, s-a făcut procesiune cu moaştele Cuviosului Dimitrie, purtate de preoţi pe umeri, pornind de la Mitropolie şi, după ce ocoliră câteva străzi, „când sosiră în capul Podului Mogoşoaiei, începu să plouă. Vodă şi boierii şi norodul care erau după Sfânt, fură udaţi până la piele. Şi ploaia a ţinut trei zile, cu mici întreruperi', spune in memoriile sale colonelul Dimitrie Pappazoglu care a luat parte la aceasta procesiune.*
- *În 1831 se ivi holera şi mulţi bucureşteni fugiră care pe unde au putut, încât oraşul rămase aproape pustiu. La cererea generalului Pavel D. Kiseleff, preşedintele Divanului Ţării Româneşti, moaştele Sfântului au fost duse pe Câmpia Filaret, în 15 septembrie, unde mitropolitul şi călugării au făcut rugăciuni pentru încetarea molimei, în prezenţa generalilor şi ofiţerilor ruşi, a boierilor, clerului şi poporului care mai rămăsese în oraş. „Din ziua aceea şi până la începutul lunii octombrie - spune tot colonelul Dimitrie Pappazoglu - a scăzut repede numărul morţilor, care până atunci atinsese 160 pe zi'.*

Sunt câteva din minunile pe care Sfântul cuvios Dimitrie le-a făcut pentru ocrotirea bucureştenilor şi exemplele pot continua până în vremea noastră. Ar mai fi de adăugat că după anul 1984, autorităţile vremii, deranjate de prezenţa zilnică şi în număr mare a credincioşilor pe Dealul Patriarhiei, la racla cu moaştele Sfântul cuvios Dimitrie, au plănuit strămutarea sfintelor sale moaşte la una din mănăstirile din afara oraşului, deodată cu închiderea Catedralei şi mutarea Reşedinţei patriarhale de pe această vatră istorică. Amânarea inexplicabilă a punerii în aplicare a acestui plan până în decembrie 1989, când a izbucnit revoluţia, făcându-l zadarnic, se poate pune, între altele, şi pe seama refuzului Sfântului cuvios Dimitrie de a părăsi Catedrala, unde sălăşluieşte de peste două sute de ani, a dorinţei sale de a rămâne în mijlocul bucureştenilor ca să mijlocească pentru ei către Milostivul Dumnezeu.

În anul 1955, ţinând seamă de marea cinstire a Sfântului cuvios Dimitrie în evlavia românilor, la propunerea patriarhului Justinian Marina, Sfântul Sinod a proclamat generalizarea cultului său în întreaga Biserică Ortodoxă Română, păstrându-i ziua de prăznuire la 27 octombrie, a doua zi după sărbătoarea Sfântului mare mucenic Dimitrie, hotărâre primită cu mare bucurie de credincioşii din întreaga ţară.

Bucureştenii ţin la cuviosul Dimitrie mai mult ca la oricare sfânt. Zilnic ei vin la Catedrala Patriarhală să se roage la sfintele lui moaşte, care au fost binecuvântate

de Dumnezeu cu har deosebit, de a fi izvor de sfinţenie, tămăduire de boli, izbăvire de primejdii, revărsând asupra celor ce-i cer ajutorul adevărate daruri duhovniceşti.

Iar în 27 octombrie, ziua de prăznuire a Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ba chiar cu 2-3 zile înainte, în fiecare an, prin faţa raclei cu sfintele sale moaşte, aşezată sub un baldachin, lângă altarul Catedralei, trec sute de mii de pelerini.

(Informaţii preluate din Colina Bucuriei, vol. I Catedrala Patriarhală, Ed. Cuvântul Vieţii, Bucureşti, 2008)

Imagine din arhivă de la sf. sec XIX

Adrian Cocoşilă - Cum au fost furate Moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov

În anul 1918, pe 17 februarie, un grup format din 20 de soldaţi bulgari a pătruns în Catedrală, în jurul orei două noaptea, şi au furat Moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov. Era perioada când ne aflam sub ocupaţie germană. Ţinând seama că bulgarii, în acea vreme, erau aliaţi ai nemţilor, exista suspiciunea că jefuitorii acţionaseră cu aprobarea unui general neamţ.

Plecând de la faptul că Sfântul Dimitrie Basarabov s-a născut în Bulgaria, în satul Basarabi, bulgarii pretindeau că au drepturi legitime asupra moaştelor. ***Amintim că moaştele Cuviosului Dimitrie au ajuns în ţara noastră în anul 1774, nu printr-un furt, ci pentru a nu fi profanate de turcii care ocupaseră teritoriul bulgar.***

Mitropolitul Conon cere intervenţia nemţilor

"Excelenţa Voastră,
Avem marea durere sufletească de a vă aduce la cunoştiinţă că astă-noapte, 17/4 (n.r. februarie) ale curentei, s-a jefuit Biserica Catedrală a Sfintei Noastre Mitropolii, ridicându-se cu forţa Sicriul cu Moaştele Sfântului cuvios Dumitru, dimpreună cu toate odoarele ce se aflau într-însul. Faptul s-a întâmplat cu o trupă de ostaşi bine înarmaţi, prezentându-se aproape la orele 2 noaptea şi operând până la orele 3-4, mai întâi au înlăturat pe sergentul de serviciu din curte, ţinându-l la o parte şi, servindu-se de instrumente puternice, au forţat ambele uşi ale Bisericii Catedrale, apoi au spart geamurile de la intrare, au năvălit spre altar, au ridicat cu forţa preţiosul Sicriu cu Sfintele Moaşte, cu tot ce se afla acolo; după care au plecat din Biserică cu toate cele jefuite, şi s-au transportat cu totul la automobilul pe care-l aveau îndosit şi anume pregătit şi plasat jos în dosul Mitropoliei, pe o stradă laterală şi întunecoasă; şi astfel automobilul a dispărut, încotro nu se ştie.

Prin această nemaipomenită şi nocturnă jefuire a Catedralei Sfintei noastre Mitropolii, s-a comis cel mai odios fapt de către un număr de până la 20 de soldaţi (bănuiţi bulgari) înarmaţi, care, după un plan anume pregătit, prădând Biserica, au lovit atât în interesul Bisericii noastre Ortodoxe, cât şi în credinţa şi interesele Poporului Român, carele nu poate fi vinovat cu nimic.

Deci, Excelenţa Voastră, cu mare durere sufletească aducându-le acestea la Inalta-Va cunoştinţă, şi în credinţa că Biserica şi Religiunea Ortodoxă sunt protejate prin toate Tratatele de la Haga, etc. şi cunoscând înaltele sentimente ale Majestăţii Sale Împăratul Germaniei, Noi vă rugăm stăruitor ca să binevoiţi a

ordona să se ia cele mai urgente măsuri şi să se oprească pe drum călătoria Sfintelor Moaşte, oriunde vor fi, urmărindu-se toţi ostaşii vinovaţi, binevoind a dispune reînapoierea Sicriului cu Sfintele Moaşte şi tot avutul lor, ca să stea nestrămutate în Catedrala Sfintei Mitropolii a Ţării, Sfântul Dumitru fiind însuşi Patronul Capitalei Bucureşti.

Al Excelenţei Voastre, cu tot dinadinsul rugător pentru interesele Bisericii noastre, dorindu-Vă de la Dumnezeu sănătatea şi pacea aşteptată de către toată lumea îndurerată.

Conon, Mitropolit Primat."

La două zile după furtul sfintelor moaşte, generalul Zach, comandant al judeţului Vlasca XI, îl informă pe prefectul acestui judeţ:

"Domnul Prefect Moldoveanu,
Moaştele Sfântului Dumitru într-un sicriu măreţ de argint au fost furate de bulgari dintr-o biserică din Bucureşti, pentru a fi transportate cu un automobil în Bulgaria. Ajungând la Călugăreni, au schimbat aici automobilul cu o mică căruţă cu cal, pentru a şterge urmele lor.

Este meritul aghiotantului meu, d. Rhefeld, că a descoperit acest schimb. Din ordinul meu, Rhefeld a fost trimis într-un automobil cu soldaţi armaţi pe calea Bucureştiului, spre a opri hoţii.

În dreptul satului Daia, el a găsit căruţa căutată, însoţită de soldaţi bulgari foarte armaţi. Rhefeld a oprit transportul, care se dă drept bagaj al unor ofiţeri bulgari, arătându-le revolverul. Bulgarii s-au supus situaţiunii. Rhefeld a adus sicriul la Giurgiu şi depus la cartierul generalului Zach, unde a fost păzit de un ofiţer şi soldaţi armaţi până la 19 Februarie, în care zi sicriul a fost dus cu automobilul, însoţit de o puternică gardă de soldaţi germani înarmaţi, la Bucureşti.

După părerea mea, evenimentul merită să fie însemnat mai târziu în istoria religioasă a României. Vă rog a lua notă de meritele dlui. Rhefeld.

Primiţi, Domnule, salutările mele sincere Zach General al Bavariei şi Comandant al judeţului Vlasca XI".

Întoarcerea Sfintelor Moaşte

În timpul în care moaştele Cuviosului au lipsit din Catedrală, mii de pelerini au fost prezenţi pe Dealul Mitropoliei. Vestea că Sfintele Moaşte vor reveni în Catedrală, avea să vină în după-amiaza zilei de marţi, 19 februarie, când Divizia Administrativă a Capitalei l-a înştiinţat pe Mitropolitul Conon că: *"Sicriul cu Moaştele Sfântului Dimitrie, întors din drumul spre Giurgiu, soseşte astăzi la orele 6 p.m.; anume sub garda militară, şi va fi predat în aceeaşi zi autorităţilor bisericeşti şi civile româneşti din Capitală".*

Pentru întâmpinarea relicvelor a fost delegată o comisie specială, împreună cu garda civică de onoare, care i-a aşteptat pe militari în dreptul Cimitirului Bellu. S-a constatat că obiectele de cult sunt neatinse "înlăuntru", apoi au fost duse în locul de unde fuseseră furate.

Din scrisoarea de mulţumire adresată Mareşalului Mackensen, de către Mitropolitul Conon, citãm:

"Noi privim dureros fapta ostaşilor dovediţi acum a fi de peste Dunăre, observăm că Dumnezeu, orbindu-le ochii şi mintea, spre a nu vedea lucrurile adevărate şi drumurile rătăcirii lor, nu le-a ajutat ca să-şi săvârşească complet sacrilegiul încercat, ci s-au încurcat, putând fi prinşi la Giurgiu (...), uitând că la şcoalele acesteia (Mitropoliei) toate generaţiile bulgăreşti de la 1860 încoace s-au adăpat, căpătându-şi cultura necesară şi pregătindu-se pentru conducerea eventuală a ţării lor; iar acuma, în loc de recunoştinţă, ostaşii lor au încercat de a răsplăti cu rău vechilor şi prietenoşilor lor binefăcători".

Cunoaştem că generalul rus Petru Salticov, trecând prin satul Basarabov, a luat moaştele cu intenţia de a le trimite în Rusia, însă, la rugămintea lui Hagi Dimitrie, negustor de origine macedo-română, precum şi a mitropolitului Grigorie II al Ţării Româneşti, le-a dăruit poporului român.

Ceea ce nu ştim e faptul că acest general a luat cu el mâna dreaptă a Sfântului cuvios Dimitrie, pe care a dus-o la Lavra Pecerska, unde se află şi în prezent.

Moaştele Sfinţilor trei Ierarhi aduse la pelerinajul din Bucureşti cu ocazia sărbătorii Sfântului cuvios Dimitrie cel nou în 2015

Cu prilejul pelerinajului din anul 2015 la sărbătoarea Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor (23-28 octombrie 2015), racla cu fragmente din moaştele Sfinţilor trei Ierarhi: Vasile cel mare, Grigorie Teologul şi Ioan Gură de Aur care se păstrează la Mănăstirea „Sfântul Pavel” din Sfântul Munte Athos va fi adusă la Catedrala patriarhală de o delegaţie a Bisericii Ortodoxe a Greciei, condusă de Înaltpreasfinţitul Părinte Mitropolit Pavlos (Pavel) de Drama.

Moaştele Sfinţilor trei Ierarhi vor fi aşezate în noul baldachin de pe Dealul Mitropoliei împreună cu moaştele Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor şi ale Sfinţilor Împăraţi Constantin şi Elena pentru a fi cinstite de pelerini.

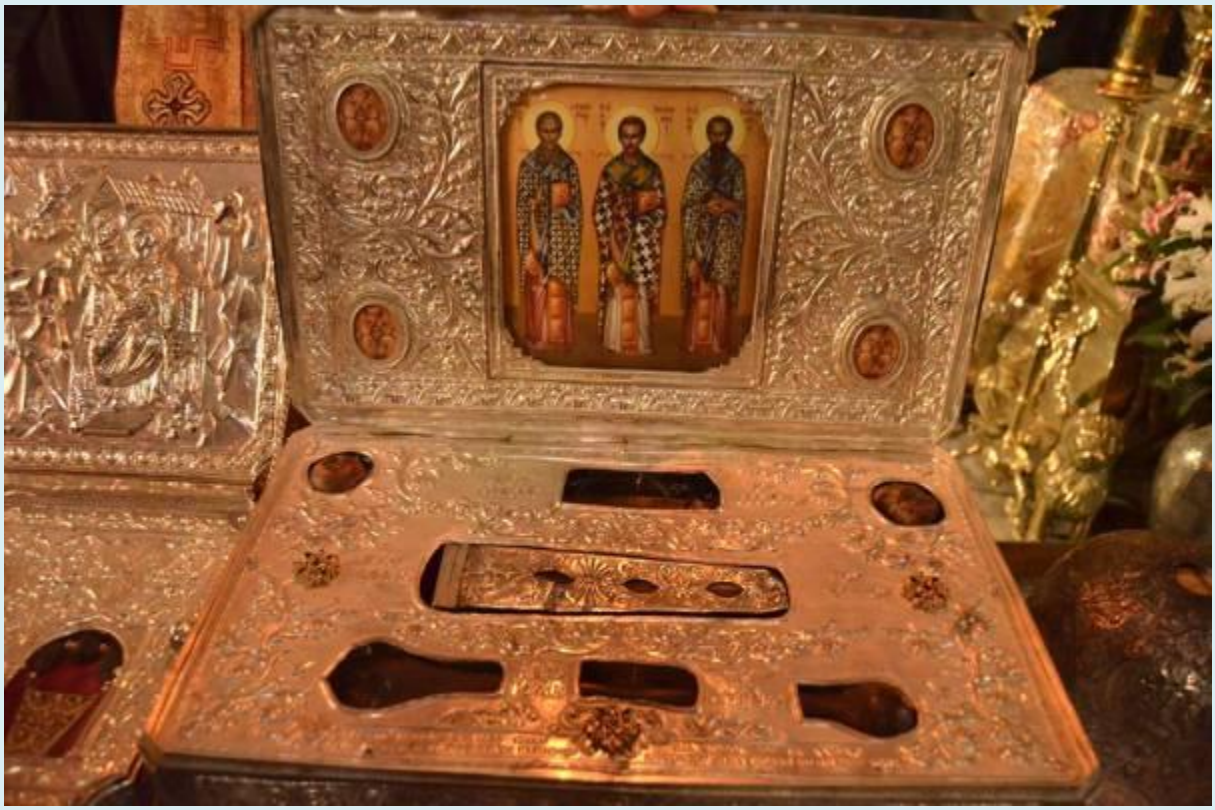

SFINTELE MOAȘTE
SE CINSTESC
NUMAI PRIN
SĂRUTAREA LOR!

Predici

Părintele Ilie Cleopa - Predică la cuviosul părintele nostru Dimitrie cel nou

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi nu se va atinge de dânsele munca (Înţelepciunea lui Solomon 3, 1)

Iubiţi credincioşi, cuviosul părintele nostru Dimitrie cel nou de la Bucureşti, a cărui prăznuire o avem astăzi, era de la sudul Dunării, născut într-un sat neînsemnat cu numele de Basarabov. ***Fiind sărac la părinţii săi şi neavând cu ce se hrăni, multă vreme în tinereţile sale a păscut vitele acelui sat, ducând o viaţă singuratică de rugăciune şi înfrânare.***

Mai târziu, văzând că toate cele omeneşti sunt deşertăciuni, a părăsit grija cea lumească şi s-a retras într-o peşteră, nu prea departe, unde era o mică mânăstire. Acolo, Cuviosul a primit schima monahală, acolo a început a trăi în cele mai aspre nevoinţe pustniceşti, acolo a ajuns în scurtă vreme la o viaţă desăvârşită, prin privegheri de toată noaptea, prin post aspru şi metanii, prin rugăciuni neîncetate şi lacrimi, prin multă sărăcie şi adânc de smerenie. Dar cine va putea şti şi povesti toate nevoinţele cele de taină ale cuviosului Dimitrie?

Simţindu-şi dinainte sfârşitul, cuviosul s-a ascuns, neştiut de nimeni, între două pietre mari, pe marginea unui râu ce se chema Lomul şi acolo şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Multă vreme trupul său nu a putut fi aflat. Dar odată, venind apa râului mare, a rupt malurile sale şi s-au risipit şi cele două pietre cu moaştele Cuviosului în apă, unde au stat neştiute, ascunse în prundiş, până au fost aflate printr-o minune ca aceasta: ***era în partea locului un om care avea o copilă bolnavă de duh necurat. Deci, într-o noapte s-a arătat cuviosul Dimitrie în vis copilei şi i-a zis: "De mă vor scoate părinţii tăi din apă - arătându-i şi locul - eu***

te voi tămădui pe tine!" Şi îndată copila a spus tatălui ei, care, adunând mai mulţi preoţi, a plecat la locul arătat şi a aflat comoara cea ascunsă şi nepreţuită, adică sfintele moaşte întregi şi neputrezite ale Sfântului Dimitrie. Deci, luându-le, le-a dus în satul Basarabov şi multe minuni de vindecare se făceau prin ele, celor ce veneau acolo cu credinţă.

Auzind despre aceasta domnul Valahiei, a dorit să le aducă cu mare cinste în Ţara Românească, ca să le aibă spre ajutor şi mângâiere. Deci, trimiţând câţiva boieri şi preoţi la Basarabov, aceştia au încercat să aducă moaştele cuviosului peste Dunăre, dar nu au putut, căci sfântul nu a voit să părăsească satul său. Auzind de aceasta, domnul a poruncit să se facă, cu a sa cheltuială, o frumoasă biserică în Basarabov deasupra moaştelor Sfântului Dimitrie.

Între anii 1769-1774, fiind război între ruşi şi turci, un general, anume Petru Salticov, din partea armatelor ruseşti, a trecut Dunărea şi a ocupat o mare parte din părţile Bulgariei, printre care şi Basarabovul. Apoi auzind de moaştele cuviosului, a poruncit să le trimită în ţara sa. Dar un oarecare locuitor român cu numele Hagi Dimitrie, fiind foarte credincios, s-a rugat de acel general să le dea Ţării Româneşti, ca despăgubire pentru mulţimea pagubelor de război. Şi aşa, sfintele moaşte ale cuviosului părintelui nostru Dimitrie, au ajuns în pământul ţării noastre şi au fost aşezate în biserica Mitropoliei din Bucureşti, în anul 1773, fiind primite cu mare evlavie de mitropolitul Grigorie şi de mulţimea credincioşilor. Apoi, îndată a încetat războiul şi boala ciumei care era în ţară.

Iubiţi credincioşi, pentru mulţimea darurilor sale, Biserica Ortodoxă Română la Catedrala Patriarhală din Bucureşti a avut grijă întotdeauna să cinstească pe cuviosul Părintele nostru Dimitrie cu alese slujbe, privegheri, acatiste şi cântări de laudă. Şi aceasta mai ales în ziua de astăzi, 27 octombrie, când se face prăznuirea cea de peste an a Sfântului Dimitrie la Catedrala Patriarhală din Bucureşti şi când vin mii de credincioşi din toate colţurile ţării, la cinstitele lui moaşte, ca să se închine şi să le sărute.

Bucură-te astăzi, Ţară Românească, că nu te-a trecut cu vederea Bunul nostru Dumnezeu, în primejdii şi ispite, şi te-a îngrădit cu ajutorul cel nepreţuit al rugăciunilor multor sfinţi, cuvioşi şi mucenici.

Bucură-te astăzi, Ţară Românească, că te-a binecuvântat Dumnezeu cu câmpii roditoare, cu munţi împodobiţi, cu păduri şi izvoare, cu fii binecredincioşi şi milostivi, cu biserici aşa de frumoase şi cu sfinte moaşte de mare preţ.

Bucură-te astăzi, Ţară Românească, şi te îmbracă în haină de aleasă sărbătoare, căci astăzi a sosit prăznuirea cea de peste an a preacuviosului părintelui nostru Dimitrie, ocrotitorul poporului nostru binecredincios.

Sfintele moaşte ale cuviosului părintelui nostru Dimitrie strălucesc ca un luceafăr şi ca un mărgăritar de mare preţ în sânul Bisericii noastre. Privind spre ele, ne simţim mai întăriţi în credinţă, ne simţim deşteptaţi la o viaţă mai curată, ne simţim îndemnaţi la rugăciune, la smerenie, la post şi singurătate. Dar într-un chip de taină, parcă ne simţim îndemnaţi spre o viaţă de smerenie în Iisus Hristos, de umilinţă şi înfrânare pe pământ. Că cine a fost mai sărac decât cuviosul Dimitrie? Cine a purtat haine mai rupte decât el? Cine a dus o viaţă mai lipsită decât el? Cu trudă se ostenea să pască vitele satului, lovindu-şi picioarele de pietre, răbdând frigul, ploaia şi zăduful soarelui, pentru a-şi dobândi pâinea vieţii. Apoi adăugând la aceasta şi celelalte osteneli duhovniceşti, ca rugăciunea, viaţa curată şi smerenia, aşa a păşit pe calea desăvârşirii creştine. Şi acest fel de nevoinţă l-a continuat Cuviosul Dimitrie cu prisosinţă şi în viaţa pustnicească, ajungând să petreacă ca un înger pământesc.

După Sfinţii Părinţi sunt două feluri de sărăcii: prima este sărăcia cea materială, lipsa celor de prisos, negrija vieţii, neagoniseala etc., iar a doua este sărăcia cea duhovnicească, adică smerenia inimii, prin care creştinul se socoteşte că nu are nici o faptă bună şi este mai păcătos decât toţi.

Amândouă săracii sunt de nevoie şi obligatorii pentru mântuirea noastră. Prima, adică lipsa celor pământeşti, face începutul desăvârşirii, iar a doua, adică smerenia, face sfârşitul ei. Pe aceasta o fericeşte însuşi Domnul, zicând: ***Fericiţi sunt cei săraci cu duhul, că a acelora este Împărăţia Cerurilor*** (Matei 5, 3). Dar, întrucât nimeni nu poate ajunge la sărăcia cea desăvârşită a duhului, fără sărăcia cea din afară a materiei, Domnul ne porunceşte şi pentru aceasta, zicând: ***Nu vă grijiţi, zicând: ce vom mânca sau ce vom bea sau cu ce ne vom îmbrăca? Că acestea toate neamurile le caută... Ajunge zilei răutatea ei*** (Matei 6, 31-34). Iar David zice: ***Bogăţia de ar curge, nu vă lipiţi inima de ea*** (Psalm 61, 10).

Mare dar este neagoniseala şi de multe primejdii şi păcate scapă pe creştin în viaţă! Dar cine din noi o mai iubeşte? O, fericită sărăcie şi negrijă, cine te mai preţuieşte astăzi? Care din creştini mai întreabă de tine acum? Cine mai cunoaşte astăzi preţul tău? Cine mai râvneşte la folosul tău? Cu adevărat, cel ce iubeşte sărăcia lui Hristos, aşa cum au iubit-o sfinţii şi caută să şi-o agonisească în viaţa sa, acela este un adevărat creştin, acela este un filosof al veacului de acum.

Sărăcia, viaţa cât mai modestă naşte în sufletul creştinului duhul smereniei lui Hristos, duhul rugăciunii, al dragostei, al cugetării la moarte, al pocăinţei. ***Lipsa de agoniseală şi fără de grija îmbogăţesc sufletul cu multe virtuţi, izbăvesc pe om de multe căderi şi îl învaţă adevărata rugăciune.*** Însă această virtute nu mai poate încăpea între creştinii de astăzi. Acum toţi aleargă după bani cât mai mulţi, după haine cât mai scumpe, după un trai cât mai îndestulat. Agoniseala celor de prisos este idolul veacului de acum, este pricina atâtor certuri între oameni şi popoare. Grija vieţii este prăpastia cea adâncă în care se cufundă şi mor istoviţi mulţi fii ai pământului.

Fraţilor, să luăm aminte cum trăim. Adevărata bogăţie pentru noi este Iisus Hristos, Mântuitorul lumii. Iar adevărata fericire este a merge pe urmele Lui şi ale sfinţilor Lui. Să iubim deci, sărăcia Domnului ca să dobândim viaţa cea veşnică. Să ne îndestulăm cu cât ne dă El. Să nu ne facem idoli din materie. Să nu ne ostenim numai pentru trup. Să nu ne facem robi ai plăcerilor, ai hainelor, şi banilor, căci toate trec sub soare. Să nu căutăm mai mult decât ne trebuie, căci altfel nu mai putem fi numiţi copiii Lui. Iar dacă suntem fii ai Tatălui ceresc, apoi ştie El de ce avem nevoie.

Desigur, avem datoria sfântă să îngrijim de casă şi copiii noştri, să câştigăm cele de nevoie, să muncim cinstit şi să nu aducem în casele noastre ban şi pâine străină, că ne adunăm osânda la Dumnezeu. Apoi să dăm din osteneala noastră şi la săraci şi la cei bolnavi ca să avem plată în cer. ***Să ne aducem aminte de nevoinţa Sfântului Dimitrie, care a trăit îngereşte pe pământ, în desăvârşită sărăcie, în post, în rugăciune şi cugetare la cele veşnice.*** Să ne închinăm la moaştele Sfântului Dimitrie ori de câte ori avem prilejul şi să citim acatistul lui că este grabnic ajutător.

Aşadar, să privim mereu la sfârşitul vieţii lui Iisus Hristos, şi la pilda sfinţilor Lui, care s-au nevoit în multe lipsuri. Să ne silim "a le urma credinţa" şi să avem mereu în minte cuvintele Domnului care zice: ***Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate celelalte se vor adăuga vouă*** (Matei 6, 33). Amin.

Părintele Sofian Boghiu - Predică la Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, Basarabov - "Suntem pe pământ ca să câştigăm cerul!"

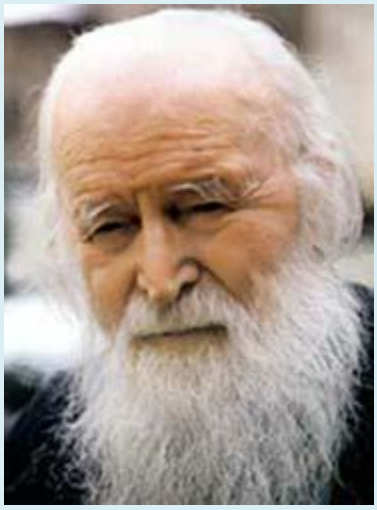

Întru tine, Părinte s-a mântuit cel după chip…

După care chip, fraţi creştini? După chipul lui Dumnezeu din noi. La Sfinţii cuvioşi care au pustnicit şi au trăit viaţa după voia lui Dumnezeu, vedem în fapt cum „s-a mântuit cel după chip" cum spune cântarea pe care mă bucur că o spuneţi cu atâta evlavie. Acest îndemn la cântare, fraţi creştini, picură în suflet râvnă pentru cei care şi-au mântuit chipul lui Dumnezeu din ei.

Acest chip al lui Dumnezeu din noi, dacă-l mântuim atingem desăvârşirea, ideal pe care îl recomandă Hristos tuturor, cu glas puternic, pe muntele Fericirilor: „***Fiţi desăvârşiţi precum Tatăl vostru cel ceresc desăvârşit este!***".

A fost spus nu numai pentru mulţimile de atunci, ci şi pentru noi cei de astăzi. Desăvârşirea nu este un îndemn, o poruncă numai pentru anumite categorii de oameni pe care îi numim "sfinţi", desăvârşirea a fost rostită şi poruncită pentru toţi, fraţi creştini: bărbaţi, femei, copilaşi, toţi suntem chemaţi să ne desăvârşim, ca să atingem acest ideal, adică să moştenim Împărăţia lui Dumnezeu. Să nu uităm acest ideal fraţi creştini. ***Suntem lăsaţi pe pământ ca să câştigăm cerul.***

Acolo, în cer, în Împărăţia lui Dumnezeu, nu intră nimic necurat. Aşa ne spune Sfântul Pavel: „***Nu vă amăgiţi fraţilor, nimic necurat nu va intra în Împărăţia Cerurilor***". Nimic necurat… ***Dar noi cât de necuraţi suntem? Avem Sfintele taine cu care ne putem curăţi, dar câţi dintre noi colaborăm cu harul lui Dumnezeu, ca să putem arunca afară din fiinţa noastră tot ce este necurat, spurcat, tot ce***

este urâciune înaintea lui Dumnezeu? Noi ne spovedim, ne împărtăşim, iar când ieşim afară [din Biserică], facem lucruri mult mai rele ca înainte.

Nouă, oamenilor, ne-ar fi foarte greu să pornim pe acest drum al desăvârşirii, dacă nu ne-ar sta Mântuitorul în faţă, spunându-ne: „Urmaţi-Mă!" ***Cum să-L urmăm?*** Luând crucea Lui. Iisus ne spune: „***Eu sunt calea, adevărul şi viaţa***". ***Calea - adică modelul.*** „***Învăţaţi de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima***". „Eu sunt uşa" prin care se intră la Tatăl. ***El este exemplul nostru, ghidul, călăuza noastră.***

Dar poate că ne-ar fi greu să pornim pe acest drum, dacă ne-ar sta în faţă numai Mântuitorul Hristos. Mai avem nevoie şi de alte exemple care au păşit pe acest drum al desăvârşirilor. Aceştia sunt sfinţii, fraţi creştini. Aceşti sfinţi care, plini de curaj, L-au urmat pe Hristos cu toată fiinţa lor, aşa cum spune Sfântul Pavel: „***Urmaţi-mi mie, precum şi eu urmez pe Hristos***".

Din această Împărăţie plină de lumină a tuturor Sfinţilor care populează cerul lui Dumnezeu, se desprind zilnic aceşti sfinţi, care ni se oferă ca modele de viaţă.

Şi iată că ne întâlnim astăzi cu doi mari Sfinţi a căror viaţă este scoasă la lumină cu toată smerenia, pentru că ei au împlinit acea poruncă grea a Mântuitorului: „***Fiţi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru din cer, desăvârşit este***".

Sunt doi mucenici:

- ***Sfântul Dimitrie, izvorâtorul de mir****, care îşi împlineşte mucenicia sa roşie, cu sânge nevinovat, şi*
- ***Sfântul Dimitrie cel nou*** *care este tot mucenic, dar mucenicia lui a fost o mucenicie albă, de grea nevoinţă şi trudă; mucenicie fără sânge, dar tot mucenicie.*

Pentru că este foarte greu să te lupţi cu tine însuţi, este extrem de greu, fraţi creştini. Deseori noi căutăm fel de fel de scuze ca să călcăm în picioare cele mai uşoare porunci ale lui Dumnezeu şi să ne facem voia noastră. ***Este foarte greu să înfrângem răul din noi.*** Lupta aceasta au dus-o pustnicii, cei care nu au fost ucişi de alţii, ci ei singuri şi-au mortificat trupurile, ca să le facă sfinte şi curate, adevărate temple ale Duhului Sfânt. ***Aceşti mari nevoitori au luptat până la sânge cu ei înşişi, clipă de clipă, nu cumva să se strecoare în ei un gând murdar, mincinos, fals, care să întineze lăuntrul inimii. Această luare-aminte la ei înşişi le-a adus sfinţenia vieţii lor. Suntem lăsaţi pe pământ, ca să câştigăm cerul***, fraţi creştini. ***Dar câţi dintre noi avem această conştiinţă, că Dumnezeu este mereu***

prezent în viaţa noastră, şi câţi înţeleg pe deplin acele cuvinte spuse de Mântuitorul: *„Cine împlineşte poruncile Mele, acela Mă iubeşte*”?

Viaţa Sfântului Dimitrie Basarabov a fost necunoscută, fraţi creştini şi surori dragi. A fost un mare necunoscut. Era păstor de vite, văcar, într-un sat foarte mărunt, de lângă apa Lomului. ***Un mare necunoscut în afară, dar în viaţa lui de taină, era cu adevărat un templu al Duhului Sfânt şi Dumnezeu a locuit cu plăcere în trupul sfânt al acestui văcar. A fost un om de jos şi a trăit o viaţă foarte simplă. Însă avea necontenit acest cutremur sufletesc, această mare grijă, nu cumva să se abată cu ceva de la poruncile lui Dumnezeu, nu cumva să întristeze cu ceva Duhul Sfânt care locuia în el cu adevărat.***

Din viaţa lui, ni se spune că odată, din greşeală, a strivit un cuib de păsărele, în care erau numai ouşoarele, sau poate abia începuseră să iasă puişori. Şi a avut atâta mustrare de conştiinţă, încât toată viaţa şi-a pedepsit piciorul cu care a călcat acest cuib umblând desculţ. Această gingăşie sufletească nu o întâlneşti chiar aşa de uşor în rândul oamenilor, fraţi creştini. Să mă iertaţi, dar cred că mamele care-şi ucid pruncii cu atâta nepăsare, ar trebui să se gândească mai mult la acest sfânt care tremura şi-i părea rău pentru nişte ouşoare…!

Era un om sărac şi păştea vitele satului acolo, în Basarabov, satul în care se născuse el. Şi cât sta în urma vitelor, fără îndoială că se ruga. Aşa cum făcea părintele Cleopa de la Sihăstria, să mă ierte dacă spun o taină a lui. El a venit de mic la mănăstire şi l-au trimis să pască oile. Şi ne povestea odată cum stând în urma oilor, citea din Psaltire şi se ruga cu Rugăciunea lui Hristos. Fără îndoială că şi Sfântul Dimitrie se ruga şi el cu această rugăciune - mai ales că era cunoscută rugăciunea aceasta, în vremea când a trăit el.

După un timp a lăsat turma şi a alergat în pustnicie. A rămas undeva lângă apa Lomului, ducând o viaţă aspră, cu mult post, cu rugăciune neîncetată, culcându-se pe pământul gol şi asuprindu-şi trupul în tot chipul, ca să-l poată stăpâni, cum spune Sfântul Pavel. Aşa a trăit el, retras de lume, în rugăciune neîntreruptă, ca un mare necunoscut. ***Şi omul, cu cât se roagă mai mult, cu cât duce o viaţă mai atentă, mai fără păcat, mai umilă, cu cât se luminează mai mult mintea lui - harul lui Dumnezeu îl face să poată privi departe.*** Aşa s-a întâmplat şi cu Sfântul Dimitrie, încât şi-a cunoscut clipa sfârşitului, clipa morţii lui. Şi când a fost să moară, a intrat în peşteră şi s-a aşezat acolo, între două pietre, ca într-un sicriu, şi acolo a adormit somnul cel de veci. Nimeni nu ştia de el, decât numai Bunul Dumnezeu…

Au trecut anii şi s-au revărsat apele Lomului şi cu vremea, pietrele s-au răsturnat, apele au venit deasupra şi un strat gros de mâl, de aluviuni, s-a aşezat pe sfântul trup al acestui mare nevoitor, acoperindu-l cu nisip şi pietriş. A rămas îngropat în acest loc sălbatec, noroiul venea navală pe el… Şi a stat mai bine de o sută de ani sub această povară a pământului adus de ape.

Mă gândeam de multe ori la acest mormânt al Sfântului Dimitrie în care s-a îngropat el însuşi. Şi în loc să putrezească, strălucea de acolo, plin de lumină şi har, în acel mâl, în acel noroi! Invers de cum facem noi. Noi ne gândim la cavouri frumoase, pline de fală şi podoabă pe deasupra şi înăuntru zac oase pline de putrejune, punem acolo, de fapt, nişte putregai…

A stat acolo mai bine de o sută de ani. ***S-a întâmplat că în satul acela era o femeie creştină, cu multă frică de Dumnezeu, care avea o fetiţă cuprinsă de duhul cel rău. Şi într-o noapte, Sfântul se arătă în vedenie acestei copiliţe şi-i spune: „Dacă părinţii tăi mă vor scoate din locul acesta unde mă aflu, am să te vindec”. Fetiţa s-a bucurat şi a spus părinţilor ei: „Iată ce-am văzut!” Şi le-a arătat şi locul unde i s-a arătat sfântul în vis. Au anunţat preotul satului, au săpat în acel loc şi au găsit acolo trupul Sfântului Dimitrie luminos, cu oasele galbene ca ceara, cu un miros foarte plăcut ieşind din trup. Şi-au dat foarte repede seama că acolo era un om al lui Dumnezeu. Erau pe atunci foarte multe moaşte în Balcani, să n-o uităm pe Sfânta Parascheva. L-au scos de acolo şi l-au adus la Târnovo, capitala Bulgariei, şi l-au cinstit cum se cuvine unor asemenea uriaşe personalităţi duhovniceşti.***

Şi a făcut Dumnezeu că, pe cât de necunoscut a fost în viaţa sa pământească, pe atât de cunoscut să fie după aceea. S-au făcut foarte multe minuni, s-au vindecat mai ales mulţi bolnavi la sfintele lui moaşte.

În viaţa lui se spune despre un arhiereu, Ioanichie, greu bolnav. L-au adus pe aşternut la Sfântul Dimitrie şi, după trei ore cât a stat la Sfânta Liturghie, s-a făcut bine.

Mai târziu, pe la anul 1769, moaştele lui au fost aduse la noi în ţară. De atunci veghează de acolo de sus, din dealul Mitropoliei, dând multe răsplătiri tainice celor care i se roagă cu credinţă.

Fraţi creştini, acesta este, pe scurt, cursul vieţii acestui mare sfânt. Sunt mulţi oameni care ştiu foarte multe lucruri despre Dumnezeu, despre cum trebuie să ducă o viaţă cu adevărat creştină; pot scrie tratate întregi despre acest subiect. Ştim

şi lăudăm pe cei care au urmat o astfel de viaţă, le întocmim cântări, aşa cum am făcut şi noi, în seara aceasta. Însă noi, deşi cunoaştem aceste reguli de viaţă duhovnicească, ducem o viaţă aşa cum ştim noi că o ducem. Adică în mişelii, în păcate, în tot felul de rele şi lipsuri duhovniceşti. La cele mai mici neajunsuri ne răzbunăm, ne urăm între noi, ne tulburăm, ne vorbim de rău şi ne otrăvim viaţa sufletească.

Nu aşa a făcut Sfântul Dimitrie. El era o fiinţă umilă, cinstită în sufletul lui şi mereu cercetându-se pe sine, ca să poată plăcea lui Dumnezeu, să împlinească întru totul voia Lui. Deşi nu ştia carte, nu ştia nici să se iscălească, însă prin felul său de viaţă, prin atenta supraveghere a vieţii lui, a ajuns ce a ajuns. De aceea, fraţi creştini, plecându-ne fruntea pe mâna lui binecuvântată de Dumnezeu şi plină de har, să ne gândim la sfinţenia vieţii lui şi să ne îndreptăm viaţa noastră, adică să ne umilim, să ne tânguim pentru tot ce ne lipseşte din cele sufleteşti şi să cerem de la Dumnezeu să ne ajute să sporim în bine, nu atât în cunoaştere, cât mai ales în practicarea acestor reguli de sfinţire a propriei noastre vieţi.

Ne-am închinat în seara aceasta cu multă râvnă la două icoane împodobite cu flori a Sfântului Dimitrie cel nou, cel sărbătorit azi, şi a Sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir, care a fost sărbătorit ieri. La această cumpănă între cei doi Sfinţi Dimitrie, să împrumutăm şi de la unul şi de la altul ceea ce au avut ei mai scump: adică dorul după Dumnezeu şi după viaţa cea sfântă.

Citeam în viaţa Sfântului Dimitrie, izvorâtorul de mir că, de micuţ, părinţii îl duceau într-o cameră, un fel de paraclis al familiei şi acolo îi spuneau: „Iată, aici este icoana Mântuitorului care S-a jertfit pentru noi. Aici este icoana Maicii Domnului; prin ea S-a născut Mântuitorul, Dumnezeul întrupat. Cinsteşte aceste două icoane şi Dumnezeu îţi va binecuvânta întreaga viaţă."

Sfântul Dimitrie Basarabov n-a avut parte de o astfel de educaţie. ***El însă a ascultat de acel glas al conştiinţei care se găseşte în fiecare din noi - această conştiinţă în care ne întâlnim cu Dumnezeu, fraţi creştini, acest glas lăuntric al lui Dumnezeu în noi, care ne mustră de câte ori facem o faptă rea.*** Pentru că nouă ni se spune când facem bine şi când facem rău; când facem o faptă rea, ne mustră cineva din noi: „nu-i bine ce-ai făcut".

Sfântul Dimitrie a ascultat de acest glas şi s-a condus după conştiinţa lui, foarte sensibilă, care îl mustra şi îl îndrepta mereu pe calea spre Dumnezeu.

De aceea, ***vă îndemn să fiţi foarte atenţi la acest gingaş glas cu care Dumnezeu vorbeşte înlăuntrul nostru. Să-L lăsăm pe Dumnezeu să vorbească în noi şi să plecăm urechea la glasul Lui - glasul conştiinţei noastre - ca să putem urma desăvârşit calea poruncilor Lui. Să ascultăm mereu de această şoaptă a Duhului Sfânt din noi, ca nu cumva să cădem la marele examen din ziua Judecăţii.***

Pentru că oricine am fi, fraţi creştini, mari sau mici, cu toţi murim. Şi când murim, ni se închid ochii aceştia, dar ni se deschid alţi ochi, şi când vom vedea unde suntem, tânguirea va fi cumplită, fraţilor! Ca şi un elev sau un student care, în loc să fie serios, să se pregătească la examen, îşi petrece viaţa în destrăbălare şi nesocoteşte pe profesor. Şi vine ceasul să se prezinte la un examen serios, şi este nepregătit, pentru că a nesocotit pe profesorul care i-a spus: „Am să te ascult din cutare şi cutare lucru”. Şi cade la examen, „îl pică”. Aici, pe pământ, se mai poate interveni cumva, dar acolo nu se mai poate interveni în nici un fel.

Acolo mergem cu viaţa noastră duhovnicească, cu faptele noastre, aşa cum au fost ele. Pregătiţi-vă pentru acest cumplit examen, pentru că acolo nu este căutare la faţă, ci este căutare la fapte! Fiţi atenţi, fraţi creştini, la propria viaţă, pentru că Dumnezeu Se ţine de cuvânt, nu minte!

Să urmăm chipul de viaţă al sfinţilor, chipul lor plin de lumină. Şi să ne gândim la chipul din noi care este chip din chipul lui Dumnezeu şi trebuie să-l punem în lumină, trebuie să-l onorăm.

Întâlnirea cu sfinţii să fie pentru noi întâlnirea cu Mântuitorul, cu propria noastră conştiinţă. Să ne întrebăm dacă suntem sau nu pe calea pe care o aşteaptă Dumnezeu de la noi. ***Şi când vă închinaţi în faţa unei icoane a lui Hristos, Care e calea sau a Maicii Domnului care e întruparea acestei virtuţi în propria ei persoană - ea este idealul desăvârşirii atins de fiinţa feminină - sau la icoana Sfinţilor, aceşti eroi ai vieţii creştine care au luat crucea pe umerii lor, să ne fie modele de curaj şi întărire pe calea credinţei.*** Să vă fie acestea la inimă, fraţi creştini. Şi ***să-i rugăm pe cei doi Dimitrie, martirul şi cuviosul, să ne călăuzească mereu către Împărăţia lui Dumnezeu. Amin***”.

***

“La mormântul Domnului, la Ierusalim, vin fel de fel de oameni. Unii cu aparat de fotografiat, alţii lasă ţigara la uşă sau intră foarte distraţi, ca la un muzeu. Sunt şi unii care intră acolo cu un fior de dor, de a se atinge de acest mormânt al Domnului, şi se roagă în aşa fel, că simţi cum duduie inimile lor de dor după

Dumnezeu, de remuşcări pentru păcatele lor. Iar când ies de acolo au chipul plin de lumină, cu adevărat. Tot aşa şi cu moaştele Sfântului Dimitrie. Cei care vin ca turişti, reci şi indiferenţi, nu primesc nici un răspuns, pentru că nici nu-l cer măcar şi ies mai încărcaţi sufleteşte, pentru că, într-un fel, au profanat un loc sfânt.

Sfântul Dimitrie, izvorâtorul de mir a fost aristocrat, celălalt a fost cioban, om de jos; dar amândoi au intrat în această mare ceată a sfinţilor. ***Pentru a dobândi sfinţenia, nu este nevoie să fii nici bogat, nici mare învăţat, ci să păzeşti poruncile lui Dumnezeu. Este nevoie de despătimire, de această luptă cu noi înşine. Să aruncăm afară tot ce e urât, tot ce e spurcat în noi, ca pe o cârpă pe care ţi-e jenă să o atingi cu mâna. Această curăţire lăuntrică dacă o putem dobândi, nu singuri, ci cu ajutorul lui Dumnezeu, încet-încet îşi face loc Dumnezeu în noi şi devenim vase ale Duhului Sfânt.***

- *„Fiţi sfinţi" nu este o poruncă valabilă numai pentru călugări, ci pentru toată lumea. Pentru că toţi suntem făcuţi să mergem în cer, nu în iad; să fim sfinţi, nu demoni.*
- *„Fiţi desăvârşiţi" este o poruncă spusă pentru toţi oamenii, pentru toate categoriile şi pentru toate vârstele. Suntem datori să fim desăvârşiţi, acesta este scopul vieţii noastre, fraţi creştini.*

Oricât am fi de cinstiţi sau necinstiţi de oameni, murim şi intrăm în uitare. Ne uită toţi, chiar şi cei cărora le-am făcut bine. Dar la Dumnezeu nu suntem deloc uitaţi, suntem mereu prezenţi.

Pentru a fi desăvârşiţi, trebuie să avem această părtăşie de virtute, această străduanie de fiecare zi, să fim tot mai buni, mai drepţi, mai sfinţi. Sfinţenia nu este un apanagiu al celor din pustiuri. Sunt atâtea familii de sfinţi. În lume e mai uşor; în pustiu, această trudă este foarte mare, „Până la sânge", cum spune Sfântul Pavel: „***Voi nu v-aţi luptat încă până la sânge, contra duhurilor răutăţii***". Şi în lume are diavolul foarte multe de făcut, dar totuşi putem trăi o viaţă după voia lui Dumnezeu. Şi apoi, azi nu mai sunt pustiuri. Azi, cel mai mare pustiu este în sufletul nostru, în viaţa noastră, atunci când ne depărtăm de Dumnezeu.

***Pe acest drum al desăvârşirii nu suntem singuri. Mântuitorul Hristos, Maica Domnului, Sfinţii îngeri, toţi, sunt prezenţi în viaţa noastră şi privesc truda noastră pe acest drum către cer. Singuri, nu am putea face nimic, Iisus ne spune asta*: „*Fără Mine nu veţi putea face nimic*"; „*Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor*".**

Dacă am apela zilnic la El prin rugăciune, viaţa noastră ar fi mult mai blândă, mai paşnică, mai cinstită, mai curată.

Ca să fim liniştiţi, nu trebuie numaidecât să avem de toate. Poţi să ai palate şi să fii foarte nefericit în bogăţia ta. ***Adevărata pace ne-o dă numai Iisus, izvorul păcii: „Pacea Mea dau vouă, nu cum vă dă lumea”.*** Această pace o căutăm numai când ne facem datoria de conştiinţă faţă de aproapele nostru. Să-i facem noi lui, ceea ce vrem să ne facă el nouă. Pentru că toate poruncile se pot rezuma în una: ***„Cum voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi, lor”.*** Şi cine ar vrea să fie jignit, să fie furat, să i se facă rău, să fie desfiinţat ca om? Nimeni!

Se vorbeşte atât de mult despre pace, dar pacea începe în primul rând cu noi înşine, cu aproapele nostru şi cu Dumnezeu.

- *Dacă noi am vorbi pe alţii de bine, aşa cum vrem noi să fim vorbiţi de bine, ce bine ar fi!*
- *Dacă ne-am trăi viaţa după Dumnezeu, împlinind poruncile Lui, am trăi în lumină încă de aici, de pe pământ **„Împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru”**, aşa spune Mântuitorul.*
- *Dacă am [năzui] mereu spre Dumnezeu spre dreptatea Lui, am gusta şi noi cu adevărat din această bucurie a Duhului Sfânt pe care au gustat-o sfinţii.*

Dar noi uităm repede şi ne încurcăm mereu cu lăcomia, cu mândria, cu egoismul şi cădem tot mai jos, în întunericul păcatului. Orice gând spurcat ne face netrebnici şi cădem din har şi trebuie apoi multă osteneală să lăcrimăm, să ne rugăm, să ne ostenim ca să revenim la ce am fost mai înainte.

Iisus stă mereu la uşa inimii noastre şi bate mereu, caută să ne ajute cu orice preţ. Însă foarte mulţi sunt şi duşmanii vieţii noastre, aceste duhuri nevăzute despre care spune Sfântul Petru că ***„umblă ca un leu, urmărind pe cine să înghită”.*** Şi în afară de aceste întrupări ale răului, mai sunt şi patimile din noi şi exemplele rele din jurul nostru. ***De aceea trebuie să fim foarte atenţi la noi înşine, la şoaptele din gândul nostru, să înţelegem ce este bine şi ce este rău. Să urmăm ce este bine, şi să ne sustragem de la ceea ce este rău. Să ne vedem de drumul nostru, pe calea lui Dumnezeu.***

Sfinţii ni se oferă ca modele. Să îi cinstim nu numai de formă, pentru felul cum vorbeşte cineva despre ei, ci să-i luăm ca model pentru întreaga noastră viaţă. Să nu treceţi nepăsători sau neatenţi pe lângă numele sfinţilor. Să-i avem ca făclieri care ne luminează calea vieţii, fiecare în felul său. Să ne apropiem de ei cu

rugăciune şi cu dragoste, pentru că ei se roagă neîncetat pentru toţi cei care intră pe calea lui Dumnezeu. Să ne rugăm lor, să ne ajute să ne înnoim viaţa şi să fim temple ale Duhului Sfânt, împlinind această poruncă a Mântuitorului: ***„Fiţi sfinţi, fiţi desăvârşiţi”.***

Sfinţenia este poruncă, fraţilor. Suntem pe pământ, pentru ca să câştigăm cerul. Nu uitaţi!

Dumnezeu vede în taină toată viaţa noastră. Nimic nu e ascuns, care să nu se vădească. Şi lacrimile, şi suspinele inimii, şi rugăciunile cele de taină, în cămara ta, cu mâinile ridicate sau cu fruntea plecată la pământ, şi zguduirea conştiinţei, regretul, durerea pentru păcatele noastre, totul e înregistrat de Dumnezeu. ***Dumnezeu vede toată viaţa noastră şi picură harul Lui, şi iartă, şi şterge, şi curăţă tot ce e necurat în noi.*** Stăpânul stă cu urechile deschise ca să ne asculte rugăciunile; noi însă poftim să ne asculte Dumnezeu fără să-L rugăm. Mântuitorul spune: ***„Cere şi ţi se va da, bate şi ţi se va deschide!”***

Mergeţi să vă întâlniţi cu Sfântul Dimitrie cel nou, acum, la ziua lui. Să-i aduceţi prinos şi omagiu, recunoştinţă şi mulţumire, pentru că el se roagă cu adevărat pentru noi. Îngenuncheaţi înaintea lui şi plecaţi-vă fruntea pe mâna lui uscată de post şi gândiţi-vă mai adânc la viaţa lui, la osteneala lui, la roadele cu care Duhul Sfânt l-a dăruit pentru ostenelile lui. A murit ca un mare necunoscut, dar a ajuns mai cunoscut decât toţi cei mari din lumea aceasta, care se mişcă numai prin puterile şi prin forţa lor - şi care apoi sunt uitaţi de toţi, pentru că nu lasă nici o dâră de lumină în urma lor, aşa cum au lăsat aceşti luceferi mari: Sfântul Dimitrie, Sfântul Gheorghe, Sfântul Nicolae…

Citiţi vieţile acestor sfinţi şi citiţi Scriptura, fraţi creştini. Citiţi şi subliniaţi cu creionul, ca să ţineţi minte - dar să o subliniaţi mai ales cu faptele. Nu uitaţi: facem bine, moştenim binele. Trăim în lumină, intrăm în lumină. Trăim în murdărie, intrăm unde e murdar. Să ne gândim mereu la noi înşine, ca să ţinem în frâu trupul acesta îndărătnic, care zburdă: „Sunt tânăr, trebuie să-mi trăiesc viaţa - ce, sunt babă?!” Ca şi cum tinerii n-ar muri! Mor şi tinerii. Să nu uităm că ne vine şi nouă sfârşitul şi în ceea ce ne va găsi, în aceea ne va judeca Dumnezeu. Nu ne jucăm cu propria noastră existenţă. Suntem lăsaţi pe pământ să împlinim un rost al nostru, un rost precis. Suntem lăsaţi ca nişte negustori, să agonisim încă de aici viaţa cea veşnică. Să nu risipim viaţa zadarnic şi pe urmă să auzim acel cuvânt îngrozitor: „Plecaţi de la Mine, netrebnicilor!”

Luaţi la inimă acest îndemn al Bisericii. Să ne trăim viaţa aşa cum se cuvine, cu înţelepciune, nu ca cei neînţelepţi. Amin”.

(în: Părintele Sofian, Editura Bizantină, 2007, Bucureşti)

Arhimandrit Dr. Vasile Vasilache - Predică la Sfântul Dimitrie Basarabov

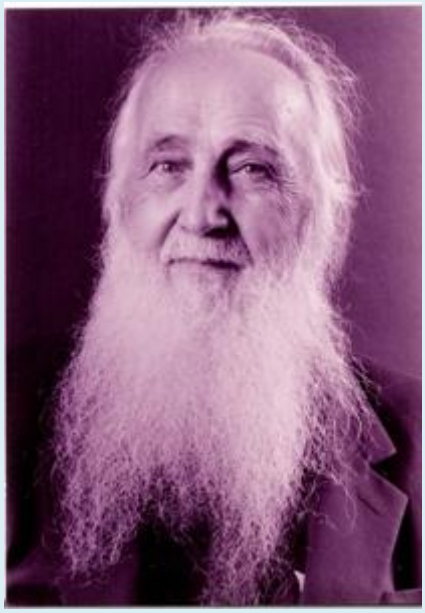

Fraţi creştini, Sfinţii mai de seamă din această lună octomvrie, pe care i-am prăznuit în chip deosebit, şi despre a căror viaţă am şi vorbit, au fost oameni de o rară superioritate prin pregătirea lor, cât şi prin chemarea ce o aveau în societatea omenească, înainte de a fi creştini.

- *Astfel **Sfântul Dionisie Areopagitul** a fost un strălucit filosof, care şi până astăzi şi oricând va fi socotit pe drept părintele misticii creştine;*
- *apoi **Sfânta cuvioasa Maica noastră Parascheva** a fost fiică de boier, care în tinereţea ei a trăit într-o înaltă societate;*
- *iar **Sfântul evanghelist Luca**, mai înainte de a fi ucenic al Domnului, era medic vestit, filosof de seamă şi pictor strălucit; şi în sfârşit,*
- ***Sfântul marele mucenic Dimitrie** a fost fiu de domnitor, iar el, la rândul lui, a fost voievod al cetăţii şi al ţinutului Tesalonic...*

Iată, însă, că de data aceasta noi cu toţii suntem chemaţi să prăznuim, iar eu să mă învrednicesc de cinstea de a vorbi cuvinte de meritata laudă, de ziua ***Sfântul Dimitrie cel nou - Basarabov.*** ***Acest sfânt s-a înălţat la această culme de perfecţiune creştină, din lumea celor mulţi, dintre sătenii acestui pământ. El s-a născut într-un sat pe care el l-a făcut cunoscut, prin viaţa sa de sfânt, în toată lumea creştină chiar şi păgână - Basarabov.*** Căci precum se spune şi în slujbă, "***lauda Basarabovului este Sfântul Dimitrie***". ***Şi el nu a fost nici un fruntaş al satului sau prin bogăţie, ci era cel mai sărac dintre consătenii lui. Iar ca rost de***

trai a avut una dintre ascultările de viaţă de care se face pomenire în Biblie, cu privire la mulţi oameni slăviţi înaintea lui Dumnezeu. Şi el a fost păstor de vite.

Într-adevăr însă, în această privinţă, a Sfântului Dimitrie cel nou, care a fost în viaţa lui mic şi neînsemnat în faţa oamenilor, şi fără de înţelepciunea cea de la cei învăţaţi, vedem tâlcuită o mare taină a puterii de strălucire a oricărui bun creştin, cât de umil ar fi el. Şi prin aceasta vedem împlinindu-se şi spusele Sfântului apostol Pavel: "***Căci priviţi, fraţilor, la chemarea voastră, că nu sunteţi între voi mulţi înţelepţi din fire, mulţi puternici, mulţi de neam ales. Dar Dumnezeu a ales pe cele nebune ale lumii, ca să ruşineze pe cei înţelepţi, şi cele slabe ale lumii le-a ales Dumnezeu, ca să ruşineze pe cei tari; cele de neam prost ale lumii, cele umilite şi cele ce nu sunt le-a ales Dumnezeu, ca să desfiinţeze pe cele ce sunt, ca nici un om să nu se fălească înaintea lui Dumnezeu... că precum este scris: "Cel ce se laudă, în Domnul să se laude".*** (I Cor. I, 26-31)

Fraţi creştini, noi cunoaştem foarte puţin din viaţa Sfântului Dimitrie cel nou. Nu ştim chiar veacul în care s-a născut. Unii spun că ar fi trăit pe la anul 1200 şi ceva, iar alţii dau că mai sigur anul 1300 şi ceva. ***Ceea ce se ştie precis e că el a fost păstor şi apoi călugăr.*** Atât şi nimic mai mult. ***El însă, e descoperit de Dumnezeu întregii lumi creştine, prin Sfintele sale moaşte.*** Aici e taina cea nepătrunsă a înţelepciunii lui Dumnezeu! Pe unii îi descoperă lumii, încă pe când trăiesc, prin strălucirea însuşirilor lor, iar pe cei care au avut strălucirea mărgăritarelor în fund de mare, abia după moarte îi dă la iveală prin Sfintele lor Moaşte...

Şi aşa, şi cu privire la Sfântul Dimitrie cel nou, noi suntem chemaţi ca să cunoaştem pomul după roadele lui. Uitându-ne la minunea cea mai presus de fire, la Sfintele Moaşte, să ne închipuim ce viaţă sfântă trebuie să fi trăit el, ca să ajungă la dobândirea acestui dar! Noi cu toţii ştim că suntem supuşi hotărârii celei veşnice a lui Dumnezeu: "***că pământ eşti şi în pământ te vei întoarce***". (Fac. III, 19). De aceea vine să ne întrebăm, ***care e taina pentru care trupul Sfântului Dimitrie nu s-a supus acestei porunci Dumnezeieşti? Pentru ce nu s-a dat şi el firii, precum ceilalţi şi noi toţi, care în ţărână ne vom preface? Cum, tocmai un Sfânt Părinte să se împotrivească celor orânduite de Dumnezeu?...***

Fraţilor, ***aceasta e minunea cea Dumnezeiască, care peste cele ce El a hotărât, şi peste cele ce în chip firesc se întâmplă în lume***, "***El a arătat minune în lume, pentru darurile ce a orânduit la unii din sfinţii săi aleşi, oprind firea să nu lucreze vreo stricăciune la cuviosul şi nevoitorul trup acesta. Căci viu fiind încă el, nu fusese pământesc cum suntem noi astăzi, ci în totul ceresc şi duhovnicesc,***

şi întocmai deopotrivă cu a îngerilor petrecere. Pentru că şi cu viaţa şi cu lucrurile, şi cu sufletul şi cu trupul, şi prin tot chipul întru toate zilele nu sufla prea sfinţita lui gură fără numai pre singura cea către Dumnezeu cuvântare de mărire”... (Teoclit, Cuvânt la Sfântul Dimitrie cel nou, pag. 66-67).

Iar pentru a se vedea cu ce nevinovăţie şi-a trăit viaţa de păstor, nu am a pomeni decât următoarea întâmplare: “***El arăta atâta milostenie către toate făpturile lui Dumnezeu cele însufleţite, încât o dată, umblând el după vite, şi păscându-le, i s-a întâmplat din neglijenţă şi nevedere de a călca cu un picior pe un cuib de păsări, şi a omorât puişorii cei mici. Ei bine, de aceasta atâta s-a căit şi s-a jelit, încât socotea că ucidere a făcut. Pentru aceasta şi cu râvnă poruncind, a canonisit piciorul acela cu care a călcat puii şi l-a pedepsit ca să nu-l încalţe trei ani. Şi aşa trei ani a umblat cu dânsul desculţ, vara lovindu-se şi rănindu-se de pietre şi de spini, iar iarna de ger şi de înghetare degerându-i***”...

În ceea ce priveşte viaţa de călugăr. el a trăit în cea mai mare pustie, într-o peşteră. ***Sărăcia, curăţenia sufletească şi trupească şi ascultarea de Dumnezeu, erau cele trei flori pe care le-a cultivat în grădina sa cea dubovnicească. Pe ele le-a îngrădit cu cuviosia şi cu panglica smereniei le-a legat ca pe un minunat buchet. Şi pe aceste flori mereu le ţinea împodobite, udându-le vara cu lacrămile rugăciunilor sale, iar iarna încălzindu-le cu suflul inimii sale pline de căldura cea cerească. Şi cu o astfel de candelă a vieţii se pregăti să întâmpine pe Stăpânul vieţii, pe Domnul nostru Iisus Hristos...***

Fraţilor, precum vedeţi, Sfântul Dimitrie cel nou a fost om trupesc ca şi noi, şi apoi şi lui ca şi nouă, i-a fost pusă înainte calea cea strâmtă şi anevoioasă a mântuirii, dar el a ajuns la vârful cel mai înalt al perfecţiunii, la sfinţenie. În această privinţă, putem spune, cu toţii la un loc suntem din acelaşi trup, din materie. Şi la fel ca şi un fier, dacă unii stau mai departe de flacăra cea de lumină şi căldură a focului, sunt reci, iar dacă se apropie ceva mai mult, sunt căldicei şi, în sfârşit, dacă sunt în foc şi stau mai mult timp în văpaia de lumină, sunt ca para focului şi când îi scoţi afară scânteiază de străluciri. **Întocmai aşa e şi cu viaţa omenească:**

- ***dacă o ţinem departe de lumina şi căldura focului credinţei, e o viaţă rece atât pentru el cât şi pentru alţii care ar voi să se ajutoreze cu el;***
- ***de te mai apropii ceva de această vatră a credinţei, ajungi să fii şi tu căldicel, însă tot întunecat la chip rămâi, chiar dacă flăcările strălucesc nu departe de tine;***
- ***iar acei care au curajul să păşească în casa cea plină de lumină şi căldură a învăţăturii celei dumnezeieşti, apoi ajung să fie şi fii ai luminii, care scânteiază de strălucirea cea veşnică. Şi atunci atât sufletul lor, cât şi trupul îşi schimbă natura, mai ales trupul cel muritor ajunge să fie şi el nemuritor. Şi ei ca şi fierul trecut prin flăcările focului, scânteiază cu puteri deosebite, ajungând să fie folosit de medici pentru tămăduirea rănilor din trupul celor bolnavi.***

Şi aşa şi ***Sfintele moaşte sunt pline de tămăduiri pentru cei ce cu credinţă se ating de ele. Şi prin ele se alungă răutatea, întunericul din suflete, şi se tămăduiesc multe suferinţi: pentru că şi ele au din focul cel dumnezeiesc, cel plin de sfinţenie şi putere...***

În această privinţă, multe minuni se fac la racla Sfintelor Moaşte ale Sfântului Dimitrie cel nou. Credincioşii şi preoţii înalţă către Dumnezeu şi către Sfântul Dimitrie tot pe atâtea rugăciuni de mulţămită pe câte ceruri îndurerate au suspinat...

Din vremi străbune, se pomenesc multe vindecări şi multe ocrotiri ce le-a săvârşit Sfântul Dimitrie cel nou pentru credincioşii acestei ţări şi pentru bucureşteni. Boli cumplite a tămăduit, secete a curmat şi pe vrăjmaşi a alungat.

Dar să-mi fie îngăduit ca din mulţimea cea mare de **minuni săvârşite de Sfântul Dimitrie**, să fac pomenire de trei din ele, care s-au săvârşit în ultimii 25 de ani.

***

Într-o noapte de pâclă geroasă din luna Februarie din anul 1918, Bulgarii cu care eram în război, au luat fără ştirea nimănui Sfintele Moaşte ale Sfântului Dimitrie cel nou din Catedrala Sfintei Patriarhii, căutând astfel să lipsească poporul român de sprijinul cel mare din acele vremuri grele şi de oricând. Dar mare a fost minunea Sfântului, pentru că în chip minunat, iarăşi a fost întors de unde fusese luat. Căci cei ce luaseră Sfintele Moaşte, deşi de mai înainte cunoşteau bine drumul spre Giurgiu, în noaptea aceea când erau cu Sfintele Moaşte au rătăcit, înconjurând oraşul Bucureşti, iar spre ziuă abia, ajungând la şoseaua Giurgiului, au fost prinşi...

***

Şi tot ca o minune a Sfintele moaşte ale Sfântului Dimitrie cel nou, e izbăvirea ce s-a adus în anul 1940, când cutremurele cele multe şi mari nu mai conteneau. Şi atuncea, întreaga Capitală a Ţării, cu miniştrii în frunte, făcând procesiune pe străzile Bucureştiului cu Sfintele moaşte, o linişte s-a revărsat în sufletele tuturor, iar cutremurele s-au oprit...

***

Şi în sfârşit, nu pot să nu fac pomenire de o altă minune a Sfântului Dimitrie cel nou, pe care credincioşii o văd în cele întâmplate în timpul războiului din urmă, în luptele aeriene deasupra Bucureştiului şi în câteva rânduri deasupra Catedralei Sfintei Patriarhii. Ei bine, nici o bombă din cele multe aruncate n-a căzut pe această sfântă biserică în care se aflau Sfintele moaşte ale Sfântului Dimitrie cel nou, ci trei au fost ca suflate de o putere nevăzută să cadă pe un loc viran şi altele în stradă; iar altădată din cele nouă bombe aruncate pe dealul Patriahiei, altele numai la un metru de Sfântul Altar şi de Pridvor, niciuna n-a căzut pe biserică.

Fraţilor, ne oprim aici, căci ceea ce e de ştiut, e că ***prin ajutorul lui Dumnezeu şi al Sfinţilor Lui şi noi toate le putem birui: dureri, necazuri, lipsuri, vrăjmăşii, dar ceva mai mult, chiar legile firii.*** De aceea noi cu cinste şi cu laude să preamărim pe Sfântul Dimitrie, grăindu-i unele ca acestea:
“Bucură-te, omul lui Dumnezeu;

Bucură-te, împlinitorul poruncilor Lui;
Bucură-te, întărirea credinţei drepte;
Bucură-te, icoana însufleţită a vieţii cele curate;
Bucură-te, stâlp de întărire al primejdiilor;
Bucură-te, reazim neclintit al creştinilor;
Bucură-te, că ai dat înşelăciunea la iveală;
Bucură-te, că ne-ai mântuit din primejdii cu multă îndrăzneală;
Bucură-te, că în ceruri locuind vezi pe Dumnezeu;
Bucură-te, că acolo vieţuind te desfătezi cu bunătatea Lui;
Bucură-te, că împărăteşti intru cele de sus;
Bucură-te, că de acolo priveşti la cele de jos;
Bucură-te, luminătorul cel strălucit al Valahiei;
Bucură-te, mângâierea cea grabnică a celor din primejdie;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Dimitrie.”

(Arhimandrit Dr. Vasile Vasilache din volumul "Prietenii lui Dumnezeu, Sfinţii”, Bucureşti, 1947)

Protos. Dr. Vasile Vasilache şi Diac. Niculae I. Şerbănescu - Povestea unui manuscris - Paraclisul şi Acatistul Sfântului Dimitrie cel nou, Basarabov

Mergem de multe ori la biserică pentru a participa la frumoasele slujbe ale acatistelor sau paracliselor, ne rugăm adeseori citind noi înşine acatiste sau paraclise prin care cerem mai ales mijlocirea Maicii Domnului şi a Sfinţilor pe lângă Dumnezeu, spre a ne ajuta sau a ne izbăvi la vreme de nevoie şi de necaz.

Câţi dintre noi însă, ne-am întrebat măcar o dată cine sunt cei care au alcătuit sau ne-au transmis aceste minunate imne de laudă şi bucurie sau aceste rugăciuni de umilinţă? Despre unii dintre ei, foarte puţini la număr, există mărturii însă numele celor mai mulţi au fost date, pe nedrept, uitării.

Dar iată că uneori, cu voia lui Dumnezeu, ies din anonimat şi unii dintre aceştia. Poate că nu întâmplător, în această lună, când îl prăznuim pe Sfântul Dimitrie cel nou Basarabov (ale cărui Sfinte Moaşte se află în Catedrala patriarhală), ni s-a dezvăluit povestea Acatistului şi Paraclisului acestui Sfânt făcător de minuni, care este şi ocrotitorul Bucureştilor. Ea a fost scrisă în anul 1943, într-o cărticică publicată la Bucureşti, de Protosinghel Dr. Vasile Vasilache, predicatorul de atunci al Sfintei Patriarhii şi de Diacon Niculae I. Şerbănescu, bibliotecarul Sfintei

Patriarhii, cărora le datorăm recuperarea şi retipărirea acestor rugăciuni de demult, ce se citesc şi-n zilele noastre.

Cartea intitulată "Paraclisul şi Acatistul Sfântului Dimitrie cel nou Basarabov" cuprinde un "Cuvânt înainte", pe care-l reproducem mai jos, dar şi viaţa Sfântului scrisă de Protos. Dr. Vasile Vasilache în 1941 (text pe care îl vom publica în curând). Peste foarte mulţi ani, Părintele Vasile Vasilache avea să devină Vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din Cele Două Americi. Pe pământ american, înainte de a trece la Domnul în 2003, Părintele Arhimandrit Mitrofor Dr. Vasile Vasilache şi-a văzut un vis împlinit: o mănăstire românească la Middletown, în statul New York, cu hramul "Sfântul Dimitrie cel Nou Basarabov", semn că marele duhovnic şi cărturar român a rămas legat toată viaţa de acest minunat Sfânt, căruia ne închinăm şi noi cu toată evlavia.

Revenind la anul 1943, să dăm curs povestirii despre Paraclisul şi Acatistul Sfântului Dimitrie cel nou Basarabov, nu înainte însă de a-i mulţumi domnului inginer Laurenţiu Vasilache din Bucureşti, care ne-a oferit acest text păstrat cu foarte multă grijă. (D.Z.)

Cuvânt înainte

Precum printr-o vedenie, s-au descoperit lumii creştine Moaştele Sfântului Dimitrie cel nou, după ce mulţi ani fuseseră tăinuite în apa râului Lom, la fel şi acum, îndemnaţi fiind de o tainică chemare a credinţei, am căutat să dăm din nou la lumina tiparului Paraclisul şi Acatistul acestui Sfânt Părinte. Căci şi peste aceste harfe sfinte au trecut valurile uitării a multor zeci de ani. Şi jelind noi de dorul că nu se află în zilele noastre şi pentru Sfântul Dimitrie cel nou din biserica Sfintei Patriarhii, slujbe frumoase ca cele pentru Sfânta prea cuvioasa Maica noastră Paraschiva de la Sfânta Mitropolie din Iaşi - unde sufletele creştinilor sunt înălţate în zborul sfânt al cântărilor şi al rugilor de taină, iar inimile sunt mângâiate, luminate şi împodobite cu acele mărgăritare ale graiurilor din sfintele rugăciuni ale Paraclisului şi Acatistului - n-am dat odihnă râvnei noastre şi nici dormitare genelor noastre până ce n-am dobândit şi pentru Sfântul Dimitrie Basarabov aşa ceva.

Şi precum celor de demult, când căutau Sfintele Moaşte în apele îndepărtate şi întunecoase ale pustiului, le-au fost ca o bună îndrumare flăcările de lumină ce izbucneau acolo unde se află comoara cea de taină, la fel şi nouă, din clipa în care am păşit în câmpul cercetării (n.red.: la Academia Română), peste astfel de făclii am dat. Şi ele ne-au dus de am aflat nu numai Slujba Sfântului, care se săvârşeşte la prăznuirea lui, în ziua de 27 octombrie din fiecare an, aflată şi în unele din

Mineile noastre; dar ceva mai mult, ***am aflat chiar Paraclisul şi Acatistul Sfântului Dimitrie cel nou, care s-au tipărit pentru prima oară în anul 1852.***

Despre Paraclisul acesta, găsit-am însemnare - în aceeaşi carte către sfârşit - că ***a fost alcătuit de kir Teoclit, egumenul Mănăstirii Radu Vodă din Bucureşti***, care a ţinut şi "***un cuvânt de laudă şi de prăznuire prea cuviosului Părintelui nostru Dimitrie cel nou, care s-a zis în Sfânta Mitropolie la leat 1824***", de faţă fiind şi domnitorul Grigorie Ghica voievod. Acest Paraclis, după cum spune şi autorul, este "alcătuit după Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu".

Iar despre Acatist am găsit - la sfârşitul lui - "stihuri de rugăciune", în care se ascunde smerenia alcătuitorului: "***Prea cuvioase Părinte, al nostru apărător din multe primejdii şi de minuni făcător. Primeşte acest Acatist de umilinţă, pe care îl aducem ţie cu bună credinţă. Iertându-ne de nepotrivită alcătuire, care suntem departe de vreo săvârşire. Căci şi noi învăluiţi în multe păcate, îl punem înaintea Ta cu genunchi plecate. Ca să putem câştiga ajutor şi scăpare***".

- *Şi aşa, pentru prima oară s-a tipărit acest Acatist şi Paraclis cu "blagoslovenia" Preasfinţitului Episcop al Râmnicului Neofit, "ocârmuitorul" Sfintei Mitropolii, în tipografia lui I. Eliad.*
- *Mai târziu, în anul 1867, acelaşi Paraclis şi Acatist, cu unele schimbări, s-a retipărit cu binecuvântarea Mitropolitului Nifon, de Toma Teodorescu. După aceasta apa uitării le acoperă.*
- *Abia la 1896 se tipăreşte numai Paraclisul,*
- *iar la începutul acestui veac, arhimandritul Evghenie Humulescu - arhiereu vicar mai apoi - a alcătuit şi tipărit, în anul 1904, un "Paraclis către Sfântul prea cuviosul Părintele nostru Dimitrie cel nou", aranjându-l şi pentru cântare psaltică. După cât se poate vedea, acest Paraclis este lumină din lumina cea dintâi.*
- *În anul 1926, ieromonahul Teofil Ionescu, cu încuviinţarea autorului, a retipărit acest Paraclis, însă fără cântarea psaltică. Dar astăzi această carte nu mai este la îndemâna credincioşilor.*

Noi ştiinţă având de toate acestea, precum şi de alcătuirea stihuitoare a poetului Sandu Tudor, de curând apărută (n.red.: în anul 1942, Fundaţia Regală pentru Literatură şi Artă publicase Acatistul prea cuviosului Părintelui nostru Dimitrie cel nou, boarul din Basarabov, o alcătuire de rugăciune a poetului Sandu Tudor), am alergat cu bucurie la izvorul cel dintâi. Şi pe cât Dumnezeu ne-a învrednicit, am îndreptat graiul, păstrându-i însă mireasma vechimii şi făcându-i înţelesul mai

limpede acolo unde el era ascuns de valul vremii. Şi împodobind textul cu icoane şi chenare, l-am dat din nou la tipar, adăugând la sfârşit, viaţa Sfântului.

Cu aceste gânduri şi dorinţi punem la îndemâna oricui - cu binecuvântarea şi sprijinul I. P. S. Patriarh Nicodim - acest Paraclis şi Acatist, în care sufletul omenesc cel întristat şi îndurerat poate găsi mângâiere şi întărire, iar cel mulţămit dulceaţă duhovnicească pentru fiinţa sa.

De acum pe rugul rugăciunii noastre, fiecare aşezând acest Paraclis şi Acatist, să fim siguri că din sufletul nostru se va înălţa o jertfă plăcută lui Dumnezeu. ***Prin aceste rugăciuni sufletele noastre se curăţă de păcate şi se înalţă, se împodobesc cu virtute şi se apropie şi mai mult de Sfântul Dimitrie cel Nou.*** Şi aşa noi vom ajunge la împlinirea acelei dorinţi sfinte, ca Sfântul Dimitrie să asculte rugăciunea noastră, şi cu râvnă sfântă să mijlocească la Dumnezeu "***ca flăcările războiului din nou să se potolească, şi să se alunge de la noi toată nevoia şi necazul***". Şi precum spune troparul "***cu solirile sale să şteargă de la noi toată lacrima cea plină de multă întristare şi să umple de bună mireazmă inimile noastre...***"

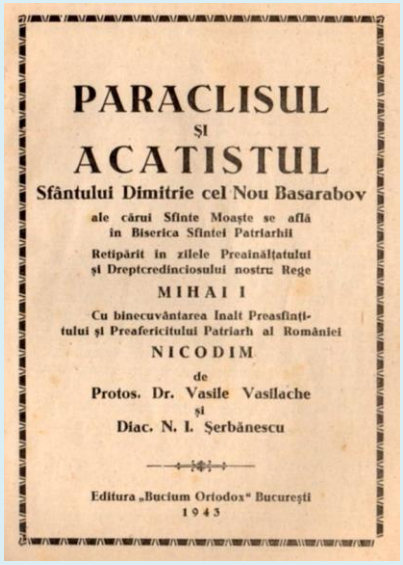
PARACLISUL
ŞI
ACATISTUL
Sfântului Dimitrie cel Nou Basarabov
ale cărui Sfinte Moaşte se află
în Biserica Sfintei Patriarhii
Retipărit în zilele Preainălţatului
şi Dreptcredinciosului nostru Rege
MIHAI I
Cu binecuvântarea Inalt Preasfinţi-
tului şi Preafericitului Patriarh al României
NICODIM
de
Protos. Dr. Vasile Vasilache
şi
Diac. N. I. Şerbănescu
Editura „Bucium Ortodox" Bucureşti
1943

(Cuvânt înainte din cartea " Paraclisul şi Acatistul Sfântului Dimitrie cel nou Basarabov", publicată la Editura "Bucium Ortodox" din Bucureşti în anul 1943)

Protos. Dr. Vasile Vasilache, Predicatorul Sfintei Patriarhii
Diac. Niculae I. Şerbănescu, Bibliotecarul Sfintei Patriarhii

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la pomenirea Sfântului Dimitrie Basarabov

Iubiţii mei, dacă Sfântul Dimitrie, marele Mucenic, era grec şi om de vază al oraşului Tessalonic, deşi tânăr, Sfântul, prea cuviosul, Părintele nostru, Dimitrie din Basarabi sau Basarabov e bulgar şi e…un anonim splendid. De ce? Pentru că despre el nu ştim mai nimic, în afara faptului că a fost văcarul satului său, apoi ascet singuratic, apoi monah într-o peşteră şi că, în cele din urmă, a murit fără înmormântare, între două pietre.

Ştiindu-şi sfârşitul aproape s-a pus între pietre…şi a adormit întru Domnul…

Pe scurt: un nimeni din punct de vedere social…

Numai că pe acest nimeni, trăitor în sfinţenie, ale cărui dureri, nefericiri sau bucurii ne sunt necunoscute, de la care nu a rămas nimic scris şi care a adormit fără înmormântare, Dumnezeu l-a făcut să aibă Sfinte Moaşte întregi şi ca aurul, încât oamenii au crezut că e o comoară în apele Lomului şi s-au grăbit să o scoată.

Şi cu adevărat, în apă, au găsit o comoară, o comoară duhovnicească, căreia şi după secole, până astăzi, alergăm să îi sorbim harul şi bucuria. Şi ***comoara lui e însăşi trupul său, plin de har, la care ne închinăm în Catedrala Patriarhală a României şi primim de la acest anonim al lui Dumnezeu, dar prieten al Sfinţilor***

multe bucurii dumnezeieşti, ajutor, vindecare, ridicare, alinare în suferinţe şi nevoi.

Eram student şi…greşisem cu ceva în faţa lui Dumnezeu. Nu mă simţeam bine interior. Împreună cu alţi colegi am ieşit de la cursuri şi am mers pe deal, adică în catedrală, ca să ne închinăm lui. Am stat la rând, nu prea aveam chef de închinare…şi când am ajuns ca să mă închin, m-a cuprins şi teamă…şi silă…ca repercusiuni ale stării mele interioare.

Am sărutat mâna sa, dar nu am simţit acea bucurie şi acea dulceaţă şi acea alinare dumnezeiască, pe care le simţisem mai înainte sau după aceea, ci un gust acru în gură…şi mustrări de cuget…

Şi cu această ocazie, în mod providenţial, am înţeles, că nu îmi e permis să mă duc indiferent sau fără tragere de inimă la Sfinţii lui Dumnezeu, ci ca la nişte vii şi ca la nişte prieteni.

Eu nu mă dusesem nici atunci ca la un mort…însă eu nu mă simţeam bine. Eu mă simţeam mort…adică fără trezvie şi fără păreri de rău…

De aceea mulţimea aceasta copleşitoare de credincioşi, care, de câteva zile, stă ore întregi la rând şi aleargă cu duhul ca să se închine Sfântului Dimitrie şi Sfinţilor Împăraţi Constantin şi Elena şi Sfintei Cruci a Domnului îndeosebi, trăieşte întâlnirea cu Sfinţii şi cu Crucea Domnului după starea interioară.

Dacă vii teologic, cu simţăminte adânci, pleci şi mai clarificat şi mai aprofundat şi mai plin de încredinţare dumnezeiască.

Dacă vii pentru că ai auzit la televizor, aşa, mai mult din curiozitate, primeşti pe măsura curiozităţii tale.

Dacă vii ca să îţi baţi joc sau ca să ai ce bârfii sau doar din interes de serviciu, bineînţeles, că pleci cu cele care te interesează.

Numai că venirea la Sfinţii lui Dumnezeu din alt motiv decât acela al întrajutorării noastre pe calea mântuirii e o venire pentru prea puţin. Pelerinajul sau drumul spre Sfinţi are în centrul său întâlnirea duhovnicească cu Sfinţii şi nu făcutul pozelor, mişcarea în aer liber sau să mai cunoaştem ceva oameni…

Plecarea spre Sfinţi şi ajungerea la Sfinţi se face în şi prin rugăciune. Bineînţeles, că mai putem să facem şi alte lucruri în timpul pelerinajului, nu doar să ne rugăm. Dar motivul principal e cel duhovnicesc: să mă rog Sfinţilor, să am o întâlnire de suflet cu ei, pentru ca să mi-i fac şi mai prieteni.

Şi tocmai de aceea spuneam altă dată, că ***iubirea pentru Sfinţi începe cu citirea vieţilor lor, cu cunoaşterea slujbelor şi a rugăciunilor către ei, cu închinarea la Sfintele lor Moaşte.***

Şi dacă astăzi venim la Sfântul Dimitrie sau vedem Icoana lui sau ne închinăm lui sau facem o rugăciune către el, pentru ca el să se roage pentru noi Prea Curatei Treimi, începem o prietenie cu el.

Iar el, cel necunoscut şi cu o viaţă socială ştearsă, cunoaşte nevoia de prietenie a fiecăruia dintre noi, care, în felul nostru suntem nişte anonimi, nişte singuri, nişte trecători prin viaţa aceasta. Şi ne aude pe toţi, prin harul lui Dumnezeu, Cel care iubeşte ca noi să ne bucurăm de Sfinţii Lui, de cei întru care El locuieşte.

Dar smerirea capitalei României e şi aceasta: că are drept ocrotitor pe…un fost văcar. Adică pe unul pe care, bucureşteanul de rând, cu nasul pe sus, nu cam dă nici un sfanţ.

Numai că acest fost văcar, Părintele nostru, Dimitrie, a ocrotit şi ocroteşte Bucureştiul foarte bine, cu multă dragoste părintească, de câteva secole. Şi el, cel anonim, a devenit foarte cunoscut prin Sfintele sale Moaşte, ca şi Sfânta Parascheva sau Sfânta Filofteia, care, murind de tinere, nu au făcut lucruri prea multe în viaţa aceasta.

Ce ne spune însă aceşti anonimi, aceşti oameni simpli dar plini de sfinţenie? Că nici un creştin nu este exclus de la mântuire datorită puţinătăţii studiilor sale sau a rangului său social, ci că şi pruncii şi copiii, şi tinerii, şi căsătoriţii, şi necăsătoriţii şi bătrânii, cu toţii, suntem chemaţi la împlinirea voii lui Dumnezeu şi la mântuire.

Iar dacă viaţa noastră, credinţa şi asceza noastră, dragostea noastră de Dumnezeu şi de oameni nu sunt cunoscute sau sunt cunoscute de foarte puţini, acest lucru nu e o problemă, pentru că Dumnezeu, cu Care noi trăim, ne va arăta pe toţi, în istorie sau în veşnicie, ca lumini vii ale Sale, ca Sfinţi ai Săi, pentru că împreună cu El am trăit.

Aşadar, ***dacă oamenii nu ne cred, nu ne vor, nu ne ajută, nu vor să ne cunoască, Dumnezeu ne crede dragostea, ne ajută ca ea să sporească, ne cunoaşte fiecare efort, mic sau mare şi…ne ştie, la toţi, inima şi conştiinţa. Şi aceste lucruri sunt o mare mângâiere şi întărire pentru noi, pentru că simţim că El e cu noi şi că nimeni, cu adevărat, nu e împotriva noastră, chiar dacă mulţi ar fi, pe nedrept, împotriva noastră.***

Pentru că nimic nu se termină aici…Sau, după cum spune proverbul, ulciorul nu merge de multe ori la apă…fără ca să se spargă…după cum nici fariseul, cel care spoliază virtutea, cel care profită de mască sa de sfinţenie nu câştigă Împărăţia lui Dumnezeu, ci doar nişte avantaje…temporare…

Însă ce să faci cu lucrurile, care nu te scot din iad…ci te afundă în el?!

Pe cine minţi, minţindu-te?!!

O, nu, Dumnezeu Îşi cunoaşte robii…cât şi pe cei care încă nu-i sunt robi binecredincioşi!

Şi cum Dumnezeu nu suferă de amnezie şi nici nu poate fi prostit de către cineva, tocmai de aceea, în mijlocul unei lumi decadente, corupte, a sta cu nădejdea la Dumnezeu, că El nu ne lasă şi nici nu ne uită, ci răsplăteşte tuturor după faptele lor, înseamnă a ne întări în sănătate şi în bucurie.

Şi de aceea vă doresc tuturor să fiţi plini de sănătate duhovnicească şi de bucurie, închinându-vă Sfintelor Moaşte şi Sfinţilor, pentru ca fiecare dintre dumneavoastră să lăsaţi în urmă propriile dumneavoastră Moaşte, pline de harul lui Dumnezeu! Pentru că astfel arătăm că nu am trăit în zadar. Amin!

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la cei doi Sfinţi Dimitrie

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul, în 2010 am scris două predici în această perioadă prea binecuvântată: una la pomenirea Sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir (26 octombrie), ale cărui Sfinte Moaşte sunt în Grecia, la Salonic şi alta la pomenirea Sfântului prea cuvios Părinte Dimitrie Basarabov (27 octombrie), ale cărui Sfinte moaşte sunt în România, în Catedrala Patriarhală de la Bucureşti.

Însă anul acesta vreau să îi punem împreună pe cei doi Sfinţi Dimitrie, pentru că aşa îi şi serbăm în România: unul după altul, trecând de la prăznuirea celui vechi…la cel nou.

Numai că în Împărăţia lui Dumnezeu nu e nimeni vechi, vetust, învechit, ci cu toţii sunt noi, mereu noi, trăind întru cunoaştere şi experienţă tot mai îndumnezeitoare.

Iar diferenţa de sfinţenie dintre ce au trăit Sfinţii pe pământ şi ce sunt ei acum, în slava lui Dumnezeu, nu suportă termeni de comparaţie.

Aşa că, oricât de extinsă şi de amănunţită ar fi viaţa unui Sfânt în cărţile Tradiţiei noastre, ea exprimă experienţa lui pământească şi nu pe cea cerească.

Statura actuală a Sfinţilor se întrevede, într-o anume intensitate, în minunile, descoperirile şi luminările pe care le dau celor care îi iubesc din inimă. Şi aceste ajutorări ale noastre de către Sfinţii lui Dumnezeu noi nu trebuie să le ţinem ascunse…ci să le devoalăm spre folosul tuturor.

Dar pentru a ajunge să-i cunoaştem pe Sfinţi în mod personal, într-o relaţie de mare prietenie şi frumuseţe…trebuie să plecăm de la vieţile lor, de la icoanele lor, de la Sfintele lor Moaşte.

Şi de fiecare dată, Sfinţii lui Dumnezeu sunt străinii frumoşi şi dumnezeieşti de lângă noi, cei care vor să fie descoperiţi personal de către noi şi cu care să legăm prietenii irevocabile.

Prietenii nu pentru o viaţă…ci pentru o veşnicie.

Şi dacă privim retrospectiv în viaţa noastră, observăm că Sfinţii lui Dumnezeu au intrat rând pe rând în atenţia noastră…şi că ei au devenit familiari nouă, chiar dacă la unii doar ne-am rugat, despre alţii ştim câteva lucruri, unora le-am văzut vreo icoană iar la alţii le-am sărutat Sfintele moaşte.

Însă dacă am dorit să îi lăsăm pe Sfinţi în inima noastră…ei au intrat într-un mod cuviincios şi dulce, care ne linişteşte întreaga fiinţă.

Având o asemenea experienţă, pe aceea a întâlnirii cu Sfinţii, putem să distingem între ce e întâlnire şi prietenie reală şi ce e non-relaţie.

Pe Sfântul Dimitrie al Tesalonicului îl cunosc din vedere şi din spusele altora. Mi s-a dăruit o icoană a lui, de lângă Sfintele sale moaşte…şi am fost, în rugăciune, împreună cu el.

Bineînţeles: îl cunosc pe măsura mea, în felul meu…dar prin atingerea lui de mine. Pentru că cunoaşterea e prin atingere, prin apropiere, prin vedere şi nu fără intersectare directă cu cel care ţi se deschide spre înţelegere.

Sfintele lui moaşte, văzându-le în fotografii şi Sfintele sale Icoane…s-au atins de inima mea…Şi cuvintele despre el…şi cântările lui liturgice, pe care Sfânta Biserică i le-a închinat, au intrat în mine.

De aceea e atât de important, de foarte important, ca vieţile Sfinţilor şi icoanele lor să fie autentice, să nu fie falsificate, să nu fie edulcorate…pentru ca Sfinţii să intre în noi, prin intermediul imaginilor şi cuvintelor sfinte şi să se creeze o prietenie bazată pe realităţi clare, nemincinoase, pline de ei.

O fotografie fotosopată, schimbată pe ici pe colo, e o fotografie falsificată.
O icoană nepictată tradiţional, ci aşa, cum ni se năzare, e o non-icoană…pentru că nu ne duce la sfinţenia, curăţia, sfiala, bucuria, atenţia persoanei sfinte ca atare…ci la o imagine exclusiv antropomorfă.

Icoana trebuie să ne ducă spre interiorul Sfinţilor…sau să ne coboare în noi, în inima noastră, pentru un dialog cu Sfinţii…şi nu să fie prilejul unor imaginaţii bolnave.

O, Maică a Domnului catolică, cu sânii reliefaţi de corset şi rumenă în obraji…cu un Iisus dolofan şi cu fundul gol…e o invitaţie la excitare…şi nu la rugăciune, după cum o viaţă a unui Sfânt, deformată ideologic, ajunge să propage tot felul de lucruri extremiste şi fără sens…în loc să ne unească, în prietenie sfântă, cu acesta.

De aceea e important ce ştim despre Sfinţi…şi mai ales, e important să nu brodăm tot felul de poveşti despre Sfinţi sau să nu presupunem că ar fi zis, că ar fi trăit şi ar fi susţinut lucruri…pe care noi nu le putem proba.

Pentru că în materie de sanctologie primează documentele Tradiţiei, ce se cunoaşte şi se recunoaşte în mod unanim şi nu fanteziile despre Sfinţi sau „rescrierile" vieţilor Sfinţilor din diverse motive stupefiante.

Acesta e motivul pentru care am atras şi atrag atenţia că nu putem modifica/ rescrie/ reinterpreta viaţa unui Sfânt după nu ştiu câte secole…sau să ne exprimăm îndoiala asupra existenţei unui Sfânt…atâta timp cât el e cinstit într-un anume fel, de secole, în Biserica lui Dumnezeu.

Dacă suntem şi vrem să rămânem ortodocşi, atunci documentele Tradiţiei Bisericii Ortodoxe de pretutindeni nu sunt modificabile…pe motivul că noi avem alte interese…sau vrem să stipulăm, în mod utopic, pe baza lor, cine ştie ce lucruri penibile.

Pe Sfântul Dimitrie Basarabov însă, ca mulţi dintre dumneavoastră, îl cunosc prin atingere şi prin vedere şi din prea puţinele date biografice despre el.

Dacă Dimitrie cel vechi era guvernator…Dimitrie cel nou, de la Bucureşti, care e, de fapt, bulgar, era sihastru…şi vieţile lor, cele prea scurte…ni-i prezintă ca pe nişte apariţii fulminante fără cifru.

Într-o predică a sa de praznic, de 27 octombrie, PFP Teoctist al României, amintea faptul că Sfântul Dimitrie Basarabov, pe când era văcarul satului, a călcat, din greşeală, pe un cuib de pasăre aflat în iarbă (sau cam aşa ceva; nu mai îmi aduc bine aminte acest amănunt)…şi că s-a pedepsit pentru acest lucru timp de 3 ani de zile…neîncăltându-şi piciorul cu care a omorât vietatea.

Nu ştiu de unde cunoştea acest amănunt…dar el e unul edificator.

Căci pentru aşa sensibilitate, atenţie şi seriozitate…trebuie ani de înţelegere teologică sau o viaţă foarte profundă.

La fel, Sfântul Dimitrios al Tessalonicului, un tânăr, adormit la 290 d. Hr., se dovedeşte mult prea bărbat, mult prea serios pentru vârsta lui…şi prea teolog pentru un guvernator.

Dacă astăzi, naşul vine la Botez şi abia poate citi Crezul de pe Molitfelnic…sau un cadru universitar, ortodox fiind, poate să nu fi citit nici măcar odată Sfânta Scriptură…guvernatorul Dimitrie e omorât cu suliţa pentru credinţa lui.

Sfântul Dimitrie Basarabov, sihastrul, moare neîngropat…între două pietre…îl ia apa…şi ni-l pune în Biserică.

Primul: din sec. al III-lea, celălalt: din secolul al XIII-lea.

Şi s-au mântuit amândoi, în contexte diferite…nu pentru că unul era grec şi altul bulgar, nu pentru că unul a fost ucis cu suliţa iar celălalt pentru că a fost monah…ci pentru că amândoi au fost ortodocşi autentici.

Şi spun asta, pentru că suferim de multă miopie când vine vorba despre Sfinţi, aşa cum evreii suferă de cecitate absolută când vine vorba de Mesia.

Pentru că, într-o Ortodoxie românească, cu ortodocşi întregi la minte şi responsabili, nu s-ar pune niciodată problema care se pune la noi: „sunt Sfinţi cei care au suferit în închisori pentru că…au fost legionari”. Sau tocmai pentru acest lucru sunt „Sfinţi”, pentru că au fost „legionari” şi nu: „doar ortodocşi”.

Însă de când „ne sfinţeşte”…apartenenţa politică? Sau de când „ne canonizează” puşcăria prin ea însăşi, o facultate de teologie, simplul fapt că suntem monahi sau ierarhi, că suntem de la Bucureşti şi nu de la Iaşi?

Şi oricât de penibile sunt aceste discuţii…pentru unii sunt „singurele discuţii” care „contează”.
Însă, după cum vedem în Vieţile Sfinţilor, scrise de oameni cu Ortodoxia în minte şi în inimă, niciodată meseria, numărul de cărţi citite, la câte Biserici a fost, dacă avea 1, 95 sau 1, 35 m, dacă a fost „de dreapta” sau „de stânga”, dacă avea barbă sau nu, dacă stătea în capul satului sau mai la margine…nu sunt cele care „i-au

făcut Sfinţi” pe Sfinţi, ci curăţirea lor de patimi şi umplerea lor de har din perspectiva unei atente, echilibrate şi profunde cunoaşteri a Ortodoxiei.

Cu indiferenţa noastră actuală faţă de militari, dacă ar fi fost după noi, nu l-am mai fi cinstit niciodată pe Sfântul Dimitrie de la Tesalonic. Ce au militarii…nu, cu teologia?

Iar pentru faptul că e grec…l-am fi lăsat „la grecii lui”…că nouă „nu ne trebuie Sfinţii altora”.

Şi pentru că strâmbăm din nas faţă de „văcari” şi „sărăcani” [pentru că nouă ne plac numai „cei cu bani, avuţii”]…l-am fi lăsat bulgarilor pe „Sfântul Dimitrie al lor”, că nouă nu ne trebuie „scursura societăţii”…

Însă, iubiţii mei, Ortodoxia este singura cale a sfinţeniei nu pentru fandosiţii penibili, nici pentru elitiştii goi de sfinţenie, nici pentru leneşii cu Ortodoxia la poartă…ci pentru oamenii paradoxali.

Pentru oameni care îmbină în viaţa lor lucruri de neîmbinat pentru alţii: excelenţa cu smerenia, mintea înaltă cu cererea iertării, sărăcia cu simţul pentru ordine, echilibrul cu râvna, curăţia cu cunoaşterea diversă, fecioria cu bunul simţ, munca cu necăutarea la sine, responsabilitatea cu spontaneitatea, umorul cu zâmbetul, curăţenia cu jovialitatea, graba cu liniştea inimii…

Căci Sfinţii noştri nu au fost nişte inculţi, nişte bădărani, nişte fricoşi, nişte iresponsabili…ci oameni paradoxali, care au îmbinat zeci de virtuţi în fiinţa lor, ca nişte arhitecturi unice, ca nişte sculpturi ale harului dumnezeiesc…care nu se confundă una cu alta.

Doar statistica îl poate confunda pe om cu un număr.

Sanctologia însă vorbeşte despre fiecare Sfânt în parte, reliefând particularităţile sale…întotdeauna cu numitori comuni cu toţi ceilalţi Sfinţi.

Pentru că Sfinţii sunt în felul lor…chiar dacă sunt împreună. Şi noi suntem în felul nostru şi înţelegem în felul nostru, chiar dacă toţi ascultăm şi citim aceleaşi texte.
Şi niciodată nu trebuie să ne închipuim că suntem alţii, că trăim în alte locuri şi timpuri…ci trebuie să trăim ca astăzi.

Nu să îmbrăcăm costum naţional la Biserică…şi să avem iPadul în poşetă.

Iile, fotele, brăcinarele şi traistele sunt istorie…şi reactualizarea lor nu mai e posibilă…dar noi părem penibili.

Şi în loc să fim ca acum, în loc să învăţăm cum să ne comportăm astăzi…şi cum să vorbim astăzi…şi ce cultură şi speranţe putem avea astăzi…noi suntem pierduţi în istorie…şi fără nerv pentru prezent.

Dialog ioc, la nivel larg, cu cultura, cu ştiinţa, cu alte religii şi experienţe. Dacă nu contacte reale cu alţii…măcar citiri despre ei, acasă.

Însă nu se vede coerenţa cu lumea noastră la ortodocşii români, pentru că nu se văd proiecte de ansamblu în care să fie integraţi.

Ne e frică de bombe, de cataclisme, de sperietori…dar nu ne e frică de noi, de cum arătăm pe dinăuntru. Şi pe mine asta mă înfioară: faptul că găsim negura în altă parte…şi nu în noi!

Starea în faţa Sfinţilor însă ne face să ne observăm puţinătatea interioară. Zilele noastre de praznic nu sunt zile cu sarmale, vin şi cozonaci în primul rând…ci zile de reflecţie serioasă/ riguroasă/ neiertătoare faţă de viaţa noastră.

Te bucuri…dacă îţi deteşti păcatele…şi vrei viaţa Sfinţilor.

Prăznuieşti duhovniceşte dacă te bucuri cu bucurie venită de la Dumnezeu şi nu de la mâncat câteva grame de colivă.

Coliva, vinul, cântarea împreună sunt bune şi te-ngraşă la inimă dacă eşti bucuros, dacă eşti bucurat de Dumnezeu, dacă te veseleşti în inima ta, cu toată întreţinerea mare şi frigul de afară.

Iar în lipsa bucuriei…nu e praznic.

Pentru a fi praznic în noi, cu adevărat, trebuie să sondăm în mintea şi în inima noastră după izvorul bucuriei duhovniceşti. Trebuie să îl facem să ţâşnească în noi prin spovedanie, prin împărtăşirea cu Domnul, prin rugăciune, prin iertarea aproapelui, prin pocăinţă, prin cumsecădenie.

Aşa vom fi în praznic! Amin!

Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu - Sfântul Dimitrie Basarabov, ocrotitorul Bucureştilor

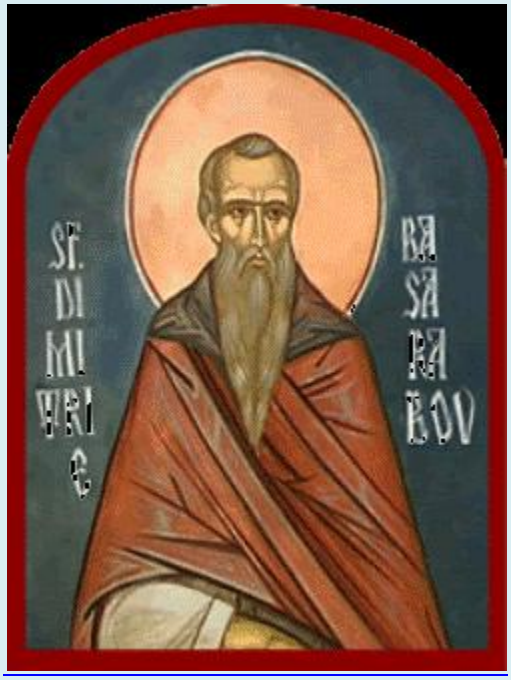

Unul dintre reprezentanţii de seamă ai vieţii creştine, odrăslit de fraţii noştri români care trăiesc în sudul Dunării, a fost Sfântul Dimitrie zis "cel nou" sau "Basarabov", ale cărui moaşte se găsesc azi în catedrala patriarhală din Bucureşti.

A trăit în veacul al XIII-Iea, deci în timpul "imperiului" de la Târnovo, întemeiat de români şi de bulgari sub conducerea fraţilor Petru şi Asan. ***S-a născut în satul Basarabov, aşezat pe râul Lom, un afluent al Dunării, în apropierea oraşului Russe.Părinţii lui erau oameni săraci, care nu l-au putut da la învăţătură, de aceea, de mic a fost nevoit să-şi câştige el însuşi cele necesare traiului. Ani în şir a păscut vitele şi oile ţăranilor din sat, pe colinele din preajma Dunării şi pe văile înverzite ale râului Lom.***

Viaţa în mijlocul naturii a oferit tânărului păstor prilejul de a admira mereu frumuseţile firii celei văzute, ajutându-l să iubească şi mai mult pe Făcătorul lumii văzute şi nevăzute. În duminici şi sărbători a luat parte alături de părinţi şi de ceilalţi credincioşi, la slujbele săvârşite în biserica satului, putând astfel să asculte învăţăturile de viaţă îndrumătoare ale Mântuitorului Iisus Hristos, ale Sfinţilor Săi Apostoli şi ale Sfinţilor Părinţi.

Atmosfera de viaţă autentic creştină din familie, ca şi învăţăturile pe care le auzea la biserică l-au făcut să fie blând şi milostiv cu toţi semenii săi. ***Postea şi se ruga mereu, aşa cum se cuvine unui adevărat creştin.*** Se îngrijea mult de cei săraci, cărora le împărţea o parte din hrana pe care o primea de la consătenii săi pentru paza vitelor.

Cunoscând pe unii călugări din mănăstirile din apropiere, a aflat de viaţa îmbunătăţită pe care o duceau aceştia, departe de lume şi de grijile ei. *Pe măsură ce creştea cu vârsta şi cu înţelepciunea, s-a trezit în el dorul după viaţa monahală, deşi practicase şi până atunci, poate fără ca să-şi dea seama, cele trei "sfaturi" cerute oricărui călugăr: sfinţenia vieţii (fecioria),smerenia (ascultarea) şi sărăcia.*

Drept aceea, intr-una din zile, a părăsit lumea, cu toate ale ei, şi "luându-şi crucea", s-a călugărit într-o mănăstire din apropiere. S-a aşezat într-o peşteră, săpată în stâncă, pe malul râului Lom. Acolo a petrecut ani în şir în post aspru, înfrânare şi rugăciune, izolat cu totul de lume şi chiar de ceilalţi monahi. Nu se ştie câţi ani a trăit în această peşteră şi nici cum îşi agonisea cele necesare traiului, după cum nu se ştie nici data trecerii sale la cele veşnice. De un lucru putem fi siguri : că el a fost în permanenţă o pildă vie de aleasă viaţă creştină pentru ceilalţi călugări şi pentru obştea cea mare a credincioşilor.

Se spune că pe când şi-a simţit sfârşitul aproape, a venit pe malul Lomului şi s-a aşezat între două lespezi de piatră ca într-un sicriu. Şi astfel şi-a încredinţat sufletul lui Dumnezeu, fiind înconjurat în chip nevăzut doar de sfinţii îngeri.

Pe bună dreptate, una din cântările bisericeşti din ziua prăznuirii sale îi înfăţişează viaţa prin aceste cuvinte : "***Ca un înger pe pământ viaţa ta ai săvârşit, în post şi rugăciune ziua şi noaptea petrecând, ca să înfrângi pornirea ispitelor cu care te-ai luptat, ca un ostaş adevărat al lui Dumnezeu, a cărui voie ai împlinit din tinereţe şi toate întunecimile le-ai socotit. Pentru aceasta şi noi cu credinţa te lăudăm şi te slăvim***". (Podobia la Utrenie).

Mulţi ani nimeni n-a ştiut de trecerea la cele veşnice a lui Dimitrie. Dar în urma unor ploi puternice, au căzut în apa Lomului şi cele două lespezi de piatră în care era adăpostit trupul Cuviosului pusnic. Acesta a fost acoperit de nisip şi de prundiş, rămânând iarăşi o bucată de vreme neştiut de nimeni în albia râului Lom. Ele n-au fost însă atinse de putreziciune, pentru ca să fie scoase apoi la lumină în chip minunat, prin lucrare dumnezeiască.

Într-o noapte, Sfântul Dimitrie s-a arătat în vis unei tinere care suferea de o boală grea, căreia i-a spus că dacă părinţii ei îl vor scoate din apă, va fi tămăduită de boală.Tânăra a povestit părinţilor visul ei şi împreună cu aceştia şi cu alţi credincioşi din sat s-au îndreptat spre locul pe care însuşi cuviosul îl arătase în vis acelei tinere. De fapt, acolo se şi arăta adeseori o lumină mai presus de fire. Şi căutând cu stăruinţă au aflat cinstitul trup al Cuviosului Dimitrie întreg şi neputrezit. Binecredincioşii creştini din satul Basarab, împreună cu preoţii satului, au dus cinstitele moaşte în biserica satului. Tânăra bolnavă, atingându-se de ele, şi-a recăpătat de îndată sănătatea.

Vestea despre aflarea cinstitelor sale moaşte s-a răspândit curând atât în localităţile din sudul Dunării, cât şi în cele din nordul ei. Numeroşi credincioşi de pe ambele sale maluri se îndreptau spre satul Basarab pentru a se închina cinstitelor moaşte şi a cere marelui sfânt ajutor şi mijlocire în faţa Părintelui ceresc. Se împlineau astfel cuvintele Sfântului apostol Pavel care scria corintenilor că "***Dumnezeu a ales pe cei nebăgaţi în seamă ai lumii acesteia ca să biruiască pe cei tari, a ales pe cei de jos ca să ruşineze pe cei trufaşi***" (I Corinteni 1, 27-28). ***Dumnezeu l-a ales tocmai pe acest Dimitrie, smerit păstor şi apoi pustnic, neluat în seamă de nimeni, ca el să fie cunoscut apoi de toţi şi să-i ceară ajutor şi ocrotire în nevoi.***

S-a învrednicit şi el de aceeaşi cinstire ca şi păstorul Amos care a ajuns prooroc, ca şi David care din păstor a ajuns rege în Israel, ca şi păstorii din jurul Betleemului care au aflat de naşterea dumnezeiescului Prunc şi au venit să I se închine.

Tradiţia spune că unul din domnii Ţării Româneşti a ridicat în satul Basarab o biserică nouă, în care au fost aşezate moaştele Sfântului Dimitrie cel nou, spre a fi cinstite de credincioşii care se îndreptau mereu spre satul în care văzuse lumina zilei. Moaştele noului sfânt al lui Hristos au rămas acolo aproape cinci secole.

Între anii 1768-1774 a avut loc un război nimicitor între ruşi şi turci, purtat şi pe pământul românesc, dar şi în sudul Dunării, pe teritoriul fostului stat bulgar, desfiinţat de turci încă de la sfârşitul veacului al XlV-lea.

Generalul rus Petru Saltacov a ajuns cu oştile sale în satul Basarab. Pentru ca cinstitele moaşte să nu fie profanate de ostaşii turci musulmani, generalul a poruncit ca ele să fie duse în Rusia. Ajungând cortegiul cu racla în Bucureşti, un negustor bogat cu numele Hagi Dimitrie, se pare un macedoromân, precum şi mitropolitul Grigorie II al Ţării Româneşti, au rugat pe generalul rus să lase

cinstitele moaşte ale Sfântului Dimitrie cel nou poporului român şi Mitropoliei tării, ca o mângâiere pentru multele pagube materiale şi suferinţe îndurate de români în cursul acelui război, mai ales că era "valah" de neam. Ascultându-le dorinţă, moaştele au fost aşezate cu mare cinste în catedrala mitropolitană din Bucureşti în iulie 1774. Mâna dreaptă a Sfântului a fost trimisă, totuşi, la Kiev, unde se crede că se păstrează şi astăzi. În felul acesta, Sfântul Dimitrie cel nou sau Basarabov a devenit ocrotitorul Bucureştiului şi al întregii Tări Romanesti.

Multe suferinţe şi felurite boli au fost vindecate în urma rugăciunilor stăruitoare în faţa cinstitelor moaşte ale Sfântului Dimitrie. în vreme de secetă s-au făcut cu ele procesiuni pentru ploaie. An de an zeci de mii de credincioşi din Capitala ţării noastre sunt prezenţi la slujba pomenirii sale, care se face în ziua de 27 octombrie. Ţinând seama de cinstirea deosebită de care se bucură Sfântul Dimitrie cel nou, mai ales în Bucureşti, la 28 februarie 1950 Sfântul Sinod a hotărât generalizarea cultului său în toată Biserica Ortodoxă Română. Această hotărâre s-a transpus în faptă în cadrul unor impresionante manifestări bisericeşti la 27 octombrie 1955, în prezenţa multor ierarhi români şi străini şi a numeroşi preoţi, călugări şi binecredincioşi creştini din Bucureşti şi din alte localităţi din ţară.

De atunci, evlavia credincioşilor români faţă de acest Sfânt odrăslit din neamul nostru a sporit şi mai mult. Chipul său este zugrăvit în icoane, dar şi în biserici, iar slujba şi Acatistul lui au fost tipărite în mai multe rânduri.

Să ne rugăm şi noi Sfântului Dimitrie cel nou să ne fie ocrotitor în necazuri, izbăvitor de boale şi alte suferinţe, mângâietor în întristare şi grabnic ascultător când ne rugăm cu stăruinţă ca să fie mijlocitor al nostru către Hristos Domnul.
Să încercăm să fim şi noi mai blânzi şi smeriţi cu inima, milostivi, iertători şi plini de dragoste faţă de aproapele, aşa cum a fost el însuşi.

Drept aceea, să-i cântăm :
Auzit-am, Sfinte părinte, de viaţa ta cea dumnezeiască; văzut-am şi minunile tale şi, îndulcindu-ne de facerile tale de bine ce ne arăţi în toată vremea, credem îndrăznirii tale către Dumnezeu, pentru care grăim ţie, unele ca acestea:
Bucură-te, doctor iscusit al bolnavilor;
Bucură-te, izbăvirea îndrăciţilor;
Bucură-te, întărirea bătrânilor;
Bucură-te, învăţătorul tinerilor;
Bucură-te, îmbrăcămintea celor fără de îndrăzneală;
Bucură-te, mângâierea celor întristaţi;
Bucură-te, grabnic ascultător al celor ce te roagă;

Bucură-te, totdeauna izbăvitor al celor ce sunt în primejdii;
Bucură-te, temei întăritor al credinţei noastre;
Bucură-te, noule învăţător al vieţii celei curate;
Bucură-te, că ai slujit lui Dumnezeu cu bunăvoire;
Bucură-te, că te-ai asemănat Lui prin buna ta vieţuire;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte Părinte Dimitrie!

(Din Acatistul său, icosul 4).

Nifon ploieşteanul, episcop-vicar patriarhal - Predică la Sfântul cuvios Dimitrie cel nou

„Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi” (Ps. 67, 36).

Sfânta noastră Biserică Ortodoxă cinsteşte pe Sfinţii ei care în timpul vieţii lor pământeşti s-au străduit să calce pe urmele Mântuitorului Hristos, să-I urmeze fără şovăire învăţătura. Ei fac parte din Biserica triumfătoare. Ajunşi acolo, au devenit ocrotitori şi în acelaşi timp, mijlocitori către Dumnezeu, pentru toţi cei care, ca şi ei, mărturisesc credinţa în Iisus Hristos şi li se roagă. Căci viaţa sfinţilor reprezintă o împletire neîncetată a credinţei, a nădejdii şi a dragostei cu prisosinţa faptelor bune, cu nevoinţele duhovniceşti. Ei şi-au încredinţat viaţa slujirii lui Dumnezeu şi aproapelui, punând mintea, voinţa şi simţămintele lor în acord cu dorinţa săvârşirii binelui. Sfinţii au mărturisit dragostea lor pentru Mântuitorul Hristos în felurite chipuri.

În primul rând se află martirii care prin viaţa lor mucenicească au urmat ca model pe Domnul Hristos, care a suferit de bunăvoie pentru păcatele noastre. Vin apoi mărturisitorii credinţei creştine, care au îndurat diferite chinuri şi prigoniri din partea închinătorilor la idoli şi ereticilor. Au fost trecuţi în rândul sfinţilor apoi unii ierarhi ai Bisericii care au strălucit prin înţelepciune şi bărbăţie, în povăţuirea credincioşilor pe calea mântuirii. Au fost ridicaţi la treapta de Sfinţi Cuvioşi acei

zeloşi creştini şi creştine care în tot timpul vieţii lor au dus o luptă continuă cu ispitele, cu uneltirile răului, cu slăbiciunile firii înclinate spre păcat. Toţi acei sfinţi sunt mijlocitori către Părintele ceresc şi pilde vii în strădaniile noastre duhovniceşti, ei care, oameni asemenea nouă fiind, viaţă îmbunătăţită au vieţuit, pe Hristos neprihănit L-au purtat, cu cununa nepieritoare au fost încununaţi şi în lumina cea neapropiată au fost slăviţi.

Credincioşii Bisericii Ortodoxe Române strămoşeşti se închină cu multă evlavie tuturor Sfinţilor lui Dumnezeu, dar de o deosebită veneraţie se bucură în sufletele lor Sfinţii ale căror sfinte moaşte se află pe pământul românesc, aduse şi aşezate cu sfânt respect în catedralele şi mănăstirile noastre. Între aceştia se numără şi Sfântul cuvios Părinte Dimitrie cel nou din Basarabi, ale cărui sfinte moaşte se află aici, în această Catedrală Patriarhală, de peste 200 de ani, aşa cum de secole alte Sfinte moaşte împodobesc haina de sfinţenie a Bisericii noastre strămoşeşti, cum sunt moaştele Sfintei Parascheva la Iaşi, ale Sfântului Ioan cel nou la Suceava, ale Sfântului Grigorie Decapolitul la Bistriţa. Amintim pe Sfinţii mărturisitori şi cuvioşi din Transilvania, care se sărbătoresc în fiecare an în cursul lunii octombrie şi care au dobândit cununa sfinţeniei prin lupta dusă pentru apărarea credinţei ortodoxe strămoşeşti şi a neamului. Toate acestea dovedesc că evlavia ortodoxă a românilor de pretutindeni a contribuit la întărirea fiinţei naţionale şi la unitatea de cuget şi simţiri prin credinţa strămoşească.

Iubiţi credincioşi, Sfântul Dimitrie cel nou, la a cărui raclă ne închinăm cu toţii astăzi şi care este cinstit ca cel de-al doilea hram al Catedralei Patriarhale, a trăit acum 700 de ani. Părinţii lui erau oameni evlavioşi şi i-au dat de mic o aleasă educaţie creştină. Fiind săraci, nu l-au dat la şcoală, cum îl îndreptăţeau cuminţenia, inteligenţa şi hărnicia lui. Neavând posibilitatea de a-l ajuta să-şi croiască un viitor mai bun, ei l-au sfătuit ca, pentru câştigarea celor necesare traiului, să se facă păzitor de vite şi să rămână în sat, ca să le fie şi lor sprijin la bătrâneţe.

Dimitrie era un fiu bun şi ascultător. Acceptând, fără să se ruşineze, această modestă îndeletnicire, păzitor de vite, pe care alţii o dispreţuiau, el se simţea chiar mulţumit de munca pe care o făcea, deoarece clipele trăite lângă cireadă, pe islazul satului său, în lunca râului Lom, din apropiere, îl fereau de deşertăciuni şi-i dădeau prilejul să se gândească în linişte la Dumnezeu, la suflet, la viaţa viitoare.

Dimitrie iubea animalele şi frumuseţea naturii. Lângă vieţuitoarele necuvântătoare pe care le păstorea în timpul zilei şi în liniştea nopţilor înstelate, când sta de veghe lângă turmă, el admira înţelepciunea şi bunătatea lui Dumnezeu, Creatorul,

Stăpânul şi Proniatorul a toate şi medita întruna la Evanghelia lui Hristos şi la Sfintele Slujbe pe care le asculta cu luare-aminte, de când era copil, în bisericuţa satului, de sărbători.

Dimitrie se caracteriza printr-o minte echilibrată, printr-o simţire delicată şi printr-o voinţă înclinată din fire spre săvârşirea binelui. Era atent, bun şi milostiv cu toţi oamenii pe care-i întâlnea. Sfântul Dimitrie se mulţumea cu foarte puţină hrană şi oferea săracilor şi călătorilor nevoiaşi mai toată mâncarea pe care o primea din sat pentru munca pe care o făcea. Toată simbria pe care o primea o împărţea de asemenea săracilor. Era milos cu alţii şi necruţător cu sine însuşi. Fiind iubitor de singurătate şi dorind o viaţă duhovnicească mai înaltă, s-a retras într-o mănăstire şi s-a făcut călugăr. Mănăstirea în care şi-a petrecut restul zilelor era adăpostită într-o peşteră. Aici, ferit de griji şi deşertăciuni, şi-a strunit trupul prin aspră postire şi şi-a întărit sufletul cu harul rugăciunii neîntrerupte.

Drept răsplată, Dumnezeu i-a dăruit harisma facerii de minuni şi i-a vestit dinainte ziua morţii. Drept aceea, când i s-a apropiat sfârşitul vieţii pământeşti, el a ieşit din chilia sa, şi-a ales un loc retras pe malul râului Lom, pe care nu-l mai văzuse de mulţi ani şi s-a aşezat ca într-un sicriu între două pietre. În acest loc aspru şi ferit de privirile trecătorilor şi-a încheiat el liniştit viaţa trupului, ca un adevărat pustnic. Trupul Sfântului Dimitrie a rămas multă vreme între aceste pietre, neştiut de nimeni, dar fără să putrezească şi umflându-se odată râul din cauza ploilor multe, apele s-au revărsat peste maluri şi l-au prăvălit în vâltoare. În loc să fie dus la vale de valuri, trupul Sfântului s-a lăsat la fund şi a rămas acolo, în apropierea satului în care trăise.

După mulţi ani, voind Dumnezeu să-i descopere moaştele, spre mângâierea credincioşilor, Sfântul s-a arătat în vis unei fete din sat, care era chinuită de o boală cumplită şi i-a spus că dacă trupul său va fi scos din apă şi ea se va atinge de el, îndată se va face sănătoasă. Înştiinţaţi de acest vis neobişnuit, părinţii fetei s-au dus la râu, au scos din adânc moaştele Sfântului şi le-au aşezat cu multă cinstire în bisericuţa satului Basarabov. Aici, venind bolnava şi sărutându-le, a aflat îndată deplină însănătoşire. Şi s-a răspândit curând vestea despre aflarea moaştelor Sfântului şi despre această minunată vindecare.

Au început deci a veni la Basarabov, pentru rugăciune şi ajutor, credincioşi mulţi din toate părţile. Însuşi domnitorul de atunci al Ţării Româneşti a trimis de la Bucureşti bani şi meşteri de au făcut în satul Basarabov o biserică mai mare şi mai frumoasă decât cea dinainte şi au aşezat acolo Sfintele moaşte. Mai pe urmă, spre sfârşitul războiului dintre ruşi şi turci din anii 1769-1774, moaştele Sfântului

Dimitrie cel nou, spre a nu fi lăsate să cadă în mâinile păgânilor, au fost aduse de Mitropolitul Grigorie al Ţării Româneşti şi aşezate cu mare cinstire în Catedrala Mitropolitană din Bucureşti, unde se află până astăzi, devenind de fapt, în evlavia credincioşilor, ocrotitorul Capitalei scumpei noastre patrii. Însuşi domnitorul Alexandru Ioan Cuza a emis un decret, la recomandarea lui Mihail Kogălniceanu, ca noua stemă a Ţării Româneşti după Unirea Principatelor să cuprindă şi chipul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou. Aşa au ajuns în Bucureşti, cu voia lui Dumnezeu, acum 200 de ani, moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov. De atunci, nesfârşite şiruri de strămoşi de-ai noştri s-au perindat cu osârdie pe dinaintea lor, căutând alinare în suferinţe şi întărire în străduinţele duhovniceşti, Sfântul arătându-şi de nenumărate ori mila şi ajutorul.

Cinstirea Sfântului Dimitrie cel nou s-a răspândit nu numai în Bucureşti şi împrejurimi, dar şi în toate regiunile ţării, închinători cu râvnă venind să pună metanie la Sfintele moaşte ale cuviosului, manifestându-şi chiar iubirea de ţară, văzând în Sfânt un ocrotitor al Bisericii şi patriei, cum spune un vers din acatist: „Pe tine, cuvioase, te-am dobândit de la Dumnezeu apărător şi ocrotitor patriei noastre, pe care o păzeşti pururea de toate întâmplările rele şi de năvălirile vrăjmaşilor. De aceea, Sfinte Dimitrie, păzeşte-o nevătămată”.

Iubiţi credincioşi, viaţa şi nevoinţele Sfântului Dimitrie cel nou - Basarabov, pildă luminoasă şi dreptar de aur sfânt pentru cei ce însetează după împărtăşirea cu roua duhovnicească şi flămânzesc după mana harului, după dulceaţa faptelor bune, după petrecerea curată în dragoste şi pace cu Dumnezeu şi cu oamenii, după înţelepciunea cea de Sus, după moştenirea bogăţiei nepieritoare a vieţii veşnice. Din ostenelile, luptele, izbândirile Sfântului Dimitrie-Basarabov învăţăm care sunt armele duhovniceşti ale luptătorului lui Hristos şi care este armura credinţei şi a plinirilor în care trebuie să ne împlătoşăm, spre a dobândi chemarea de fiu al lui Dumnezeu şi moştean al Împărăţiei Cerurilor.

Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu şi de învăţătura Bisericii lui Hristos este întâia treaptă pe scara urcuşului către desăvârşirea duhovnicească. Fiindcă ascultarea - după Cuvântul Sfinţilor Părinţi - este totuna cu mucenicia... Ea „este mai plăcută lui Dumnezeu decât jertfa, pentru că în jertfă se junghie trup străin, dar în ascultare - însăşi voinţa ta” (Sfântul Grigorie cel mare). „Ascultarea deschide uşile Raiului ceresc, cele închise prin neascultare”. Ea înmormântează trufia gândului şi naşte smerita cugetare; leapădă înţelepciunea lumii şi agoniseşte înţelepciunea cea de Sus; stinge ura şi înviază iubirea; înfrânge ispitirile minţii şi câştigă slobozenia duhului.

Părintele Nichita Stithatul dă mărturie despre acest adevăr, astfel: „Dacă voieşti să vezi bunătăţile gătite de Dumnezeu celor ce-L iubesc, du-te în pustia lepădării de vrerea ta şi fugi de lume. De care lume? De pofta ochilor, de mândria gândurilor şi de amăgirea celor văzute. De vei fugi de această lume, de dimineaţă îţi va răsări lumina, prin vederea Vieţii dumnezeieşti şi prin tămăduirile sufletului tău... Repede vor răsări lacrimile şi te vei schimba şi nu se va mai apropia de trupul tău nici o rană. Astfel petrecând în mijlocul lumii, vei fi ca în pustie, unde nu se vede om. Dar dacă nu vei fugi astfel de această lume, fuga de lume văzută nu-ţi va fi de nici un folos în împlinirea virtuţilor şi în unirea cu Dumnezeu”.

Iar Sfântul Efrem Sirul adaugă: „Fericit este cel împodobit cu ascultarea adevărată şi neprefăcută. Acela următor e Bunului învăţător, Cel ce ascultător a fost până la moarte. E următorul Domnului şi moştenitorul Lui”, de lumina cea neapropiată împărtăşindu-se.

Frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii pentru orice închinător şi slujitor al lui Hristos, „Fericit bărbatul care se teme de Domnul” - grăieşte Sfântul Duh prin gura Proorocului David (Ps. 111, 1). Cel ce cunoaşte teama de Dumnezeu „e în afară de orice uneltire a vrăjmaşului şi-i scăpat de toate loviturile lui. Lesne biruie pe ispititor, fiindcă de nimic nu poate fi înrobit”. Având frica de Dumnezeu, nu primeşte dulceaţa păcatului; nu-şi lasă mintea întru împrăştiere, ci o adună în sine spre izbăvire; poartă de grijă de agonisita duhului şi stinge văpăile cărnii; priveghează la săvârşirea celor plăcute Domnului, pentru a se bucura cu Domnul Slavei de slava cea în veci stătătoare.

Iubirea e calea cea mai sigură a desăvârşirii. Cel ce are iubirea de Dumnezeu, fericit om este, căci poartă pe Dumnezeu într-însul - după cuvântul Apostolului şi Evanghelistului Ioan. Cine are iubire şi săvârşeşte faptele iubirii biruie întru toate şi pe toţi cu ajutorul lui Dumnezeu; şarpele urii nu-i muşcă inima, ci tuturor le dă cuvenita cinstire a dragostei şi celor mari şi celor mici, şi celor slăviţi şi celor umili şi celor puternici şi celor slabi şi celor tineri şi celor bătrâni şi părţii femeieşti şi celei bărbăteşti şi celor de un neam cu el şi celor de alt neam - pe toţi oamenii îi iubeşte cu iubirea adorării lui Dumnezeu.

Cel ce iubeşte pe Dumnezeu nu cunoaşte rana trufiei, a clevetirii, a grăirii în deşert, a invidiei, a intrigii, a delaţiunii, a minciunii, a nedreptăţii, a bucuriei de răul semenului, a aţâţării împotriva fratelui, a vrăjmăşiei. Viermele nedragostei nu-l roade niciodată, căci el cunoaşte cuvântul poruncitor al Mântuitorului: „întru aceasta vă vor cunoaşte pe voi oamenii că sunteţi ucenicii Mei, dacă vă veţi iubi unul pe altul” (Ioan XIII, 35).

Fericit e în cugetul lui cel ce are dragoste, fiindcă dragostea îl duce la Dumnezeu şi Dumnezeu îl cunoaşte ca al Său, îl primeşte în sânul Lui, îl face părtaş îngerilor şi cu Hristos va împărăţi. Din dragoste a coborât pe pământ Dumnezeu-Cuvântul (Ioan III, 9), prin dragoste ne-a deschis porţile Raiului şi ne-a vădit urcuşul la ceruri (Coloseni I, 21) şi tot prin dragoste ne-a împăcat cu El. Drept aceea, „cel ce vieţuieşte în dragoste vieţuieşte în Dumnezeu, căci Dumnezeu dragoste este". Răbdarea e cumpăna dreptei chibzuinţe creştine. Ea stă ca un miez în plinul tuturor virtuţilor. Cel răbdător, în ispite se bucură şi veghează; în blesteme binecuvântează; în certuri izvodeşte pacea; în linişte se roagă; în dragoste e deplin; în chemarea Domnului, statornic; în posturi, osârduitor; în fapte, neprihănit; în răspunsuri, drept; în porunci, ascultător; în strădanii, neabătut; în slujire, vesel; în vieţuire, curat; în sfaturi, înţelept; în necazuri, săritor; în toate cercările semenilor, samarinean milostiv.

Cine a dobândit răbdarea a dobândit nădejdea, iar nădejdea izvorăşte îndrăznirea întru Domnul. Fericit, aşadar, e omul care a câştigat răbdarea, căci „cine rabdă până la sfârşit, acela se va mântui" - zice Mântuitorul (Matei X, 22).

Blândeţea aduce pacea cu sine însăşi, pacea cu Dumnezeu, pacea cu toţi oamenii. „Peste cine Mă voi odihni - zice Domnul - dacă nu peste cel blând şi potolit, care plineşte cuvintele Mele?", „învăţaţi de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima" - ne îndeamnă Mântuitorul.

Blândeţea naşte smerenia, înţelegerea, prevenirea, dragostea, omenia. Cel blând în ocări nu se tulbură; în necaz nu se descumpăneşte; în mustrare se bucură; în porunci e grabnic plinitor; în sărăcie se îmbogăţeşte întru Domnul; în belşug e milostiv; în biruinţă e fără mândrie. Mânia îi este străină, bine ştiind cuvântul Scripturii care zice: „Mânia bărbatului nu împlineşte dreptatea lui Dumnezeu" (Iacob I, 20). Cine se lasă biruit de mânie ajunge la orbirea sufletului; nu mai are alinare; nu mai cunoaşte pace, nici sănătate; cugetul i se întunecă, i se amărăşte; mintea îi slăbeşte; gândurile îl îngrozesc; uşor alunecă spre cugete deşarte, spre gâlceavă, spre neînţelegeri; în batjocoriri se îndulceşte, în clevetiri se bucură, în vicleşug e viteaz; cu cei răi se însoţeşte şi rele săvârşeşte, agonisindu-şi mulţime de necazuri. Iuţimea mâniei îl face urât de oameni şi ruşinat de Dumnezeu. Cel blând e totdeauna în pace cu toată lumea; e ferit de neînţelegeri şi tulburări; are duhul liniştit şi faţa senină; nu e pornit spre deşertăciune, ci e împlinitorul dreptăţii şi adevărului; lesne îşi înfrânează limba şi aplecarea spre strâmbătate o stăpâneşte; neputinţa binelui îi e străină; răul nu-l răsplăteşte cu rău, ci cu facerea de bine; viclenia şi făţărnicia le depărtează, clevetirea nu o primeşte, de ocări fuge, de

patimi nu se lasă robit, tuturor aduce linişte şi pace; jertfelnicia o iubeşte, în cele de folos sporeşte; de toţi e iubit, căutat şi lăudat.

Celor blânzi şi îngăduitori li se adresează Mântuitorul zicând: „Fericiţi cei blânzi, căci aceia vor moşteni pământul" (Matei V, 5) şi „intrare vor avea în veşnica împărăţie a Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos " (II Petru I, 11). Adevărul ne face slobozi (Ioan Vin, 32). Cel ce umblă în adevăr, pe căile lui Dumnezeu umblă, căci Dumnezeu este Adevărul. În adevărul Domnului se sfinţeşte tot omul, cuvântul Lui fiind Adevărul (Ioan XVH, 17). Cel ce săvârşeşte adevărul vieţuieşte în lumină ca să se vădească faptele lui, care în Dumnezeu sunt săvârşite (Ioan III, 21).

Cine-şi îndrumă viaţa pe calea Adevărului nu va cunoaşte nicicând mlaştinile putrede ale minciunii, nici robia diavolului, care mincinos e dintru începuturi şi tată al minciunii. Minciuna este izvor tulbure de vrăjmăşii, de certuri şi neînţelegeri între oameni. Mincinosul - între semenii săi - e ca rugina pe fier, ca lepra pe corp, ca tumoarea pe creier. El se hrăneşte cu dulceaţa înşelătoare a ascultării tainelor şi a dezvelirii lor; între oameni face tot atâta rău cât rău face otrava în sânge şi nebunia în minte. Mântuitorul cu certare aspră a certat pe slujitorii minciunii: „Voi sunteţi din tatăl vostru, diavolul şi poftele tatălui vostru săvârşiţi. Acela a fost din început ucigător de oameni şi întru adevăr nu a stat, pentru că adevăr nu este în el. Când spune minciună, dintru ale sale grăieşte, fiindcă mincinos este şi tatăl minciunii" (Ioan VIII, 44).

Iubitorul de adevăr pilduieşte prin toată viaţa sa. El e dorit pretutindeni ca lumina întru întuneric, ca balsamul în durere, ca mângâierea în întristare, ca nădejdea la cel deznădăjduit. În Hristos trăieşte, lui Hristos îi închină toate faptele sale, tot cugetul său, toată inima sa, viaţa sa întreagă.

„Eu sunt Adevărul" - a mărturisit Hristos Domnul. A sluji şi a te închina lui Hristos înseamnă a trăi în Adevăr, a vesti Adevărul şi a face pe toţi să vieţuiască în Adevăr, pentru ca împreună cu Hristos să moştenim bucuriile fără seamăn ale Adevărului şi Vieţii pururea veşnice.

Acesta este dreptarul credinţei pe care ni-l îmbie viaţa şi nevoinţele Sfântului Dimitrie cel nou - Basarabov.

Sfinţind pământul patriei noastre cu Sfintele lui Moaşte, aşa cum şi alte moaşte sfinţesc pământul şi munca poporului nostru românesc, cuviosul Părinte Dimitrie Basarabov ne îndrumă statornic, cu îndrumare de sus, către iubirea lui Dumnezeu,

către iubirea semenilor, către iubirea patriei cereşti şi către iubirea patriei noastre pământeşti, rugându-ne neîncetat pentru propăşirea ei. Purtând în cuget, ca pe o făclie pururea nestinsă, pilda vieţii şi ostenințelor duhovniceşti ale Sfântului Dimitrie Basarabov, să ne rugăm lui cu îndrăznire sfântă să mijlocească la Tronul ceresc pentru mântuirea sufletelor noastre.

„Sfinte Dimitrie, făcătorule de minuni, fii nouă mângâiere întru multele noastre nevoi, neînfruntat rugător către Mântuitorul nostru întru neputinţele noastre sufleteşti şi trupeşti, grabnic săritor în clătinările noastre, nezăbavnic ajutător în dobândirea păcii cu Dumnezeu şi cu toţi oamenii, toiag pe calea strădaniilor noastre pentru dobândirea vieţii celei veşnice să fie.” Amin.

(Nifon ploieşteanul, episcop-vicar patriarhal în Glasul Bisericii, nr. 6, 1989).

Protos. Dosoftei de la Măn. Putna - Predică la praznicul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou (2012)

Preacuvioşi părinţi, iubiţi credincioşi, ieri l-am sărbătorit pe Sfântul mare mucenic Dimitrie, iar astăzi, cum bine ştim, este prăznuirea Sfântului Dimitrie Basarabov, ocrotitorul Bucureştiului. Unul este mucenic – cel de ieri, cel de astăzi – Dimitrie Basarabov – este un cuvios.

Dacă Sfântul Dimitrie de ieri a fost mai marele oraşului Tesalonic (Tesalonicul era în Imperiul Roman unul din cele mai importante oraşe; dacă ar fi să facem o comparaţie cu ţara noastră, el este cum ar fi Constanţa), Sfântul Dimitrie de astăzi are o viaţă care a rămas ascunsă cumva de noi şi nu numai datorită secolelor care au trecut de atunci, de când a trăit pe acest pământ, dar şi datorită vieţii sale de zi cu zi, o viaţă obişnuită, în care poate nici toţi cei din jurul lor nu şi-au dat seama pe cine au între ei. Era dintr-un sat micuţ, Basarabi, se îndeletnicea cu păstoritul, iar mai apoi a intrat într-o mănăstire care era în zona acelui sat şi a trăit ca sihastru într-o peşteră unde a fost şi depus trupul său, iar mai târziu Dumnezeu a rânduit ca acest trup să fie descoperit nestricăcios, ca sfinte moaşte, printr-o minune dumnezeiască şi o vindecare.

Satul acela nu este departe de Bucureşti, este în Bulgaria dar este la 80 de km, iar în 1865 mănăstirea a fost refăcută chiar cu ajutor românesc (acea mănăstire de

acolo). După descoperirea sa în apele Lomului – prin rânduiala lui Dumnezeu şi printr-o purtare de grijă pe care noi nu ştim ce cauze a avut, dar îi cunoaştem efectele, minunile pe care le săvârşeşte Sfântul Dimitrie cu noi, cu românii – în 1774 moaştele sale, printr-un general rus şi prin mijlocirea unui negustor aromân, Hagi Dimitrie şi a Mitropolitului Ţării Româneşti, Grigore al II-lea de atunci; deci din acel an, din 1774, moaştele se află în Bucureşti.

Aşadar au trecut mulţi ani, nici nu ştim exact câţi, până ca oamenii să vadă că şi acel locuitor din satul lor, din mănăstirea din zona lor, s-a făcut un vas ales al lui Dumnezeu.

Şi prin acest cuvânt ales deschidem principalul gând pe care vrem să vi-l punem la inimă şi în minte, pentru că adesea creştinul se izbeşte de neînţelegerea cuvântului Mântuitorului care spune că mulţi sunt chemaţi, dar puţini aleşi. Şi spunem fiecare dintre noi adesea: «Da, cutare este sfânt, îl cinstesc, mă rog lui. Dar, vezi, eu nu sunt ca el» chiar dacă poate uneori avem aceeaşi meserie, ori aceeaşi slujire în lume, cum ar fi cazul Sfântului Dimitrie de a fi păstor, ori de a fi monah. Şi este o îndreptăţire pentru ne-urcarea noastră duhovnicească: «Eu nu sunt ca sfântul cutare!». Şi când spunem aceasta practic pe Dumnezeu Îl socotim şi responsabil şi vinovat de această stare a noastră. Adică eu nu pot să fac mai mult pentru că nu mi-a dat Dumnezeu mai multă râvnă, ori mai multă putere, ori mai multă smerenie, ori mai multă dragoste, ori la ce capitol ne e nouă clar că nu suntem aşa cum ne spune conştiinţa că ar trebui să fim. Şi îi socotim cumva pe sfinţi privilegiaţi, ni se pare cumva că Dumnezeu i-a ales pe ei şi i-a făcut sfinţi.

Este adevărat că şi mântuirea şi sfinţenia sunt un dar. Însă aceste daruri le primesc cei care se fac vrednici să le poarte. În istoria bisericii noastre, iubiţi credincioşi, cunoaştem sfinţi de tot felul. În ceea ce priveşte viaţa lor omenească. Şi mai mari, dintre cei mai mari ai lumii, dar şi dintre cei mai nebăgaţi de seamă ai lumii. Sfântul Constantin cel mare, de exemplu, a fost împărat. Ori Sfântul Ştefan, în a cărui mănăstire ctitorită de el ne aflăm, alături de sfintele sale moaşte. Mai sunt şi alţi domni români, Neagoe Basarab de exemplu, Constantin Brâncoveanu, care desigur în vremea lor erau cunoscuţi de tot poporul ţării şi de alte popoare învecinate. Ori episcopi care erau foarte cunoscuţi, cum este Sfântul Ioan Gură de Aur ori Sfântul Vasile cel mare. Ori mitropoliţii ţărilor noastre româneşti. Cu toţii aceştia erau foarte cunoscuţi. Dar au fost şi sfinţi care au fost cu totul nebăgaţi în seamă şi uneori erau aşa nebăgaţi în seamă pentru că nu aveau unele caracteristici care îi fac pe oameni să fie celebri şi cunoscuţi. Bunăoară, noi preţuim astăzi mult inteligenţa şi ni se pare că asigură succesul. Dar este un sfânt, Pavel cel simplu, Pavel cel prost, cum apare în traducerile mai vechi, adică Pavel cel smerit de fapt,

care era împreună vieţuitor cu Sfântul Antonie cel mare, şi care făcea minuni alese pentru simplitatea lui, nu pentru multa lui ştiinţă de orice. Fără a mai da şi alte exemple, căci le cunoaştem bine din calendare şi din Vieţile Sfinţilor, istoria bisericii ne arată că au fost sfinţi din toate vârstele, toate categoriile sociale cum am spune. Au fost chiar şi sfinţi care au fost tâlhari, Moise Arapul, de exemplu, a fost tâlhar. Dar chiar şi în Evanghelii avem exemple de sfinţi care au fost departe de Dumnezeu în anumite momente ale vieţii, precum Zaheu vameşul, iar apoi şi-a îndreptat viaţa. Chiar şi marele apostol Petru a avut momente în care s-a lepădat de Mântuitorul Hristos.

Pe scurt, istoria bisericii este istoria unor oameni care au devenit sfinţi. Nu a unor sfinţi care au fost separaţi de oameni de la venirea lor în lume şi până au ajuns în Rai. Aşadar, tot omul, din tot locul şi din toată vremea a avut, are şi va avea nu numai posibilitatea de a se mântui, dar şi de a se sfinţi. Există o chemare către toată făptura omenească pentru a fi alături de Hristos în Împărăţia Cerurilor. Această chemare însă, care este continuă din partea lui Dumnezeu - atâta vreme cât trăim pe acest pământ fiecare dintre noi, fiecare om – această chemare aşteaptă, sau are nevoie pentru a fi împlinită, de un răspuns al omului, al nostru. De aceea se spune că mulţi sunt chemaţi de Dumnezeu, dar puţini se aleg, puţini sunt aleşi. Cei aleşi se despart dintre cei chemaţi prin însăşi faptele şi viaţa lor. Nu printr-un arbitrariu al lui Dumnezeu care alege:«Tu şi tu, trebuie să te scot dintre ei pentru că am ceva anume cu tine!» Nu. La fel la Judecată. Dumnezeu nu construieşte statutul de sfânt. El nu face pe unii oi şi pe alţii capre. Ci pur şi simplu constată, desparte oile de capre.

Or, atunci când Biserica face o canonizare, nu ea construieşte sfinţenia unui sfânt, ci o constată. Vede pe cei care l-au cunoscut mai întâi, apoi poporul, şi apoi Sinodul, simt că acea persoană se împărtăşeşte de slava lui Dumnezeu. Şi recunosc că este un sfânt în Împărăţia lui Dumnezeu.

Iubiţi credincioşi, dacă înţelegem acest lucru, că Dumnezeu Se adresează, în chemarea către mântuire şi către sfinţenie, tuturor oamenilor, din toată vremea şi din tot locul, trebuie să nu uităm sau să ne amintim permanent că această chemare ne cuprinde şi chiar pe noi înşine, nu numai pe toţi ceilalţi. Vedeţi, de multe ori noi ştim să spunem: «A, păi acum să facă binele», îi dăm sfatul cel bun, dar când vine vorba de noi, ni se pare că acest sfat avea o greutate mai mare, ni se pare că nu se aplică, că «la mine e ceva mai special», «la mine nu este ca la alţii de uşor», «la mine e altfel», ni se pare că nu suntem înţeleşi şi că ni se spun acele cuvinte care nu se potrivesc situaţiei noastre. Este de fapt o îndreptăţire care ne pândeşte pe toţi ca, în diferite momente, să spunem: «Cu mine este mai greu decât a fost cu alţii».

Căci adevărul este că fiecare dintre noi ne luptăm exact cu noi înşine într-o anumită ispită sau într-o anumită patimă.

Despre Sfântul Dimitrie de astăzi tradiţia ne-a păstrat o caracteristică a lui: că era foarte smerit. Şi ne-a mai păstrat o întâmplare: anume faptul că, după ce a călcat din greşeală într-un cuib de pasăre, şi-a luat un canon să meargă restul vieţii desculţ cu acel picior. Întâmplarea aceasta simplă şi acest puţin lucru pe care-l ştim ne spun, însă multe despre el; exact ca la o analiză medicală la care, din câteva picături de sânge, aflăm multe lucruri despre starea noastră de sănătate. Este o întâmplare care arată marea lui acrivie : adică, atunci când a făcut o greşeală fără intenţie, fără rea voinţă, şi-a luat totuşi un canon aspru pentru că a înţeles că acea greşeală s-a datorat, poate neatenţiei sale şi şi-a dat seama în cât de mult pericol pune neatenţia viaţa duhovnicească a omului.

Odată ce înţelegem că suntem cumva egali, că Dumnezeu Se comportă egal cu noi în aceste chemări, mai avem un hop de depăşit: în a face ceea ce trebuie faţă de noi înşine şi faţă de ceilalţi. Şi anume, adesea vedem diferenţe în lume pe care le percepem dureros: vedem că unii sunt bogaţi iar alţii săraci, că unii plătesc pentru o masă salariul pe un an întreg al altora, că unii sunt sănătoşi iar alţii bolnavi şi ajung chiar să moară de foame, ori că unii copii, de exemplu, la naştere sunt aşteptaţi cu multe scutece şi seturi de jucării iar alţii nici nu sunt lăsaţi să se nască. Ei bine, dacă lipseşte o dreaptă înţelegere, o dreaptă raportare la aceste inegalităţi, ne pândesc două patimi cumplite care sunt adevărate ucigaşe de suflet.

Pe de o parte este nesimţirea sufletească: ce mă interesează pe mine de asta, ce pot eu să le fac? Ei bine, dacă ne va interesa, atunci vom găsi şi ce să facem, atât cu fapta cât şi cu rugăciunea. Căci noi trebuie să ne bucurăm cu cei ce se bucură şi să plângem cu cei ce plâng. Să nu fim nesimţitori la durerea aproapelui, căci Hristos Însuşi nu este nepăsător la ea şi dacă vom fi, ne vom despărţi de El. Şi, desigur, nici să fim nesimţitori la pierderea sufletească a aproapelui, adică atunci când vedem că are multe din lucrurile acestei lumi, dar îşi pierde sufletul; atunci trebuie să ne pese de sufletele lor. Căci această ispită a neinteresului, a nesimţirii, provine dintr-un egoism şi, dacă îi dăm curs, atunci ni se împietreşte inima.

Şi a doua ispită faţă de inegalităţile existente în lume este să vrem să le schimbăm într-un mod nepotrivit. Mişcarea care a clamat cel mai mult că va elimina nedreptatea din lume a fost comunismul, care a spus că va aduce egalitatea între oameni. Dar, pentru că corifeii acestei mişcări nu au pus acest gând într-o împreună lucrare cu Hristos-Domnul şi s-au lăsat stăpâniţi de închipuirea de sine

că pot să facă ceva bun fără Dumnezeu, lucrarea lor s-a transformat într-una din cele mai mari tragedii ale omenirii. 120 milioane de oameni au fost omorâţi în diversele ţări comuniste iar, pe lângă aceştia, un număr de câteva ori mai mare de copii nenăscuţi au fost omorâţi, căci ştiţi că Lenin a fost primul care, în 1920, a îngăduit ca statul să nu se mai ocupe şi de viaţa copiilor nenăscuţi şi a legalizat avortul. Şi la noi în ţară, tot comuniştii, în 1957, au îngăduit aceasta şi au introdus în ’67 nişte restricţii care au fost înlăturate în 1990.

Există, însă, un răspuns bun la această observare a inegalităţilor şi acest răspuns nu este acela de a răsturna pe cel aflat aparent sus, de a-l urî pe cel bogat, pe cel favorizat, de a-i dori răul, de a-l invidia ori, cum numeau comuniştii «lupta de clasă». Şi, dacă ne pasă cu adevărat de cei aflaţi în dureri şi necazuri, atunci pe aceştia trebuie să-i ajutăm să se ridice şi să iasă din ele şi să capete izbăvire fără a-i invidia, fără a-i urî, fără a face rău altora. Aceasta este cumva, o punere în practică a acelui cuvânt al Mântuitorului pe care-l citim în Evanghelia duminicii Înfricoşătoarei Judecăţi, în care ne spune să-i hrănim pe cei flămânzi, să-i îmbrăcăm pe cei goi, să dăm apă celor însetaţi dar nu ne spune să luăm acestea de la cei care au ei, dacă vrem să ne jertfim pe noi, să ne jertfim pe noi pentru a-i ajuta pe alţii.

Desigur, a-i ajuta pe cei aflaţi într-o situaţie dificilă înseamnă, aşa cum am mai spus, şi ajutor duhovnicesc. Dar să ştiţi că cine nu reuşeşte să ajute trupeşte îi va fi greu să ajute duhovniceşte; pentru că inima noastră mai uşor vede, simte, se sensibilizează la cele trupeşti şi mai uşor se lucrează cele trupeşti decât cele duhovniceşti. De aceea, milă este toată Scriptura, aşa cum spunea şi Alexandru Vlahuţă, şi mai ales cei din lume au această milostenie materială ca o aripă către Dumnezeu aşa cum călugării au rugăciunea ca o milostenie duhovnicească, aripa către Dumnezeu.

Poate unii dintre dvs. care vin mai des la mănăstire au citit o minune a Sfântul Dimitrie Basarabov, o milostivire a lui faţă de un doctor din Bucureşti. Vedeţi că întâmplările vieţii noastre, cât sunt ele de grele, nu ne pregătesc numai pentru perioada de până la sfârşitul vieţii noastre pământeşti, ci ele zidesc cumva şi ceva ceea ce avem, modul în care fiinţa noastră trebuie să fie în veşnicie, pentru a fi împreună cu Hristos, iar până la Judecata de Apoi mai există o legătură între cei trecuţi dincolo şi cei din lumea aceasta. Şi dacă Sfântul Dimitrie Basarabov a fost atât de îndurerat de omorârea acelui puişor de pasăre, minunea cu acest doctor din Bucureşti are o anumită legătură. Acesta era un medic care făcea întreruperi de sarcină şi într-un moment viaţa lui a ajuns foarte rea: i s-a îmbolnăvit soţia, a pierdut foarte mult din averea sa, fiul său s-a apucat să ducă o viaţă necuviincioasă (s-a apucat de droguri). Omul acesta era, într-un anume fel, credincios, şi în

momentul culminant al crizei lui sufleteşti, al crizei din familia sa, era în această zi de 27 octombrie, şi pentru că era în Bucureşti, s-a dus şi s-a rugat la moaştele Sfântului Dimitrie şi a spus să-i arate ce are el de făcut cu viaţa sa. Şi, după aceea, într-o vedenie, Sfântul Dimitrie Basarabov i s-a arătat, i-a spus să boteze atâţia copii câţi a omorât şi i-a spus că, pe măsură ce va face aceasta şi nu va mai face şi alte păcate, va vedea cum viaţa lui s-a schimbat. Şi după un număr de ani, după vreo 5 ani, când acest doctor a spus această minune ce i s-a întâmplat, povestea că într-adevăr exact aşa a fost: soţia s-a vindecat de o boală foarte grea pe care-o avea, copilul a cerut singur să fie internat într-o clinică de detoxifiere şi chiar şi averea (pe care credea că o va pierde, va sărăci dacă nu va mai face ceea ce făcea) şi-a refăcut-o. Şi spunea: cu foarte multă blândeţe şi cu foarte multă lumină l-a îndemnat să facă binele şi a pus în practică, ceea ce a şi făcut.

Aşadar, iubiţi credincioşi, şi pe Sfântul Dimitrie, şi pe toţi Sfinţii, şi pe acest om de care am povestit adineauri, şi pe fiecare dintre noi Dumnezeu ne cheamă mereu. Şi singurele bariere care sunt în calea mântuirii noastre, şi-n calea sfinţeniei, în calea unirii cu Hristos într-un cuvânt, sunt acele bariere pe care noi înşine ni le îngăduim. Dacă ne îngăduim, însă puterea de a le da la o parte odată ce le-am îngăduit, este bine de la Dumnezeu.

Vedeţi, gestul pe care Sfântul Dimitrie - în care şi-a luat acel canon - nu s-a restrâns numai la a umbla desculţ. Ci trebuie să conştientizăm că, în umbletul său desculţ, el a avut şi-o rugăciune fierbinte pentru a fi iertat de cele întâmplate fără de voie, cât şi pentru alte lucruri din viaţa sa, dar mai ales, se va fi rugat ca să dobândească şi el acel cuget al lui Dumnezeu Care Se milostiveşte de toată făptura. Şi l-a dobândit.

Pentru a putea da, aşadar, aceste bariere pe care ni le îngăduim - noi înşine - deoparte, soluţia este să alergăm la Dumnezeu cu o rugăciune fierbinte, din toată inima, şi cu încrederea deplină în dragostea Lui pentru noi, şi în puterea Lui. Şi să avem totodată voinţa de a face ceea ce conştiinţa ne spune; căci atunci când ne rugăm, Dumnezeu ne va spune în conştiinţă ce avem de făcut, ne va da un răspuns prin conştiinţa noastră, fie că auzim acel răspuns într-o carte, fie că-l auzim la un om, fie că-l auzim la Biserică, dar conştiinţa ne va spune: acesta este răspunsul la rugăciunea pe care ai făcut-o.

Sfântul cuvios Dimitrie Basarabov să ne ajute să-i iubim pe cei smeriţi şi să iubim smerenia, să ne fie milă de întreaga făptură, de sufletul nostru şi de sufletele oamenilor, şi să tindem mereu către Hristos, cel care încununează pe… (cei care se nevoiesc).

Bârna din ochiul fratelui, haina judecătorului sau a doctorului sufletesc şi mândria nebună de a crede că “eu ştiu” şi “eu îi îndrept pe ceilalţi”

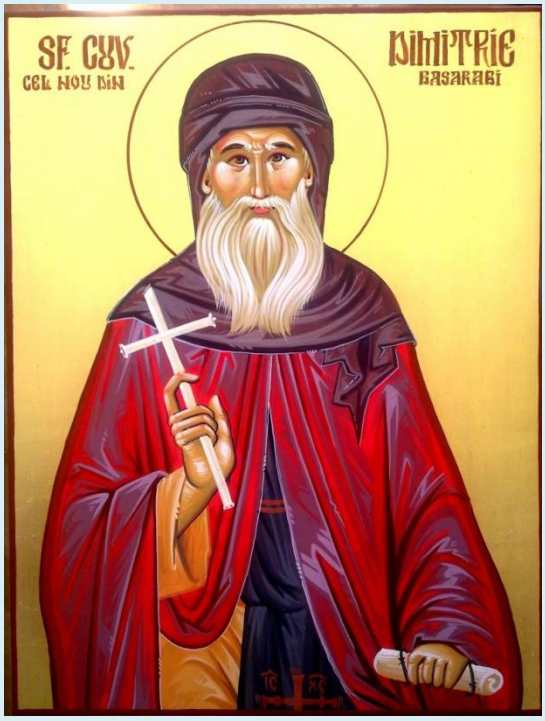

Pr. Ciprian Negreanu (Biserica Studenţilor, Cluj) - Predică la praznicul Sfantului cuvios Dimitrie cel nou (2008) - “Paiul şi bârna”:

“În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Făţarnice, scoate mai întâi bârna din ochiul tău, ca să poţi să vezi să scoţi paiul din ochiul fratelui tău. Aceste cuvinte par a spune că, după ce omul s-ar desăvârşi, adică şi-ar stăpâni patimile şi le-ar lega, ar fi pe calea lui Dumnezeu, ar ajunge la măsura bărbatului desăvârşit în Hristos, ar avea dreptul să fie aspru, să taie în carne vie, să spună lucruri grele, să certe cât va vrea el, cum va vrea el, pe cel care face păcat. Nu este aşa! Şi dovada este Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care altfel a lucrat cu păcătoşii şi cu cei pe care noi, în general, îi judecăm, dar şi noi suntem păcătoşi şi îi judecăm pe păcătoşi. Şi lucrăm în general cu ei cu asprime, cu judecată, le spunem în faţă, îi luăm în râs, în batjocură, îi vorbim pe la spate, ne gândim şi stăm în mintea noastră cu gândul că noi n-am face niciodată aşa ceva, ca şi cum am spune că noi facem parte dintr-o rasă superioară de oameni, iar aceştia sunt nişte decăzuţi ai sorţii, eu nu sunt aşa…

În gândirea aceasta se bălăcea, se scaldă şi fariseul care spunea în Templu: Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne, că eu nu sunt aşa şi parcă se plasa undeva în afara acelora, a celor care se aliniau în stirpea aceasta nenorocită, blestemată, care trăieşte în patimi, care e pornită spre desfrânare, spre mândrie, spre vorbire de rău. Aşa ar părea şi aşa i se părea şi fariseului, că Dumnezeu spune că, dacă a ajuns desăvârşit, cum fariseul se şi credea, ei, acum poate să scoată şi paiul din ochiul celuilalt, adică să-l arate clar şi să spună: "Iată om păcătos, iată om nevrednic!", probabil i-ar fi spus-o şi în faţă dacă s-ar fi găsit în discuţie unul cu altul.

Or nu este aşa! ***Cum a lucrat Dumnezeu cu oamenii? Dumnezeu mai degrabă i-a certat pe aceştia care se credeau înţelepţi şi drepţi decât pe ceilalţi, care erau păcătoşi şi se ştiau ca păcătoşi. Dumnezeu vede trăirea noastră în păcate şi în păcătoşenie, dar mai ales în mândrie şi în părere de sine, în iubire de sine, trăirea în acestea este o orbire completă!*** E ca şi cum ai cere unui om orb să scoată un fir de păr din ochiul tău şi i-ai da şi o unealtă ascuţită pentru asta. Nu se va putea, ci, dimpotrivă poate să-ţi pună în pericol şi vederea definitiv. ***A îndrepta tu, orb fiind, pe altul care are păcatele lui este o nebunie, nu numai pentru că faci un păcat în sine şi nu poţi rezolva nimic, ci îi faci un mare rău omului aceluia! De aceea vorbele noastre grele, sfătuirile care sunt, aşa cum spune Patericul, „cel ce sfătuieşte pe altul e ca şi cum l-ar certa", toate acestea de multe ori fac mult mai mult rău celuilalt. Rănile pe care le produce acest fel de manifestare, acest fel de comportament al nostru, al celor care zicem că scoatem paiul din ochiul fratelui, sunt mult mai grele decât problema în sine.***

Foarte mulţi dintre oamenii care vin la duhovnic şi se spovedesc sunt mult mai smintiţi şi mult mai tulburaţi nu atât de patimile şi păcatele care îi muncesc pe ei, ci de comportamentul altora cu ei şi de sfătuirile altora şi de felul în care se comportă alţii cu ei, vorbindu-i de rău. Acestea le produc răni mult mai mari şi împotriviri faţă de Dumnezeu decât au avut păcatele în sine asupra lor. Pentru că alţii, nepricepuţi, şi noi, nepricepuţi fiind, am încercat să scoatem paiul din ochiul fratelui nostru.

„Am încercat" e un fel de a spune; am cunoscut un om care se lăuda că este medic, dar era doar asistent, şi când te primea acolo lua de la cineva un halat de medic şi îmi spunea: <Dacă aşa am spus, că sunt medic, acum trebuie s-o ţin până la capăt!> şi medicii îl lăsau să-şi joace rolul şi să le explice câte ceva mic prietenilor lui care veneau pe acolo, dar nu-l lăsau să dea tratamente. Vă daţi seama ce-ar fi făcut dacă ar fi dat tratament, dacă ar fi trecut el la mici operaţii, cum se lăuda el că ştie să facă? I-ar fi distrus pe oameni. Ei, aşa e şi faptul că noi credem că scoatem paiul din ochiul fratelui nostru, este mai mult un fel de mândrie a noastră – <iată, eu mă

pricep să scot, să fac aceasta, am primit darul acesta de la Dumnezeu, eu cunosc, eu văd Lumina, ştiu cum trebuie făcut> – e ca şi cum te-ai îmbrăca într-o haină care nu e a ta.

Nici cei mai mari duhovnici, nici sfătuitorii cei mari, nici oamenii lui Dumnezeu nu îndrăznesc să zică că ei ştiu cum trebuie făcut, ci aşteaptă mila şi ajutorul lui Dumnezeu, să-i înveţe El, să poarte El mâna Lui duhovnicească peste sufletul acelui om şi să-i înveţe El cum să facă cu acela, nu ei înşişi.

Deci în acel fel de a privi lucrurile e o nebunie.

⇒ *În primul rând e o mândrie nebună a omului care crede că face el, rezolvă el, e o lăudăroşenie şi o părere de sine, ne îmbrăcăm într-o haină care nu e a noastră, a judecăţii şi a vindecării, pe care nu noi le facem, pentru că nu omul e în stare să le facă, ci judecata şi vindecarea sunt ale lui Dumnezeu.*

⇒ *În al doilea rând, facem un rău mult mai mare celuilalt om, pe care e mai bine să-l lăsăm aşa cum e, şi dacă e să îi arătăm într-un fel sau altul că nu trăieşte bine, să o arătăm mai mult prin faptele noastre şi prin ceea ce facem noi şi prin îndepărtarea noastră minimă de omul acela, cum zice Scriptura: Dacă fratele tău te duce în ispită şi trăieşte în păcate mari, dacă ochiul tău cel drept te sminteşte pe tine, scoate-l şi aruncă-l de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă. Şi dacă mâna ta cea dreaptă te sminteşte pe tine, taie-o şi o aruncă de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă, adică să ajungi şi tu la greşelile acelea.*

Aceasta să fie cel mult mirarea acelor oameni: că <acesta s-a mai îndepărtat de mine şi că acesta face altceva decât fac eu, nu se bucură de aceleaşi lucruri de care mă bucur eu>; poate aşa faci cel mai mic rău posibil, de fapt nu faci nici un rău, ci chiar faci un început de bine. Deci, prin a nu judeca, prin a nu scoate tu paiul din ochiul fratelui tău, începi de fapt să scoţi paiul din ochiul fratelui tău!“

Pr. Prof. Ene Branişte - Cuvânt la Sfântul Dimitrie Basarabov

„Lăudaţi pe Domnul întru Sfinţii Lui”

Prăznuim astăzi pomenirea cea de peste an a Sfântului Dimitrie cel nou sau Basarabov, ale cărui sfinte moaşte odihnesc aici, în Catedrala Patriarhiei noastre. Cine a fost acest sfânt? Când şi cum a trăit? Ce fapte de seamă a făcut, pentru a fi cinstit astăzi de milioanele de credincioşi de pe întinsul ţării noastre şi al Bulgariei vecine? Răspunsul îl vom avea dacă vom asculta istoria vieţii lui, din care vom desprinde şi învăţătura cea de folos pentru sufletele noastre.

De mult, acum vreo şase-şapte sute de ani în urmă, pe vremea când românii şi bulgarii alcătuiau o singură împărăţie, într-un sat mic şi sărac de dincolo de Dunăre, numit Basarabov, trăia un tânăr cu numele de Dimitrie. Era fiul unor părinţi sărmani, dar încă de mic strălucea prin smerenia, curăţia sufletească, nevinovăţia, bunătatea şi blândeţea lui. Crescând cu anii, s-a făcut păzitor de vite: păzea pe câmp vitele satului, ducându-le la păşune. În liniştea câmpului, pe malurile înverzite ale râului Lom, care curgea pe acolo, tânărul Dimitrie se gândea des la Dumnezeu, Făcătorul a toate şi la cuvintele Sfintei Evanghelii pe care le auzea citindu-se Duminica în biserica satului. Avea un suflet blând, delicat şi plin de gingaşe simţiri. Era bun şi milostiv şi cu oamenii şi cu vitele pe care le păzea. Ca un bun păstor, le ducea totdeauna la păşunea cea mai grasă şi la apa cea mai limpede, mânându-le din urmă cu vorbe blânde. Dacă vreuna se răzleţea din turmă,

o readucea înapoi cu dragoste şi răbdare. Aducea uneori în sat şi vitele rătăcite ale altora, care nu-i fuseseră încredinţate spre pază.

Umblând însă odată cu vitele prin iarba deasă a câmpului, a călcat cu piciorul, din nebăgare de seamă, un cuib de păsărele, strivind puişorii dintr-însul. Atât de mâhnit a rămas tânărul Dimitrie pentru moartea acestor nevinovate făpturi ale lui Dumnezeu, încât a hotărât să pedepsească piciorul vinovat pentru omorul fără voie: trei ani l-a ţinut desculţ, iarna şi vara, târându-l prin arşiţa verii şi zăpada iernii, prin buruieni şi colţuri de stânci şi făcându-l să sângereze adesea din cauza rănilor şi a bătăturilor. Mai târziu, dorind să se desăvârşească pe sine în viaţa cea după Dumnezeu, a lăsat îndeletnicirea de păzitor de vite şi căutând singurătatea, s-a retras la o mănăstire ce era într-o peşteră, pe malurile de piatră ale râului Lom, nu departe de satul Basarabov. Acolo s-a desăvârşit şi s-a sfinţit prin ascultare şi smerenie în toate şi şi-a strunit corpul prin postirea îndelungată şi aspră, prin rugăciune neîntreruptă şi prin nesomnul privegherii. Pentru aceasta, s-a învrednicit încă din viaţă de darul facerii de minuni. Între altele, Dumnezeu i-a hărăzit să-şi cunoască dinainte sfârşitul vieţii. Iar apropiindu-se clipa în care trebuia să-şi dea sufletul, Sfântul a ieşit din mănăstire, s-a dus şi-a aşezat truditu-i trup între două pietre dintr-o scorbură de pe malul stâncos al râului Lom şi acolo şi-a dat sfârşitul.

A rămas acolo trupul sfinţit al Sfântului - între cele două pietre multă vreme, neştiut de nimeni. Dar, umflându-se odată râul din cauza ploilor multe, apa lui s-a revărsat peste maluri; valurile înfuriate s-au înălţat până la cele două pietre de pe stânca pe care odihnea trupul sfântului şi luându-le în curgerea lor, le-a prăvălit până jos în albia râului, cu trup cu tot. Şi iarăşi au rămas acolo osemintele sfântului multă vreme, ascunse sub apa râului care curgea peste ele. De albe şi curate ce erau, deoarece fuseseră înzestrate cu darul neputrezirii, ele străluceau în lumina soarelui ca aurul. În locul acela, oamenii din sat vedeau adesea jucând o vâlvătaie de lumină şi credeau că acolo se află o comoară. Dar fiind voia lui Dumnezeu ca ele să nu rămână multă vreme tăinuite, sfântul s-a arătat în vis unei copile din satul Basarabov, care pătimea de epilepsie şi i-a arătat locul unde se aflau, spunându-i: „Dacă vei spune părinţilor tăi şi mă vor scoate de aici, eu te voi tămădui”. Şi fata a spus părinţilor săi, iar aceştia, luând oameni din sat şi preoţi, au venit cu lumini şi au scos moaştele sfântului din apă. Şi străluceau acestea ca aurul şi ca mărgăritarele. Iar ei cunoscând că sunt ale unui sfânt şi că într-însele sălăşluieşte puterea lui Dumnezeu, le-au luat cu multă cinste şi ducându-le, le-au aşezat în bisericuţa din satul lor, ca pe o comoară scumpă.

Şi ducându-se vestea despre ele, au început a veni oameni mulţi din toate părţile şi de pe cele două maluri ale Dunării, ca să se închine moaştelor sfântului. Însuşi

domnul de pe atunci al Ţării Româneşti a trimis bani şi meşteri de au făcut în satul Basarabov o biserică mai mare şi mai frumoasă decât cea dinainte şi au aşezat într-însa moaştele sfântului. Şi multe minuni au făcut ele cât au stat acolo, tămăduind pe mulţi bolnavi şi alinând multe suferinţe. Unele din ele au fost însemnate în scris, de oameni pricepuţi, care le-au văzut şi ele pot fi citite în cărţile noastre bisericeşti. Voi pomeni numai câteva din ele acum.

Astfel, fata aceea, care suferea de epilepsie şi căreia i s-a arătat Sfântul, s-a tămăduit de boala cumplită de care zăcea îndată ce moaştele sfântului au fost scoase din apă.

Un iubitor de Dumnezeu, episcop al Preslavului, cu numele de Ioanichie, căzând într-o boală foarte grea, încât nu putea fi purtat decât pe o targă şi neputându-se vindeca de fel, a fost adus de patru inşi în biserica Sfântului Dimitrie şi l-au pus cu aşternutul lui lângă sicriul cu moaştele sfântului. Şi slujindu-se Sfânta Liturghie pentru el, după trei ceasuri s-a sculat sănătos şi umbla pe picioarele sale, lăudând pe Dumnezeu şi mulţumind Sfântului.

Iar între anii de la Hristos 1769 şi 1774, iscându-se război între ruşi şi turci, care stăpâneau pe atunci şi ţara vecină a bulgarilor, generalul rus Petru Salticov a trecut Dunărea şi a cucerit de la turci mai multe sate româneşti şi bulgăreşti de pe cele două maluri ale Dunării, între care şi Basarabov. Generalul a luat atunci, ca pradă de război şi moaştele sfântului, voind să le ducă în Rusia. Dar, întâmplându-se pe lângă el un binecredincios român cu multă trecere, numit Hagi Dimitrie, l-a rugat pe general să lase românilor sfintele moaşte, ca răsplată a ajutorului pe care ei îl dăduseră armatelor ruseşti şi ca despăgubire pentru stricăciunile suferite de satele româneşti din pricina războiului. Şi îndurându-se conducătorul oştilor ruseşti, a dat sfintele moaşte românilor, care cu multă bucurie le-au adus şi le-au aşezat cu cinste în biserica Sfintei Mitropolii din Bucureşti, Catedrala Patriarhală de astăzi, în care stau până acum.

Aşa au ajuns moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov, cu voia lui Dumnezeu şi a Sfântului, în ţara noastră, adăugându-se la cele aduse de mai înainte pe meleagurile româneşti (Sfânta Filofteia, de la Argeş, Sfântul Ioan cel nou, de la Suceava, Sfânta Parascheva, de la Iaşi). De atunci - 1775 - Mitropolia Ţării Româneşti şi-a avut pe patronul şi ocrotitorul său, a cărui pomenire o săvârşim astăzi. La racla lui au îngenuncheat, de aproape două sute de ani, şiruri de strămoşi şi credincioşi ai noştri, căutând la el ajutor, alinare de necazuri şi suferinţe, izbăvire din nevoi, aşa cum căutăm şi noi astăzi şi nu numai o dată şi-a arătat sfântul puterea şi mila sa.

Pe la sfârşitul secolului trecut, o fată s-a vindecat de paralizie după îndelungate rugăciuni lângă racla cu moaştele sfântului. Căci în aceste sfinte moaşte sălăşluieşte sfinţenia şi puterea pe care Dumnezeu le-a hărăzit sfântului încă pe când era în viaţă şi care dau osemintelor sale darul neputrezirii şi al nestricăciunii. De aceea, ele sunt pentru noi izvor pururea curgător de daruri minunate, de sfinţenie, de binecuvântare, de ajutor şi vindecare mai presus de fire, din care sorb cu folos toţi cei ce aleargă la el cu credinţă.

Care este taina acestor puteri minunate? Cum se explică mărirea cu care sunt încununaţi Sfinţii în ceruri şi cu care sunt cinstiţi pe pământ? Ce minune a făcut dintr-un umil păzitor de vite, nebăgat în seamă de nimeni, unuia dintre sfinţii cei mai cinstiţi în aceste părţi? Cu Sfântul Dimitrie cel nou s-a întâmplat cu adevărat cele ce a spus odinioară Sfântul apostol Pavel: că Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii ca să biruiască pe cele tari, a ales pe cele de jos ale lumii ca să ruşineze pe cele de cinste. Sfântul Dimitrie a fost un simplu păzitor de vite, un umil păstor, aşa cum fusese odinioară şi David însuşi înainte de a ajunge împărat şi sfântul prooroc Amos şi Sfântul Simion Stâlpnicul înainte de a se retrage în pustie şi Sfântul Martir Sozont (la 7 septembrie). Or, ce putea fi mai dispreţuit şi mai nebăgat în seamă, în lumea de atunci, decât un păzitor de vite? Dar în sufletul acestui umil păstor de vite sălăşluiau atâtea alese însuşiri şi virtuţi, care au facut din el vas ales al lui Dumnezeu. Care erau acestea? Le-aţi auzit încă din istorisirea vieţii lui; erau, mai ales: smerenia, simplitatea şi nevinovăţia inimii, bunătatea şi mila faţă de toate făpturile lui Dumnezeu, iubirea faţă de oameni şi de vieţuitoarele lipsite de grai şi de apărare.

Nu şi-a iertat toată viaţa greşeala de a fi curmat fără voie viaţa scurtă a unor sărmani puişori de pasăre. Cât respect faţă de viaţă, de cel mai mare bun pe care l-a dat Dumnezeu făpturilor Sale celor mai mici şi mai neînsemnate, câtă delicată simţire şi gingăşie în sufletul acestui simplu păzitor de vite! Iată doar una din trăsăturile firii lui, care a făcut din el unul dintre sfinţii bineplăcuţi lui Dumnezeu. Ce frumoasă lecţie ne dă sfântul prin aceasta, nouă, celor care adesea ne purtăm atât de sălbatic nu numai cu animalele, dar ofensăm, jignim şi adesea rănim de moarte sufletele semenilor noştri, prin cuvinte şi purtări aspre, nesăbuite, lipsite de atenţie, de delicateţe şi de iubire!

„Smerit, fără de răutate, blând şi fără vicleşug, paşnic (lin) fiind, părinte, mai presus de om, cu adevărat, în trup stricăcios fără stricăciune, locaş vrednic lui Dumnezeu te-ai făcut, luând de la Dânsul daruri de tămăduiri şi nouă izvorându-le”; aşa zugrăveşte chipul sufletesc al Sfântului Dimitrie cel nou una din cântări sfintei slujbe de astăzi (Mineiul pe octombrie, ziua 27, stihira 3 de la Laude. Comp.

şi stihira 4 de la „Doamne strigat-am” şi stihira 1 e la Litie, ibidem). Bunătate, blândeţe, compătimire şi iubire nesfărşită faţă de toţi oamenii şi faţă de toate făpturile lui Dumnezeu sunt virtuţile care au ridicat pe un umil păzitor de vite pe treptele sfinţeniei şi au făcut din el un sfânt încununat cu slavă în ceruri şi cinstit de milioane de credincioşi pe pământ. Căci ele sunt rupte de-a dreptul din fiinţa lui Dumnezeu însuşi; pe ele se întemeiază armonia şi pacea dintru început a Paradisului în care trăiau primii oameni înainte de a fi căzut în păcat şi numai pe ele se va reconstrui pe pământ, în viaţa noastră şi a popoarelor, pacea, buna înţelegere şi armonia dintru început, tulburată de păcat, de ură şi de vrăjmăşie dintre oameni.

Aceasta este mai ales lecţia pe care ne-o dă Dumnezeu prin viaţa minunată a sfântului pe care-l prăznuim astăzi. A fost ca şi Sfântul apusean Francisc din Assisi, un sfânt al smereniei, al bunătăţii şi al milostivirii, virtuţi care au fost totdeauna în mare cinste la binecredincioşii români şi prin care a strălucit şi un alt sfânt al nostru, născut între noi: Sfântul Ierarh Calinic, episcopul Râmnicului şi al noului Severin, ale cărui sfinte moaşte odihnesc în Sfânta Mănăstire Cernica. Poate şi de aceea este Sfântul Dimitrie cel nou atât de mult un sfânt „al nostru”, un sfânt atât de mult cinstit şi iubit.

Cinstiţi închinători, care aţi alergat astăzi din toate colţurile pământului românesc ca să luaţi parte la sărbătorirea sfântului nostru scump, dacă vreţi să aduceţi Sfântului Dimitrie cinstire vrednică şi bineplăcută lui însuşi şi lui Dumnezeu, care l-a prea mărit pe dânsul, străduiţi-vă să vă asemănaţi lui, împodobindu-vă sufletul cu aceleaşi virtuţi prin care a strălucit el: smerenie desăvârşită, dragoste nesfârşită faţă de Dumnezeu şi de oameni, bunătate şi blândeţe. Să facem din inimile şi din faptele noastre izvor necurmat de mângâiere, de căldură şi de mulţumire pentru toţi cei din jurul nostru, înnecând răutatea noastră şi a altora în noianul iubirii noastre. O rază din lumina lui Dumnezeu, o părticică din pacea şi armonia divină a cerului în care sălăşluiesc sfinţii se va coborî atunci şi în colţul nostru de viaţă şi-l va lumina, arzând toată necurăţia, toată urâţenia păcatelor şi toată nefericirea.

Aşa să ne apropiem apoi, cu credinţă şi evlavie, de racla sfinţitelor moaşte ale Sfântului sărbătorit astăzi şi să fim încredinţaţi că ne vom întoarce mai îndreptaţi, mai uşuraţi, mai întăriţi, mai mângâiaţi. Mâna ocrotitoare a sfântului, care a mângâiat în viaţă toiagul păstoresc, se va coborî nevăzută şi asupra capetelor noastre, ne va mângâia dulce frunţile.

Cu inimi şi glasuri curate, să zicem deci Sfântului Dimitrie: „Bucură-te, odrasla cea minunată a Basarabovului! Bucură-te, podoaba sihaştrilor şi lauda cuvioşilor!

Bucură-te, chip al smereniei şi al blândeţii! Bucură-te, ocrotitorule puternic al cetăţii noastre de scaun! Bucură-te, prea cuvioase Părintele nostru Dimitrie! (Comp. Icosul din slujba Sfântului).

Dumnezeu, pentru rugăciunile sfântului să ajute tuturor cu marea Sa iubire şi îndurare, să ocrotească pe cei ce cu vrednicie poartă cinstitul nume de Dimitrie, pe toţi cei ce i se roagă cu credinţă, pe tot poporul românesc cel dreptcredincios, care cinsteşte astăzi pomenirea cea de peste an a Sfântului Dimitrie cel nou. Amin!

(Pr. Prof. Ene Branişte în Glasul Bisericii nr. 9, 1958).

Pr. Nicolae Dascălu - La sărbătoarea Sfântului Dimitrie cel nou, un arc peste timp

Când se apropie ziua lui, sfântul iese din Catedrală, ca să întâmpine pe cei care vin să-l venereze și să-i atingă cu evlavie cinstitele sale moaște.

Cu 30 de ani în urmă, racla cu moaștele Sfântului Dimitrie cel nou era purtată de pe Dealul Mitropoliei în vale, la Biserica „Sfântul Nicolae”- Vlădica. Mergea cu smerenie acolo, ca să nu incomodeze dezbaterile pentru ultimele măsuri de edificare a societății multilateral dezvoltate din „epoca de aur”.

Dincolo de planurile cincinale realizate în avans, de lupta pentru pace și cultul „conducătorului iubit”, de cozile la pâine, zahăr și ulei, grăuntele de mușt ar al credinței creștea în taină, ca adevărată exprimare a libertății și demnității umane. Am văzut o generație tânără, care nu făcuse religie în școală, dar care n-a putut fi îngenuncheată de minciună și impostură. Au îngenuncheat ei, tinerii, sub gloanțe, în decembrie 1989, ca să rostească împreună „Tatăl nostru”. Ocrotitorul Bucureștilor a fost în acele zile cu ei.

S-au schimbat multe în orașul ocrotit de Sfântul Dimitrie cel nou, în aceste trei decenii. Parlamentul țării s-a mutat de lângă Patriarhie mai departe, în Casa Poporului, iar pe Dealul Arsenalului se înalță acum, cu turle aurii, Catedrala Națională. Tranziția economică şi socială o experimentăm nu doar local, ci în contextul mai larg al Uniunii Europene şi al spaţiului global multicultural. Pelerinajele și

comunicarea mediatică ne ajută să cunoaştem mai profund tradiţiile specifice Ortodoxiei de pe toate meridianele lumii.

În fiecare an, Sfântul cuvios Dimitrie cel nou coboară printre oameni și se întâlnește la Crucea brâncovenească cu alți sfinți, ca să aducă binecuvântare pentru cler și popor. Orașul freamătă mereu, străzile sunt aglomerate de mulțimea mașinilor, pe blocuri clipesc reclame multicolore, în decoruri cosmopolite. Capitala respiră aer globalizat, mulți concetățeni sunt azi plecaţi departe, în căutarea prosperității și a unor experiențe noi de viață.

Generația tinerilor din 1989 a devenit generația părinților de azi. Copiii lor învață religia la școală, nu mai poartă uniforme, dar sunt așa în mânuirea telecomenzii, tabletei și telefonului mobil. Trăiesc, într-adevăr, într-o altă cultură. O lume fluidă, care poate lua forme variabile, de la totală dăruire și bunăvoință la contestare și conflict.

În liniștea chiliei chivotului său de argint, Sfântul cuvios din Basarabi aude mai bine decât noi toți valurile lumii trecătoare. Ca într-o cutie de rezonanță, nevinovăția pruncilor și rugăciunile părinților, strigătele celor bolnavi și singuri care vin să-și plece fruntea și genunchii inimii la raclă se despart de indiferența sau ironiile celor cu idealuri seculare. Așa cum a vindecat pe mulți oameni suferinzi, a adus ploaie la vreme de secetă, a risipit epidemii de ciumă și de holeră, ajutător al tuturor ce-l cheamă în ajutor, apărător puternic al cetății Bucureștilor în vremuri de grele încercări, sfântul cuvios ne ocrotește și acum pe toți, și pe cei drepți, și pe cei nedrepți.

Generațiile trec, idealurile pământești se schimbă, dar sfântul rămâne mereu de veghe, pe Colina Bucuriei, ca pe o piatră duhovnicească a credinței, speranței și iubirii de Dumnezeu și de oameni.

Timotei Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor - Cinstirea Sfântului cuvios Dimitrie cel nou și umilinţele anului 1989

Sărbătoarea Sfântului cuvios Dimitrie cel nou aduna şi înainte de anul 1989 mulți credincioși, chiar dacă nu la fel de mulţi ca în anii aceștia de libertate şi misiune specială pe care Biserica Ortodoxă Română o împlinește. După moartea patriarhului Iustin Moisescu în anul 1986, cinstirea cuviosului Dimitrie a fost mult restrânsă, dacă nu chiar îngrădită. Regimul de tristă amintire a făcut eforturi deosebite, impunând tot felul de restricții așa încât sărbătoarea din 27 octombrie să nu mai aibă amploarea de altădată.

Până atunci moaștele Sfântului cuvios Dimitrie, cu prilejul hramului și al unor mari sărbători, al vizitelor importante ale ierarhilor din Bisericile Ortodoxe surori, se aşezau afară, într-un baldachin, în fața Reședinței Patriarhale, astfel încât oamenii să poată rămâne la rând o perioadă de timp pentru a-și spune păsurile Sfântului ocrotitor al Bucureştilor sau pentru a arăta dragostea lor față de acesta.

Însă din toamna anului 1986 până în anul 1989 moaștele Sfântului Dimitrie au fost scoase doar în pridvorul catedralei. Dintr-un document - referat pe care l-am văzut

în vremea slujirii mele la Catedrala Patriarhală, am reținut programul aprobat de către patriarhul Teoctist, în 26-27 octombrie 1989.

În anul 1989, a fost o situație neașteptată, căci Marea Adunare Națională, care funcționa într-o clădire pe un teren care a aparținut dintotdeauna Bisericii și se întrunea de două ori, poate cel mult trei ori pe an, în chip voit a fost convocată tocmai în zilele pomenirii Sfântului cuvios Dimitrie.

Hotărârea conducerii Statului Român a fost ca în zilele de 26 și 27 octombrie tot Dealul Mitropoliei să fie închis, nu doar catedrala, unde nu s-a săvârșit Sfânta Liturghie, ci și întreaga zonă. Spațiile dimprejurul catedralei, intrarea dinspre 11 iunie şi Piața Unirii erau restricționate, forțe de ordine și ochi vigilenți urmăreau orice mișcare și apariție a cuiva dintre cei care osteneau sau locuiau în Reședința Patriarhală. Deși patriarhul Teoctist a încercat să obțină o aprobare specială, eventual amânarea şedinţei Marii Adunări Naționale, nu a reușit.

S-a luat hotărârea ca sărbătoarea Sfântului cuvios Dimitrie să fie prăznuită în Biserica Sfântului Nicolae Vlădica, situată cel mai aproape de Catedrala Patriarhală.

Puțini știu că această biserică închinată Sfântului ierarh Nicolae a fost reconstruită în anul 1784, de unul dintre marii mitropoliți ai Ungrovlahiei (Țării Românești), Grigorie, de neam român, născut în preajma anului 1710. Era călugăr de la Mănăstirea Colțea și, după ce a fost o vreme egumen al acestei mănăstiri care funcționa atunci în chip admirabil, avea să ajungă eclesiarh al mitropoliei şi apoi arhiereu cu titulatura al Mirelor Lichiei. Era apropiat al domnitorului Constantin Mavrocordat, iar în anul 1760 a urcat în tronul Mitropoliei Ungro-vlahiei, păstorind până la 18 septembrie 1787, când a trecut la Domnul şi a fost îngropat în curtea mitropoliei, după cum era obiceiul.

Printre marile sale realizări se numără și ctitorirea Bisericii „Sfântul Nicolae“ Vlădica, dar şi a Bisericii Oborul Vechi. Cu cheltuiala sa și cu ajutorul unor preoţi vrednici, cum a fost şi în cazul Bisericii „Sfântul Nicolae“ Vlădica, l-a însărcinat pe protopopul Stoica să se ocupe de refacerea Bisericuței din Prund, cum se numea atunci, care era distrusă de vicisitudinile vremurilor.

În timpul unei călătorii pe care a făcut-o împreună cu alți ierarhi din Ţara Românească și Moldova la Sankt Petersburg pentru a prezenta țarinei Elisabeta a II-a nevoile şi încercările celor două ţărişoare, mitropolitul a primit foarte multe icoane și daruri în vremea când în Rusia pravoslavnică erau în floare cultura și frumusețea obiectelor de cult, a veșmintelor și picturilor. Multe dintre aceste icoane, odăjdii și

obiecte de cult au fost dăruite ctitoriei sale de care s-a ocupat în mod deosebit, numită „Sfântul Nicolae“ din Prund (astăzi „Sfântul Nicolae“ Vlădica). Această biserică a mai fost ajutată în încercările istoriei de cunoscutul general Kisellef, care, dorind modernizarea Bucureștiului, a alocat la un moment dat fonduri pentru refacerea ei și mai ales pentru amenajarea spațiului din jurul bisericii.

Tot mitropolitul Grigorie al Ungrovlahiei a donat un clopot de vreo 500 kg, care pare să fi fost turnat de meșteri sibieni. El a cerut acest lucru autorităților transilvănene cu prilejul vizitei sale acolo când a solicitat repatrierea copiilor domnitorului Alexandru Vodă Ipsilanti.

Amintim, în treacăt acum, de episcopul Nifon Ploieșteanul, care a fost și el ctitor restaurator al acestei biserici, pe care a resfințit-o în anul 1904.

Dar cel mai important lucru legat de viața marelui mitropolit Grigorie al Țării Românești este acela că în vremea păstoririi lui, mai precis la 13 iulie 1774, generalul rus Petru Saltâcov i-a dăruit moaștele Sfântului Dimitrie cel nou, care le-a așezat în Catedrala Mitropolitană de atunci, unde se află și astăzi.

Generalul avea dorința de aduce în Rusia sfintele moaşte, temându-se de posibilitatea profanării lor de către turci, în urma războiului dintre Poarta Otomană și Rusia, dar l-a întâlnit în capitala Ungrovlahiei pe alesul vlădică, evlavios, vrednic și primitor de străini, întrucât generalul a poposit la reședința ierarhului. Cu ajutorul unui mare binefăcător al vremii, Hagi Dimitrie, care probabil a dăruit bani în acea împrejurare, s-a hotărât ca moaștele Sfântului cuvios Dimitrie să împodobească biserica mitropoliei, ce avea să devină în timp maică a bisericilor din această zonă. De atunci odoarele sfinte au rămas ca mărturie și binecuvântare pentru cei care trăiesc frumos și simplu viața în Hristos.

Pentru importantele sale împliniri în viaţa Bisericii, mitropolitul Grigorie al Țării Românești a primit de la Patriarhul Ecumenic Sofronie al II-lea, la solicitarea domnului Alexandru Ipsilanti, titlul de locțiitor al Tronului din Cezareea Capadociei, păstrat până în prezent în Biserica noastră și folosit în titulatura oficială a patriarhului României, care este în același timp și mitropolit al Munteniei și Dobrogei și urmaș al lucrării marelui ierarh Grigorie din veacul al XVIII-lea.

Din arhiva Eclesiarhiei Catedralei Patriarhale, am aflat că patriarhul Justinian era obligat să slujească singur sau cel mult însoțit de vicarii săi la sărbătoarea din 27 octombrie, din pricina vecinătății cu sediul Marii Adunări Naționale, acolo unde veneau adeseori activiștii comuniști, mai ales în acele zile. De asemenea, slujba se săvârșea în interiorul catedralei, iar moaștele erau așezate fie în pridvor, fie lângă biserică, în ziua pomenirii Sfântului Dimitrie.

În ultimul an al orânduirii regimului comunist, chiar la hotărârea lui Nicolae Ceauşescu, moaștele Sfântului Dimitrie au fost exilate pentru câteva zile în Biserica „Sfântul Nicolae“ Vlădica din apropiere, pentru ca prăznuirea lui să nu disturbe cumva liniștea autorităților de la București.

Avea să fie ultimul an al unor astfel de nedreptăți, întrucât după anul 1990, în vremuri de mai multă libertate, Biserica a avut posibilitatea să organizeze după cuviință evenimentele, iar hramul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou a devenit o sărbătoare la care sunt prezenţi mulți ierarhi, preoți și credincioși.

Din 1995, slujbele sunt săvârșite într-un altar de lângă Catedrala Patriarhală, iar începând cu anul 2007, moaștele altor sfinți au fost aduse pentru binecuvântarea credincioșilor, alături de cele ale Sfântului cuvios Dimitrie cel nou.

În legătură cu situația delicată a prăznuirii hramului în anul 1989, s-a hotărât ca moaștele Sfântului cuvios Dimitrie să fie duse la Biserica „Nicolae Vlădica”, cum se hotărâse de patriarhul Teoctist și colaboratorii săi în situația de prigoană despre care am amintit.

Cu acel prilej, rânduiala aprobată de patriarhul Teoctist preciza următoarele: În sunetul clopotelor, episcopul-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Roman Ialo-

mițeanul, avea să fie întâmpinat în naosul Bisericii „Sfântul Nicolae“ Vlădica” cu Sfânta Cruce de către ieromonahul Ieronim Crețu, însoțit de arhidiaconii catedralei, care îi vor așeza pe umeri mantia arhierească.

lujba Privegherii urma să fie săvârșită după rânduială de către un sobor de preoți și diaconi, între aceștia aflându-se nume cunoscute ale Bisericii noastre: Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române de acum, atunci consilierul patriarhal Daniel Ciobotea, arhimandritul Casian Crăciun, arhimandritul Teofil Panait, arhimandritul Grigore Băbuș, protosinghelul Irineu Pop, ieromonahul Ieronim Crețu, arhidiaconul Evghenie Dascălul, fost mare eclesiarh al catedralei, și diaconul Daniil Pantaze, iar după slujba Privegherii arhimandritul Casian Crăciun era desemnat să citească Acatistul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou.

În ziua de vineri, 27 octombrie, în sunetul clopotului mare, la orele 6 dimineața aveau să fie scoase sfintele moaște și așezate în fața Bisericii Sfântului Nicolae Vlădica pentru închinarea credincioșilor, iar la ora 9:30, episcopul Roman, înconjurat de soborul de preoți și diaconi amintiţi, avea să săvârșească Sfânta Liturghie în ziua de cinstire a Sfântului cuvios Dimitrie cel nou.

Ducerea moaștelor Sfântului cuvios Dimitrie din Catedrala Patriarhală către Biserica „Sfântul Nicolae“ Vlădica a fost un moment foarte greu pentru credincioși, care au participat la procesiune cu lumânări și cu flori după obicei, iar mulți dintre ei aveau lacrimi în ochi. Aceasta a fost una dintre marile nedreptăți pe care regimul comunist le-a făcut Bisericii și unuia dintre sfinții bineplăcuți lui Dumnezeu, lucru care avea să fie înțeles mai târziu, atunci când smeritul Sfânt Dimitrie a grăbit căderea unui regim prigonitor al creștinilor rugători.

Din mărturiile participanţilor știm că protosinghelul Irineu Pop a fost hirotesit întru arhimandrit în ajunul sărbătorii Sfântului Dimitrie, de către fericitul întru pomenire patriarh Teoctist, urmând ca, la scurt timp, noul arhimandrit să plece în misiunea sa de reprezentant al Patriarhiei Române pe lângă Patriarhia Ierusalimului și Superior al Așezămintelor Românești de la Ierusalim și Iordan, ascultare care avea să o încheie în mai puțin de un an, întrucât în luna august 1990 a revenit în țară în vederea alegerii și a hirotoniei sale ca episcop-vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

În toamna anului 1989, fiind student la Institutul Teologic Universitar din București, am slujit de mai multe ori în ctitoria Sfântului Antim Ivireanul şi am fost martor al încercării care împresurase deja martira Biserică Ortodoxă Română.

La Mănăstirea Antim, printre credincioşi, am observat aproape o revoltă. Cereau pedepsirea comuniştilor şi-l rugau pe Sfântul cuvios Dimitrie să nu treacă cu vederea umilinţa aceasta. Părintele Sofian şi cei de lângă dânsul se arătau mâhniţi şi tăcuţi. Au trecut zilele acelea şi a venit aşa-numita libertate pe care o doreau toţi.

Procesiunea cu moaștele Sfântului cuvios Dimitrie, organizată în mod restrâns, multă vreme săvârşită doar în jurul Catedralei Patriarhale, avea să arate atitudinea potrivnică a autorităților comuniste de la București.

Aceasta a fost singura dată când moaștele Sfântului cuvios Dimitrie au părăsit Catedrala Patriarhală în perioada sărbătorii hramului. Din datele păstrate, în alte trei rânduri, odată cu prilejul ciumei lui Caragea, altădată în timpul unui incendiu cumplit şi în 1918, când s-a pus la cale înstrăinarea lor, moaștele Sfântului cuvios Dimitrie au fost purtate prin București pentru a-i ocroti pe credincioșii cetăţii.

În octombrie 1989, au cunoscut un exil, nu prea lung ca timp, dar totuși umilitor, ce a arătat că pentru o conducere ateistă una dintre marile sărbători ale Bisericii nu reprezenta nimic.

Biserica Sfântului Nicolae Vlădica a primit în octombrie 1989 ca un dar venirea moaștelor Sfântului Dimitrie, printr-o tainică legătură cu mitropolitul ei ctitor, astăzi fiind frumos împodobită și restaurată după o perioadă îndelungată de ruină și încercare, cauzată în parte de anii regimului comunist.

Timotei Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor - Bunătatea şi discreţia cuviosului Dimitrie şi cetatea primitoare

Ziua de pomenire a Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Cetății Bucureștilor, este prilej de mare sărbătoare pentru Biserica Ortodoxă Română și, în special, pentru credincioșii din Capitală, unde se află sfintele lui moaște de două veacuri și jumătate, ocrotind această cetate și îndemnându-i pe oameni să-L urmeze pe Stăpânul lor din Ceruri.

Cuvintele Evangheliei: Toate câte voiți să vă facă vouă oamenii, asemenea şi voi faceți lor (Matei 7, 12), răsună mereu în inimile noastre, chiar dacă uneori nu reușim să ajungem la înălțimea lor. Dar ce dorim să ne facă oamenii? Desigur, numai lucruri bune, iar sfinții așa au lucrat în viața lor, gândindu-se la semeni și trăind pentru ei, slujindu-i, cum a făcut în smerita lui viață de păstor Sfântul cuvios Dimitrie.

Tot din Sfânta Scriptură învățăm că trebuie să fim blânzi și smeriți cu inima (Matei 11, 29). Este un exercițiu foarte greu pe care, de multe ori, noi nu reușim să-l atingem nici măcar la nivel de intenție. Învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima, ne spune Mântuitorul Hristos.

Sfântul cuvios Dimitrie cel nou a fost blând și smerit cu inima, simplitatea îndeletnicirii lui ajutându-l să-și înalțe sufletul către Dumnezeu, prețuind ceea ce era cu adevărat esențial în viața lui.

M-am gândit adeseori la această stare de smerenie pe care a avut-o Sfântul Dimitrie în vremea viețuirii lui pe pământ.

Născut într-un sat modest numit Basarabi sau Basarabovo (acum), nu prea departe de orașul Ruse de astăzi (fostul Rusciuc), Sfântul Dimitrie a trăit acolo la un veac și mai bine, sau poate două, după ce Sfânta cuvioasă Parascheva, prăznuită și ea în aceeași lună, s-a strămutat către cerești locașuri.

Așadar, în veacul al XII-lea sau al XIII-lea, dincolo de Dunăre erau mulți oameni aleși care știau cuvintele Evangheliei și le împlineau. Cei mai mulți din această zonă se îndeletniceau cu creșterea vitelor și munceau pământul, trudind din greu în ogoare și grădini pentru a oferi hrană familiei și pentru a-și putea duce, mai departe, traiul. Și cum erau mulți oameni săraci, care nu-și puteau trimite odraslele la școli, acest obicei fiind specific mai ales nobililor, mulți dintre copii rămâneau acasă, cu părinții, ca să-și câștige existența, trudind alături de ei în lucrarea pământului.

Într-o astfel de atmosferă creștină, inspirat fiind de Duhul Sfânt și ascultător al cuvintelor Evangheliei, tânărul Dimitrie a devenit unul dintre aleșii lui Dumnezeu, locuitor în mijlocul lumii, dar asemănându-se prin fapte îngerilor.

În tinerețe a fost păstor, având grijă de animalele din satul său, în apropierea râului Lom, care curgea chiar în hotarele locului în care văzuse lumina zilei, iar o parte din ceea ce agonisea împărțea cu alții, mai săraci ca el.

Sinaxarul ne spune că într-o zi, aflându-se cu vitele la păscut, a călcat din greșeală peste cuibul unor păsări. Atunci a avut o mare părere de rău și a vărsat multe lacrimi, iar vreme de trei ani nu a mai pus încălțăminte în picioare. Vara călca adeseori peste spinii de pe câmp, iar iarna frigul îl chinuia cumplit. Astfel, a crezut că și-a ispășit păcatul pe care îl făcuse fără voie.

În apropierea satului Basarabi exista o mănăstire de călugări, care își săpaseră chiliile în stâncă. Astfel de rugători și asceți care lucraseră ani mulți, asemenea Sfântului Daniil Sihastrul, pentru a-și săpa în stâncă chilia în care se nevoiau se întâlneau altădată și în Dobrogea, în Munții Buzăului și în bisericile din Ținutul Argeșului, cum există mărturii și în satul Basarabi, unde am fost pelerin pe urmele Sfântului cuvios Dimitrie.

Trăirea înaltă a călugărilor din satul Basarabi l-a chemat și pe tânărul Dimitrie să se alăture lor, prin fericită viețuire și lucrare duhovnicească, petrecută în rugăciune necontenită, smerită cugetare și lacrimi.

A fost mare nevoitor, iubitor de priveghere, ascultare și dăruire pentru alții. Mai târziu avea să părăsească mănăstirea, alegând un loc în care se nevoia asemenea marilor sihaștri de altădată. Nu știm cu exactitate câți ani a viețuit acolo şi care a fost anul trecerii lui către Domnul, însă este consemnat că înainte de a se muta din această viață, s-a așezat între două lespezi de piatră, ca într-un mormânt, încredințându-și sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Dar câți sihaștri nu au fost găsiți, peste ani, în peșterile sau locurile unde s-au nevoit, asemenea Sfântului Ioanichie de la Muscel, ori sfinții din Pustiul Hozevei sau al Iordanului care au arătat iubirea lor față de Dumnezeu prin viețuire aspră, specifică celor care s-au lepădat de lumea cea deșartă!

Odată, în urma revărsării apelor, râul Lom a erodat toate malurile, a scos mulți copaci din rădăcini şi a surpat peștera în care s-a nevoit odinioară Sfântul cuvios Dimitrie. Ajunse de această dată sub apă, sfintele lui moaște au rămas acolo o perioadă de timp, neștiute de nimeni, fără să fie atinse de stricăciune. Sfințenia cuviosului s-a făcut vădită printr-o întâmplare minunată.

În satul acela era o fată care suferea de o boală grea, iar Sfântul Dimitrie i s-a arătat în vis spunându-i că dacă părinții ei îi vor scoate trupul din apă ea se va vindeca. Fata a povestit părinților ceea ce visase și, adunându-se mai mulți credincioși, s-au îndreptat cu toții spre locul pe care sfântul îl amintise în vis. Atunci, mai mulți au mărturisit că noaptea vedeau acolo o lumină mare ca și cum în mijlocul apei ar fi fost aprins focul și, căutând sub prundișul apei, au găsit trupul sfânt al cuviosului Dimitrie, pe care l-au mutat apoi în biserica satului. Fata, dar și mulți oameni bolnavi și demonizați s-au vindecat, așa cum se tămăduiau altădată la Epivata Traciei, după ce trupul necunoscutei îngropate în cimitirul săracilor de pe malul Mării Marmara a fost scos la lumină. Așa petrec sfinții, însoțiți de lumina faptelor lor, iar această lumină strălucește în întunericul lumii de altădată și de astăzi.

Dacă veți urma Mie, nu veți umbla întru întuneric, ci veți avea lumina vieții (Ioan 8, 12). Aceasta este lumina pe care au dobândit-o sfinții, despre care au dat mărturie mai mulți beduini din Pustiul Hozeva care spuneau că în chilia în care viețuia conaționalul nostru, Sfântul Ioan Iacob, vedeau adeseori o lumină puternică, strălucitoare. Cu siguranță era lumina Duhului Sfânt, pentru că el de abia avea o lumânare pentru a-și citi pravila ori pentru a scrie câteva versuri.

După ce a stat o vreme în biserica satului, către sfârșitul veacului al XVIII-lea, între anii 1768 și 1774, un război între Înalta Poartă și Imperiul Țarist a tulburat oamenii locului. În urma acestuia, Țara Românească și Moldova au ajuns sub ocupație și administrație militară rusă (1769-1774). Generalul Petru Saltîcov a trecut cu armatele rusești Dunărea și a ajuns în satul Basarabi, iar pentru ca moaștele sfântului să nu fie profanate de turci, a poruncit să fie duse în Rusia.

La București păstorea un ierarh evlavios, mitropolitul Grigorie al II-lea al Țării Românești (1710-1787), iar un negustor bogat care fusese pelerin la Ierusalim, Dimitrie Hagi, l-a rugat pe general să dăruiască sfintele moaște Catedralei Mitropolitane din București. Pentru faptul că, în urma acestui război, Țara Românească a avut mult de suferit, în cele din urmă, generalul rus a dăruit Catedralei Mitropolitane sfintele moaște, iar în anul 1774 a trimis mâna dreaptă a sfântului la Lavra Pecerska din Kiev.

De atunci (245 de ani), Sfântul Dimitrie a devenit ocrotitorul Cetății Bucureștilor.

Patriarhul Justinian Marina a hotărât, în anul 1950, generalizarea cultului Sfântului Dimitrie în toată Biserica Ortodoxă Română, așa cum a făcut și în cazul Sfintei prea cuvioase și mult milostivei maicii noastre Parascheva, împreună cu alți sfinți români rugători și ocrotitori sau cu moaște în bisericile de parohie și mănăstire din cuprinsul țării.

Cinstit în București pentru multele minuni pe care le-a săvârșit și așezat în Catedrala Mitropolitană, devenită între timp Catedrală Patriarhală (1925), Sfântul Dimitrie a rămas mai departe smerit, iar discreția din timpul vieții a însemnat o pildă pentru locuitorii din satul său, precum și pentru cei din București, unde a fost așezat.

Dumnezeu l-a răsplătit să fie așezat într-o Catedrală Mitropolitană unde, timp de 151 de ani, mitropolitul Țării Românești și mai apoi patriarhii României, din 1925, dar și mulți alți ierarhi, veniți din diferite locuri ale lumii ortodoxe, îl cinstesc cu prăznuire mare, mulțimi de oameni venerându-i sfintele lui moaște după cuviință.

Sfântul Dimitrie ne îndeamnă pe toți la pace, discreție și delicată sfială într-o lume marcată de atâtea și atâtea încercări, tensiuni și tulburări, reamintind tuturor cuvintele Mântuitorului: Învățați de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima.

Prof. Dr. Mihaela Palade - Icoana cuviosului Dimitrie, cel retras din lume, pentru lume

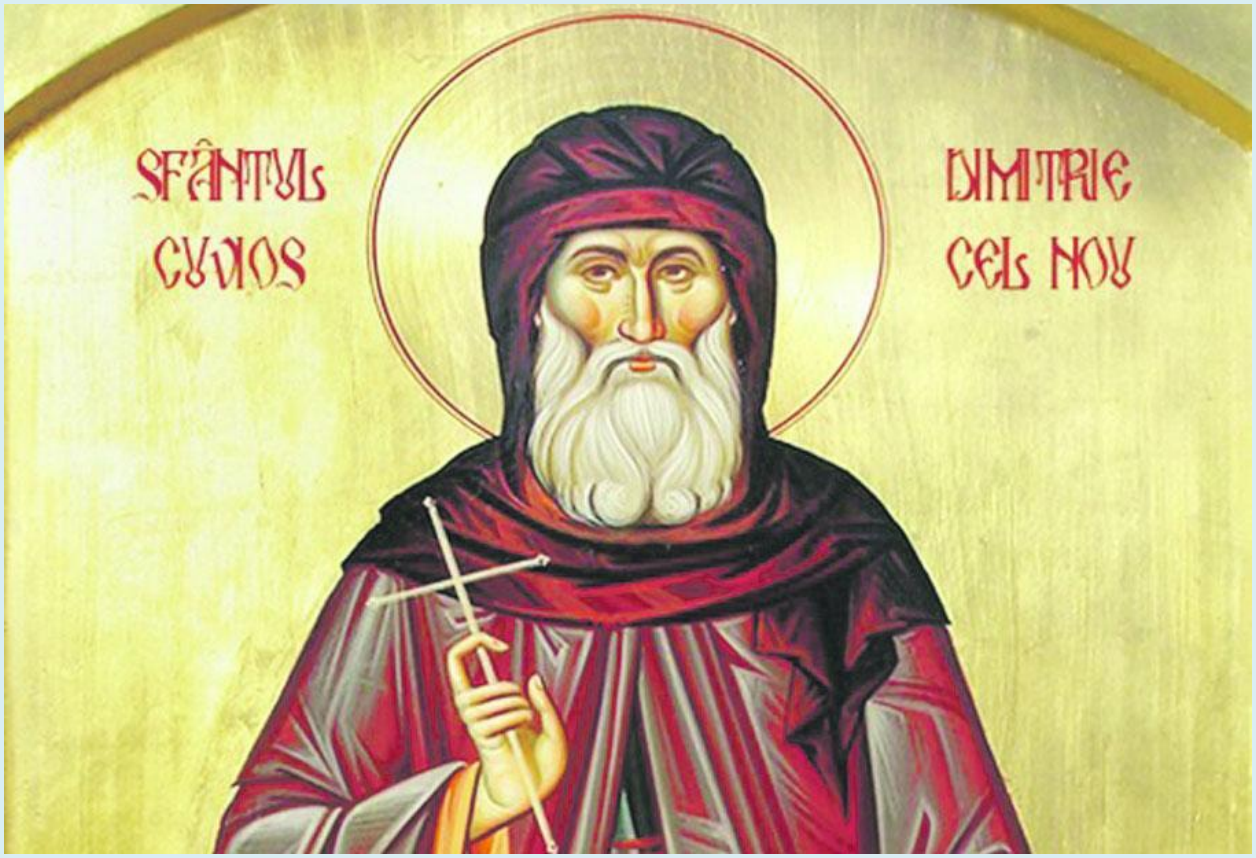

Fiecare făptură umană este unică, fiecare sfânt este unic, fiecare icoană este un unicat. În ciuda elementelor comune care leagă vieţile şi icoanele sfinţilor, ale celor care au luat cu asalt spiritual calea cea strâmtă, există întotdeauna ceva care particularizează, şi anume modul personal în care fiecare a înţeles să-şi asume şi să poarte jugul lui Hristos, aspect care se reflectă şi în iconografia sa. În cazul de faţă este vorba despre icoana cuviosului Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor, călugărul retras din lume, pentru lume.

Într-o familie de ţărani săraci din satul Basarabi, prin veacul al XIII-lea, s-a născut şi a trăit cel care avea să devină ocrotitorul Bucureştilor, Sfântul cuvios Dimitrie, despre care nu se cunosc foarte multe amănunte.

Se ştie doar că, după ce a păstorit un timp oile satului, a decis la un moment dat să îmbrace haina monahală. S-a sălăşluit într-o peşteră săpată în stâncile albiei Lomului, nu departe de Basarabi, unde şi-a îndeplinit canonul rânduit.

La trei veacuri după ce sfântul şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu, apa Lomului a inundat peştera, acoperind complet trupul sfântului. Totul ar fi putut sfârşi aici, istoria creştinismului fiind plină de sfinţi care dorm somnul de veci neştiuţi de nimeni decât Cel de sus, dar cu sfântul din Basarabi Dumnezeu a rânduit altfel.

Paradoxal, nu oamenii l-au căutat, ci el i-a căutat pe ei. Din rânduiala lui Dumnezeu îngerul s-a arătat în vis unei copile ce pătimea de duh necurat, arătându-i locul unde se aflau sfintele moaşte şi promiţându-i vindecarea. Din momentul în care ele au fost scoase la lumină, implicarea Sfântului Dimitrie în viaţa oamenilor a intrat pe un drum nou.

Monahul cel retras din lume…

Odată recunoscută sfinţenia sa, în mod firesc a fost stabilită şi o iconografie, ce urma să cuprindă momentele esenţiale ale vieţii şi activităţii sale. Dar despre viaţa sa nu se ştia mare lucru, singura certitudine fiind intrarea sa în monahism şi vieţuirea sa deosebită, motiv pentru care este reprezentat iconografic conform cetei Cuvioşilor, ca un bătrân cu figură ascetică, cu barba albă şi rotundă, potrivit de lungă. Pe dedesubt poartă o tunică lungă, anteriu, de nuanţe roşu-oranj, prinsă la brâu cu o cingătoare. Semnul distinctiv al Cuvioşilor este schima monahală, purtată peste anteriu, ce ajunge până deasupra de genunchi, fiind decorată cu o cruce mare, având pictate instrumentele Patimilor Domnului - (trestia şi suliţa). Deasupra este îmbrăcat în mantia sau melota monahală, de nuanţă roşu-violaceu. Pe cap poartă camilafca, marcată cu o cruce la nivelul frunţii. În mâna dreaptă ţine o cruce, simbolizând răstignirea voii proprii prin vieţuirea monahală, iar cu mâna stângă ţine un rotulus desfăşurat pe care este înscris un scurt text cu caracter ascetic. (Ştefan Ionescu Berechet, „Sfinţii Dimitrie în iconografia ortodoxă”, Ziarul Lumina, 23 octombrie 2013).

În această atitudine apare pictat în icoane portabile, bust sau în picioare, sau pe zidurile bisericilor, unde este rânduit în pronaos, în rândul monahilor. Dar monahismul nu este lepădare de lume în sensul ignorării ei, ci este „o formă de autentică viaţă bisericească…ce constituie Biserica” (Stylianos Papadopoulos, Monahismul, munte greu de urcat), motiv pentru care şi Sfântul Dimitrie este monahul dăruit lumii.

Pentru lume

După ce copila bolnavă a mărturisit visul părinţilor şi după ce toţi locuitorii au înţeles că lumina ce strălucea în apa Lomului venea de la moaștele sfântului, vestea

s-a răspândit cu iuţime, ajungând şi la domnul Ţării Româneşti, care îndată a trimis preoţi şi boieri ca să le aducă în ţară. Dar „ajungând cu dânsele până aproape de un sat care se cheamă Ruşi, au stat sfintele moaşte la o fântână şi de acolo sfântul n-a mai vrut a merge mai departe. Aşa că au înjugat doi juncani tineri neînvăţaţi la carul cu moaştele sfântului şi i-au lăsat să meargă unde vor voi ei, căci din aceasta se va şti şi voia sfântului. Atunci juncanii s-au întors îndată la Basarabov cu moaştele sfântului şi au stat în mijlocul satului. Iar preoţii şi boierii, întorcându-se fără nici o ispravă, au spus celui care i-a trimis despre toate acestea. Domnul Valahiei a trimis boieri cu bani şi au făcut o biserică cu numele cuviosului Dimitrie în satul Basarabov, în care au aşezat moaştele sfântului”.

Ulterior, mai mulţi creştini au dorit a lua o părticică din moaşte, dar n-au putut, ba chiar au fost pedepsiţi în fel şi chip.

Două femei surori, Aspra şi Ecaterina, din Cernavodă, după ce au zidit o biserică, au furat o părticică din moaştele Sfântului Dimitrie dar, când plece cu căruţele lor, „caii nicidecum nu s-au putut mişca din locul acela, cu toate că vizitiii îi băteau mereu”.

Iar „un oarecare monah Lavrentie, în vreme ce săruta moaştele, s-a ispitit ca să rupă cu gura o mică parte din moaştele sfântului şi a rămas cu gura căscată” (Vieţile Sfinţilor, Editura Episcopiei Romanului şi Huşilor, vol. 2, 1991). Dar iertarea a venit degrabă, sfântul primind pocăinţa lor.

Acestor minuni s-au adăugat şi altele, fapt care a făcut ca faima de tămăduitor a Sfântului din Basarabi să crească, iar iconografia sa să capete o altă structură, cea a unor mici scene, rânduite ca o cunună în jurul sfântului pictat în picioare, scene care înfăţişează momentele importante ale vieţii şi activităţii sfântului, înainte şi după adormirea sa.

Apar astfel viaţa sa de păstor, tunderea în monahism, adormirea sa, visul copilei bolnave şi aflarea moaştelor sale în apa Lomului. Apoi, tentativa de aducere a lor la Bucureşti, strădania zadarnică a vizitiilor, minunile făcute pentru cele două surori şi pentru Lavrentie.

Din păcate, în icoanele pictate până acum, implicarea sa în viaţa Bucureştilor este abia schiţată, într-una apărând aducerea moaştelor sale în Capitală, iar în alta, izbăvirea de ciumă.

Monahul Bucureştilor

Moaştele sale au fost aduse aici în urma Războiului ruso-turc din 1769-1774, iar din 13 iulie 1774 ele au rămas în Catedrala Mitropolitană. Sfântului i s-a stabilit ca dată de prăznuire 27 octombrie, fiind considerat ulterior ocrotitorul Bucureştilor.

La origine, monahòs însemna singur, dar sfântul, care trăise o viaţă singur, odată ajuns în mijlocul bucureştenilor, s-a implicat în vindecarea lor de „ciuma lui Caragea" din 1812, de seceta din timpul domniei lui Grigore Ghica (1827), de holera din 1831. N-a mai voit să se întoarcă la locul său natal, săvârşind o altă minune, în timpul ocupaţiei germane din Primul război mondial, când soldaţi bulgari l-au răpit, dar au orbecăit prin jurul capitalei până-n zori, iar când au aflat drumul, li s-a stricat maşina, l-au pus într-o căruţă, dar au fost prinşi aproape de Giurgiu. Nu mai puţin minunată a fost statornicia sfântului care, în timpul comuniştilor, nu s-a lăsat dus din biserica sa, adunând zeci de mii de pelerini în preajma sărbătoririi sale.

În concluzie, o analiză a iconografiei Sfântului cuvios Dimitrie aduce în faţa ochilor două tipuri.

- ✓ *În primul rând avem o icoană „monahòs", o prezenţă singuratică, „anahoretică", a monahului retras din lume,*
- ✓ *iar în al doilea rând o icoană „chinovială", a unei obşti atipice, alcătuită de o parte a celor implicaţi în viaţa Sfântului Dimitrie Basarabov sau a celor ajutaţi de acest sfânt cuvios, care s-a retras din lume spre a trăi pentru lume…*

Sărbătoarea Sfântului Dimitrie cel nou (2017) : Patru conducători de Biserici Autocefale coliturghisesc în Bucureşti

Bucureştiul se află în zi de sărbătoare. Ocrotitorul Capitalei României şi al Catedralei Patriarhale, Sfântul Dimitrie cel nou, este cinstit în aceste momente la Patriarhie de mii de credincioşi.

Preafericitul Părinte Kirill prezidează Liturghia de hram în concelebrare cu Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul României, Preafericitul Părinte Anastasie, Arhiepiscopul Tiranei, Durresului şi al întregii Albanii, şi cu Preafericitul Părinte Rastislav, Mitropolitul Bisericii Ortodoxe din Ţinuturile Cehiei şi din Slovacia.

După citirea evangheliei, Preafericitul Părinte Patriarh Kirill a adresat o omilie pelerinilor aflaţi pe Dealul Patriarhiei cărora le-a spus că evlavia lor este o mărturie a înfloririi Ortodoxiei româneşti de astăzi.

„Fie ca, pentru rugăciunile Sfinţilor cuvioşi Serafim de Sarov şi Dimitrie Basarabov, Domnul să apere pământul românesc şi poporul evlavios al acestuia de orice rău. Acest popor să fie plin de darurile Duhului Sfânt, să se nevoiască râvnitor pentru credinţa dată sfinţilor odată pentru totdeauna (Iud. 1, 3) şi să

păstreze neîndoielnic fidelitatea faţă de Biserica Ortodoxă cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolică, pe care nu au biruit-o toţi prigonitorii ei", a spus Patriarhul Rusiei.

Din soborul slujitor fac parte ierarhi români, dar şi ierarhi din Biserici Ortodoxe din foste ţări comuniste care au suferit în timpul regimului comunist. Aceştia se află în Capitala României în contextul Anului Comemorativ dedicat apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului şi al aniversării a zece ani de patriarhat ai Preafericitului Părinte Daniel.

Credincioşii care au venit la Hramul Catedralei pot aduce cinstire unui fragment din moaştele Sfântului Serafim de Sarov adus în dar de Preafericitul Părinte Patriarh Kirill. Delegaţia Bisericii Ruse a ajuns ieri în România, fiind prima vizită a unui patriarh rus în ţara noastră după 1989. La întâmpinarea sfintelor moaşte a fost oficiat aseară un polihroniu, apoi cei doi patriarhi au adresat câte un cuvânt de binecuvântare.

Patriarhul Kirill, către poporul român: „Evlavia dumneavoastră este o mărturie a înfloririi Ortodoxiei româneşti de astăzi”

Preafericirile voastre, Înaltpreasfinţiile şi Preasfinţiile voastre, prea cucernici Părinţi, iubiţi fraţi şi surori, astăzi săvârşim pomenirea Sfântului cuvios Dimitrie Basarabov, ocrotitorul ceresc al cetăţii Bucureştilor şi, în cadrul Dumnezeieştii Liturghii, am auzit lecturându-se slujba cuviosului, un pasaj din Epistola Sfântului Apostol Pavel către Galateni despre răstignirea trupului, roadele Duhului şi viaţa în Duh (Gal. 5, 22 - 6, 2), iar după aceasta poruncile fericirilor din Evanghelia după Luca (Lc. 6, 17-23).

Făgăduinţa fericirii cereşti pentru toţi cei care Îi vor urma cu adevărat lui Hristos este descrisă diferit în Evangheliile după Luca şi după Matei. Evanghelistul Matei descrie Predica de pe Munte a Mântuitorului, în care ni se oferă un compendiu complet de nouă porunci ale fericirii, inclusiv poruncile smereniei, milosteniei, curăţiei inimii şi împăciuirii.

Evanghelistul Luca, pe de altă parte, aminteşte doar patru porunci ale fericirii, în care se vorbeşte despre sărăcia cu duhul, despre flămânzire, despre cei supuşi urii altor persoane, despre cei prigoniţi şi supuşi necinstirii. Aceste porunci sunt deosebit de aspre şi ascetice: ele ne cheamă să urmăm calea lepădării de sine şi a răstignirii împreună cu Hristos. Nu este de mirare că anume acest pasaj evanghelic ne este propus de către Biserică în zilele de pomenire a sfinţilor care au bineplăcut lui Dumnezeu în viaţa monahală.

Viaţa oricărui creştin înseamnă lepădarea de sine în calea lui către Hristos. Calea monahală către Dumnezeu este considerată a fi o asceză deosebit de dificilă, fapt pentru care monahii sunt adesea numiţi nevoitori. La botez toţi creştinii făgăduiesc că se leapădă de satana, însă la tunderea în monahism creştinii făgăduiesc ceva în plus, mult mai aspru. De dragul unei noi vieţi în Hristos, ei se leapădă într-un mod mai hotărât, mai evident de lume şi de tot ceea ce înseamnă aceasta. Dar oare prin ce se justifică o astfel de nevoinţă? Ce li se promite acestor oameni?

Sfântul cuvios Serafim de Sarov, unul din cei mai iubiţi sfinţi nu doar în Biserica Ortodoxă Rusă, ci şi în întreaga lume ortodoxă, în cunoscuta convorbire „Despre scopul vieţii creştine" spune că „oricât de bune ar fi rugăciunea, postul, privegherea şi toate celelalte fapte creştine, totuşi, scopul vieţii creştine nu constă doar în aceste fapte". Scopul adevărat al vieţii creştine, după cuvântul Sfântului Serafim, constă în dobândirea Duhului Sfânt. Cu alte cuvinte, orice nevoinţă a vieţii creştine are sens doar în Duhul Sfânt şi doar în Duhul aduce roadele ei.

Roadele Duhului, respectiv consecinţele acţiunii Sale asupra omului sunt virtuţile, după cum ne învaţă lectura Apostolului de astăzi: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credinţa, blândeţea, înfrânarea (Gal. 5, 22). Apostolul spune că Duhul Sfânt anulează în om acţiunea legii trupeşti (Gal. 5, 23). Cât timp omul trăieşte în duh, el trebuie să şi umble în Duhul (Gal. 5, 25).

Nu întâmplător acţiunea vădită a Duhului Sfânt asupra omului este descrisă ca fiind o lumină: faţa profetului Moise strălucea după convorbirea cu Dumnezeu (Ieş. 34, 35); lumina l-a învăluit pe prigonitorul Saul [din Tars], atunci când i s-a arătat Hristos pentru a-l întoarce de pe calea greşită şi a-l chema la apostolat (Fapte 9, 3); şi chipul Sfântului Serafim strălucea, conform mărturiei unui contemporan de-al lui, în timpul convorbirii despre Duhul Sfânt.

Această lumină nu poate fi ascunsă, pentru că ea luminează înaintea oamenilor (Mt. 5, 16). Omul luminat le transmite şi altora lumina prin cuvântul bun de

învăţătură, prin predica sa şi îi îndreaptă pe ceilalţi cu duhul blândeţii, după cum ne spune lectura de astăzi (Gal. 6, 1).

De aceea şi nevoinţa monahală este strâns legată de nevoinţa predicii creştine, a misiunii şi a luminării duhovniceşti. Însuşi cuvântul „luminare" are un sens duhovnicesc, acela de luminare a vieţii omului cu lumina harului dumnezeiesc. Mănăstirile au fost adesea tocmai astfel de centre de luminare duhovnicească a poporului din ţinuturile învecinate.

Şi aceasta pentru că prin intermediul predicii, mai ales a predicii convingătoare, se arată însăşi viaţa în Duhul Sfânt a omului credincios. Ascetul sau nevoitorul poate păstra tot timpul tăcerea, poate rosti neîncetat rugăciuni sau poate fi în singurătate, însă viaţa lui, transfigurată de harul Mângâietorului Ceresc, pe care el a dobândit-o, va mărturisi despre Hristos mai puternic decât orice cuvânt.

Astăzi, ca pe vremuri, monahii cu experienţă mai bogată iau asupra lor greutatea îndrumării duhovniceşti a altor oameni. Din mila lui Dumnezeu, în aşezămintele monahale ortodoxe din Rusia, precum şi în România, este încă vie tradiţia relaţiei de călăuzire între duhovnic şi ucenici.

Tâlcuind cuvintele Evangheliei (Mc. 9, 1), Sfântul cuvios Serafim de Sarov numeşte locuirea Duhului Sfânt în om „Împărăţia lui Dumnezeu care a venit cu putere". La fel ca în vremurile străvechi, şi astăzi apar mulţi învăţători falşi, politici şi religioşi, care promit raiul chiar aici, pe pământ, însă fără Hristos. În veacul al XX-lea urmarea unor astfel de rătăciri a dus la experimente istorice îngrozitoare la nivel de stat, din cauza cărora Biserica Ortodoxă a avut de suferit foarte mult. Astfel, numai în Biserica Rusă au murit pentru credinţa în Hristos zeci de mii de slujitori ai Sfântului Altar şi monahi şi sute de mii de mireni.

Martirii noştri credeau şi ştiau că singura posibilitate de a vedea Împărăţia lui Dumnezeu aici şi acum este doar prin vieţuirea în Duhul Sfânt. Ei au mărturisit prin propriul lor sânge că adevărata fericire, fericirea în sensul cel mai înalt al acestui cuvânt, este doar în Duhul Sfânt. Atunci când suntem în Duh suntem în pragul fericirii aici, pe pământ, şi în deplinătatea fericirii în lumea cerească, de sus. Acest adevăr este mai presus de minciună şi de ura prigonitorilor.

Mântuitorul spune că Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul nostru (Lc. 17, 21). Aceasta însă nu înseamnă că ea nu are nici o legătură cu viaţa noastră pământească în comunitatea umană. Omul care tinde prin propria viaţa să dobândească Duhul Sfânt primeşte de sus înţelepciune şi puterea de a făuri în Dumnezeu propria

familie, comunitatea bisericească, aşezământul monahal, societatea sau ţara. Să luăm aminte întotdeauna la cuvintele Mântuitorului: „Fără Mine nu puteţi face nimic” (In. 15, 2).

Mă bucur să văd astăzi mulţimea credincioşilor. Evlavia dumneavoastră este o mărturie a înfloririi Ortodoxiei româneşti de astăzi. Ne-am adunat aici la invitaţia Preafericitului Părinte Patriarh Daniel pentru a săvârşi sobornicește Dumnezeiasca Liturghie, pentru a înălţa rugăciuni împreună cu alţi arhipăstori, păstori şi fii sau fiice duhovniceşti ale Sfintei Biserici Române în această zi atât de semnificativă pentru Bucureşti, ziua de pomenire a Sfântului cuvios Dimitrie Basarabov. În numele Biserici Ruse am adus aici în dar pentru Biserica Română o părticică din Sfintele moaşte ale cuviosului Serafim de Sarov, făcătorul de minuni, ca să fie întru amintirea unităţii noastre spirituale nedespărţite şi a patrimoniului duhovnicesc comun.

Fie ca, pentru rugăciunile Sfinţilor cuvioşi Serafim de Sarov şi Dimitrie Basarabov, Domnul să apere pământul românesc şi poporul evlavios al acestuia de orice rău. Acest popor să fie plin de darurile Duhului Sfânt, să se nevoiască râvnitor pentru credinţa dată sfinţilor odată pentru totdeauna (Iud. 1, 3) şi să păstreze neîndoielnic fidelitatea faţă de Biserica Ortodoxă cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolică, pe care nu au biruit-o toţi prigonitorii ei. Amin.

(Omilia Patriarhului Kirill al Moscovei şi al întregii Rusii la Sfânta Liturghie oficiată cu prilejul sărbătorii Sfântului Dimitrie cel nou, vineri, 27 octombrie 2017)

Cuvântul patriarhului Ierusalimului la Sărbătoarea Sfântului cuvios Dimitrie cel nou

Preafericirea voastră, Părinte Patriarh Daniel, Iubit frate şi împreună liturghisitor întru Domnul, Înaltpreasfinţiile Voastre, Preasfinţiile Voastre, distinse autorităţi, prea iubiţi monahi şi monahii, dragi fraţi şi surori, vă salutăm astăzi, în cadrul acestei slujbe solemne, aducându-vă harul Sfântului Mormânt al Domnului nostru Iisus Hristos şi rugăciunile comunităţii creştine din Biserica Ierusalimului. Este o mare bucurie pentru noi să fim astăzi aici, la luminata sărbătoare a Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor.

Sfântul Dimitrie cel nou ne aminteşte de sensul vieţuirii în Iisus Hristos şi de forţa de transfigurare a iubirii lui Hristos. Ca simplu păstor şi mai târziu, ca monah fidel, Sfântul Dimitrie L-a urmat întru totul pe Hristos, având în minte cuvintele Sfântului Pavel: „deci, vă rog, să-mi fiţi mie următori, precum şi eu lui Hristos!” (1 Corinteni 4, 16). Vieţuind astfel, el a dat mărturie despre adevărul mântuitor al Logosului Dumnezeiesc întrupat. Prin viaţa sa plină de evlavie, asemenea vieţuirii altor cuvioşi şi martiri, Sfântul Dimitrie a dorit să vadă slava lui Hristos, care s-a descoperit pe Muntele Taborului în ziua Schimbării la Faţă înaintea apostolilor. Şi aceasta pentru că în viaţa sa evlavioasă el a renunţat la toate bunătăţile pământeşti, ascultător fiind cuvintelor Sfântului apostol Pavel, care zice: „Cetatea noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm Mântuitor, pe Domnul Iisus Hristos, Care va schimba la înfăţişare trupul smereniei noastre ca să fie asemenea trupului slavei Sale,

lucrând cu puterea ce are de a-Şi supune Sieşi toate" (Filipeni 3, 20-21). Această experienţă de transfigurare în Hristos a Apostolilor este pentru noi ca un far călăuzitor care, prin stăruinţă şi credincioşie, ne ajută să trecem prin lumea care se sufocă până la stricăciune şi moarte, biruite doar prin Învierea cea slăvită a lui Hristos.

În vremea noastră, un nou val de suferinţă şi persecuţie creştină a aruncat o umbră întunecată asupra multor părţi ale lumii, mai ales asupra Orientului Mijlociu, care este leagănul creştinătăţii. În timp ce evoluţiile social-politice au adus frica şi disperarea în inimile multor oameni, noi facem apel permanent la cuvintele lui Hristos: „Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveţi. În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea" (Ioan 16, 33). Puterea cerească a sfinţilor, ce vine de la Dumnezeu, chiar şi în faţa persecuţiilor, a suferinţei şi a morţii, este iubirea statornică a lui Iisus Hristos. Şi aceasta pentru că drumul acestei iubiri întrupate este drumul îndumnezeirii (theosis), adică adevărata unire cu Dumnezeu şi aceasta este cea din urmă chemarea a fiecărui creştin, după cum spune şi Sfântul Apostol Petru despre noi, că trebuie să ne facem „părtaşi dumnezeieştii firi" (2 Petru 1, 4).

Sărbătorim astăzi pe Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor, atât de iubit de poporul român, ale cărui moaşte nestricăcioase au fost aduse la Bucureşti în vremea mitropolitului Grigorie al Ţării Româneşti, iar mai apoi păstrate cu sfinţenie ca o comoară de mare preţ a credinţei noastre ortodoxe vii, care i-a ajutat pe oameni să îndure suferinţele războaielor. Biserica Ortodoxă Română a prins rădăcini adânci, pentru că a fost stropită, asemenea unui copac, de sângele nenumăraţilor martiri în anii de prigoană, mai ales în deceniile de persecuţii împotriva Bisericii din timpul regimului totalitar al vremurilor de curând încheiate. Astăzi, noi „ne lăudăm şi în suferinţe, bine ştiind că suferinţa aduce răbdare, şi răbdarea încercare, şi încercarea nădejde. Iar nădejdea nu ruşinează pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a revărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă" (Romani 5, 3), după cum ne spune Sfântul apostol Pavel. Acum, Biserica Ortodoxă Română culege roadele renaşterii credinţei în ţara voastră. Suntem martorii acestei vieţi noi şi martori ai încredinţării noastre de către Domnul, cum citim în Evanghelia după Matei, că porţile iadului nu vor birui Biserica (cf. Matei 16, 18).

După cum vedem din viaţa Sfântului cuvios Dimitrie, vocaţia ascetică este o altă formă de mucenicie, „căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduh. Pentru

aceea, luaţi toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi fi împotrivă în ziua cea rea şi, toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare … Şi încălţaţi picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii" (Efeseni 6, 12-13;15).

Această Evanghelie a păcii şi a mântuirii este împlinită de bărbaţii şi femeile care o mărturisesc prin alegerea vieţii îngereşti monahale. Aceştia ne arată că se poate ajunge la pregustarea Împărăţiei Cerurilor, unde se află „Biserica celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri şi duhurile drepţilor celor desăvârşiţi" (Evrei 12, 23).

Fiecare creştin este chemat să urmeze calea lui Hristos pentru a da o mărturie vie a credinţei sale. Fie că îndură persecuţii sau se dedică vieţii monahale sau trăieşte o viaţă de familie, creştinul este întotdeauna un martor al luminii lui Hristos în lume. Subliniem aceasta pentru că lumea noastră suferă greutăţi teribile, iar oameni din diferite părţi ale ei sunt zdrobiţi de războaie, sărăcie, boli, degradare, foamete, nedreptate, umilinţă şi înjosire. Peste tot vedem lipsă de respect pentru persoana umană, creată după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

În lumea noastră tulburată, Iubirea Întrupată a lui Dumnezeu în persoana Domnului nostru Iisus Hristos şi învierea Sa, precum şi moaştele nestricăcioase ale slujitorilor lui Hristos, aşa cum este Sfântul cuvios Dimitrie, sunt farul viu al nădejdii noastre. Creştinul, ca membru al Trupului lui Hristos, Biserica Sa, este chemat să fie martor viu al iubirii. De aceea, la praznicul Sfântului cuvios Dimitrie, ocrotitorul acestei cetăţi istorice, ne reafirmăm această chemare, străduindu-ne să-i urmăm pilda, pentru că doar aşa, după cum ne spune Sfântul Vasile cel mare, îi putem cinsti cel mai bine pe sfinţi.

Să dăm slavă Domnului şi Dumnezeului nostru Iisus Hristos pentru mărturia nestinsă a sfinţilor Săi cuvioşi! Fie ca Hristos Dumnezeu, pentru rugăciunile Preasfintei Maicii Sale, Născătoarea de Dumnezeu şi Pururea Fecioara Maria şi pentru rugăciunile Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, să ocrotească poporul binecredincios român, pe Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul României, fratele nostru prea iubit şi împreună liturghisitor cu noi, şi să dăruiască pace lumii şi inimilor noastre. Amin

„Smerenie și curaj, smerenie și speranță”, recomandă patriarhul României de Sfântul Dimitrie cel nou - 2019

Publicat de Sorin Ioniţe
27.10.2019

Patriarhul le-a recomandat miilor de pelerini prezenți duminică pe „Colina Bucuriei” smerenia și curajul femeii cu scurgere de sânge, smerenia și speranța lui Iair din textul evanghelic citit de Sfântul Dimitrie cel nou în altarul de vară al Catedralei Patriarhale (Luca 8:41-56).

„Aceste două persoane devin pentru noi învățători ai smereniei, ai credinței și ai iubirii milostive”, a spus prea fericirea sa.

Celor două exemple, patriarhul l-a alăturat pe Sfântul Dimitrie cel nou, „om smerit cu credință puternică și iubire milostivă”, pe Sfânta muceniță Filofteia „care avea vârsta tot de 12 ani ca și fiica lui Iair și care a fost de asemenea credincioasă și mult-milostivă, răbdătoare și smerită”, dar și pe Sfântul ierarh Dionisie al Cetății

Albe din Basarabia, „ierarh smerit, milostiv și cu credință puternică în vremuri tulburi”.

„Credința și smerenia aduc tămăduirea de boală și învierea din morți”, a spus părintele patriarh rezumând concluzia celor două minuni din textul evanghelic -: vindecarea femeii cu scurgere de sânge și învierea fiicei lui Iair.

Patriarhul Daniel a subliniat că „Mântuitorul Iisus Hristos este foarte sensibil, simte suferința oamenilor, suferă împreună cu ei” dar răspunde prin aceste minuni și la virtuțile lor.

Prea fericirea sa a explicat că Iisus Hristos răspunde chemării mai marelui sinagogii, Iair, pentru că a văzut la el trei mari virtuți:

⇒ *smerenia - a căzut la picioarele lui Iisus atunci când L-a rugat să vină în casa lui și să-i vindece fiica,*

⇒ *credința - avea credința că numai Iisus poate să scape de moarte pe fiica lui*

⇒ *și iubirea de tată milostiv* - s-*a identificat cu suferința fiicei sale.*

Totodată, prea fericitul părinte patriarh Daniel a evidențiat credința puternică și smerenia multă a femeii cu scurgere de sânge vindecată de Iisus în drum spre casa lui Iair.

„Femeia aceasta smerită și suferindă primește vindecare dar mai primește încă două daruri de la Dumnezeu”, a precizat patriarhul.

„Văzând că ea tremură de sfială, de emoție Iisus i-a zis «Îndrăznește fiică! Credința ta te-a mântuit. Mergi în pace!». Deci i-a dăruit vindecare, onoarea de a fi numită fiică și o viață pașnică”.

La finalul predicii, patriarhul Daniel s-a rugat celor trei sfinți, pentru a căror cinstire s-au adunat la București mii de pelerini din toată țara, să mijlocească pe lângă Mântuitorul Iisus Hristos ca să ne dăruiască „smerenie adâncă, credință puternică și iubire milostivă”.

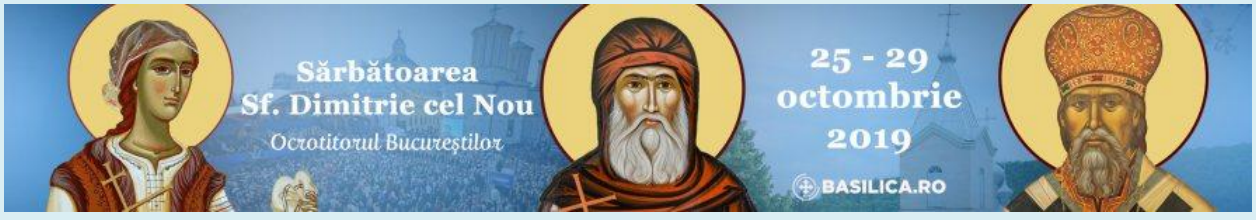

Zeci de ierarhi au slujit împreună cu patriarhul României de Sfântul Dimitrie cel nou în altarul de vară al Catedralei Patriarhale. Slujba se va încheia cu Proclamarea canonizării Sfântului ierarh Dionisie, episcopul Cetății Albe Ismail, cel mai nou sfânt român.

Gabriel Vasile - Sfântul ierarh Dionisie Erhan pe Dealul Patriarhiei după 85 de ani

Investitura P. S. Episcop Dionisie.
Cortegiul de la Patriarhie spre Palatul Regal.

25 oct, 2019

Sfântul ierarh Dionisie Erhan, episcopul Cetății Albe-Ismail, a fost trecut în rândul sfinților în urma deciziei Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 25 octombrie 2018, cu data de prăznuire 17 septembrie. Anul acesta, cu prilejul sărbătorii Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureștilor, la Altarul de vară de lângă Catedrala Patriarhală va avea loc proclamarea canonizării acestui nou sfânt al Bisericii noastre. Icoana și sfintele sale moaște sunt aduse în București spre închinare timp de cinci zile.

Cetatea Bucureştilor nu este străină de binecuvântarea blândului și smeritului ierarh basarabean. episcopul Dionisie era cinstit de toată lumea încă din timpul vieții.

Ceremonia de învestitură în scaunul episcopal al Cetății Albe-Ismail

În urmă cu 85 de ani, în anul 1934, a avut loc în capitala țării ceremonia de învestitură a ierarhului Dionisie Erhan, în scaunul de episcop al Cetății Albe-Ismail.

Ceremonia a avut loc la Palatul Regal și la Patriarhie, în prezența regelui Carol al II-lea, a înaltului cler, a tuturor membrilor guvernului, a președinților corpurilor legiuitoare, a tuturor parlamentarilor basarabeni și a numeroase personalități culturale. Deplasarea între cele două locații ale ceremoniei s-a făcut pe Calea Victoriei, cu plecare din curtea Patriarhiei până la Palatul Regal, după un program bine stabilit, cu un frumos cortegiu format din: „Prefectul Poliției Capitalei, Protoiereii Capitalei, două plutoane de cavalerie, trăsura Regală cu înalt prea sfințitul patriarh al Sfântului Sinod, cu prea sfințitul episcop al Cet. Albe-Ismail, nou ales, trăsura Regală cu înalt prea sfințitul mitropolit al Moldovei și Sucevei cu înalt prea sfințitul mitropolit al Basarabiei, două plutoane de cavalerie, trăsura noului ales va fi escortată de câte doi maiori sau căpitani. La intrarea cortegiului în curtea Palatului Regal, precum și la plecare, garda va da onorul și muzica va intona «Spre rugăciune». Investitura va fi dată prea sfințitului episcop, nou investit, va fi recondus la Sfânta Patriarhie (...). Atât la venire cât și la întoarcere toate clopotele bisericilor vor suna...” (Buletinul Episcopiei Cetății Albe-Ismail, 1935, nr. festiv).

După înmânarea diplomei de alegere, vrednicul păstor al Eparhiei de Sud a Basarabei a adresat Majestății Sale un cuvânt de mulțumire în care mărturisește dragostea și patriotismul puse în slujba neamului românesc și a Bisericii Ortodoxe Române.

Redăm în rândurile de mai jos un fragment din cuvântul de mulțumire: *„Sire, lucrurile lui Dumnezeu sunt minunate și căile lui nenumărate. «Pentru că, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine s-a făcut sfetnic Lui și i-se va răsplăti? Căci de la El și prin El s-au făcut toate și Lui i se cuvine mărire în veci» (Romani XI, 34-36). «De către El se îndreptează pașii omului» (Ps. 37, v. 23).*

Cu voia lui Dumnezeu stând eu acuma înaintea Majestății voastre, mă întorc cu gândul înapoi, la zilele cele din început, la anii cei veșnici ca să cunosc lucrurile minunate ale Lui, prin care El orânduiește soarta oamenilor... Mă gândesc și la mine, neputinciosul, care din tinerețe am lăsat coarnele plugului și mi-am aruncat soarta mea în noianul milelor și al îndurărilor lui Dumnezeu, cel ce neîntrecut m-a povățuit cu judecățile Lui, necunoscute de mine până-n clipa de față, când stau înaintea Majestății voastre, ca să primesc după rânduiala datinelor strămoșești, consfințită de veacuri, toiagul păstoririi. Acest toiag simbolizează pentru mine, nu un semn de stăpânire, ci va fi reazim în greutățile, în răspunderile dregătoriei

bisericești și în purtarea cu bine a crucii celei grele ce este pusă pe umerii mei neputincioși.

Îmi dau seama cât de grea este slujba apostolică în vremurile de față, pentru că sunt dator a priveghea, ziua și noaptea, apărând turma mie încredințată... Voi fi dator să fiu propovăduitor al credinței strămoșești, nu numai cu cuvântul viu, cu timp și fără timp, dar mai întâiu prin credința și prin faptele credinței, care vorbesc mai mult decât orice predică, pentru că și Hristos, începătorul păstorilor, va cere de la noi nu cuvinte ci fapte.

Turma mie încredințată este la hotarul de răsărit al Țării, hotar care desparte două lumi, adânc deosebite. Acolo cu ajutorul Domnului, eu mă voiu strădui să țin drept steagul credinței strămoșești și al intereselor neamului meu iubit... Deviza mea în viață a fost credința, dragostea și pacea. Numai prin credință și dragoste vor putea ajunge la roade fericite și cei din minorități, ce locuiesc alături de noi, vor simți sub ocârmuirea noastră, că nu sunt fii adoptivi, ci fii adevărați ai Patriei noastre Românești... În viața mea am supt învățăturile Sfintei Scripturi și ale Sfinților bărbați ai Bisericii noastre Ortodoxe, care m-au povățuit și îndrumat în toate împrejurările și greutățile din viața mea.

După cuvintele Mântuitorului, eu am dat totdeauna lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu... iar ceea ce privește legătura cu neamul și cu țara mea, de când m-am pomenit, gândul și inima nu s-au oprit niciodată la Prutul vremelnic despărțitor...

Trăiască România în hotarele ei, pe veci întărite!" (Buletinul Episcopiei Cetății Albe-Ismail, 1935, nr. festiv)

Predicator desăvârșit al Evangheliei lui Hristos

Darurile deosebite ale Sfântului Dionisie au fost propovăduirea dreptei credințe ortodoxe și întoarcerea celor rătăciți la calea adevărată. A fost un povestitor rar, știa să te poarte prin lumi necunoscute, avea cuvânt puternic și pătrunzător, prin care străbătea în cele mai adânci ascunzișuri ale sufletelor ascultătorilor. Nu era om să nu-l asculte și să nu rămână nerăscolit în sufletul și conștiința sa.

Crescut de mic copil în spiritul creștin, îndrumat în cunoașterea slovelor teologice de cărturarii Mănăstirii Suruceni, datorită virtuților sale înnăscute, Sfântul Dionisie a ajuns să cunoască temeinic Sfânta Scriptură și întreaga literatură patristică.

A fost cunoscut tuturor ca un învățător și apărător al credinței și Bisericii lui Hristos. Permanent, pe drum, în tren, în întâlnirile particulare sau publice, în biserică, blândul și smeritul stareț și ierarh împărtășea tuturor cuvântul Evangheliei. Predicile lui erau pătrunzătoare, pentru că informaţiile şi sfaturile transmise prin cuvinte din Sfânta Scriptură erau certificate prin faptele și viața sa. Scopul tuturor cuvântărilor sale era de a oferi celor păstoriți lumină, dragoste, adevăr și pace.

În pastorala sa dată cu ocazia sărbătorii Nașterii Domnului din 1936, Sfântul Dionisie spunea: *„În mijlocul vostru duhul rău și viclean seamănă sămânța lui cea rea, dorind a schimba și a înăbuși credința strămunilor noștri, prin păreri și învă-țături străine de neamul nostru, străine de credința noastră strămoșească, urmărind prin aceasta a zdruncina temelia Statului și a Bisericii noastre dreptmăritoare. Căci dacă ar fi de la Dumnezeu, ar face lucrurile și faptele pe care ni le-a lăsat Hristos. Luați aminte la lucrurile și la faptele acestor înșelători”.*

Se adresa tuturor fără deosebire. Le vorbea ca și cum i-ar fi cunoscut pe fiecare, dojenindu-i și sfătuindu-i frăţeşte şi părinteşte.

Poetul Octavian Goga afirma în anul 1935 despre episcopul cu viaţă sfântă Dionisie că este „în adevăr un Gură de Aur”.

Firul credinței și al dragostei față de Dumnezeu și de neamul românesc se găsește în toate cuvântările Sfântului Dionisie. *„Iubiți fii întru Domnul, în aceste împrejurări grele prin care trece lumea întreagă și chiar și țara noastră, când suntem înconjurați de atâtea primejdii și încercări dușmănoase, fiți viteji, tari în credința strămoșească, iubiți-vă unul pe altul, pace să aveți între voi și Domnul îndurărilor și al milei va fi cu voi”* (Buletinul Episcopiei Cetății Albe-Ismail, 1938, număr festiv).

Ceea ce pecetluiește definitiv caracterul predicii Sfântului Dionisie Erhan, aşezat în istorie ca un document al drepturilor României în Basarabia, este discursul din anul 1938 cu ocazia instalării Rezidentului regal la Chișinău: *„Domnule Rezident regal, pământul Basarabiei pe care călcați este plin de urmele înaintașilor noștri. Dacă mă duc la Chilia-Nouă, văd biserica Sfântul Nicolae în pământ, zidită de către Vasile Lupu, dacă mă duc la Cetatea Albă văd cetatea lui Ștefan cel mare, dacă mă duc la mănăstirea de lângă Ismail văd tidve de oameni, adesea ieșite din pământ, și atunci mă gândesc în sufletul meu: nu calc eu aici pe un pământ sfânt pentru noi? Un pământ sfânt unde sunt tidvele celor care poate au murit în robie, robiți fiind de dușmanul neamului nostru, stăpânitor pe atunci - turcii?*

Așa că pe locul unde veți călca, să vă aduceți aminte că nu sunteți străin acolo și nu călcați pe loc străin, deși poate veți găsi și locuri locuite de străini, dar să știți că călcați pe urmele strămoșilor. Veți da pe urmele marelui Traian, care are și el Valul lui Traian, care merge până în regiunea cu numele străin de Bolgrad. Acest val trebuie păstrat, căci este un monument istoric, care grăiește de drepturile noastre pe aceste plaiuri. Tot ce avem din trecut, tot ce mărturisește trecutul nostru, trebuie păstrat cu sfințenie de noi și trebuie păzit pentru generațiile viitoare" (Buletinul Episcopiei Cetății Albe-Ismail, 1938, nr. 11).

Sfântul Dionisie a fost un om cu un caracter șlefuit în lupte grele și mari, un om închinat Bisericii și neamului, cu singura grijă în lumea aceasta de a crește puterea morală a păstoriților săi prin cuvânt și pildă. A fost un neîntrecut duhovnic și propovăduitor al Sfintei Evanghelii și al dragostei față de neamul său.

Fratele Dimitrie Erhan
(astăzi Vlădica Dionisie) de la mănăstirea
Suruceni, în vârsta de 18 ani.

Mitropolitul Gurie Grosu al Basarabiei (stânga, jos), episcopul Dionisie Erhan al Cetăţii Albe-Ismail (dreapta, jos), împreună cu clerici basarabeni: Petru Comerzan, Pavel Guciujna și Mihail Madan (de la stânga spre dreapta), 19 aprilie 1934

După investitura Regală.
I. P. S. Patriarh Miron, P. S. Episcop Dionisie,
D-ul Ministru Popescu-Necşeşti şi D-ul Col. Drossu,
Prefectul Palatului, în faţa Palatului Regal.

Sorin Ioniţe - Canonizarea episcopului Dionisie Erhan a fost proclamată la București de Sfântul Dimitrie cel nou

Publicat de 27.10.2019

Ceremonia de proclamare a celei mai recente canonizări a avut loc duminică, de sărbătoarea Sfântului Dimitrie cel nou, în prezența Patriarhului României, a membrilor Sfântului Sinod și a miilor de pelerini veniți la București.

La finalul Sfintei Liturghii au fost prezentate Tomosul de proclamare și icoana, apoi s-a intonat troparul Sfântului ierarh Dionisie, episcopul Cetății Albe-Ismail.

Patriarhul României a evidențiat legătura Sfântului Dionisie cu Sfântul Dimitrie cel nou și cu Sfântul Dimitrie, izvorâtorul de mir.

„Sfântul Dionisie a primit la Botez numele «Dimitrie» și a fost trecut în rândul sfinților, canonizat, anul trecut în data de 25 octombrie, cu o zi înainte de sărbătoarea Sfântului mare mucenic Dimitrie al cărui nume l-a purtat de la Botez. Iar

acum, cu ocazia sărbătorii Sfântului Dimitrie cel nou, la un an după canonizare, are loc aici proclamarea canonizării sale”.

Tomosul sinodal de proclamare a canonizării a fost citit de episcopul vicar patriarhal Varlaam Ploieșteanul.

La proclamarea canonizării sfântului basarabean au participat atât reprezentanți ai Mitropoliei Chișinăului (Patriarhia Rusă) cât și ai Mitropoliei Basarabiei (Patriarhia Română).

După ceremonia de proclamare, patriarhul Daniel a oferit câteva daruri și distincții.

Între cei evidențiați s-a numărat episcopul Veniamin al Basarabiei de Sud, cel care a inițiat demersurile de canonizare a ierarhului Dionisie Erhan.

„Ne-am mirat și noi, ne-am surprins că în timp de un an a făcut tot ce a trebuit: și slujbă și acatist, tot ce a fost necesar pentru canonizare”, a mărturisit patriarhul Daniel amintind că Sfântul Dionisie al Cetății Albe este ocrotitorul Eparhiei Basarabiei de Sud.

Reprezentanții Mitropoliei Chișinăului au fost de asemenea, apreciați.

Maica Epistimia Goncearenco, starețа Mănăstirii Suruceni, și arhim. Porfirie Dobre, starețul Mănăstirii Sireți, au primit Ordinul „Sfinții împărați Constantin și Elena”.

Maica Epistimia este starețа mănăstirii unde a fost călugăr timp îndelungat Sfântul ierarh Dionisie și unde a fost înmormântat. Ea a oferit patriarhului României, din partea mitropolitului Vladimir, un fragment din moaștele Sfântului ierarh Dionisie încadrat într-o raclă aurită în forma unei mâini.

Totodată, Ordinul „Sanctus Stephanus Magnus” a fost acordat mai multor clerici din Mitropolia Chișinăului.

Canonizat de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române la o sută de ani de la Marea Unire, Sfântul ierarh Dionisie a fost toată viața un fervent militant pentru înfăptuirea acestui ideal național.

Sorin Ioniţe - Tomosul sinodal pentru proclamarea canonizării Sfântului ierarh Dionisie Erhan, Episcopul Cetăţii Albe-Ismail

27.10.2019

Tomosul sinodal prezentat la proclamarea canonizării Sfântului ierarh Dionisie Erhan, episcopul Cetăţii Albe-Ismail, duminică, 27 octombrie 2019.

Tomos sinodal al Bisericii Ortodoxe Autocefale Române pentru proclamarea canonizării Sfântului ierarh Dionisie Erhan, episcopul Cetăţii Albe-Ismail

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Preaiubitului cler, cinului monahal şi dreptcredincioşilor creştini
din Patriarhia Română,
Har, pace şi bucurie de la Dumnezeu, iar de la Noi, arhiereşti binecuvântări!

După sfintele predanii ale iubitorilor de Dumnezeu apostoli şi ale Sfinţilor noştri părinţi, lucru drept şi folositor este pentru plinătatea Bisericii a cinsti cu evlavie pe sfinţii care, cu dragoste şi cu bună cuviinţă, au urmat lui Hristos. Cinstind pe sfinţi, Îl cinstim de fapt pe Dumnezeu, „Cel minunat întru sfinţii Săi” (Psalm 67, 36) şi, aducând laudă slujitorilor Săi, mintea ni se luminează, inima se încălzeşte şi voinţa

se întăreşte spre buna lucrare a faptelor celor mântuitoare. De aceea, prorocul David glăsuieşte: „Eu am cinstit foarte pe prietenii Tăi, Dumnezeule, şi foarte s-a întărit stăpânirea lor” (Psalm 138,17).

Unul dintre aceşti prieteni ai lui Dumnezeu este şi episcopul Dionisie Erhan, cinstit de popor şi cu numele de Vlădica Dionisie. Acesta s-a născut în satul Bardar, judeţul Lăpuşna din Basarabia, la 2 noiembrie 1868, primind la botez numele Dimitrie. La vârsta de 15 ani, simţind dorul de Dumnezeu şi dorinţa de a îmbrăca haina monahală, Dimitrie a intrat în obştea Mănăstirii Suruceni, aflată în apropierea Chişinăului.

După şapte ani de ascultare a fost făcut rasofor, iar după alţi nouă ani a fost tuns în monahism, în anul 1899, primind numele Dionisie. în anul 1900 a fost hirotonit ierodiacon, iar în 1904 a fost hirotonit ieromonah. Remarcându-se printr-o viaţă aleasă, prin rugăciune stăruitoare şi prin participare cu multă evlavie la sfintele slujbe, prin dragoste de Dumnezeu, prin blândeţe, dar şi fermitate şi demnitate în apărarea credinţei şi a neamului, ieromonahul Dionisie s-a bucurat de aprecierea credincioşilor care îl căutau pentru sfat duhovnicesc.

În anul 1908, prea cuviosul părinte Dionisie Erhan a fost ales stareţ al Mănăstirii Suruceni. Tânărul stareţ a avut un rol de seamă în acele vremuri grele, lucrând cu osârdie la realizarea idealului de unitate al românilor, în perioada premergătoare momentului istoric de la 27 martie 1918, dar şi după acesta.

Pentru activitatea sa bisericească deosebită, dar şi pentru viaţa sa duhovnicească prin care ajunsese foarte cunoscut şi iubit de toţi basarabenii, a fost ales arhiereu vicar al Arhiepiscopiei Chişinăului şi Hotinului, fiind hirotonit la 22 iulie 1918, în Catedrala mitropolitană din Iaşi.

În anul 1932 a fost numit Locţiitor al eparhiei vacante a Cetăţii Albe-Ismail, iar în şedinţa din 18 aprilie 1934 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a validat ca episcop al acestei eparhii.

În această slujire, a contribuit la restaurarea şi zidirea de biserici în eparhia sa, la intensificarea vieţii duhovniceşti prin înfiinţarea de instituţii pentru formarea clerului, s-a îngrijit de educaţia tinerilor prin înfiinţarea sau dotarea corespunzătoare a unor şcoli şi prin acordarea unor burse de studiu, a susţinut material familiile defavorizate, a înfiinţat azile şi orfelinate, precum şi o asociaţie care să sprijine soţiile văduve ale preoţilor.

De asemenea, s-a îngrijit de publicaţiile eparhiale, de activitatea mănăstirilor şi a parohiilor şi a lucrat cu multă râvnă la înnoirea duhovnicească în sudul Basarabiei. Sfintele slujbe le săvârşea întotdeauna cu evlavie şi în linişte, nevorbind cu nimeni, ci fiind neîncetat în stare de rugăciune.

Preasfinţitul părinte episcop Dionisie Erhan a păstorit eparhia Cetăţii Albe-Ismail până în 28 iunie 1940 când, din cauza anexării Basarabiei de către Uniunea Sovietică, s-a refugiat în Episcopia Argeşului, unde a păstorit între anii 1940-1941.

Apoi, după eliberarea Basarabiei (1941-1944), împovărat de ani şi suferinţă, s-a retras la mănăstirea sa de metanie, Suruceni, trecând la Domnul, întru mireasma sfinţeniei, în data de 17 septembrie 1943.

Sfintele sale moaşte au fost descoperite neputrezite în anul 2018, la împlinirea a 100 de ani de la hirotonirea sa în arhiereu.

Ţinând seama de viaţa sa sfântă şi de râvna lui mare pentru luminarea turmei sale duhovniceşti şi de roadele minunate ale lucrării şi păstoririi sale, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în şedinţa sa de lucru din 25 octombrie 2018, a găsit că este bineplăcut lui Dumnezeu şi folositor obştii dreptcredincioşilor ca el să fie preţuit cu cinstirea cuvenită şi să fie înscris în rândul sfinţilor ierarhi din calendarul ortodox. Drept aceea, pe temei canonic şi sinodal, chemând în ajutorul nostru harul Preasfintei, de viaţă făcătoarei şi nedespărţitei Treimi,

Hotărâm

Ca, de acum înainte şi până în veac, părintele nostru Dionisie Erhan, episcopul Cetăţii Albe-Ismail, să fie cinstit în rândul Sfinţilor ierarhi de întreaga Biserică Ortodoxă Română, cu numele de Sfântul ierarh Dionisie, episcopul Cetăţii Albe-Ismail.

Pentru pomenirea sa statornicim ziua de 17 septembrie a fiecărui an, când a trecut la cele veşnice, urmând ca această prăznuire să fie înscrisă în Sinaxar, în cărţile de cult, precum şi în calendarul Bisericii Ortodoxe Române.

De asemenea, rânduim să se tipărească viaţa, slujba şi acatistul Sfântului ierarh Dionisie, să i se zugrăvească icoana, care să fie primită cu toată evlavia de dreptcredincioşii creştini, iar chipul său să fie zugrăvit la loc potrivit, alături de ceilalţi Sfinţi ierarhi de neam român, în bisericile care se vor ridica din temelie sau se vor zugrăvi de acum înainte. De asemenea, mai rânduim ca el să fie şi ocrotitor al unor sfinte lăcaşuri noi sau reînnoite.

Pentru deplina statornicire a celor pe care le-am hotărât în chip sinodal şi canonic, am întocmit şi întărim cu semnăturile noastre acest Tomos Sinodal de proclamare a canonizării Sfântului ierarh Dionisie, episcopul Cetăţii Albe-Ismail, pe care îl aducem la cunoştinţa prea cucernicului cler, a prea cuviosului cin monahal şi a drept-credincioşilor creştini din Patriarhia Română.

Acest Tomos Sinodal de Canonizare se proclamă astăzi, 27 octombrie, din anul mântuirii 2019, la Catedrala Patriarhală din Bucureşti.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu - Tatăl şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toţi! (2 Corinteni 13,13].

Preşedintele Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

† Daniel arhiepiscopul Bucureştilor, mitropolitul Munteniei şi Dobrogei, locţiitorul Tronului Cezareei Capadociei şi patriarhul Bisericii Ortodoxe Române împreună cu toţi membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Diac. George Aniculoaie şi Augustin Păunoiu - Minunile Sfântului Dimitrie cel nou

Racla cu moaştele Sfântului Dimitrie cel nou, din Catedrala patriarhală

Prezenţa Sfântului Dimitrie cel nou în centrul oraşului Bucureşti vorbeşte lumii de astăzi despre harul şi binecuvântarea pe care Dumnezeu le dăruieşte celor ce se roagă cu credinţă Lui. ***Mijlocirile făcute de sfinţi pentru oamenii care le cer ajutorul aduc alinare sufletelor şi trupurilor.*** Multe fapte minunate s-au petrecut şi la racla moaştelor cuviosului Dimitrie cel nou. Câteva dintre ele ne-au fost povestite de mai mulţi părinţi, slujitori la Catedrala patriarhală, care adăposteşte, de mai bine de 200 de ani, trupul nestricăcios al smeritului păstor din Basarabi.

Părintele Daniel Pantazi, mai întâi cântăreţ, începând cu anul 1973, iar mai apoi slujitor al Catedralei patriarhale din 1985, ne-a mărturisit: *„Mi s-a întâmplat să aud de la cineva despre ajutorul deosebit primit de la Sfântul Dimitrie cel nou. Omul cu pricina avea meseria de horticultor, fiind şi un foarte bun cântăreţ bisericesc. Biserica unde mergea şi unde l-am întâlnit era situată lângă Poşta mare. Îl chema Dumitru şi venise în Bucureşti din Constanţa. Când a ajuns în Capitală, a început să muncească şi s-a căsătorit aici. Fata pe care o luase era una cu înclinaţii mai lumeşti. Văzând că nu se potrivesc, au hotărât să se despartă. Uşor de zis. Dacă divorţa, băiatul rămânea fără casă, pentru că locuiau în apartamentul fetei. Văzându-l abătut, lumea din biserica unde cânta îl întreba: «Domnul Dumitru, de ce sunteţi aşa întristat?» El le răspundea: «Am nişte*

necazuri acasă. Acum sunt pus în situaţia de a nu avea unde să locuiesc. Nu am unde mă duce».

Dumitru a început să meargă des la Catedrală pentru a se închina la moaştele Cuviosului. Trecând mai multe zile, într-o noapte i s-a arătat Sfântul în camera unde se odihnea. Omul l-a recunoscut. Avea chipul asemenea cu cel zugrăvit în fresca de la raclă. Nu i-a spus nimic, doar a înclinat puţin capul, după care a dispărut.

A doua zi, ieşind din biserică, Dumitru a plecat din nou îngândurat. Mergea fără nici o destinaţie. Din urmă, a fost ajuns de o bătrână. L-a întrebat: «De ce eşti mereu lipsit de bucurie?»

«Nu am unde să mă duc. Soţia mă goneşte de acasă, nu am unde locui».

«Dacă cauţi gazdă, eu am două camere. Vino şi vezi». Dumitru a plecat la bătrânică şi a rămas la ea. S-a căsătorit cu nepoata acesteia şi viaţa lui a reintrat pe făgaşul normal.

Pentru priceperea lui în aranjamentele florale, Dumitru a ajuns să fie cunoscut chiar de Ceauşescu, care i-a dat sarcina să se ocupe de cele mai importante grădini publice din Bucureşti. Ba i l-a recomandat şi preşedintelui Iugoslaviei, Tito, care l-a primit la Belgrad pentru a înfrumuseţa grădinile din capitala sârbă. Dumitru are acum 80 de ani.“

Omul care a plecat fără cârje de la moaştele Cuviosului Dimitrie

Părintele Iustin Bulimar, slujitor la Catedrala patriarhală din anul 1989, povesteşte despre faptele minunate petrecute în viaţa creştinilor care s-au rugat la moaştele Sfântului: *„În 1989, în urma slujbei Sfântului Maslu, un credincios pe care eu l-am văzut de mai multe ori participând la această Sfântă Taină şi la celelalte slujbe ale Bisericii rămânea întotdeauna ultimul de se închina. Şi, într-una din zile, la fel procedând, a urcat la racla sfintelor moaşte (dar de ce rămânea ultimul să se închine? - pentru că umbla cu cârje), şi-a aşezat cârjele, ca de obicei, ca să şi le poată lua după rugăciune, după îngenuncherea pe care o putea face el acolo în felul lui şi minunea s-a întâmplat: s-a ridicat, s-a închinat, a coborât treptele, n-a realizat pe moment că el de fapt îşi uitase cârjele şi de-abia după ce a coborât Dealul Patriarhiei şi-a dat seama de miracolul, de minunea întâmplată. S-a întors înapoi plângând şi mulţumind cu lacrimi în ochi lui Dumnezeu şi Sfântului Dimitrie, povestindu-i preotului de pe vremea aceea - era un arhimandrit deosebit,*

un preot evlavios, iubit de credincioşi, părintele Grichentie, care s-a retras după Revoluţie, la pensie, la Mănăstirea Secu - şi dânsul a rămas foarte impresionat, deşi mai văzuse şi alte minuni petrecute la racla Cuviosului Dimitrie cel nou."

„Dacă nu te-aş fi văzut cu ochii mei şi nu te-aş fi consultat, nu te-aş fi crezut"

„O altă faptă minunată, îşi aminteşte pr. Iustin Bulimar, este cea întâmplată unei doctoriţe de la Spitalul de Oncologie din Fundeni, care era fiică duhovnicească a unui părinte de la Catedrală, acum superiorul Aşezămintelor Româneşti de la Ierusalim, părintele Ieronim Creţu. Femeia a venit spunând că nu se simte bine şi că, în urma unui examen făcut de colegii ei de la acelaşi spital, era suspectă de cancer ovarian. Bineînţeles că în urma consultării, fiind depistată pozitiv, primul drum pe care l-a făcut după rezultatul biopsiei, înainte de actul chirurgical, a fost la moaştele Sfântului Dimitrie. Acest caz s-a petrecut sub ochii mei, ştiam deci despre ce este vorba şi cu emoţie aşteptam toţi rezultatul - să vedem dacă e cancer sau nu.

Primul drum pe care l-a făcut a fost acela de la Spitalul Fundeni la Catedrala patriarhală. Disperată, într-un fel, dar având în suflet o credinţă nemărginită, s-a rugat, a venit zile la rând, a urmat un program de cobaltoterapie, în urma căruia a mers la aceeaşi comisie care a investigat-o prima dată şi un mare medic, profesorul Pavel, care era pe vremea aceea şeful Clinicii de Oncologie de la Fundeni i-a spus: «Dacă nu te-aş fi văzut înainte de tratament şi nu te-aş fi consultat eu cu ochii mei şi ai fi venit acum să-mi spui că ai fost bolnavă, ţi-aş fi spus că eşti nebună».

Deci, Sfântul Dimitrie, la fel, a făcut minune şi a vindecat-o, iar dânsa şi astăzi e o mărturie vie, lucrează în continuare şi vindecă, la rândul ei, persoane bolnave de cancer.

Şi cred că sunt şi alte multe minuni pe care Sfântul Dimitrie le-a săvârşit celor ce s-au rugat cu credinţă la racla lui de-a lungul timpului. Eu v-am spus doar două pentru că la acestea am fost martor ocular."

Pelerinajul, marea minune a Sfântului Dimitrie cel nou

Părintele protosinghel Arsenie Muscalu, fost slujitor şi duhovnic la Catedrala patriarhală ne-a spus: *„Pe lângă vindecarea sufletului şi a trupului, dobândirea liniştii şi a împăcării, primirea de ajutor în lipsuri şi nevoi, Sfântul Dimitrie cel*

nou săvârşeşte an de an o minune pe care o trecem cu vederea de multe ori şi anume aceea că la ziua lui de prăznuire reuşeşte să adune atâţia oameni care, mai ales în lumea agitată şi grăbită de astăzi, găsesc cu cale să lase deoparte toate grijile şi preocupările venind să-i aducă cinstire, stând ore întregi, de multe ori pe vreme rea, cu frig sau ploaie, rămânând chiar peste noapte ca să sărute sfintele moaşte, primind în schimb ajutorul Cuviosului.“

„Roagă-te lui Dumnezeu şi Sfântului Dimitrie şi n-o să rămâi fără răspuns!“

Despre minunile Sfântului Dimitrie am aflat şi de la părintele Antim David, mare eclesiarh la Catedrala patriarhală.

„Multe dintre minunile Sfântului Dimitrie, care se săvârşesc permanent la racla sfintelor sale moaşte, sunt cunoscute numai de cei asupra cărora s-au produs şi de Hristos Domnul. Foarte puţine sunt cuprinse în Vieţile Sfinţilor. Eu însumi am fost martor la câteva minuni pe care Sfântul Dimitrie le-a săvârşit aici, în Catedrala patriarhală.

Aş dori să scot în evidenţă una care pe mine m-a marcat foarte mult.

Aveam aici, la Catedrala patriarhală, o creştină, una dintre cele mai fidele, care venea zilnic şi se închina la sfintele moaşte. Avea o mare suferinţă, vorbea foarte rău, stâlcit. Venea şi se spovedea de multe ori la mine. Ar fi trebuit să golesc biserica de lume, căci vorbea foarte tare. De aceea, preferam să o spovedesc într-un loc separat, fără a înţelege mare lucru din spovedania sinceră pe care această persoană o făcea înaintea lui Dumnezeu. Aveam totdeauna grijă să îi spun: «Roagă-te lui Dumnezeu şi Sfântului Dimitrie şi n-o să rămâi fără răspuns!». Acestea erau cuvintele pe care i le strecuram în suflet totdeauna.“

„Părinte, eu vorbesc!“

„Într-o zi de vară, în urmă cu câţiva ani, era puţină lume în catedrală şi o văd pe Stela (aşa o cheamă) cum se aşează la moaştele Sfântului Dimitrie. A stat, cred, un ceas rugându-se Sfântului. Şi s-a ridicat, venind cu bucurie mare în suflet. Atâta mi-a spus: «Părinte, eu vorbesc!». Şi din acea zi sora Stela vorbeşte, o auzim cu toţii cum se exprimă clar, datorită Sfântului Dimitrie, după ce, mai înainte, nu putea să lege două vorbe“.

Stela are în jur de 50 de ani. Este căsătorită şi are două fete. „Avea o viaţă mai dificilă cu soţul ei. Era o fiinţă foarte chinuită. După aceea aveam să aflu, din ceea ce mi-a relatat această creştină, că, de fapt, neputinţa aceasta îi venise din multele bătăi pe care le primise de la soţul ei“, a mai adăugat eclesiarhul Catedralei.

„Vreau să mă duc la Sfântul Dimitrie, căci el m-a făcut sănătoasă!“

„Într-o altă zi, dimineaţa, îşi mai aminteşte părintele Antim, înainte de începerea Sfintei şi dumnezeieştii Liturghii, a venit la mine un creştin a cărui soţie era în comă la spital. Aveau 5 copilaşi, 3 dintre ei erau cu el. M-a marcat suferinţa şi lacrimile lor. Verdictul medicului era: «Nu mai am ce să-i fac. Luaţi-o acasă!». Le-am spus să se roage Sfântului Dimitrie. S-au rugat cu toţii, iar Sfântul i-a mai liniştit. S-au întors la spital cu inima împăcată. Acolo, chiar pe holul din faţa salonului unde era internată soţia, au găsit o hărmălaie de nedescris. Bolnava, fiind conectată la aparate, ca orice om în comă, îşi revenise datorită Sfântului Dimitrie şi îşi scosese toate tuburile. Striga pe holul spitalului, ţinută fiind de asistente şi medici: «Vreau să mă duc la Sfântul Dimitrie, căci el m-a făcut sănătoasă!». Era o zarvă nemaipomenită, avea să îmi spună soţul mai târziu. La patul ei se prezentase cineva, în vedenie, care i-a spus: «Scoală şi du-te acasă la copii şi la soţ!». Era Sfântul Dimitrie cel nou, de aceea striga în gura mare că vrea să meargă să îi mulţumească. N-au avut ce să-i facă. Au venit la Sfântul Dimitrie, parcă şi acum văd, cu cei 5 copilaşi, cu soţul, în hohote de plâns, mulţumindu-i Sfântului pentru miraculoasa vindecare. După aceea, s-au întors la medici să confirme minunea negrăită pe care Sfântul Dimitrie a făcut-o“, ne-a spus părintele Antim o altă minune a Sfântului Dimitrie, pe care a văzut-o cu ochii săi.

„Părinte, eu vreau să mă spovedesc“

„Multe sunt minunile Sfântului Dimitrie, dar mai importantă decât vindecarea trupească este lucrarea tainică pe care Sfântul Dimitrie o săvârşeşte în sufletul omului, faptul că foarte mulţi credincioşi vin şi îngenunchează la sfintele sale moaşte şi se ridică senini, luminaţi, îndreptaţi, pocăiţi şi iertaţi prin rugăciunea şi binecuvântarea sfântului. Aceasta cred că este cea mai mare vindecare pe care Sfântul Dimitrie o săvârşeşte. De altfel, vezi un om care n-a călcat în faţa altarului de multă vreme, care se ridică din faţa raclei şi spune: «Părinte, eu vreau să mă spovedesc» sau «Părinte, am făcut cutare păcat». «Dar cine v-a îndemnat?», îi întreb. «Părinte, nu ştiu ce se întâmplă cu mine, dar când m-am pus la moaştele Sfântului Dimitrie, am simţit că trebuie să mărturisesc păcatul acesta pe care îl tăinuiesc de ani şi ani de zile». Cea mai mare lucrare pe care Sfântul Dimitrie cel

nou o săvârşeşte asta este, aici în mijlocul acestui oraş atât de zgomotos şi preocupat de cele materiale. De foarte multe ori, noi, creştinii, căutăm să vindecăm trupul, să ne vindecăm de cancer, de boli, dar uităm adesea de lucrarea tainică, harică, pe care Dumnezeu o săvârşeşte prin aceste minuni ale sfinţilor în viaţa noastră. Şi mai mult decât atât, este importantă îndreptarea. ***Nu poţi să rămâi cum ai fost, după ce te-ai închinat la moaştele unui sfânt*** “, a conchis părintele Antim David, mare eclesiarh al Catedralei patriarhale.

„Antihristul“ pocăit

Părintele protosinghel Dimitrie Irimia, slujitor al Catedralei patriarhale, dă şi el mărturie despre vindecările de boli săvârşite prin mila Sfântului Dimitrie cel nou: „De obicei, în Biserica Ortodoxă, noi nu contorizăm cazuri de minuni, pentru că aşa Mântuitorul a spus: ***«Fericit eşti, Toma, că ai văzut şi ai crezut, dar mai fericiţi sunt cei care n-au văzut şi au crezut».*** Deci, pe acest principiu ne orientăm şi noi în Biserica Ortodoxă şi aşa cum am spus, nu căutăm să scoatem în evidenţă aceste minuni, pentru că foarte uşor s-ar putea cădea în acest extremism, adică să se creeze la Catedrală un fel de «fenomen Maglavit».

Minunea se produce în sufletul omului, nu trebuie ca, după ce s-a produs minunea, omul să fie interesat, adică accentul se pune pe credinţă, pe relaţia omului cu Dumnezeu, aşa cum avem şi exemplul Sfântului Dimitrie care s-a rugat şi a fost atât de discret toată viaţa, încât cei din timpul său n-au ştiut că el este un sfânt. De unde vine discreţia aceasta? din faptul că el a înţeles că rugăciunea îl face pe om să aibă o relaţie personală cu Dumnezeu, îl face pe om nu numai să practice rugăciunea, ci să o trăiască şi să trăiască în şi pentru Dumnezeu. Vă voi povesti şi eu două cazuri pe care le consider minuni ale Sfântului Dimitrie.

Unul, petrecut în anul 2004 - *a venit la mine cineva în jur de 30-35 de ani şi mi-a spus că doreşte să i se facă special, numai dânsului, dezlegări, pentru că are păcate foarte grave. Sigur, am întrebat despre ce păcate este vorba. Mi-a spus că în timpul regimului comunist a scris o carte care avea subiect anticreştin, împotriva lui Hristos.*

Când a ajuns la mine, omul era bolnav, avea o semiparalizie. I-am spus să scrie de-acum şi să îndrepte ce a făcut rău, tot prin scris. Sigur că i-a fost foarte greu, adică nu mai avea aceleaşi pârghii pe care le avusese înainte. Cert este că el a venit tot timpul la Catedrală, a venit în special la moaştele Sfântului Dimitrie, s-a rugat şi după multă vreme, a ajuns să se îndrepte. El era adus cu maşina, altfel nu

se putea deplasa; era în cărucior, paralizat. Numai că, după câţiva ani, şi-a revenit şi el însuşi a mărturisit că, deşi doctorii nu i-au dat nici cea mai mică şansă de vindecare, credinţa în ajutorul Sfântului Dimitrie l-a făcut sănătos."

„Eu numai cu o mână am zgâriat, dar îmi curge sânge din amândouă"

„Un alt caz care m-a impresionat, îşi aminteşte părintele Dimitrie Irimia, a fost acela al unei doamne ce avea în jur de 40 de ani care, efectiv, a fost revoltată asupra celor din familia ei pentru că veneau şi stăteau la Sfântul Dimitrie foarte multe ore în şir, în ploaie, în frig. De aceea, a venit cu gând vrăjmaş la racla Cuviosului Dimitrie. Ea nu concepea, nu putea înţelege şi a venit cu acest gând de răzbunare împotriva Sfântului şi cu o mână a zgâriat cu unghiile moaştele Sfântului Dimitrie în locul unde ele sunt descoperite spre a fi sărutate de credincioşi.

Când a venit la mine, mi-a spus, ascunzând fapta sa: «Părinte, am fost la toţi doctorii; am o boală foarte rară - îmi curge sânge din buricele degetelor». I-am făcut dezlegări, apoi s-a mai liniştit; era foarte agitată. I-am explicat că trebuie să se spovedească, să ţină post, şi atunci mi-a spus: «Eu numai cu o mână am zgâriat acolo, dar îmi curge sânge din amândouă mâinile».

Apoi, a venit cineva din familie şi mi-a spus că s-a vindecat. De atunci nu am mai văzut-o, dar acest caz a fost unul deosebit din câte am văzut şi auzit."

Extras Sfântul cuvios Dimitrie Basarabov cu sfintele moaşte la Bucureşti. Viaţa, istoricul moaştelor, minunile, acatistul, paraclisul, Editura Sophia, Bucureşti, 2009)

Din minunile cuviosului Dimitrie cel nou săvârşite asupra unor credincioşi din zilele noastre

Minunea pelerinilor

Toţi cei care an de an, în ziua de 27 octombrie, urcă să se închine la sfintele moaşte ale cuviosului Dimitrie, iau asupra lor povara dulce a răbdării. Astfel ei se înstrăinează de cursul vieţii cotidiene şi intră într-o altă ordine lăuntrică. De altfel, cuvântul pelerin provine din latinescul peregrinus care înseamnă străin. Practic toţi cei care se pun la rândul ce duce la sfintele moaşte, se aşază duhovniceşte chiar în faţa Sfântului Dimitrie. La trecerea pe dinaintea raclei nu poţi zăbovi prea mult – astfel încât scurta „întrevedere" cu moaştele Sfântului este o mică încununare a dorinţei de a-i fi alături în vecii vecilor. De aceea, mulţimea mare a pelerinilor rămâne un lucru deopotrivă uimitor şi îmbucurător. Asta cu atât mai mult, cu cât nu ştim care dintre politicienii noştri [...] ar putea să adune în jurul lor măcar cinci oameni care să nu urmărească vreun interes pământesc.

„Multe sunt minunile Sfântului Dimitrie, dar mai importantă decât vindecarea trupească este lucrarea tainică pe care Sfântul Dimitrie o săvârşeşte în sufletul omului, faptul că foarte mulţi credincioşi vin şi îngenunchează la sfintele sale moaşte şi se ridică senini, luminaţi, îndreptaţi, pocăiţi şi iertaţi prin rugăciunea şi binecuvântarea Sfântului. Aceasta cred că este cea mai mare vindecare pe care Sfântul Dimitrie o săvârşeşte.

***

Dobândind mângâiere prin caldele tale ocrotiri, alergăm către tine, Sfinte Dimitrie, şi te rugăm: izbăveşte-ne de lucrul mâinilor noastre şi ne luminează ca să pricepem că tu însuţi eşti cel care iconomiseşte lucrarea fiecărui cuvânt care mărturiseşte faptele şi minunile tale.

Uşoară precum un fulg

Vreme de doi ani, tânăra Alexandrina P., care era stăpânită de un duh necurat, a încercat să-şi găsească izbăvirea prin mijlocirile şi rugăciunile mai multor preoţi. Povara acestei asupriri demonice se datora unor blesteme necugetate ale părinţilor ei.

În cele din urmă, preotul din parohia în care fata locuia, a sfătuit-o că lucrul cel mai bun ar fi să meargă dimpreună la moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov, aflate la Patriarhie şi astfel să ceară ajutorul lui. Lucrul acesta urma să se întâmple a doua zi, tocmai la praznicul cuviosului.

În noaptea care a urmat, tânăra a visat un chip hidos, care a înspăimântat-o foarte tare şi care i-a spus cu ură:
- Trebuie să ies din tine, de frica Sfântului Dimitrie. Dar voi fi la pândă şi mă întorc la primul pas greşit!

A doua zi, pe 27 octombrie, fata l-a însoţit pe preotul paroh la Patriarhie, pentru a se aşeza la rândul ce urca dealul. În cele aproape zece ore de aşteptare, până când a ajuns în faţa raclei ce fusese scoasă afară pentru închinare, Alexandrei i se făcea din ce în ce mai rău. Când mai avea câţiva paşi, a cuprins-o leşinul, iar în clipa când a sărutat moaştele Sfântului a simţit o arsură de parcă îi luase foc gura. Pe tot drumul de întoarcere spre casă, părintele a sprijinit-o, iar ea nu se mai putea opri din plâns. După un lung şi greu somn, fata s-a trezit vlăguită, dar cu senzaţia că este uşoară precum un fulg. De atunci, Alexandrina P. a fost izbăvită de asuprirea drăcească şi foarte adesea vine la căpătâiul ocrotitorului ei, prin ale cărui sfinte moaşte şi-a aflat tămăduirea.

***

Curăţia vieţii tale le este înfricoşătoare necuraţilor draci şi de aceea, nerăbdând ei darurile milostivirii tale, încă o dată îi vădeşti că sunt vrăjmaşi ai firii omeneşti. Milostiveşte-te asupra noastră, Preacuvioase Dimitrie şi ne izbăveşte de toată asuprirea şi de poticnirea întru gânduri spurcate.

În ceasul al XIII-lea

„Sunt chirurg ginecolog de aproape două decenii şi multă vreme am trăit în pace şi din belşug! Începând din 1999, viaţa mea s-a dat peste cap din senin… într-o noapte, am visat o mulţime de nou-născuţi care parcă înotau pe sub apă, într-un acvariu uriaş, aflat chiar în faţa mea şi păreau că se sufocă; fiindcă pipăiau cu

disperare peretele de sticlă, căutând o ieşire. N-am să le mai pot uita niciodată ochii aceia mari şi disperaţi ce priveau spre mine! De a doua zi, au explodat în existenţa mea câteva necazuri grave, care m-au adus până în pragul disperării. Soţiei i-a fost diagnosticat un cancer la sân şi a suferit o operaţie ce a mutilat-o pe viaţă, fără a i se putea măcar garanta supravieţuirea. În scurt timp, fiul meu – licean pe atunci – mi-a mărturisit, într-o manieră suspectă, că datorează o sumă mare de bani cuiva şi că viaţa i-ar putea fi în pericol dacă nu îşi achită datoria. Foarte repede am aflat că devenise dependent de heroină şi se împrumuta tot mai des, pentru că nu-i mai ajungeau banii ca să-şi plătească dozele aproape zilnice. După nici o săptămână, mi-a fost furată maşina – un Volkswagen Passat nou-nouţ – pe care nu apucasem să o asigur împotriva furturilor. Şi pentru că tabloul sumbru să fie complet, interiorul vilei noastre spaţioase a fost parţial distrus de un incendiu…

Eram pur şi simplu copleşit! Deşi eram un om relativ credincios, fără să frecventez prea des bisericile, mi-a venit deodată gândul să urc în Dealul Patriarhiei, căci culmea disperării mele a coincis cu ziua de 27 octombrie, când se face pelerinaj la moaştele Cuviosului Dimitrie Basarabov. În orele cât am aşteptat la coadă, m-am rugat pe tăcute, întrebându-l pe Sfânt, în faţa raclei căruia urma să îngenunchez, unde greşisem, de se abătuseră atâtea nenorociri, dintr-o dată, pe capul meu şi ce era de făcut. Când am ajuns în faţa moaştelor, nici n-am mai putut gândi ceva…

Am izbucnit doar în plâns şi nu m-am putut opri decât târziu, după ce coborâsem dealul. Ei bine, vă rog să mă credeţi că în noaptea următoare l-am visat pe Sfântul Dimitrie cel nou, care mi-a vorbit cu multă blândeţe, dezvăluindu-mi adevărul pe care eu îl ignorasem cu desăvârşire, ca un nelegiuit ce eram! Mi-a spus că acei nou-născuţi pe care îi văzusem în vis erau cei 187 de copii ce nu mai apucaseră să ajungă pe lumea asta, pentru că eu le făcusem chiuretaje mamelor lor, la cererea acestora şi primisem o mulţime de bani necuveniţi, în schimbul acestor crime.

Sfântul a continuat să mă lumineze cu aceeaşi blândeţe, lămurindu-mă că dacă voi continua să comit asemenea pruncucideri, nenorocirile ce se vor abate asupra mea vor fi şi mai mari. Mai mult decât atât, mi-a cerut să botez un număr de copii egal cu cel al bebeluşilor pe care îi omorâsem cu mâinile mele, avertizându-mă: «Vei vedea ce se va întâmpla, pe măsură ce vei duce la capăt o asemenea faptă bună! Şi nu mai păcătui…»

De a doua zi, n-am mai făcut nici un chiuretaj şi mi-am câştigat existenţa din consultaţii, naşteri sau intervenţii chirurgicale care ajutau venirea pe lume a unor copii. La foarte scurt timp, am pornit cu soţia mea prin orfelinate, însoţiţi de preotul de la noi din parohie, botezând cel puţin un copil în fiecare lună! Vreau să

vă spun că lucrurile au luat, pe nesimţite, o cu totul altă întorsătură în viaţa mea… Astăzi, după cinci ani, soţia se simte bine, chiar dacă şi-a pierdut un sân, iar fiul meu, după terminarea liceului, m-a rugat să-l ajut să se interneze într-o clinică de dezintoxicare. Acum este pe deplin vindecat. Analizele medicale ale soţiei dovedesc că pericolul de cancer a fost îndepărtat. Ne-am refăcut casa, cu greu, dar temeinic şi – surprinzător pentru un păcătos ca mine – câştigurile noastre băneşti nu s-au diminuat foarte tare, în absenţa chiuretajelor! Eu am devenit un om cu adevărat credincios, care a înţeles, măcar în ceasul al XIII-lea, că totul se plăteşte în viaţă, după măsura faptelor rele, dar deopotrivă, totul se răsplăteşte în viaţă, după măsura faptelor bune. Vedeţi cum lucrează Dumnezeu prin Sfinţii Săi?!

Cuviosul Dimitrie Basarabov nu a făcut cu mine o minune «obişnuită», nu mi-a salvat viaţa la modul spectaculos, dintr-un accident de maşină, să zicem, ci mi-a deschis mintea şi m-a ajutat să mă salvez prin propriile mele fapte“

(Alexe I., 49 de ani, medic specialist chirurg, obstetrică şi ginecologie, Bucureşti).

***

Blândeţe de necuprins cu mintea se adevereşte întru iconomia lucrărilor tale, Preacuvioase Părinte Dimitrie, de aceea, având inimile pline de molcomele tale cuvinte, te rugăm să ne ajuţi ca făptuirile din această viaţă să ne fie arvună şi temei nemincinos al vieţii ce va să fie. Amin.

(din: Sfântul cuvios Dimitrie Basarabov cu sfintele moaşte la Bucureşti. Viaţa, istoricul moaştelor, minunile, acatistul, paraclisul, Editura Sophia, 2009)

Cele două surori evlavioase şi părticica din moaştele Sfântului Dimitrie cel nou

Multe minuni a săvârşit Sfântul Dimitrie cel nou celor care au năzuit cu credinţă către dânsul.

Odată, două femei surori, anume Aspra şi Ecaterina din Cernavodă, au făcut o biserică prea frumoasă, punându-i hramul Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi s-au sfătuit între ele cum ar putea să ia vreo părticică din moaştele Sfântului Dimitrie, ca să o aducă în biserica lor; căci a le lua cu totul socoteau că nu va vrea Sfântul, precum a şi fost.

Deci, venind cu smerenie şi cu evlavie şi închinându-se Sfântului, au luat în taină o mică părticică din moaştele lui şi vrând să se ducă cu căruţele lor, caii nicidecum n-au putut a se mişca din locul acela, deşi vizitii îi băteau mereu. Atunci, coborând din căruţe, cu lacrimi au alergat şi au căzut la moaştele Sfântului şi punând părticica la locul ei, s-au rugat să le ierte greşeala şi aşa, izbăvindu-se de nevăzuta oprire, s-au dus cu pace în satul lor.

(Viaţa, Acatistul şi paraclisul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, Editura Cuvântul Vieţii, a Mitropoliei Munteniei şi Dobrogei, Bucureşti, 2011, pp. 25-26)

Monahul Lavrentie şi moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov

Altădată, a venit Preasfinţitul Mitropolit al Târnovei, anume Nichifor, cu soborul lui, ca să se închine cinstitelor moaşte ale Sfântului Dimitrie. Şi, închinându-se mai întâi Mitropolitul şi sărutând sfintele moaşte, s-a depărtat puţin şi a şezut pe un scaun; după aceea, mergând pe rând toţi ceilalţi din sobor şi sărutând sfintele moaşte, un oarecare monah, anume Lavrentie, în vremea sărutării, încercând să rupă cu gura o mică părticică din moaştele Sfântului, a rămas cu gura deschisă şi toţi, căutând la dânsul şi văzându-l cu gura deschisă, nu pricepeau ce a pătimit, iar Mitropolitul i-a poruncit să se dea la o parte, ca să se închine şi ceilalţi.

Dar el, fiind mut şi fără glas, de-abia s-a depărtat puţin de la sicriul Sfântului. După ce au ieşit toţi, a căzut cu lacrimi la moaştele Sfântului, cerându-şi iertăciune şi astfel i s-a dezlegat limba şi a grăit ca mai înainte. A mers apoi cu Mitropolitul la cel care-i găzduia şi i-a spus toate cele ce a pătimit.

Iar el a zis: „O, păcătosule, cum n-ai socotit, că de-ar fi fost să se împartă sfintele moaşte la toţi care vin să se închine lor, până acum n-ar mai fi rămas nimic. Deci, de acum pocăieşte-te, că ai greşit lui Dumnezeu şi Sfântului!"

(Viaţa, Acatistul şi paraclisul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, Editura Cuvântul Vieţii, a Mitropoliei Munteniei şi Dobrogei, Bucureşti, 2011, p. 28)

Ioanichie, episcopul care s-a vindecat lângă racla Sfântului Dimitrie cel nou

Mult ajutor şi mare folos câştigă toţi cei care cu credinţă năzuiesc la moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov!

Odată, un iubitor de Dumnezeu, Episcop al Preslavului, anume Ioanichie, căzând într-o boală foarte grea, era purtat de patru inşi şi neputând a se vindeca, l-au dus în biserica Sfântului Dimitrie.

Acolo l-au pus jos cu aşternutul lui şi slujindu-se Sfânta Liturghie, după trei ceasuri s-a ridicat sănătos şi umbla pe picioarele sale, lăudând pe Sfântul şi mulţumindu-i.

(Viaţa, Acatistul şi paraclisul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, Editura Cuvântul Vieţii, a Mitropoliei Munteniei şi Dobrogei, Bucureşti, 2011, p. 30)

Sărbătoarea cuviosului Dimitrie cel nou (Basarabov) - Părintele Gheorghe Calciu şi Sfântul Serghie Meciov despre moaştele Sfinţilor şi cinstirea lor

- Sfintele moaşte sunt cinstite cu mare evlavie de românii credincioşi. De ce? Pentru că aşa au fost învăţaţi sau pentru că simt că le sunt de ajutor?

- (…) Dumnezeu înzestrează cu un anumit dar, chiar şi după moarte, persoanele care au o viaţă spirituală înaltă. Dar nu insist în privinţa aceasta. Vreau doar să spun că există o relaţie strânsă între sufletul Sfântului şi moaştele pe care le venerăm. Este bine să le cinstim. Neîndoios că această sete de veneraţie a moaştelor ţine şi de o anumită relaţie care se stabileşte între credinciosul care se roagă sfântului şi sfântul respectiv. Sunt convins că fiecare credincios îşi dă seama că nu moaştele în sine aduc vindecări sau consolări, ori scăpări de necazuri, ci Sfântul, prin harul pe care Dumnezeu i l-a dat, poate să opereze prin acele părticele de moaşte. Dacă există persoane care cred că moaştele fac bine, nu Dumnezeu Însuşi, înseamnă că au căzut într-un exces, foarte aproape de idolatrie.

- Dacă Sfântul lucrează prin harul căpătat de la Dumnezeu şi nu prin moaşte sau prin icoana – numită în popor "făcătoare de minuni" - n-ar fi mai bine să ne rugăm direct sfântului, fără să mai mergem dinaintea moaştelor şi icoanelor?

- Sunt oameni care fac şi lucrul ăsta. În primul rând, contează rugăciunea, dar este de folos şi contactul cu Sfintele moaşte sau cu icoanele. Pentru că omul are nevoie de anumite trepte pentru ridicarea în viaţa sa spirituală. Relaţia cu sfântul se stabileşte mai bine aşa, în mod personal. ***Părintele Stăniloae se întreba: "Cum se face ca un milion de oameni se roagă unui sfânt, iar sfântul le răspunde tuturor?". Explicaţia este că Sfinţii primesc de la Dumnezeu darul de a asculta în acelaşi timp un milion de rugăciuni, de a face distincţia şi de a le da ajutor tuturor.***

Prezenţa moaştelor este, însă, pentru cei mai mulţi, certitudinea că minunea este posibilă. Atâta vreme cât vezi trupul neputrezit al unui Sfânt, înseamnă că acela poate să te ajute. Am constatat că, indiferent dacă eşti credincios sau ateu, nevoia de miracol este la fel de mare. În Occident, vrăjitoarele şi ghicitoarele sunt la mare căutare. Este o rătăcire pentru noi, oamenii, născocită de diavol, pentru a satisface setea noastră de miracol. Probabil că şi aici, în ţară, sunt oameni care merg la moaşte, dar şi la vrăjitoare. Este un amestec neîngăduit.

- Părinte, dar dacă oamenii sunt ataşaţi de moaştele Sfinţilor, de ce majoritatea dau buzna să se închine dinaintea moaştelor doar la hramuri? E mai mare harul sfântului atunci?

- Nu, dar noi ne legăm de anumite date, de aniversări şi comemorări. Oamenii cred că atunci puterea sfântului creşte. Şi cred că au dreptate până la urmă, căci nădejdea şi credinţa oamenilor e mai mare atunci şi sfântul răspunde altfel. Când eram profesor la Seminar, studenţii şi elevii făceau de gardă la Sfintele moaşte din biserica noastră, pentru a păstra ordinea celor care doreau să se închine la ele. Într-una din zile, un băiat care făcea de gardă, foarte deştept şi curat, pe care îl consideram cu multă credinţă, a venit la mine şi mi-a spus: "Părinte, acuma cred". Asistase la o minune: o femeie paralizată a fost vindecată de Sfântul Dumitru. Deci, minunea este făcută nu numai pentru cel vindecat, ci şi pentru cei care sunt de faţă. Apoi, rugăciunea comună, care se face la o astfel de prăznuire, este mai ascultată de Dumnezeu decât cea individuală, pentru că se creează o emulaţie spirituală în care sufletul este mai adânc implicat. Şi sigur că răspunsul este pe măsura credinţei noastre. Oamenii se adună şi se încurajează în spirit, fără să ştie, pentru credinţă, pentru venerarea moaştelor.

Important este însă ca oamenii să nu-şi facă idol. Să nu uite că dincolo de moaşte este Sfântul şi mai ales, este Dumnezeu, care îi dă putere sfântului şi care face ca minunea să se realizeze. Se ştie că acolo unde credinţa se bazează exclusiv pe

minuni, nu este credinţă tare. Dar de multe ori, printr-o minune, se realizează convertiri, unele chiar dramatice.

- Cum realizăm că suntem dinaintea unor moaşte?

- Moaştele sunt consacrate de Biserică, asta e garanţia. Vindecările sau întoarcerea la credinţă sunt consecinţe ale acestui fapt, că moaştele sunt consacrate de Biserică.

- Dar dacă ne aflăm în faţa rămăşiţelor pământeşti, neputrezite, binemirositoare şi chiar făcătoare de minuni ale unui om care încă nu a fost canonizat de Biserică?… Cum se întâmplă cu trupul Părintelui Ilie Lăcătuşu din Giuleşti, care are toate semnele sfintelor moaşte, dar Părintele nu e canonizat. Sunt sfinte moaşte sau nu?

- Sunt moaşte dacă sunt împlinite toate canoanele şi fac minuni. Însă constatarea Bisericii este importantă şi ea vine prudentă, după ce se verifică toate semnele. Nu e rău că se întâmplă astfel.

- Părintele Iustin Pârvu, stareţul Mănăstirii Petru Vodă – Neamţ, a atras atenţia că ţara este plină de sfinte moaşte nerecunoscute de Biserică. Şi spune Sfinţia Sa că şi din această pricină ne bate Dumnezeu. Părintele Iustin a arătat că în gropile comune unde au fost depuse trupurile deţinuţilor politici morţi pentru credinţa în Hristos, aşa cum este cea din Râpă Robilor de la Aiud, sunt sfinte moaşte. De altfel, Părintele Iustin a luat de acolo mai multe rămăşiţe pământeşti şi le-a depus într-o raclă în biserica mănăstirii. Cum ne raportăm la aceste rămăşiţe pământeşti ale unor oameni martirizaţi pentru credinţa lor?

- Ierarhii Bisericii Ortodoxe Române nu au curaj să declare că rămăşiţele pământeşti ale foştilor deţinuţi politici ucişi pentru Hristos în temniţă sunt moaşte. De altfel, la Patriarhie au fost depuse mai multe dosare de canonizare, cum e cel al Părintelui Ilie Lăcătuşu, despre care eu cred cu tărie că este sfânt sau cel al lui Valeriu Gafencu. Şi Sinodul nu s-a pronunţat. În majoritate, foştii deţinuţi politici au fost legionari şi ierarhii se tem ca gestul lor să nu fie interpretat politic. Trebuie să ne raportăm cu înţelepciune şi cu atenţie. Dacă Dumnezeu vrea, prin sfinţi, chiar necunoscuţi sau nerecunoscuţi de noi, ne poate face bine.

- Am constatat că în Bucureşti sunt multe biserici care au moaşte de la acelaşi sfânt. Cum se întâmplă ca din trupul unui sfânt să ajungă moaşte la mai multe biserici?

- În general, cei care au în grijă trupul unui sfânt, în momentul în care o biserică solicită o părticică, dau. Şi se întâmplă ca preoţii, când află că la cutare biserică s-au adus sfinte moaşte ale unui anume sfânt, să încerce să obţină şi ei părticele. Unele moaşte au fost cumpărate şi depuse în anumite biserici. Dar dacă trupul întreg rămâne neputrezit, în general este păstrat astfel. Trupul Sfântului Nectarie a fost neputrezit timp de 20 de ani, după care carnea a dispărut şi a rămas numai scheletul. Cei care îl aveau în grijă au început să dea părticele. Putrezirea lui a stârnit unele decepţii, sunt persoane care s-au gândit că Dumnezeu nu a lăsat sfinţenia în el. Preoţii au stabilit însă că Dumnezeu a lăsat aşa ca părticele din Sfântul Nectarie să meargă în toată lumea, iar prin puterea divină să facă minuni.

- Nu există pericolul să se facă un comerţ cu moaşte?

- Ei, şi Sfinţii sunt supuşi unui risc, unor obiceiuri ale noastre… (zâmbeşte). Eu mă gândesc că poate sfântul s-a rugat la Dumnezeu să ajungă, chiar şi cumpărat pe bucăţele, în anumite locuri unde oamenii au mai multă nevoie de el.

- Cineva din afara ortodoxiei ar putea considera un ritual barbar această împărţire a trupurilor unor morţi, chiar dacă sunt sfinţi...

- Dacă trupul rămâne într-un singur loc, se restrâng posibilităţile pentru ca o mare masă de oameni să aibă parte de lucruri minunate, de ajutor şi mângâiere. Nu toată lumea poate călători să se roage la racla cu Sfintele moaşte ale unui sfânt anume, care i-ar putea fi de ajutor.

(…) – O biserică, adică o clădire, nu o comunitate de credincioşi, este mai bună, mai puternică, mai de folos oamenilor dacă adăposteşte sfinte moaşte?

- Sfântul lucrează în sensul acesta: oamenii înşişi sunt stimulaţi să vină la biserică şi să creadă. Dar toate bisericile sunt pline de har, iar Dumnezeu este pretutindeni, nu numai unde sunt moaşte. Nu toţi sfinţii devin moaşte. Dumnezeu lucrează prin diverse haruri pe care le pune în anumiţi oameni. Moaştele sunt numai un fel de manifestare a divinităţii.

- Sfinţia voastră vă amintiţi mari minuni care au impresionat mase de oameni în România?

- Minuni au fost multe, cum e şi aceea cu elevul meu, despre care v-am spus, dar nu se face publicitate şi este mai bine aşa. Să nu fie un fel de orgoliu al bisericilor

care au sfinte moaşte şi unde se întâmplă minuni. Dacă e publicitatea prea mare şi vânzoleala prea multă, nu e bine.

- Sfinţiei voastre vi s-a întâmplat vreo minune?

- Da. Odată, prin anul 1972 sau 73, am fost cu elevii mei de la Seminar la Biserica Sfântul Gheorghe, unde este depusă mâna Sfântului Nicolae. După ce am trecut toţi şi ne-am închinat în faţa raclei, mâna sfântului a început să răspândească adiere de bună mireasmă. Până atunci nu mirosea şi am socotit asta ca un semn din partea sfântului. Poate că-mi prevestea ce mi se va întâmpla sau poate că era bucuria sfântului că elevii aceia erau potriviţi să fie buni preoţi.

- La finalul acestui interviu, pentru care vă mulţumesc, să ajungem la o concluzie: ce trebuie să ştie un creştin ortodox despre cinstirea Sfintelor moaşte şi despre închinarea la icoane?

- Toate sunt trepte, doar trepte în urcuşul către Dumnezeu. Creştinul nu trebuie să se limiteze la rugăciunea dinaintea moaştelor ori chiar la rugăciunea către Sfântul invocat. Creştinul să fie conştient că Dumnezeu Însuşi lucrează prin sfinţi şi răspunde rugăciunilor făcute la icoane sau la moaşte. Altminteri, va fi foarte aproape de idolatrie. Pericolul e foarte mare, mai ales pentru oamenii care sunt adânc credincioşi, dar nu au o bază a înţelegerii lui Dumnezeu".

(extras din interviul apărut în Formula As, nr. 741/2006)

Sfântul Serghie Mociov: Despre moaştele sfinţilor

“Nu cunoaştem o mulţime de lucruri dintre cele care alcătuiesc esenţa vieţii bisericeşti şi poate că unul dintre cele mai grele şi smintitoare evenimente pe care le-am trăit în ultimii ani noi, credincioşii ortodocşi, a fost aşa-numita “scoatere la lumină a moaştelor”.

Pentru aceia dintre noi care nu prea se descurcă în adevărata viaţă a Bisericii, care se bizuie nu pe experienţa Sfinţilor Părinţi, ci pe cutare sau cutare cărţi ori cuvinte auzite, evenimentele din ultima vreme au fost cutremurătoare. Ca atare, vreau să vă lămuresc această problemă pe temeiul adevăratei învăţături patristice a Bisericii şi dacă pentru mulţi au fost neaşteptate rezultatele scoaterii la lumină a moaştelor, poate că pentru ei nu vor fi mai puţin neaşteptate lucrurile pe care le voi spune.

Mulţi cred că moaştele trebuie să fie “nestricate”, adică să păstreze aspectul trupului - iar dacă lucrurile nu stau aşa, ei strigă: “înşelăciune!”. Cel puţin, asta este ideea pe care se străduie din răsputeri să ne-o bage în cap.

Cuvântul “moaşte” se întrebuinţează în primul rând cu acelaşi înţeles ca latinescul reliquia sau grecescul “lipsana”, care înseamnă pur şi simplu “rămăşiţe pământeşti”. Cuvântul nostru moşci (moaşte) vine de la rădăcina moşci (tărie), ceea ce pentru om e tocmai scheletul, acel reazim lăuntric pe care se ţine tot trupul. Dacă e să luăm Molitfelnicul – cartea care îl însoţeşte pe creştin întreaga viaţă, de la naştere până la moarte – şi îl deschidem la “Rânduiala îngropării mirenilor”, îndată întâlnim acolo cuvântul “moaşte” întrebuinţat cu înţelesul de “rămăşiţe pământeşti”:

“Murind vreunul dintre creştini, îndată rudeniile să cheme pe preot; acesta, venind la casa unde este trupul (în slavona moşci, “moaştele” – n. tr.) mortului, îşi pune epitrahilul, pune tămâie în cădelniţa şi cădind trupul mortului şi pe cei de faţă, începe: Bine este cuvântat Dumnezeul nostru…”.

La sfârşitul prohodirii, când răposatul este dus la groapa însoţit de cântarea “Sfinte Dumnezeule”, avem:

“Apoi, ridicând trupul (moşci) mortului, îl duc la groapă…”.

Şi în continuare:

“…iar după ce se pune trupul (moşci) în groapă, arhiereul sau preotul, luând pământ cu lopata, aruncă cruciş deasupra trupului (verhu moşcei), zicând: Al Domnului este pământul şi plinirea lui, lumea şi toţi cei ce locuiesc într-însa“.
(Textul este dat conform Molitfelnicului slavon)

În primele veacuri ale creştinismului, când moaştele Sfinţilor Mucenici erau cinstite la fel ca şi acum, ele nu erau socotite deloc “trupuri nestricate”, adică întregi, în înţelesul pe care îl dăm noi de obicei acestui cuvânt. Lucrul acesta apare foarte logic în lumina faptului că mulţi dintre ei erau daţi la fiare şi chiar arşi: ce trup întreg putea să mai rămână din ei? Şi totuşi, mărturii despre cinstirea Sfintelor moaşte aflăm deja la Eusebie al Cezareii, care spune despre rămăşiţele pământeşti ale Sfinţilor Mucenici că ele, aceste rămăşiţe care reprezentau în sine ţărână şi cenuşă, “sunt mai de preţ decât pietrele scumpe şi mai nobile decât aurul”.

Din cuvintele acestea reiese limpede că rămăşiţele Sfinţilor Mucenici nu erau nicidecum socotite “nestricate” în înţelesul literal al cuvântului.

Şi Sfântul Ioan Gură de Aur, spunând despre fericitul Vavila: “a trecut vreme îndelungată de la îngroparea Sfântului Vavila, aşa încât în groapă au rămas numai oasele”, nu socotea, în mod evident, că trupul unui Sfânt trebuie să fie neapărat neputrezit.

O mărturie asemănătoare întâlnim şi în Cuvântul lui despre Macabei: “Nu îmi vorbi despre ţărână, nu pune înainte cenuşă şi oasele lor putrezite de vreme, ci deschide ochii credinţei şi priveşte la puterea lui Dumnezeu care este în ele, la harul Duhului care le îmbracă la slava luminii cereşti care le înconjoară”.

Şi Sfântul Ambrozie al Mediolanului spune că este uimitor să vezi cum trupurile stricăcioase ale Sfinţilor fac minuni. Se pot aduce de la numeroşi Sfinţi Părinţi mărturii care să arate că în Biserica greacă nu s-a înţeles niciodată "trup neputrezit" prin cuvântul "moaşte".

Iar dacă e să luăm practica athonită, ne vom trezi în faţa unui tablou de-a dreptul uimitor. Acolo este răspândită părerea potrivit căreia în privinţa fiecărui om trebuie să fie ad litteram cuvintele: "Ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce". După ce au îngropat un călugăr mort, athoniţii îi scot din pământ după un anumit răstimp ca să vadă dacă a putrezit. Dacă trupul lui este nevătămat, ei socot că omul cu pricină a fost foarte păcătos, că "pământul nu-l primeşte", încep să se roage cu osârdie pentru el ca Domnul să-l ierte şi pământul să îl primească. Aşadar, aici nu poate fi deloc vorba de nestricăciunea trupului.

De altfel, dacă e să luăm moaştele Sfinţilor greci, cum ar fi Ioan Gură de Aur, vom vedea că sunt pur şi simplu părţi ale scheletului. Aşa stăteau lucrurile în Biserica greacă.

Dar pe pământ rusesc era altă învăţătură? Să ne amintim din nou înţelesul cuvântului rusesc moşci, care vine de la o rădăcină care înseamnă "puternic, tare". Înţelesul acestei idei ni se va limpezi în cele ce urmează.

Iată ce spune, pe baza cercetării vechilor cronici ruseşti, Evghenii Golubinskii: "Concepţia corectă este aceea potrivit căreia moaştele Sfinţilor sunt uneori trupuri mai mult sau mai puţin întregi, iar alteori numai oase. Însăşi denumirea de "sfinte moaşte (moşci)" a rămăşiţelor arată că strămoşii noştri înţelegeau prin ele cu precădere oasele, deoarece cuvântul mosci înseamnă anume "oase".

În anul 1472, la Moscova, cu prilejul renovării catedralei Adormirii Maicii Domnului, au fost deschise sicriele mitropoliţilor pentru ca trupurile acestora să fie cercetate şi despre rezultatul acestei cercetări scrie într-o cronică: "Pe Iona l-au aflat întreg, pe Fotie întreg fiind nu tot, ci doar picioarele din trup, iar pe Ciprian putrezit cu totul, doar moaştele": este cu totul limpede că "doar moaştele" înseamnă "doar oasele". În anul 1667 au fost descoperite moaştele Cuviosului Nil din ostrovul Stolbnai (Stolobenskii), despre care s-a adus la cunoştinţa mitropolitului Pitirim al Novgorodului în următorul mod: "Sicriul şi trupul lui cel sfânt s-au dat pământului, iar sfintele lui moaşte sunt toate întregi". Este limpede că spusele "iar sfintele lui moaşte sunt toate întregi" înseamnă "iar oasele sunt toate întregi".

În aceeaşi lucrare a lui Golubinskii vedem în continuare că şi un conservator cum era Cuviosul Iosif de la Volokolamsk, în "Luminătorul" său, scrie despre moaşte: "Oasele acestea sunt la vedere pulbere şi ţărână, însă dracilor sunt de groază şi pe cei orbi îi luminează, pe cei leproşi şi slăbănogi şi suferinzi de orice boală îi vindecă… dacă vedem pe vreunul dintre Sfinţi sau os din trupul lui sau ţărână de la mormântul lui, le avem întru toată cinstea, ca pe nişte odoare sfinte şi cu frică ne închinăm lor şi cu iubire le sărutăm".

Mitropolitul Daniil (alt conservator – amintesc de asta întrucât tocmai la acesta era de aşteptat o altă învăţătură despre moaşte, fiindcă atunci era deja răspândită concepţia potrivit căreia moaştele înseamnă trupul întreg, nestricat) le scrie monahilor într-unul din cuvintele sale de învăţătură: "Cu adevărat, minune prea slăvită este că oasele goale izvorăsc tămăduiri".

Zaharia Kopastenskii, în "Palinodia" sa, explicând cuvântul "moaşte", scrie: "Moaşte, adică oasele şi trupurile Sfinţilor… moaşte, adică părţi din oasele şi trupurile Sfinţilor".

Bineînţeles, toate acestea nu înseamnă că nu există moaşte întregi. Trupurile multora dintre sfinţii noştri s-au păstrat fie în întregime, fie în parte. Un exemplu de acest fel, mărturisit de puterea sovietică, sunt moaştele făcătorilor de minuni din Iaroslavl. Când au fost scoase la lumină, s-a alcătuit un act privitor la faptul că Sfinţii Cneji Theodor, David şi Constantin "au conservate corpul, oasele, cartilagiile şi pielea în stare uscată". Bineînţeles, acesta nu e singurul caz. Aici la noi, în muzeu, se află trupul Sfântului Ierarh Ioasaf al Belgorodului. În Cernigov odihnesc moaştele Sfântului Ierarh Theodosie, căruia i-a putrezit numai o parte din călcâiul unuia dintre picioare. Moaştele mitropolitului Pavel al Tobolskului, care se păstrează în Lavra Peşterilor din Kiev, sunt de asemenea întregi, deşi nu sunt socotite moaşte de sfânt.

Dacă punem cap la cap toate aceste lucruri, devine limpede că, pe de o parte, Biserica, în persoana dascălilor săi, ce reprezintă conştiinţa bisericească, adică în persoana sfinţilor, ierarhilor şi aşa mai departe, nu a învăţat niciodată că moaştele sunt numai trupuri nestricate (în înţelesul pe care îl dăm noi acestei expresii) şi pe de altă parte, că au existat întotdeauna asemenea tendinţe.

Proslăvirea moaştelor unui Sfânt se săvârşeşte indiferent de faptul că trupul lui a putrezit sau nu. Sfântul este proslăvit pentru viaţa sa şi pentru ajutorul ceresc pe care îl arată oamenilor atât în vremea vieţii, cât şi după moarte. Iar moaştele sunt

rămăşiţele pământeşti ale unui om sfânt, fie ele trupuri păstrate în întregime, fie oase şi chiar ţărână şi cenuşă. Aşa a învăţat întotdeauna Biserica.

În ce priveşte proslăvirea unui sfânt, condiţiile legate de "nestricarea" moaştelor, adică de neputrezirea rămăşiţelor lui pământeşti, au apărut şi au căpătat o largă răspândire de-abia în ultima vreme. Ne aducem cu toţii aminte de scoaterea la lumină a moaştelor cuviosului Serafim din Sarov. Multora li s-a părut atunci smintitor faptul că au fost descoperite numai oase. În Petrograd s-au răspândit zvonuri potrivit cărora Stareţul Serafim nu era deloc sfânt, că moaştele au fost scoase la lumină doar pentru că aşa au vrut Sinodul şi Suveranul; se povestea că actele autentice ale scoaterii la lumină a moaştelor sunt ascunse de popor. Zvonurile acestea tulburau societatea şi răposatul mitropolit Antonie al Petrogradului a fost silit să emită o enciclică în care spunea că proslăvirea moaştelor sfinţilor nu se săvârşeşte nicidecum întrucât aceştia ar avea trupuri nestricate, ci pentru viaţa lor. Această mărturie a secolului XX este însemnată în primul rând fiindcă a fost publică, iar în al doilea rând deoarece confirmă cu privire la marele sfânt lucrurile de care povesteau bunicii noştri - nu încape îndoială asupra sfinţeniei bine plăcutului lui Dumnezeu Serafim, asupra nevoinţelor lui, asupra rugăciunii lui, asupra ajutorului arătat de el celor în pătimiri.

Conceptul de "moaşte nestricate" a existat, totuşi, încă din vechime. Lucrul acesta pare de neînţeles în faţa mărturiilor pe care tocmai le-am invocat. Evident, cuvântul "nestricat" era folosit într-un alt înţeles.

"În anul 1667, voievodul de Suzdal a cercetat în biserica satului Kideksa, care se afla la 4 verste de Suzdal şi era moşia marelui cneaz Iurii Vladimirovici Dolgorukii, mormântul lui Boris, fiul lui Iurii, care fusese îngropat acolo în 1159. În raportul său către arhiepiscopul Suzdalului, ce se află la Moscova, scria că "în gropniţă zac moaşte, oase întregi""'.

Aici este din nou important pentru noi să ne amintim că vorba rusească "moaşte" vine de la cuvântul moşci, adică puterea, tăria omului, care este legată de gradul de dezvoltare al scheletului, al oaselor lui.

Încheind această introducere patristică, vom vorbi acum la esenţă. Când Domnul l-a zidit pe om, a luat din pământ ţărână şi a suflat în ea suflare de viaţă. Omul este numit "cununa zidirii", el este " împreună tăinuitor al tainelor dumnezeieşti", cum spune Grigorie Teologul. Chiar şi îngerii au însemnătate de fiinţe slujitoare, pe când omul a fost zidit ca să admire zidirea lui Dumnezeu. La început a fost zidită lumea cea nevăzută – tăria cerului, după aceea lumea văzută şi atunci Domnul l-a

zidit pe om, în care a unit amândouă lumile. Omul este menit să fie "înger în trup", după cum se cântă în troparul Proorocului Ilie – şi Biserica lăudându-i pe sfinţi, spune despre ei: "Ceia ce pe pământ sunt îngeri, iar în cer oameni ai lui Dumnezeu". Omul trebuie să îşi ridice trupul până la nivelul sufletului. Sarcina omului este îndumnezeirea – şi nu numai a sufletului, ci şi a trupului. Sufletul a fost însoţit cu trupul pentru că el, după cum spune Sfântul Ierarh Grigorie Teologul, "ca şi pe cel ce este mai prejos (trupul – n.a.), desfăcându-l treptat de grosime, să-l atragă la sine şi să-l înalţe, aşa încât el, făcându-se îndrumător materiei slujitoare şi prefăcând-o în împreună slujitoare lui Dumnezeu, să fie pentru trup ceea ce Dumnezeu este pentru suflet".

La noi, oamenii, sufletul nu poate fi despărţit de trup (el se desparte numai la porunca lui Dumnezeu, când murim şi asta numai pentru o vreme), iar dacă sufletul omenesc e sfânt şi trupul lui este tot sfânt.

În general, pot exista două viziuni asupra trupului. Prima este exprimată foarte clar în testamentului lui Lev Tolstoi, care numea trupul lucru respingător şi inutil, ce trebuie cât mai degrabă înlăturat ca să nu încurce viaţa altora: "…într-adevăr, m-am lepădat de Biserică, am încetat să mai îndeplinesc ritualurile ei şi le-am scris în testamentul meu celor apropiaţi ca atunci când voi muri să nu-i îngăduie lângă mine pe slujitorii Bisericii şi să se debaraseze de el cât mai rapid, fără nici un fel de invocaţii şi rugăciuni asupra lui, aşa cum se înlătură orice lucru respingător şi inutil, ca să nu-i încurce pe cei în viaţă".

După cea de-a doua viziune, trupul este socotit ca fiind de neapărată trebuinţă pentru mântuirea noastră: aceasta este viziunea Bisericii Ortodoxe. Şi Sfântul Ierarh Grigorie Teologul spune că sufletul va intra în lumea de Sus împreună cu trupul, făcându-se cu el un singur duh, o singură minte şi un singur dumnezeu – dumnezeu în sensul îndumnezeirii.

Hristos a venit nu doar ca să ne întoarcă la Adam dintâiul, ci să înlăture pentru totdeauna din sufletele noastre putinţa de a nutri faţă de Dumnezeu mândrie şi invidie.

"Vreţi să fiţi dumnezei? Nu aveţi decât: fiţi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este (Mt. 5, 48), fiţi milostivi, precum şi Tatăl vostru Cel ceresc este milostiv (Lc. 6, 36). Calea către îndumnezeire este deschisă, n-aveţi decât să umblaţi pe ea, iar acolo de voi depinde cât veţi înainta".

Dar ce înseamnă cuvântul "trup"? În creştinism există trei înţelesuri ale lui:

1) cel de trup fără de păcat, sfânt, zidire a lui Dumnezeu, acel trup despre care s-a zis: Cuvântul trup S-a făcut (În. 1, 14) şi care s-a sfinţit în Hristos într-aşa măsură încât Mântuitorul spune: cel ce mănâncă Trupul Meu… are viaţă veşnică (În. 6, 54); 2) cel de "trup", "trupesc", adică "păcat", "păcătos", în antiteză cu "duh", "duhovnicesc" şi
3) trupul nostru, în care se regăsesc amândouă înţelesurile de mai înainte. Chiar dacă trupul nostru e păcătos, nu trebuie să uităm că el a fost zidit de Dumnezeu.

Cine a ascultat cu luare-aminte slujba panihidei îşi aminteşte spusele următoare: "Plâng şi mă tânguiesc când mă gândesc la moarte şi văd în mormânt frumuseţea noastră, cea zidită după chipul lui Dumnezeu, zăcând grozavă, fără slavă şi fără chip".

Nu despre suflet se spune aici că a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, ci despre trupul care zace în sicriu.
Scopul vieţii creştine este dobândirea Duhului Sfânt – însă nu numai pentru suflet, ci şi pentru trup, precum dau mărturie prin experienţa lor, prin viaţa lor, sfinţii lui Dumnezeu. Cu trupul Său, Domnul a făcut minuni, a înviat chiar morţi (fiul văduvei din Nain, fiica lui Iair). Prin trup, însăşi haina lui Hristos se sfinţea şi devenea făcătoare de minuni – prin simpla atingere de ea s-a vindecat femeia cu curgere de sânge. În acelaşi fel făcea şi umbra Apostolilor minuni – cei asupra cărora ea cădea se vindecau de bolile lor.

Nu am putea trăi în afara trupului. Doar cu voia lui Dumnezeu se rupe pentru o vreme această legătură firească. Aşadar, oamenii trebuie să devină făptura nouă şi trebuie să-şi amintească întotdeauna ceea ce spune Apostolul: sau nu ştiţi că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt Care este în voi, pe Care Îl aveţi de la Dumnezeu şi că voi nu sunteţi ai voştri? (1 Cor. 6, 19-20).

După învăţătura Sfinţilor Părinţi, trupul nostru ia de la viaţă toate cele cu care trăieşte sufletul: ia şi păcatul, ia şi binele; ia şi sfinţenia, ia şi sluţenia.Când vorbim despre păcat, vedem că Sfinţii Părinţi ne sfătuiesc să învinuim pentru greşelile noastre nu trupul, ci duhul, gândul, pentru că răul începe nu de la trup, ci de la suflet şi invers – dacă în suflet este agonisită Duhului Sfânt, ea se transmite trupului, şi încă în aşa fel că se sfinţeşte fiecare parte a lui, fiecare os, fiecare mădular.

Amintiţi-vă rugăciunile de mulţumire de după Sfânta Împărtăşanie: "Ci mai vârtos intră întru alcătuirea mădularelor mele şi întru toate încheieturile, în pântece şi în

inimă, arde spinii tuturor păcatelor mele… încheieturile le întăreşte cu oasele dimpreună; numărul drept al celor cinci simţuri îl luminează”.

Dacă vom înţelege în acest fel legătura dintre trupul lui Hristos şi trupul nostru, vom pricepe de ce pentru credincioşi mormintele sfinţilor nu sunt acelaşi lucru ca locul unde este cinstit un oarecare om de seamă. În mormintele sfinţilor se ascunde harul. Una din două: ori nu credem deloc, în nimic, ori credem în agonisirea Duhului Sfânt de către toată fiinţa noastră – atunci şi trupurile sfinţilor vor fi pentru noi sfinte. De credem că putem primi harul lui Dumnezeu nu numai cu sufletul, ci şi cu trupul, vom înţelege şi cuvintele pe care le-am citat din Ioan Gură de Aur mai înainte: “Deschide ochii credinţei şi priveşte la puterea lui Dumnezeu care este în ele, la harul Duhului care le îmbracă, la slava luminii cereşti care le înconjoară”.

Este limpede că pentru noi acele oase, ţărâna aceea vor fi de preţ nu pur şi simplu ca rămăşiţe pământeşti ale unor oameni dragi, ci ca vase pline de har: “cinstitele tale moaşte ca pe un vas al harului plin, care se revarsă, ni le-ai lăsat”.

Aşadar, Biserica Ortodoxă ne învaţă că scopul omului întâi-zidit se atinge prin harul lui Dumnezeu, ce se arată prin trupurile sfinţilor şi prin moaştele lor. La Macarie Egipteanul se vorbeşte mult despre faptul că sfinţii dobândesc Duhul Sfânt al lui Dumnezeu nu doar cu sufletul, ci şi cu trupul.

De aceea, pentru noi dumnezeieştile slujbe nu înseamnă doar adunarea a doi sau trei în numele lui Dumnezeu – nu e aşa de simplu, gata, ne-am adunat şi putem săvârşi deja slujba. Centrul cultului e Sfânta Euharistie. Dacă dumnezeieştile slujbe sunt săvârşite de către noi, oameni întinaţi, păcătoşi şi credem că în condiţiile acestea se săvârşeşte cu adevărat prefacerea Sfintelor Daruri şi că atunci când ne împărtăşim cu Sfintele Taine avem cu adevărat înaintea noastră Trupul Domnului şi Sfântul Lui Sânge, ce oare ne dă această încredinţare? Poate că deseori suntem numai cu trupul în biserică şi nu ne rugăm deloc, poate că nu se roagă nici preotul săvârşitor al Tainei şi cu toate astea credem că Taina se săvârşeşte.

Trebuie să ne amintim că Biserica este întâi de toate Biserică Cerească şi că săvârşind Euharistia o săvârşim în numele întregii Biserici cereşti şi pământeşti, în numele sfinţilor, care cu nevoinţa cea bună s-au nevoit şi mai întâi de toate în numele Maicii lui Dumnezeu. Şi preotul ce săvârşeşte prefacerea darurilor crede că ea se săvârşeşte nu datorită meritelor lui şi a rugăciunilor lui, ci în numele întregii Biserici cereşti: “încă aducem Ţie această slujbă cuvântătoare pentru (adică în numele – n.a.) cei adormiţi intru credinţă: Strămoşi, Părinţi, Patriarhi, Proroci,

Apostoli, Propovăduitori, Evanghelişti, Mărturisitori, Pustnici şi pentru tot sufletul care s-a săvârşit întru bună credinţă; mai ales pentru Preasfânta, Preacurata, Preabinecuvântata Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare şi Pururea Fecioară Maria" - aşadar, preotul se roagă aici în numele celor pe care el însuşi îi cheamă mereu în rugăciunea sa.

În esenţă, pentru cei ce nu cred în sfinţi şi întreabă: "Dar cum se poate să ne rugăm sfinţilor, să le adresăm cereri?" nici nu se poate pune problema Tainelor, nici măcar a dumnezeieştilor slujbe în general. Dacă nu am avea împărtăşire cu sfinţii ca şi cu nişte mădulare vii ale Bisericii, n-ar putea exista nici Trupul lui Hristos, nici Biserica şi nici Tainele. În Biserica pământească sunt şi acum aleşi, poate că ei se află şi printre noi, însă noi nu-i ştim. Prin rugăciunile lor avem plinătatea vieţii bisericeşti. Dacă pentru noi toate acestea nu sunt doar vorbe, este de înţeles pricina pentru care Liturghia s-a săvârşit şi se săvârşeşte pe moaşte, încă din catacombe şi de ce al cincilea Sinod Ecumenic a întărit acest obicei. Creştinii au crezut dintotdeauna că sfinte nu sunt doar sufletele, ci şi trupurile drepţilor şi al şaptelea Sinod Ecumenic a hotărât că fără antimis cu părticică din sfinte moaşte să nu se poată sfinţi Biserica.

Avem nu numai suflet, ci şi trup şi trebuie să ne rugăm împreună cu cei ce au avut la rândul lor trup, l-au sfinţit şi ni l-au lăsat nouă. Trupurile lor au rămas şi pentru noi şi putem căpăta ajutor nemijlocit de la trupurile acestea. Dacă credem în minunile Domnului şi ale sfinţilor Lui, dacă credem că prin trupurile şi chiar prin hainele lor s-au săvârşit minuni, vom înţelege de ce credincioşilor le sunt dragi până şi lucrurile sfinţilor.

Problema este că în vremea de acum am uitat de toate acestea, nu mai înţelegem nimic aşa cum trebuie, ni se pare ca trupurile noastre sunt o treabă, iar sufletele noastre cu totul alta – şi asta deşi avem ca exemplu viaţa lui Iisus Hristos şi vieţile sfinţilor. Trupurile sfinţilor sunt chezăşia a ceea ce săvârşesc cu noi dumnezeieştile slujbe. Trupul nostru este frumuseţe zidită după chipul lui Dumnezeu şi poate fi la fel de sfânt şi de nestricăcios ca sufletul. Dacă ne vom aduce aminte că păcatul e stricăciune, dacă pe de altă parte, vorbim de stricăciunea sufletului, este cazul să vorbim şi de stricăciunea sau nestricăciunea trupului.

Într-o rugăciune dinainte de împărtăşanie citim: "O, înfricoşată taină! O, bună mila lui Dumnezeu! Cum eu, fiind tină, mă împărtăşesc cu dumnezeiescul Trup şi Sânge şi mă fac fără stricăciune".

"Tină" – asta se spune nu despre suflet, ci despre trup.

În mod asemănător şi botezul face nestricăcios nu numai sufletul, ci şi trupul. Acum vom înţelege, poate, ce înseamnă expresia "moaşte nestricate", "oase nestricate". Iar pentru omul care s-a rupt de Biserică ea poate reprezenta o sminteală la fel cum pentru mulţi poate părea smintitoare rugăciunea de cerere a curăţiei care se face la săvârşirea Tainei cununiei – dar curăţia nu presupune neapărat fecioria. Dar dacă abordaţi lucrurile acestea din altă perspectivă, din perspectiva bisericească, veţi vedea că noi, care avem trup, trebuie să-l facem împreună slujitor lui Dumnezeu şi dacă e să vorbim despre nestricăciunea sufletului, atunci lucrarea pentru care a venit Hristos este refacerea chipului lui Dumnezeu şi în trup.

Pentru noi este ceva de neînţeles atunci când, la prohodirea unui prunc, Biserica se roagă pentru el ca pentru un "nestricat". Cum adică "nestricat"? Doar o să putrezească! Da, dar va veni vremea, va veni ceasul în care toţi cei din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu… şi vor ieşi (În. 5, 28-29); atunci va învia şi trupul pruncului cu pricina şi se va arăta "nestricat". Cum va învia sufletul, aşa va învia şi trupul. De obicei, noi, raţionalişti fiind, nu înţelegem aşa nestricăciunea trupului.

Trupul nostru e stricăcios în sine şi e nevoie de altceva – de sfinţenie – pentru a-l face nestricăcios. Se poate vorbi de nestricăciunea sufletului şi a trupului, însă aceasta este lucrare dumnezeiască şi sfinţenia stă în faptul că Domnul ne dăruieşte această nestricăciune – "haină de nuntă". Noi nu avem această haină şi ne rugăm ca să o primim: "Cămara Ta, Mântuitorule, o văd împodobită şi haină nu am ca să intru într-însa…" Şi noi avem încă o haină – trupul, pe care suntem datori să îl luminăm şi să-l înălţăm până la suflet, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Dacă respingem cinstirea Sfintelor moaşte, trebuie să respingem tot creştinismul, pentru că altfel rugăciunile noastre de la slujba înmormântării sunt hulitoare: "Cel ce cu mâna dintru nefiinţă m-ai zidit şi cu chipul Tău cel dumnezeiesc m-ai cinstit, iar pentru călcarea poruncii iarăşi m-ai întors în pământ, din care am fost luat, la cel după asemănare mă ridică, cu frumuseţea cea dintâi iarăşi împodobindu-mă".

Firea noastră este alcătuită din suflet şi trup. Trebuie să ne îngrijim de suflet şi dacă acesta va deveni mai curat şi mai bun, atunci şi trupul se va curăţi. Când veţi începe să gândiţi aşa, veţi putea înţelege şi acea rugăciune de după împărtăşanie în care se vorbeşte mult de trup.

Aşadar, Biserica a rânduit cinstirea Sfintelor moaşte în primul rând pentru că ele sunt “vase pline de har” şi în al doilea rând pentru că ele sunt chezăşia faptului că sfinţii sunt împreună cu noi nu doar cu sufletul, ci şi cu trupul.

(Sfântul Serghie Meciov, Cum să supravieţuim duhovniceşte, Editura Sophia, Bucureşti, 2008)

Cinstirea Sfintelor moaşte

Cât priveşte moaştele sfinţilor, Biserica şi credincioşii au convingerea că prin atingerea de ele şi prin rugăciunile adresate sfântului lângă moaştele lui, adeseori se înfăptuiesc vindecări şi alte fapte minunate datorită legăturilor duhovniceşti care se stabilesc între credincioşi şi persoanele reprezentate în icoane sau ale căror moaşte s-au păstrat şi în ultima analiză datorită lui Hristos, prin energiile necreate.

Un temei pentru cinstirea moaştelor şi al credinţei în puterea ce iradiază din ele ni-l dă Sfânta Scriptură prin învierea unui mort aruncat peste osemintele proorocului Elisei (IV Regi 13,21). Dar nu orice trup care nu se descompune poate fi considerat trup sfinţit, fiindcă uneori lipsa de descompunere este rezultatul păcatului şi nu al virtuţii. De aceea, la slujba înmormântării se citeşte rugăciunea de dezlegare a trupului, pentru ca trupul să se elibereze din legătura păcatului şi să se întoarcă în pământul din care a fost făcut. Cu adevărat sfinte sunt moaştele sfinţilor care au fost canonizaţi ca atare de Biserica sobornicească şi care s-au dovedit că făcătoare de minuni. Incoruptibilitatea sfintelor moaşte nu este rezultatul unor fenomene naturale, ci este darul lui Dumnezeu faţă de cei care L-au prea mărit prin viaţa lor sfântă şi curată.

Puterea dumnezeiască ce lucrează prin trupurile Sfinţilor după moartea lor e o continuare, dar şi o intensificare a puterii ce lucra prin trupurile lor cât au fost în viaţă. Chiar umbra trupului lui Petru avea puterea să vindece pe bolnavii peste care trecea (Fapte 5, 15). Unii bolnavi se vindecau prin simpla atingere de ştergarele folosite de Sfântul Apostol Pavel (Fapte 19, 11).

Menţinerea osemintelor lor în stare de incoruptibilitate este o arvună a viitoarei incoruptibilităţi a trupurilor după înviere şi după deplina lor îndumnezeire. Ele se menţin incoruptibile pentru că în ele se menţine o putere dumnezeiască din vremea când trupurile lor erau unite cu sufletul. Ba, mai mult, asupra lor se prelungeşte starea de îndumnezeire sporită a sufletelor lor din starea actuală. Aceasta se datorează faptului că puterile sufletului şi harul dumnezeiesc din el îşi prelungesc lucrarea şi în trup, înfăptuind şi în acesta o stare de sfinţenie, cât timp sfântul trăieşte pe pământ şi un fel de stare de incoruptibilitate, după trecerea sufletului sfântului, prin moarte, la o stare mai accentuată de îndumnezeire.

Menţinându-se incoruptibile, osemintele Sfinţilor arată că sufletul lor şi harul Sfântului Duh din ei rămân mai departe într-o legătură cu trupurile lor, aşa cum arăta şi Sfântul Grigore de Nyssa. De aceea, cei ce se roagă lângă osemintele sfântului nu se adresează propriu zis acestor oseminte, ci persoanei sfântului. Cinstirea trece la persoană, ca şi în cazul cinstirii icoanelor. Moaştele sunt astfel o anticipare a trupului pnevmatizat de după înviere. Cultul sfintelor moaşte păstrează vie în conştiinţa credinciosului ideea că trupul n-a fost făcut să moară, ci să învieze şi să se înveşnicească în Hristos“.

Pr. Dumitru Popescu, “Cinstirea Sfintelor Moaşte”

Gheorghe Vasilescu - Sfântul Dimitrie cel nou, ocrotitorul Capitalei

Dată fiind evlavia poporului nostru drept-credincios, Bucureştiul a avut, ca şi alte aşezări ale ţării, încă de la începuturile existenţei sale ca târg de meşteşugari şi negustori, un patron spiritual, un sfânt ocrotitor, recunoscut şi cinstit ca atare de obştea locuitorilor săi. ***Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, un smerit monah din secolul al XIII-lea, trăitor la sudul Dunării, a devenit ocrotitorul Capitalei odată cu aşezarea moaştelor sale în Catedrala Mitropoliei, la 13 iulie 1774, în timpul ocupaţiei ruseşti a Ţării Româneşti (1769-1774). Sfântul cuvios Dimitrie a fost proclamat oficial ocrotitorul oraşului Bucureşti de către mitropolitul Filaret al II-lea (1792-1793).*** De atunci şi până astăzi, popularitatea lui n-a scăzut cu nimic. Şi astăzi, ca şi acum două sute de ani, nu numai bucureştenii urcă zilnic şi în număr mare Colina Mitropoliei, ca să se închine cu evlavie la sfintele lui moaşte, dar şi mulţi credincioşi din toată ţara.

În lipsa unor mărturii directe privind pe cel dintâi patron spiritual al Bucureştiului, nu ne rămâne decât să ne ghidăm după sigiliul Sfântului „orăşenesc“, ţinând seama de faptul că, potrivit unei mai vechi tradiţii, sfântul ocrotitor era reprezentat pe emblema (stema) conducerii administrative a oraşului. Numai că, deşi existenţa cetăţii Bucureşti este atestată documentar încă de la 20 septembrie 1459, într-un hrisov domnesc al lui Vlad Ţepeş, totuşi, de la această dată şi până la 13 mai 1563, de când datează primul document marcat cu sigiliul oraşului, cunoscut până astăzi,

nu avem nici o altă dovadă privind organizarea administrativă a aşezării de pe malurile Dâmboviţei.

Seria actelor pecetluite cu sigiliul oraşului începe, deci, la 13 mai 1563, şi se încheie la 10 martie 1699, când Constantin Vodă Brâncoveanu, nemaitolerând instituţia Sfatului orăşenesc, ales anual de obştea târgoveţilor pentru administrarea Bucureştiului, a desfiinţat acest organ administrativ şi a trecut atribuţiile sale pe seama dregătorilor domneşti.

Maica Domnului, ocrotitoarea Bucureştiului

Întreaga activitate a conducerii administrative a Bucureştiului era legată în această epocă de biserica „pazarului“ (Bazarul sau târgul oraşului) de lângă Curtea domnească. Deosebită de biserica Curţii domneşti, biserica din „pazar“ era aceea numită a Doamnei Maria şi a Doamnei Stana, distrusă de turci la 1595. În această biserică se făcea alegerea membrilor Sfatului orăşenesc, în fiecare an, primăvara, unde li se încredinţau şi însemnele demnităţii lor, împreună cu catastiful oraşului, în care se treceau schimbările de proprietăţi, şi tot acolo se păstra sigiliul Bucureştiului.

Cum sigiliul oraşului înfăţişa în această vreme pe Maica Domnului cu Pruncul Iisus, logic este că biserica din „pazar“ avea acest hram. Şi, potrivit tradiţiei, hramul bisericii în jurul căreia se desfăşura viaţa obştească era luat ca regulă generală, drept patron al oraşului. Acest patronaj spiritual s-a menţinut şi după dispariţia bisericii din „pazar“, care n-a mai fost refăcută, cum se vede pe sigiliul oraşului folosit până la 1634. ***Aşadar, în secolul al XVI-lea, Bucureştiul a avut ca ocrotitor spiritual pe Maica Domnului.***

După anul 1634, şi îndeosebi din 1659, când Domnul ţării îşi muta definitiv reşedinţa de la Târgovişte la Bucureşti, creşte importanţa Curţii domneşti (Curtea Veche), în jurul căreia începe să se desfăşoare viaţa publică a oraşului. Odată cu aceasta sporeşte şi prestigiul bisericii Curţii domneşti, al cărei hram, „Buna Vestire“, înfăţişând pe Fecioara Maria şi Sfântul Arhanghel Gabriel, înlocuieşte pe Maica Domnului în sigiliul oraşului, tot timpul până la 1698, când Sfatul orăşenesc se desfiinţează. ***Prin urmare, în secolul al XVII-lea, sărbătoarea oraşului Bucureşti era Buna Vestire.***

Pelerinaj la hramul Sfinţilor Împăraţi Constantin şi Elena

În veacul al XVIII-lea, cum aflăm din izvoare literare, căci nu mai avem sigilii ale Sfatului orăşenesc până în epoca modernă, ***Bucureştiul şi-a luat ca ocrotitori spirituali pe Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena***, hramul frumoasei biserici a mănăstirii lui Constantin Vodă Şerban (1654-1658), devenită oficial, la 1668, catedrală şi reşedinţă a Mitropoliei Ţării Româneşti. În fiecare an, la 21 mai, în ziua hramului Sfinţilor Împăraţi Constantin şi Elena, se făcea mare „alai" la Mitropolie, adică pelerinaj, cu boieri şi popor, în frunte cu Vodă. Alaiul pornea de la Curtea domnească, în sunetul clopotelor de la toate bisericile bucureştene, care băteau de sărbătoare, urca Colina Mitropoliei şi era întâmpinat în uşa bisericii de mitropolit, cu Evanghelia şi crucea, înconjurat de arhierei, de preoţi şi diaconi. Liturghia era săvârşită de mitropolit, împreună cu arhiereii şi cu stareţii tuturor mănăstirilor din Bucureşti. După Liturghie, Vodă se întorcea la Curtea domnească cu acelaşi alai cu care venise la Mitropolie şi împărţea caftane şi slujbe la boieri, ierta pe osândiţi şi scădea pedepsele cele mari.

Aducerea moaştelor Sfântului Dimitrie la Bucureşti

Cu vremea, Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena au încetat a mai fi patronii Bucureştiului, luându-le locul Sfântul Cuvios Dimitrie, un smerit monah din secolul al XIII-lea, trăitor la sudul Dunării, ale cărui moaşte au fost aşezate în Catedrala Mitropoliei la 13 iulie 1774, sub păstorirea mitropolitului Grigorie al II-lea (1760-1787), în timpul ocupaţiei ruseşti a Ţării Româneşti (1769-1774).

Se presupune că el a trăit pe vremea dinastiei româneşti a Asăneştilor sau cel mai târziu pe vremea Cruciadei a IV-a (1204-1261). Peste câteva sute de ani, pe timpul stăpânirii turceşti în Peninsula Balcanică, moaştele sale neputrezite au fost descoperite în albia râului Lom şi duse în satul Basarabov, din dreapta Dunării, vizavi de oraşul Giurgiu. Auzind despre această descoperire, domnul creştin al Ţării Româneşti a trimis meşteri şi bani şi au ridicat acolo o biserică, în care au fost aşezate moaştele Sfântului. În vremea războiului ruso-turc din 1769-1774, generalul rus Petru Saltacov a trecut Dunărea, călcând Rusciucul şi o serie de sate, între care şi Basarabov. Găsind moaştele Sfântului Dimitrie, generalul evlavios le-a ridicat şi le-a adus la Bucureşti, în Catedrala Mitropoliei, cu gândul de a le duce în Rusia, dar la rugămintea bogatului şi influentului boier român Hagi Dimitrie, de a nu înstrăina sfintele moaşte, generalul rus s-a înduplecat şi le-a lăsat închinătorilor de aici.

Chestiunea originii etnice a Sfântului cuvios Dimitrie este mai presus de orice încercare ştiinţifică de a o clarifica, deşi unii hagiografi îl consideră bulgar, iar alţii ca fiind de neam român sau aromân. În vremurile acelea foarte vechi şi acoperite

de legendă, când se presupune că a vieţuit acest cuvios, populaţia din peninsula Balcanică nu era pe deplin diferenţiată din punct de vedere naţional, încât cine mai poate să spună astăzi de ce neam a fost un sfânt asupra vieţii căruia evlavia credincioşilor şi depărtarea veacurilor au făcut să înflorească atâtea flori de hagiologie? ***Privind însă lucrurile în contextul împrejurărilor istorice în care a fost adus la Bucureşti, putem afirma cu certitudine că moaştele sale au fost luate din Imperiul Otoman şi strămutate într-o ţară creştină, unde buna păstrare şi cinstire era asigurată chiar de cei care moralmente şi canoniceşte aveau asupra lor dreptul de ctitorat (patronat).***

Credincioşi din toată ţara, la racla Sfântului Dimitrie

Sfântul cuvios Dimitrie a fost proclamat ocrotitorul oraşului Bucureşti de către mitropolitul Filaret al II-lea (1792-1793), cum ne spune Melchisedec Ştefănescu, episcopul Romanului, într-un studiu din 1887 consacrat vieţii acestui mitropolit, care n-a făcut decât să confirme marea evlavie a bucureştenilor pentru acest cuvios Părinte Dimitrie, împământenit la noi. De atunci şi până astăzi, popularitatea lui n-a scăzut cu nimic. Şi astăzi, ca şi acum două sute de ani, nu numai bucureştenii urcă zilnic şi în număr mare Colina Mitropoliei ca să se închine cu evlavie la sfintele lui moaşte, dar şi mulţi credincioşi din toată ţara.

Sfântul cuvios Dimitrie a fost numit şi „cel nou“ pentru a nu fi confundat cu Sfântul mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir, înscris în calendar la 26 octombrie, ale cărui moaşte se păstrează în catedrala din Tesalonic (Grecia).

În anul 1955, constatând marea cinstire a Sfântului cuvios Dimitrie în evlavia românilor din întreaga ţară, la propunerea marelui patriarh Justinian Marina, Sfântul Sinod a proclamat generalizarea cultului său în întreaga Biserică Ortodoxă Română, stabilindu-i ca zi de prăznuire 27 octombrie, a doua zi după sărbătoarea Sfântului mare mucenic Dimitrie. Această hotărâre sinodală, primită cu mare bucurie de credincioşi, a fost şi un act de curaj al patriarhului Justinian faţă de intenţia edililor atei ai oraşului, care, incomodaţi de prezenţa zilnică şi în număr mare a bucureştenilor pe Colina Mitropoliei, la moaştele Sfântului cuvios Dimitrie, căutau să-l scoată din Catedrală şi să-l ducă la una din mănăstirile din împrejurimi.

Pelerinaj timp de o lună la moaştele Sfântului

Au bucureştenii evlavie şi pentru moaştele altor sfinţi din oraşul lor, dar ei nu aleargă să se închine cu mai mare cinstire şi cu neclătinată credinţă ca la moaştele Sfântului cuvios Dimitrie. ***Când moaştele Sfântului, în vremuri de grea cumpănă,***

au părăsit Catedrala, ca în 1821, de pildă, ascunse de călugări de frica „zavergiilor, carjaliilor şi altor lifte păgâne“, sau în 1918, în timpul ocupaţiei germane, răpite de soldaţii bulgari pentru a fi duse la sudul Dunării, bucureştenii nu şi-au recăpătat liniştea până când nu le-au văzut iarăşi pe Colina Mitropoliei.

Când s-a întors după zaveră, „***Sfântul a fost întâmpinat la capul Podului Mogoşoaiei de Grigore Vodă Ghica, de mitropolit şi episcopi, de beizadele, de boierime, de neguţătorime şi de toată obştea bucureşteană - se spune în Memoriul Dârzeanului, publicat în Trompeta Carpaţilor din anul 1865 - şi a fost însoţit de acolo, de jos, cu capetele goale, de toţi bucureştenii, cu Domnul în frunte, până sus pe colină, unde a stat trei zile sub cerul liber să i se închine şi să-i sărute mâna toţi bucureştenii, de s-au îngrozit şi nemţii -, consemnează documentele Mitropoliei, în fruntea cărora se aflau mitropolitul, arhierei, preoţi şi călugări. S-au făcut rugăciuni de mulţumire înaintea bisericii, după care racla cu moaştele Sfântului Cuvios Dimtirie a fost aşezată la locul de unde, cu trei zile în urmă, cu necinste a fost luată. A urmat un mare pelerinaj al bucureştenilor, care a durat o lună***“.

Minunile izbăvirii de molimă, secetă şi holeră

Îl iubesc bucureştenii pe Sfântul cuvios Dimitrie, şi-l iubiră de la venirea lui la Mitropolie, pentru marea lui dragoste faţă de oraşul lor, fiindu-le ocrotitor şi izbăvitor. Şi, într-adevăr, Sfântul a apărat de multe ori Bucureştiul de primejdii şi răutăţi. În vremea lui Caragea, la 1815, de pildă, întinzându-se ciuma în Bucureşti, la cererea lui Vodă, călugării au scos moaştele Sfântului de la Mitropolie şi au ocolit oraşul, citind rugăciuni de tămăduire. Din acea zi, molima a scăzut treptat şi Bucureştiul a scăpat de această mare năpastă.

La 1827, sub domnia lui Grigore Ghica, o secetă năpraznică lovind oraşul, s-a făcut procesiune cu moaştele Sfântului Dimitrie, purtate de preoţi pe umeri, pornind de la Mitropolie, şi după ce ocoliră câteva străzi, „*când sosiră în capul Podului Mogoşoaei, începu să plouă. Vodă şi boierii şi norodul care erau după Sfânt fură udaţi până la piele. Şi ploaia a ţinut trei zile, cu mici întreruperi*“, ne spune în memoriile sale colonelul D. Pappazoglu, care a luat parte la această procesiune.

În 1831 se ivi holera şi mulţi bucureşteni fugiră care pe unde putură, încât oraşul rămase aproape pustiu. La porunca generalului Kiseleff, preşedintele Divanului Ţării Româneşti, moaştele Sfântului au fost duse pe Câmpia Filaret, - era în 15

septembrie, - unde mitropolitul şi călugării au făcut rugăciuni pentru încetarea molimei, în prezenţa generalilor şi ofiţerilor ruşi, a boierilor, clerului şi poporului care mai rămăsese în oraş. „*Din ziua aceea şi până la începutul lunii octombrie - ne spune tot colonelul D. Papazoglu - a scăzut repede numărul morţilor, care până atunci atinsese 160 pe zi*“.

Iată numai câteva dintre minunile pe care Sfântul cuvios Dimitrie le-a făcut pentru ocrotirea bucureştenilor, şi exemplele pot continua până în vremea noastră. Am mai adăuga zădărnicia intenţiei autorităţilor comuniste de a strămuta Catedrala şi Reşedinţa Patriarhiei de pe locul actual. Abandonarea acestei intenţii de către autorităţi, într-un mod inexplicabil, la scurtă vreme după anunţarea ei, se poate pune şi pe seama refuzului Sfântului Cuvios Dimitrie de a părăsi Mitropolia, unde sălăşluieşte de peste două sute de ani, a dorinţei sale de a rămâne în mijlocul bucureştenilor, ca să se roage în continuare pentru ei la tronul Milostivului Dumnezeu.

De aceea, şi bucureştenii ţin la el mai mult ca la oricare sfânt. Zilnic ei vin la Catedrala Patriarhiei să se închine şi să se roage la sfintele lui moaşte. Iar la 27 octombrie, ziua de prăznuire a Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, ba chiar cu două-trei zile înainte, în fiecare an, prin faţa raclei cu sfintele lui moaşte, aşezată sub un baldachin, lângă Catedrală, trec sute de mii de pelerini.

De ce chipul Sfântului nu apare pe stema Bucureştiului

Cu toate aceste dovezi de netăgăduit ale cinstirii Sfântului cuvios Dimitrie ca ocrotitor al oraşului Bucureşti, el nu este reprezentat pe stema (emblema) capitalei României. În 1831, odată cu reînfiinţarea Sfatului orăşenesc al capitalei Bucureşti, în urma introducerii Regulamentului Organic, se adopta şi un sigiliu al oraşului, dar fără simboluri iconografice, care se menţine până după Unirea Principatelor din 1859.

Alexandru Ioan Cuza, la propunerea lui Mihail Kogălniceanu, ministru de interne, şi la solicitarea Consiliului orăşenesc Bucureşti, a stabilit prin decret domnesc din 7 decembrie 1864 o nouă stemă pentru Capitala ţării, reprezentând „un scut cu Sfântul mare martir Dimitrie (patronul oraşului)“, ţinând într-o mână suliţa şi în alta crucea (vezi Monitorul Oficial nr. 2.771/1864). Or, aici a intervenit o inexplicabilă confuzie, remarcată şi de unii istorici şi heraldişti de seamă, precum Ştefan D. Grecianu, Dan Cernovodeanu, Maria Dogaru şi alţii, care se menţine până astăzi. Patronul spiritual al capitalei nu este Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de mir, înscris în calendar la 26 octombrie, un sfânt militar roman,

martirizat la Tesalonic, la anul 303, în timpul împăratului Diocleţian, ci Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, un monah ascet, nevoitor şi rugător la Mântuitorul Hristos pentru binele semenilor săi, prăznuit a doua zi, la 27 octombrie, ale cărui moaşte întregi se află în Catedrala Mitropoliei din Bucureşti de la 13 iulie 1774 şi naturalizat la noi prin cinstirea lui în evlavia bucureştenilor.

Stema Bucureştiului s-a menţinut în această reprezentare, cu unele schimbări neesenţiale privind înfăţişarea Sfântului mucenic Dimitrie - care apare fie ecvestru, cu mantie pe umeri şi în mână cu o lance cu vârful în jos, în lupta cu balaurul, fie pedestru, în armură romană, având în mâna dreaptă crucea, iar în stânga lancea - până în anul 1930. În acest an se adoptă o nouă stemă pentru Capitala ţării, care menţine confuzia, căci îl înfăţişează tot pe Sfântul mucenic Dimitrie, cu tunică romană şi sandale, purtând crucea în mâna dreaptă şi suliţa în cea stângă. Această stemă a fost folosită până în 1948, când Capitala, ca şi celelalte oraşe ale ţării, a rămas fără emblemă. În 1970, când s-au fixat noile steme ale judeţelor şi municipiilor, Bucureştiului i s-au atribuit noi simboluri heraldice, menite să arate că este Capitala ţării şi totodată un centru cultural şi industrial.

În 1992, Consiliul Municipal Bucureşti a reluat stema din 1930, fără nici o modificare, perpetuând astfel confuzia făcută încă din 1864, care se cere să fie îndreptată. Pe bună dreptate bucureştenii se întreabă de ce să figureze în emblema oraşului Sfântul mare mucenic Dimitrie, un sfânt militar, care nu este din neamul nostru şi nu are moaştele la noi în ţară, şi să nu fie reprezentat Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, naturalizat la noi prin evlavia credincioşilor şi cu moaştele în Catedrala Patriarhiei, proclamat de Biserica noastră sfânt autohton, ca şi Sfânta Parascheva de la Iaşi sau Sfânta Filofteia de la Curtea de Argeş ori Sfântul Grigorie Decapolitul de la Bistriţa. Desigur, aceasta nu-i împiedica pe bucureşteni, şi chiar pe edilii oraşului***, să-l cinstească pe Sfântul cuvios Dimitrie cel nou ca pe patronul lor spiritual şi să se închine cu evlavie la sfintele lui moaşte, care au fost binecuvântate de Dumnezeu cu har deosebit, de a fi izvor de sfinţenie, de tămăduire de boli, de izbăvire de primejdii, revărsând asupra celor ce-i cer ajutorul adevărate daruri duhovniceşti.***

(Ziarul Lumina.ro)

Augustin Păunoiu - Sfântul Dimitrie cel nou în istoria mai veche şi mai nouă a Bucureştiului

Din 1774, anul în care au poposit pe pământ românesc, moaştele Sfântului Dimitrie cel nou au reprezentat un sprijin pentru toţi care cer mijlocirea sfinţilor în viaţa lor. De atunci, Muntenia a trecut prin multe încercări, iar Sfântul a răspuns la chemarea celor care au avut nevoie de ajutorul lui, fiind socotit, pe drept cuvânt, ocrotitorul Bucureştilor. Despre faptele minunate petrecute în decursul timpului la moaştele Sfântului, aşa cum s-au păstrat în cronicile vremii, l-am întrebat pe părintele Florin Şerbănescu, Consilier patriarhal, coordonator al sectorului Patrimoniu Cultural din cadrul Patriarhiei Române.

Sfântul Dimitrie Basarabov, ca de altfel toţi plăcuţii lui Dumnezeu, nu a rămas fără răspuns la rugăciunile pe care oamenii i le-au adresat, mai cu seamă în vremuri de necaz. ***Părinte profesor, care ar fi principalele momente consemnate de istoria bisericească, când credincioşii munteni au beneficiat de ajutorul Sfântului Dimitrie Basarabov?***

Primul fapt minunat săvârşit de cuviosul Dimitrie s-a petrecut pe la începutul secolului al XIX-lea, în timpul domnitorului Caragea, când la Bucureşti a izbucnit o epidemie de ciumă care s-a extins cu repeziciune în tot oraşul. Era în 1814, iar „ciuma lui Caragea“, cum apare menţionat în istorie acest eveniment, începea să facă ravagii. Văzând că boala nu conteneşte, ci se răspândeşte tot mai mult, la cererea domnului, călugării au scos moaştele cuviosului Dimitrie care se aflau la

Mitropolie şi au ocolit oraşul în procesiune, citind rugăciuni prin care implorau ajutorul Sfântului în oprirea molimei. Din acea zi, ciuma a scăzut în intensitate, şi locuitorii Capitalei au reuşit să scape de cumplita epidemie.

„Vodă, boierii şi norodul fură udaţi până la piele“

Sfântul s-a arătat nu numai ajutător în bolile care decimau populaţia din trecut, ci a răspuns credincioşilor şi în vremurile de secetă. Sub domnia lui Grigore Ghica, pe la 1827, în Muntenia, lipsa apei făcuse ca recolta să fie pe cale de a se compromite. Foametea bătea la uşă şi din nou oamenii au chemat în ajutor pe Sfântul Dimitrie cel Nou. Se ştie că moaştele nu erau scoase din biserică decât în cazuri excepţionale. Seceta năpraznică a făcut ca racla Cuviosului să fie din nou scoasă şi purtată de preoţii catedralei pe umeri, în procesiunea care s-a desfăşurat în oraş. Memoriile colonelului Papazoglu, el însuşi participant la acest moment, surprind cel mai bine evenimentele din acea vreme. „*După ce au ocolit câteva străzi (preoţi şi credincioşi cu racla având trupul Sfântului), când sosiră în capul Podului Mogoşoaiei, începu să plouă. Vodă şi boierii şi norodul care erau după Sfânt fură udaţi până la piele. Şi ploaia a ţinut trei zile, cu mici întreruperi.*“

Oprirea în chip minunat a epidemiei de holeră

Pentru Muntenia, secolul al XIX-lea a fost unul plin de încercări. Apariţia holerei a fost una dintre ele. Cum a fost stopată răspândirea acestei boli, ştiind că în acea vreme nu existau medicamente adecvate?

Tot colonelul Dimitrie Papazoglu a fost martor la un alt fapt minunat, oprirea holerei care s-a abătut asupra Bucureştiului în anul 1831. Oraşul, mărturisesc cronicile, rămăsese aproape pustiu, locuitorii fugind care pe unde au putut din calea groaznicei maladii. Preşedintele Divanului Ţării Româneşti pe atunci era generalul Pavel D. Kiseleff. La cererea lui, în data de 15 septembrie, moaştele Sfântului au fost duse pe câmpia Filaret, unde, în prezenţa autorităţilor militare ruse, generali şi ofiţeri, a preoţilor şi credincioşilor care nu părăsiseră oraşul, mitropolitul şi călugării au făcut rugăciuni pentru încetarea urgiei. „*Din ziua de 15 septembrie şi până la începutul lunii octombrie, numărul morţilor, care până atunci atinsese 160 pe zi, a scăzut repede.*“

Bulgarii rătăciţi în ceaţă

Sfântul Dimitrie a iubit locul unde a poposit de aproape 300 de ani. Istoria consemnează că au existat şi încercări de răpire a acestora...

O minune petrecută cu moaştele cuviosului Dimitrie Basarabov istoria o consemnează la începutul secolului al XX-lea. Este vorba de încercarea soldaţilor bulgari de a răpi racla cu Sfântul, pentru a o duce în sudul Dunării. În anul 1918, în condiţiile în care Bucureştiul era ocupat de forţele germane, în timpul Primului Război Mondial, un pluton de soldaţi bulgari, care erau aliaţi ai nemţilor în acel moment, venind într-o seară cu o maşină, au pătruns în catedrală şi au luat pe ascuns moaştele Cuviosului, încercând să plece cu ele în Bulgaria. Dar s-a întâmplat un lucru care a zădărnicit planurile răpitorilor. Asupra Capitalei s-a lăsat în noaptea şi în dimineaţa care a urmat o ceaţă groasă, din cauza căreia multă vreme bulgarii au rătăcit prin Bucureşti, neaflând drumul care îi scotea afară din oraş. Au pierdut mult timp din pricina aceasta. Apoi, maşina care transporta racla cu trupul Sfântului s-a defectat. Acest lucru a permis ca în urma alarmei pe care paraclisierul catedralei a dat-o dimineaţa, bulgarii să poată fi ajunşi din urmă la Călugăreni.

Pelerinajul după revenirea moaştelor a durat o lună

Documentele Mitropoliei menţionează bucuria cu care locuitorii Bucureştiului au întâmpinat revenirea moaştelor în capitală. „*Sfântul a fost primit la bariera Bellului de mii de bucureşteni, de s-au îngrozit şi nemţii. În fruntea lor se aflau mitropolitul, arhierei, preoţi şi călugări. S-au făcut rugăciuni de mulţumire înaintea bisericii, după care racla cu moaştele Sfântului Cuvios Dimitrie a fost aşezată la locul de unde, cu trei zile în urmă, cu necinste a fost luată. A urmat un mare pelerinaj al bucureştenilor care a durat o lună.*“

„Patriarhii au rezistat tuturor presiunilor“

Prezenţa raclei Sfântului Dimitrie şi pelerinajul săvârşit la aceasta în fiecare toamnă deranjau vizibil autorităţile de stat din perioada comunistă. Acestea au încercat să mute moaştele Sfântului. Care a fost răspunsul smeritului păstor din satul Basarabi?

Al doilea fapt important legat de moaştele cuviosului Dimitrie care s-a petrecut în secolul al XX-lea se referă la timpul când a început construirea centrului civic din București. Ceauşescu a făcut mari presiuni asupra ultimilor doi patriarhi, Iustin şi Teoctist, pentru a muta Reşedinţa patriarhală din locul unde se află şi astăzi. Li s-au oferit mai multe variante, Văcăreştiul, Mănăstirea Cernica şi chiar Căldă-ruşaniul. Principalul obstacol în calea acestui plan al comuniştilor era tradiţia extraordinară a pelerinajului la moaştele Sfântului Dimitrie şi prezenţa lor în catedrală.

De aceea, în 1984, autorităţile vremii, deranjate de prezenţa zilnică şi în număr mare a credincioşilor pe Dealul Patriarhiei, au hotărât mutarea Cuviosului Dimitrie într-o altă locaţie. Îndepărtarea moaştelor era deci obiectivul major al planului, care, în final, viza desfiinţarea Centrului patriarhal. Dar ani de zile acest plan nu a putut fi dus la îndeplinire. Prin ajutorul Sfântului, patriarhii au rezistat tuturor presiunilor care s-au făcut. În 1987, la un an de la întronizarea ca întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române, asupra patriarhului Teoctist s-au făcut presiuni pentru mutarea vetrei patriarhale. Ştiu acest lucru pentru că în 1989, pe când lucram la sectorul Patrimoniu al Arhiepiscopiei, ca muzeograf, stăteam cu frica de a fi evacuaţi în orice moment din birourile pe care Arhiepiscopia le deţinea pe Dealul Patriarhiei. Dar acest plan care urmărea ştergerea de pe harta Bucureştiului a principalului reper spiritual nu a putut fi realizat.

Pedeapsa Sfântului

A existat un singur moment în care Ceauşescu a luat o măsură de mână forte. În chiar anul în care a fost dat jos din fruntea statului, el a fixat exact în ziua praznicului Sfântului Dimitrie Basarabov o sesiune a Marii Adunări Naţionale. Având justificare politică, voia să determine mutarea întregului pelerinaj de pe Dealul Patriarhiei. Deşi a fost presat, patriarhul Teoctist nu a mutat departe moaştele Sfântului, ci le-a dus foarte aproape, la Biserica „Sfântul Nicolae“, Vlădica coborând propriu-zis în direcţia opusă Pieţei Unirii racla Cuviosului. Pelerinajul s-a făcut tot pe lângă Dealul Patriarhiei. Îmi amintesc cum stătea lumea înşirată de-a lungul bulevardului care se numeşte astăzi Regina Maria, pe atunci se chema George Coşbuc. Dealul a rămas chiar şi în aceste condiţii în centrul acestui pelerinaj. La două luni distanţă, Ceauşescu a căzut. Multă lume a făcut o legătură între necugetata îndrăzneală a lui Ceauşescu de a muta moaştele Sfântului şi evenimentul petrecut la puţină vreme după aceea, sfârşitul dictatorului comunist, considerând că a existat o pedeapsă din partea Cuviosului Dimitrie.

(Ziarul Lumina.ro)

Veşmântul cuviosului Dimitrie cel nou

Credincioşii care vin la Catedrala patriarhală pentru a se închina la moaştele cuviosului Dimitrie cel nou au putut observa că veşmântul ocrotitorului Bucureştilor nu este întotdeauna acelaşi. Acesta este schimbat de mai multe ori pe an.

„De câteva ori pe an, în preajma unor sărbători importante aşa cum este Învierea Domnului sau Naşterea Mântuitorului, înaintea începerii Postului Păresimilor, a Postului Sfintelor Paşti, înaintea Postului Crăciunului şi cu alte câteva ocazii legate de marile sărbători şi mai ales de pomenirea Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, veşmântul care acoperă cinstitele sale moaşte este schimbat. Aceste veşminte se schimbă de către personalul Catedralei Patriarhale.

Un slujitor al Catedralei Patriarhale citeşte Acatistul Sfântului cuvios Dimitrie cel nou în timp ce ceilalţi schimbă veşmântul. Este demn de amintit faptul că mâinile Sfântului cuvios Dimitrie au fost lăsate dincolo de un veşmânt care le acoperă în întregime. Astfel încât toţi credincioşii care venerează cinstitele sale moaşte pot săruta unul dintre degetele Sfântului cuvios Dimitrie cel nou. În cazul altor sfinţi din Biserică Ortodoxă Română sau chiar din alte locuri cunoscute ale Ortodoxiei nu se pot atinge direct moaştele sfântului respectiv”, a mărturisit Arhim. Timotei Aioanei, Mare Eclesiarh al Catedralei patriarhale.

S-a încetăţenit obiceiul ca veşmintele să fie donate de credincioşi, ca dar adus pentru multele binefaceri primite de la cuviosul Dimitrie cel nou, informează Trinitas TV.

Moaştele cuviosului Dimitrie cel nou au fost aşezate în Catedrala patriarhală la 13 iulie 1774. Cuviosul a fost proclamat ocrotitorul spiritual al Catedralei şi al oraşului Bucureşti de Mitropolitul Filaret al II-lea.

Istorioară - Prietenii creştinului

Un om i-a zis prietenului său: "Vreau să-l văd pe împărat, vino cu mine".
Prietenul îi răspunde: "Vin cu tine până la jumătatea drumului".
Atunci el îi zice altui prieten: "Vino tu şi mă conduce până la împărat".
Acesta îi răspunde: "Te duc până la palatul împăratului".
Omul zice şi unui al treilea prieten: "Vino cu mine până la împărat".
El îi răspunde: "Merg, intru în palat, stau, vorbesc şi te duc la împărat".
Primul prieten este asceza, care îl conduce pe călugăr o bucată de drum; al doilea este curăţia, care merge cu el până la cer; al treilea este milostivirea, care-l duce până la Împăratul nostru Dumnezeu, cu îndrăzneală!

Semnificaţia numelui Dumitru

Dumitru, Dumitra - din greacă: pământul-mamă, în sensul legăturii sfinte dintre om şi natură, dintre om şi pământul din care a fost făcut. Omul nu poate trăi rupt de natură în mijlocul căreia a fost creat de Dumnezeu. Aşa cum trebuie să păstrăm în ordine şi în curăţenie casa sau gospodăria noastră, la fel, după puterile fiecăruia, trebuie să ne îngrijim de tot ce ne înconjoară; natura întreagă este "casa" în care trăim împreună, cu toţii. Pe stradă, în parc, în excursie - peste tot trebuie să păstrăm curăţenia şi ordinea. - "Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce!" - Sfânta Scriptură, Facerea III, 19.

Derivate: Dimitrie, Dumitrache, Mitru, Mitra, Dima, Mimi ş.a.

De-a lungul vremii, au trăit mai mulţi sfinţi cu acest frumos nume.

Sfântul mare mucenic Dimitrie (†299) este unul dintre cei mai preţuiţi sfinţi din calendarul creştin, multe şi mari minuni fiind legate de numele acestuia. Sărbătoarea Sfântului mare mucenic Dimitrie este 26 octombrie.

În ţara noastră se bucură de o cinstire deosebită Sfântul Dimitrie Basarabov, care a fost un cuvios retras, ce şi-a petrecut viaţa în post şi în rugăciune. După ce a murit au fost descoperite sfintele sale moaşte care, de sute de ani, săvârşesc minuni în sufletul şi în viaţa celor ce vin şi se închină la ele cu credinţă şi speranţă. Sfintele sale moaşte se află în Catedrala Patriarhală din Bucureşti, Sfântul Dimitrie Basarabov fiind ocrotitorul acestui oraş. Sărbătoarea acestui mare sfânt este 27 octombrie, zi de pelerinaj în inima Bucureştiului.

(Leon Magdan, Numele meu - mic dicţionar ortodox, Editura Corint Turism, Bucureşti, 2004, pp. 15-16)

Mihai-Alex Olteanu - Sfântul cuvios Dimitrie cel nou în iconografie

Sfântul cuvios Dimitrie cel nou este zugrăvit asemenea celorlalţi cuvioşi, ca un bătrân cu figură ascetică, cu barbă albă şi rotundă, potrivit de lungă. În partea inferioară se observă anteriul sau dulama, în nuanţe de roşu-oranj, prinsă în jurul taliei cu un brâu.

Sfântul Dimitrie poartă schima monahală peste anteriu, asemenea cuvioşilor. Aceasta ajunge până la genunchi, având însemnele Pătimirilor Mântuitorului, Crucea, trestia şi suliţa. Schima monahală este prinsă de corp cu ajutorul unor şireturi lungi, de culoare neagră.

Peste anteriu, Sfântul este îmbrăcat în mantie, numită şi melotă monahală, de nuanţe vişiniu-violaceu, iar pe cap are camilafca. Încălţările sfântului sunt de culoare roşu închis. În mâna dreaptă ţine o cruce, iar în mâna stângă ţine un rotulus desfăşurat pe care sunt înscrise cuvintele: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria”.

De obicei, Sfântul Dimitrie cel nou este zugrăvit în cadrul programului iconografic în registrul din pronaos, alături de alţi sfinţi cuvioşi, dar şi în icoana de hram de pe catapeteasmă.

Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Dimitrie Basarabov

Mănăstirea Sfântul Dimitrie Basarabov este o mănăstire ortodoxă înfiinţată în peştera în care s-a nevoit Sfântul Dimitrie cel Nou. ***Peştera şi mănăstirea se află în localitatea bulgară Basarabovo***, la o distanţă de aproximativ 80 de kilometri de oraşul Bucureşti. Trecând Dunărea prin vama de la Giurgiu, ajungem în oraşul Russe, iar de aici şi până în localitatea Basarabovo nu mai sunt decât 10 kilometri.

Satul Basarabov se află la 3-4 kilometri de Dunăre, în linie dreaptă, însă vatra vechiului sat Basarabov era iniţial mai aproape de Dunăre. Noua aşezare s-a mutat puţin mai spre Ivanovo, mai aproape de peşteră unde s-a nevoit Sfântul Dimitrie.

Aşezat în pitoreasca vale a Râului Lom, satul Basarabov şi râul Lom îşi întâmpină pelerinii cu peştera în care s-a nevoit Sfântul Dimitrie cel nou. ***Peştera este cunoscută şi sub denumirea de Mănăstirea Basarabov. Această mănăstire a luat***

fiinţă în peştera iubitorului de nevoinţe Dimitrie cel nou şi este singura mănăstire săpată în stâncă încă locuită din întreaga Bulgarie.

Peştera Sfântului cuvios Dimitrie cel nou

De la vărsarea Lomului în Dunăre, urcând spre Ivanovo, se întâlnesc peste 300 de chilii săpate în mâlul stâncos al râului. Dintre acestea, 40 au ajuns biserici, în care s-a slujit Sfânta Liturghie mai multe sute de ani. Urme de frescă se văd pe pereţii peşterilor până în zilele noastre. Chiliile şi bisericile de la Ivanovo fac parte astăzi din patrimoniul UNESCO.

Mănăstirea Sfântul Dimitrie Basarabov - scurt istoric

Mănăstirea Basarabov a fost ctitorită de familia Basarabilor chiar înainte de întemeierea Ţării Româneşti. *Satul, moşia şi mănăstirea au aparţinut lui Ioan Basarab I, primul domn al Ţării Româneşti.* Cât de mult unea Dunărea cele două maluri ale sale, se poate vedea chiar şi din hărţile mai târzii ale nordului Peninsulei Balcanice; judeţul Teleorman exista odinioară atât la nord cât şi la sud de Dunăre.

Biserica actuală din Peştera Sfântului Dimitrie a fost construită în anul 1865, cu mai multe ajutoare primite din România. Mănăstirea actuală constă într-o bisericuţă, zidită în Peştera Sfântului cuvios Dimitrie, şi câteva chilii săpate în stânca din apropiere.

Mănăstirea arde în anii 1877-1878, în timpul războiului ruso-româno-turc. Tot acum sunt furate peste 60 de icoane valoroase din biserică. Probabil că aşa s-a întâmplat şi în anii 1769-1774, în timpul războiului ruso-turc, când satul Basarabovo este complet distrus, iar moaştele nu puteau să mai rămână în biserica pustiită de acolo.

Cele mai vechi mărturii istorice în legătură cu Mănăstirea şi Peştera din Basarabov aparţin secolului al XV-lea, putând fi găsite în unele dintre registrele de taxe ale Imperiului Otoman. O amplă descriere a proprietăţilor deţinute în acea vreme de către liderul valah Ivanko Basarab, socrul ţarului Ivan Alexander - descriere numită "timar" - se găseşte într-unul dintre aceste registre; aceasta "timar" este cea mai veche mărturie scrisă în care găsim menţionat numele localităţii Basarabov - "Mănăstirea Basarab".

În anul 1911, un Comitet al Vestigiilor Istorice a fost înfiinţat la Muzeul Naţional de Arheologie din Sofia. Principala sarcină a acestui comitet era de a elabora o mapă arheologică pentru întreaga Bulgarie.

Faimosul pelerin ceh Karel Skorpil, care a întreprins mai multe călătorii ştiinţifice pe teritoriul bulgar în anii 1887 şi 1892, a fost chemat pentru a face parte din comitet. În anul 1912, cehul Skorpil a plecat într-o călătorie pe valea râului Lom; el va vizita şi va descrie şi faimoasa Mănăstire Basarabov.

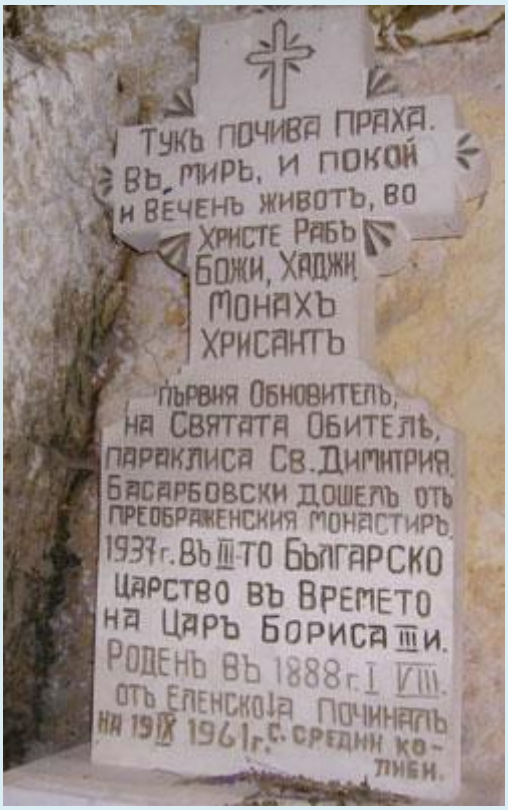

Anul în care mănăstirea a fost părăsită de către cercetătorii arheologi, datorită stăpânirii otomane din Bulgaria, este încă necunoscut. Ştim doar că viitorul episcop de Smolyan, părintele Tihon, a îngrijit Mănăstirea Basarabov în jurul anului 1919, iar în anul 1937, călugărul Hadji Hrisant din Mănăstirea Preobrazhene s-a aşezat într-o chilie a mănăstirii, începând şi restaurarea complexului monastic.

În acelaşi an va fi înfiinţat şi un nou comitet. Numit cu numele de "Comitetul de Ridicare a Capelei Sfântului Dimitrie Basarabov", acesta avea principala sarcină de a ridica o clădire de chilii, în chiar curtea din faţa peşterii sfântului. Chiliile mănăstirii au fost terminate şi binecuvântate în data de 14 mai 1937, însă nu au supravieţuit decât până în anul 1940, când o inundaţie a distrus întreaga clădire.

Reinnoitorul Mănăstirii Basarabov a fost ieromonahul Hrisant, care s-a aşezat în aceste locuri în 1937 şi a trăit până în anul 1961. După retragerea apelor, părintele Hrisant a început să strângă donaţii pentru refacerea celor stricate. Astfel, în mai puţin de o lună, el a strâns suficiente fonduri pentru a ridica două chilii în apropierea bisericii din peşteră. Acestea au fost terminate în dată de 30 august 1940.

Călugărul Hrisant a fost vizitat de Patriarhul Iustinian în anul 1953, împreună cu actualul Patriarh Teoctist, pe atunci vicar patriarhal. Monahul Hrisant şi-a săpat timp de 100 de zile mormântul într-o peşteră de aici.

În prezent, Mănăstirea din peştera Basarabov funcţionează şi se află în bună stare de păstrare. În mănăstire, slujbele se ţin în special sâmbăta şi duminica. Pelerinii ce vin să se închine şi să calce pe sfintele locuri de nevoinţă ale lui Dimitrie, intră

într-o curte cu câţiva copaci plantaţi şi cu o clădire cu chilii. În curte se află şi o fântână, săpată chiar de către părintele Dimitrie, care are grijă de mănăstire.

Două camere şi o sală de mese săpată în stâncă, construite în anul 1956, se află aşezate la poalele muntelui de piatră. Din curte şi până la biserica amenajată în Peştera Sfântului Dimitrie Basarabov, pelerinul trebuie să urce o serie de 48 de trepte de piatră.

În capătul scării de piatră ne aşteaptă o bisericuţă şi un pangar. Bisericuţa, săpată în partea dreaptă a stâncii, încă păstrează iconostasul sculptat în lemn în anul 1941. O

icoană de mari dimensiuni îl înfăţişează pe Sfântul Dimitrie cel nou din Basarabi, stând în picioare, iar de jur-împrejur 10 scene din viaţa acestuia ne descriu minunile şi faptele sale deosebite. Icoana păstrează o inscripţie în limba română, scrisă cu litere chirilice, şi una în limba greacă.

În partea stângă a peşterii se află un pangar săpat în piatră şi pictat în exterior. De la bisericuţa din peşteră porneşte o altă serie de trepte săpate în piatră, acestea ducând la o a doua peşteră naturală, chilie şi loc de înmormântare al părintelui călugăr Hrisant. Mai târziu, această peşteră va păstra şi rămăşiţele altor călugări ai mănăstirii. Acum câţiva ani, osemintele călugărilor au fost luate şi puse în cimitirul mănăstirii.

Sfântul Dimitrie cel nou din Mănăstirea Basarabov

Unii cercetători sunt de părere că Sfântul Dimitrie cel nou din Basarabov a trăit în perioada de maximă înflorire a isihasmului, în timp ce alţii cred că a trăit în secolul al XII-lea. Paisie de la Hilandar consemnează în istoria sa că Sfântul Dimitrie încă mai trăia în anul 1685, fiind un sfânt recent al vremii. Într-o copie a Istoriei slavo-bulgare făcută la Russe, de către ieromonahul Pantelimon, se spune că Sfântul

Dimitrie a trăit în secolul al XVII-lea şi a fost îngropat la Mănăstirea din Basarabov.

Nici în ceea ce priveşte naţionalitatea sfântului lucrurile nu sunt foarte clare, deoarece multe sate aveau populaţie mixtă; or, în perioadele de restrişte, locuitorii lor se mutau pe celălalt mal al Dunării, în Ţara Românească. Acest lucru s-a întâmplat şi cu satul Basarabov, în secolul al XVIII-lea, când, în urma distrugerii lui, localnicii se mută în satul Slobozia de lângă Giurgiu, însă se reîntorc, în parte, spre sfârşitul secolului, formând actualul sat Basarabov.

Sfântul Dimitrie cel nou, al cărui nume îl poartă şi mănăstirea din peşteră, este menţionat de către Sfântul Paisie de la Hilandar în renumita sa carte "Istoria slavo-bulgară". Sfântul Dimitrie cel nou din Basarabov a dus o viaţă simplă de mirean. Aflăm din însemnările învăţătorului Nicolae Nemtov (1898) din Basarabov, printre altele, despre casa natală a sfântului, despre biserica Sfântului Ioan, la care acesta mergea în fiecare duminică şi sărbătoare, despre faptul că, păzind vacile satului, el nu primea decât pâine şi sare, iar aceasta numai de la oamenii înstăriţi.

Sfântul Dimitrie se va călugări mai târziu în Mănăstirea lui Basarab I de la marginea satului natal. Învăţătorul descrie şi felul în care s-au descoperit moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov. ***Se spune că o tânără fecioară din satul Cerven Vodă şi-a pierdut vederea. Într-o noapte, visează că a mers la Mănăstirea Basarabov, unde s-a spălat pe faţă cu apă din fântâna Sfântului Dimitrie, după care şi-a recăpătat-o.***

Tânăra povesteşte visul părinţilor săi şi hotărăşte să meargă la Basarabov, cale de 17 kilometri. Ajungând aici pe înserat, rămâne peste noapte, împreună cu

părinţii săi, dorind să se spele cu apă din fântână a doua zi dis de dimineaţă. Noaptea, având dureri îngrozitoare de ochi, merge la fântână, se spală şi îşi recapătă astfel vederea. Privind spre apa Lomului, ce trece prin faţa mănăstirii, vede, deasupra râului, mai multe candele şi făclii aprinse. Se apropie şi zăreşte în apă moaştele Sfântului Dimitrie strălucind.

Tatăl fetei este chemat, însă nu zăreşte nimic. A doua zi, trupul este scos din râu de către preoţii din Russe. Moaştele Sfântului Dimitrie sunt luate mai întâi pentru a fi duse în oraşul Russe, însă boii care trăgeau carul se opresc în faţa casei părinteşti a sfântului. Aici se va construi biserica ce îi va purta mai apoi hramul.

Tradiţia din zonă spune că turcii, în vremea unui atac, din ispita diavolească, îl dezgroapă după o vreme, în căutarea unei închipuite comori. Aflând sfintele moaşte, le aruncă în râul Lom, unde stau ascunse între mal şi pietre timp de 33 de ani, până ce sunt descoperite de un creştin evlavios. După aflarea acestora, ele au fost duse în satul Basarbov, unde au săvârşit nenumărate minuni.

Într-o minune consemnată mai înainte ca moaştele să fie strămutate la Mitropolia din Bucureşti se vorbeşte despre un turc care a vrut să fure într-o noapte candelele de argint din biserica Sfântului Dimitrie. Acestuia îi paralizează picioarele şi este găsit dimineaţă de către preot căzut în faţa raclei cu sfintele moaşte.

În timpul războiului ruso-turcesc din anii 1768-1774, sfintele sale moaşte au fost transportate în oraşul Bucureşti de către generalul Petru Saltikov. Acestea au fost aşezate cu mare evlavie şi bucurie în Catedrala din Bucureşti "Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena", unde se află până în ziua de astăzi.

În anul 1895, învăţătorul Nicolae Nemtov vizitează Mitropolia de la Bucureşti şi se închină la moaştele Sfântului Dimitrie, rugând pe mitropolit să-i deschidă racla. Făcând o descriere a veşmintelor şi a înfăţişării sfântului, învăţătorul consemnează că o mână este mai albă, iar cealaltă pare puţin înnegrită din cauza mulţimii închinătorilor care o sărută.

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea „Sfântul Dimitrie cel nou” - Basarabov, Bulgaria

Mănăstirea „Sfântul Dimitrie Basarabov”, ridicată în preajma peșterii în care s-a nevoit Sfântul Dimitrie cel nou, se află la 10 kilometri de orașul Russe, Bulgaria.

Mănăstirea Basarabov (Foto: pr. Silviu Cluci)

Așezată în pitoreasca vale a râului Lom, mănăstirea Basarabov își întâmpină pelerinii cu o minunată priveliște către peștera Sfântului Dimitrie cel nou. De altfel, aceasta este singura mănăstire săpată în stâncă - încă locuită din întreaga Bulgarie.

De la vărsarea Lomului în Dunăre, urcând spre Ivanovo, în mâlul stâncos al răului se întâlnesc peste 300 de chilii săpate, dintre care 40 au fost biserici. Urme de frescă se văd pe pereții peșterilor până în zilele noastre.

Scurt istoric

Mănăstirea Basarabov a fost ctitorită de familia Basarabilor; satul, moșia și mănăstirea au aparţinut lui Ioan Basarab I, primul domn al Țării Românești. Cele mai

vechi mărturii istorice despre Mănăstirea și Peștera din Basarabov se găsesc în unele registre de taxe ale Imperiului Otoman din secolul al XV-lea.

În timpul războiului ruso-turc (1769-1774), satul Basarabovo a fost complet distrus și, astfel, sfintele moaște ale Sfântului Dimitrie cel nou au fost mutate la București. Mănăstirea a ars a doua oară între anii 1877-1878, în timpul războiului ruso-romano-turc, iar peste 60 de icoane valoroase au furate din biserică.

În preajma anului 1919, părintele Tihon, viitorul episcop de Smolyan, a luat în grijă Mănăstirea Basarabov, iar în anul 1937, monahul Hrisant Hadji (†1961) din Mănăstirea Preobrazhene s-a așezat într-o chilie a mănăstirii, începând restaurarea complexului monahal. Chiliile mănăstirii au fost terminate și sfințire la 14 mai 1937, însă nu au supraviețuit decât până la inundația din 1940. După retragerea apelor, în mai puțin de o lună, părintele Hrisant a strâns suficiente fonduri pentru a ridica două chilii în apropierea bisericii din peșteră. Acestea au fost terminate în dată de 30 august 1940.

Mănăstirea astăzi

Ansamblul monahal de astăzi cuprinde bisericuța din peștera Sfântului Dimitrie și câteva chilii săpate în stânca din apropiere, dar și o biserică nouă - împreună cu două corpuri de chilii.

Din curte și până la biserică amenajată în Peștera Sfântului Dimitrie Basarabov, pelerinul trebuie să urce o serie de 48 de trepte de piatră. În capătul scării de piatră se află o bisericuță săpată în partea dreaptă a stâncii, ce păstrează iconostasul sculptat în lemn în anul 1941.

O icoană de mari dimensiuni îl înfățișează pe Sfântul Dimitrie cel nou din Basarabi stând în picioare, iar de jur împrejur 10 scene din viața acestuia ne descriu minunile și faptele sale deosebite. Icoana păstrează o inscripție în limba romană scrisă cu litere chirilice și una în limba greacă.

În partea stângă a peșterii se află un pangar săpat în piatră și pictat în exterior. De la bisericuța din peșteră pornește o altă serie de trepte săpate în piatră, acestea ducând la o a doua peșteră naturală, cu o chilie și locul de înmormântare al părintelui călugăr Hrisant.

Date de contact

Adresă: Basarbovo Monastery, 7071 Basarbovo, Bulgaria

Telefon: + 359 82 800 765

Program de vizitare: aprilie-octombrie între orele 8:00-19:00 / noiembrie-martie între orele 8:00-17:00

Pr. Silviu Cluci - (Foto) Pelerin pe urmele Sfântului Dimitrie cel nou la Mănăstirea Basarabov

Mănăstirea Basarabov a fost inițial ctitorită de familia Basarabilor. Biserica actuală din Peștera Sfântului Dimitrie a fost construită în 1865 cu mai multe ajutoare primite din România. Aceasta a suferit un incendiu în anii 1877-1878, în timpul războiului ruso-româno-turc.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ИС. Х.
КРЪСТЪ ГОСПОДЕ
ОГРАДИ МЕ ГОСП
СЪСИЛАТА НА СВОЯ
ЧЕСНИ ЖИВОТВОРЯЩЪ
КРЪСТЪ И МЕ ЗАПА
ЗИ ОТЪ ВСЪКО ЗЛО.
МОНАХЪ.ХРИСАНТЪ
19. IV. 1938. Г.
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

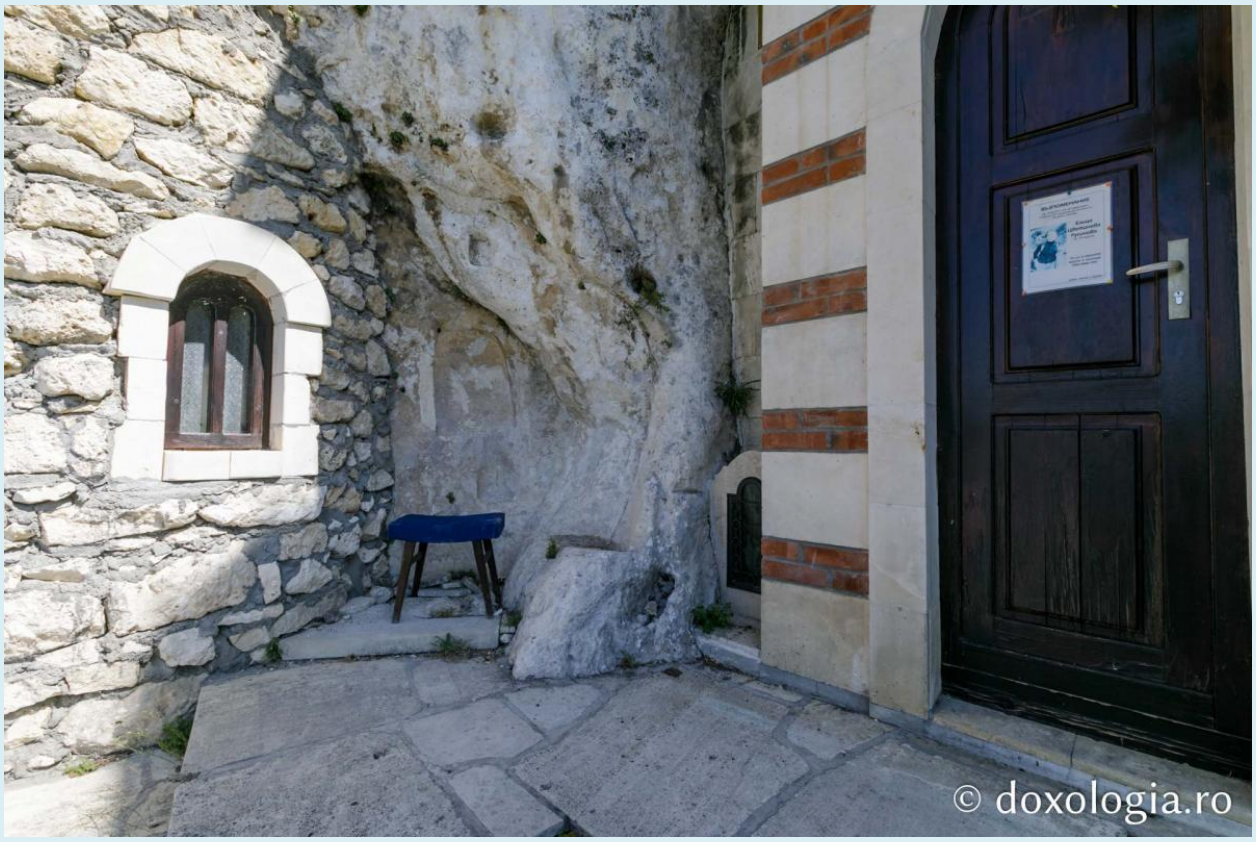
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

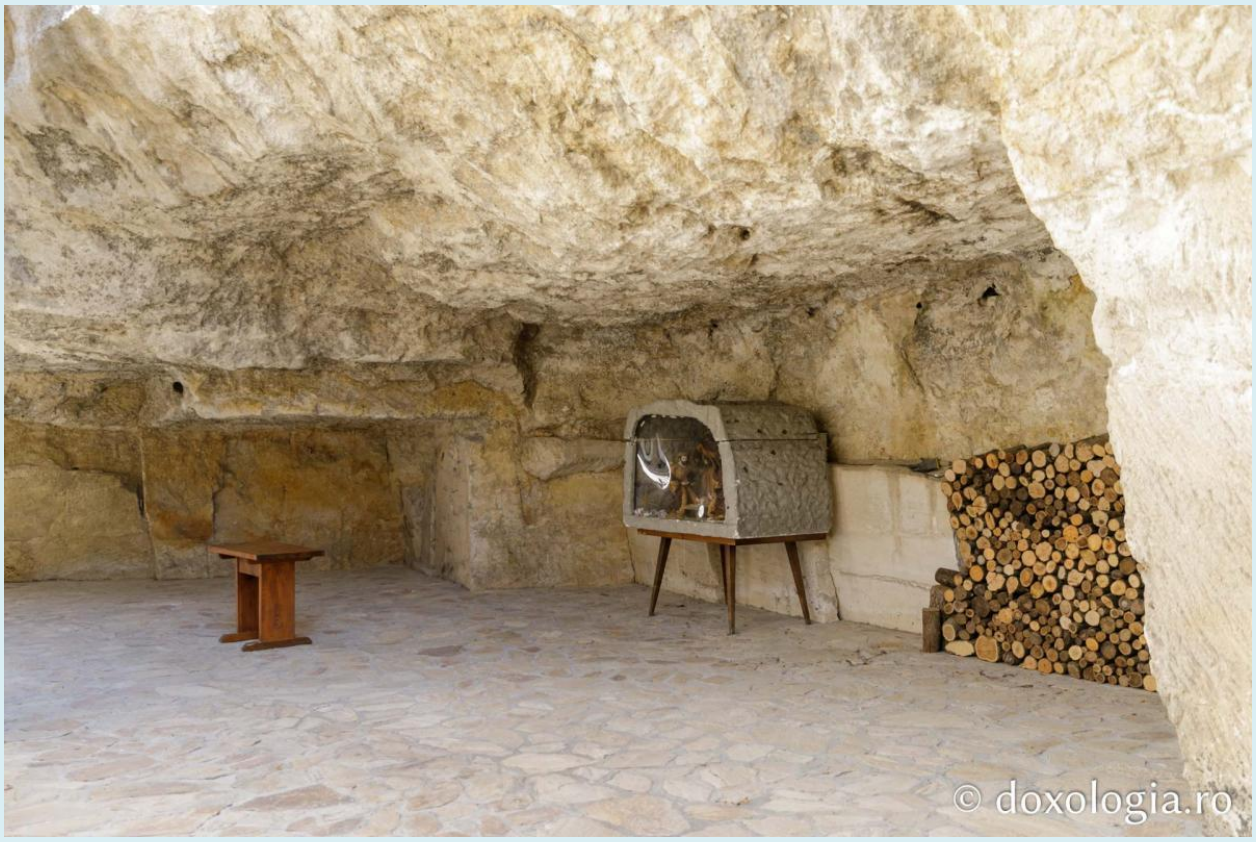
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Dorina Zdroba - Pe urmele Sfântului Dimitrie cel nou: Mănăstirea de Piatră de la Basarabovo

Sute de mii de pelerini vin în fiecare an în Capitală, mai ales în preajma zilei de 27 octombrie, când Biserica Ortodoxă Română îl prăznuieşte pe cuviosul Dimitrie cel nou Basarabov, pentru a se închina la moaştele Sfântului aflate în Catedrala Patriarhală de pe Dealul Mitropoliei. Foarte mulţi sunt însă şi pelerinii care aleg să meargă, mai ales vara dar şi toamna, în ţinutul natal al cuviosului, la Basarabovo, la aproximativ 15 km. de Ruse, în Bulgaria, pentru a păşi pe urmele Sfântului Dimitrie.

Am ajuns la Basarabovo într-o frumoasă zi de toamnă, umbrită însă puţin de ceaţa dimineţii ce învăluie deseori aceste locuri situate doar la câţiva kilometri de Dunăre. În apropierea satului, pe malul Lomului, o stâncă uriaşă abruptă adăposteşte Mănăstirea de Piatră, cu biserica săpată în stâncă la înălţime, străjuită de chilia în piatră în care a vieţuit şi s-a nevoit Sfântul Dimitrie cel nou.

La baza muntelui dar şi sus pe stâncă se zăresc schele şi materiale de construcţii, semn că viaţa monahală de aici capătă amploare.

Alin Hotcoleanu de la Biroul de pelerinaje al Patriarhiei Române ne introduce în atmosfera încărcată de sfinţenie a acestui loc:

„Suntem la Mănăstirea de Piatră de la Basarabovo, mănăstirea Sfântului Dimitrie cel nou. Ceea ce vedem aici este doar o mică parte dintr-un foarte vast complex monahal care se întindea cândva pe toată valea râului Lom, până la Ivanovo. Viaţa monahală a început aici înainte de secolul al XII-lea şi a cunoscut o perioadă de maximă înflorire în secolul al XIV-lea.

Au vieţuit aici monahi isihaşti care trăiau în linişte, în rugăciune, în chiliile din peşteri săpate în stâncile calcaroase. Când se adunau mai mulţi monahi, se sapă şi o bisericuţă şi astfel s-a creat de-a lungul vremii o aşezare monahală foarte mare. După năvălirea otomană, modul evlavios de viaţă al monahilor isihaşti a fost distrus. S-ar putea ca mulţi dintre ei să fie martiri, suferind moarte pentru credinţă. Mănăstirile de piatră au căzut în paragină iar cântările şi rugăciunile au încetat. Singura mănăstire de piatră care a devenit din nou activă în această zonă, în secolul trecut, este aceasta de la Basarabovo unde ne aflăm acum."

Urcăm pe treptele săpate în stâncă până sus la bisericuţa din peşteră. ***Cel mai important lucru din istoria mănăstirii este că, în secolul al XVII-lea, a vieţuit aici singurul sfânt cunoscut din regiunea Ruse, cuviosul Dimitrie cel nou Basarabov.*** Despre viaţa Sfântului şi despre minunata descoperire a moaştelor sale, ghidul nostru povesteşte:

„Sfântul Dimitrie Basarabov a trăit în secolul al XVII-lea şi este singurul sfânt cunoscut cu numele din această regiune a Bulgariei. Cuviosul s-a născut în satul Basarabovo din apropiere. Când era tânăr mergea cu vitele la păscut pe valea Lomului şi, fiind atras de viaţa monahală, a venit aici şi s-a călugărit şi a trăit ca ascet în linişte, în rugăciune, în această peşteră. Viaţa lui monahală a fost plină de smerenie şi iubire faţă de Dumnezeu. Anii au trecut şi sătenii din Basarabovo au uitat de existenţa monahului care trăia ca un sfânt. Viaţa lui s-a stins în linişte, neobservată de nimeni. Sfântul Dimitrie se afla atunci pe malul Lomului, exact în faţa rocii unde azi este biserica de piatră ce poartă numele lui.

Apele râului s-au ridicat şi au înghiţit trupul lui prea curat.

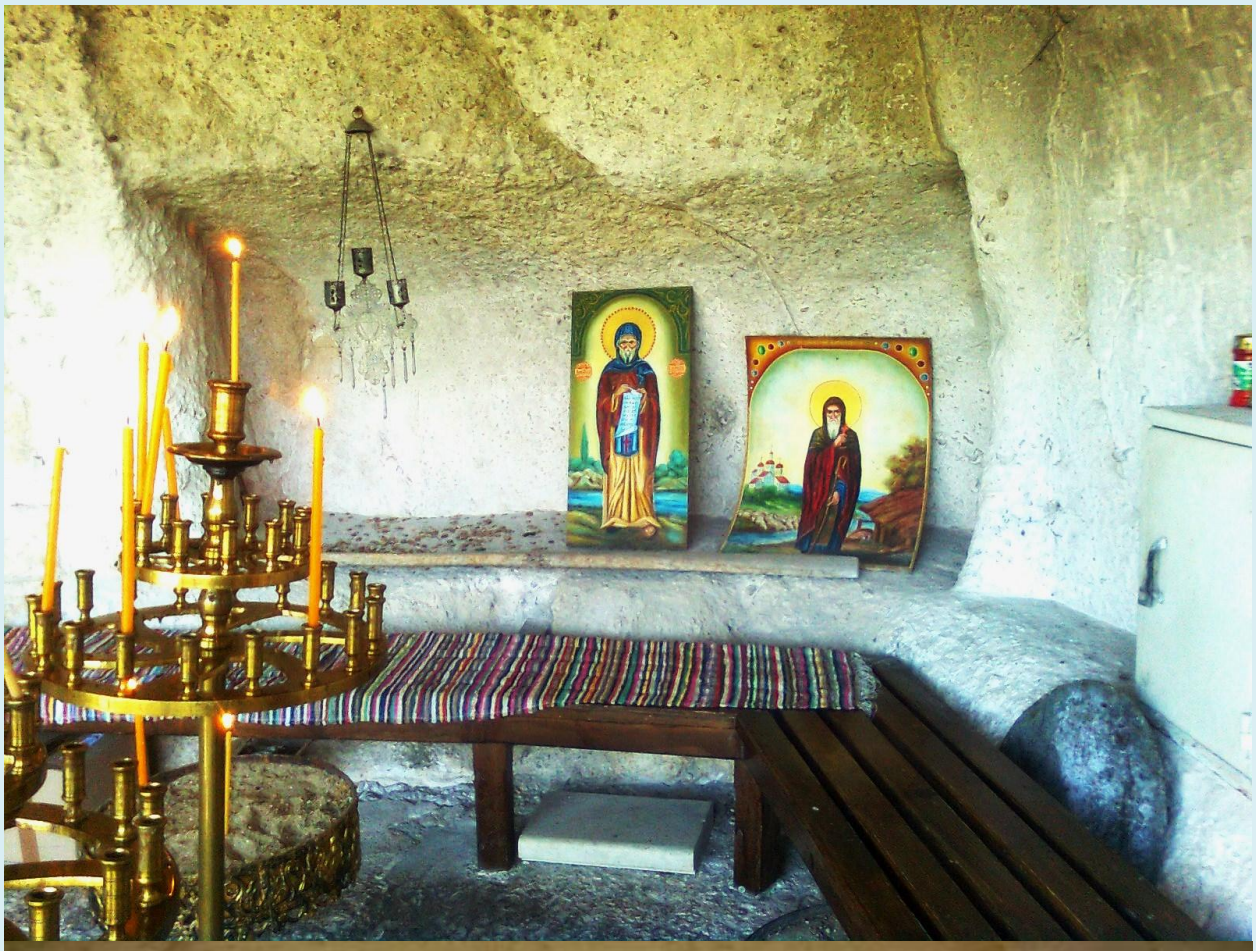

Se spune că turcii, venind pe-aici, zăreau de multe ori o lumină puternică în această zonă şi, crezând că este o comoară ascunsă, au căutat şi au dat de moaştele Sfântului Dimitrie, dar văzând că nu găsesc nici o comoară au aruncat moaştele în albia Lomului.

Au trecut încă vreo 30 de ani până când moaştele au fost descoperite în mod minunat. ***Sfântul Dimitrie s-a arătat în vis unei copile din satul Basarabovo care era bolnavă, spunându-i că, dacă va merge şi va scoate moaştele sale din albia Lomului, o va tămădui. Fetiţa le-a povestit părinţilor ei visul iar ei împreună cu preotul satului au venit aici şi au găsit moaştele Sfântului Dimitrie în prundiş, în locul arătat de fetiţă. Iată ce comoară minunată se găsea de fapt în albia Lomului!*** Moaştele Cuviosului au fost luate şi duse în biserica satului Basarabovo. Pe atunci, satul nu era atât de aproape de peşteră, era situat mai aproape de Ruse, însă prin secolul al XVIII-lea din cauza unei invazii turceşti locuitorii de-aici s-au refugiat peste Dunăre, în satul Slobozia de lângă Giurgiu, satul lor fiind distrus.

Câţiva ani mai târziu, ei au revenit în aceste locuri şi au construit actualul sat Basarabovo mai aproape de peştera Sfântului Dimitrie. ***Aşadar, Sfântul a fost dus acolo în biserica satului. Vestea despre aflarea moaştelor şi despre minunile săvârşite de Sfântul Dimitrie s-a răspândit în împrejurimi şi chiar la noi în ţară.***"

Dumnezeu a făcut nenumărate minuni prin sfintele moaşte ale cuviosului Dimitrie cel nou. Într-un scurt istoric al Mănăstirii de la Basarabovo se menţionează că "***voievodul valah a dorit să ia moaştele sfântului şi să le ducă la Bucureşti. Primind binecuvântare de la Patriarhia Constantinopolului el s-a ocupat cu mutarea sfintelor moaşte din Basarabovo la Bucureşti. Mergând trimişii domnitorului în sat, au luat moaştele Cuviosului şi au vrut să pornească spre Ţara Românească. Şi iată o minune! Caii nu puteau să mişte căruţa din loc. Au schimbat caii, dar nici aceasta n-a fost de folos, ei înţelegând atunci faptul că sfântul nu vrea să părăsească locul lui natal. Au lăsat încercările şi au plecat.***

În anul 1774 s-a terminat unul dintre războaiele ruso-turce, conduse de împărăteasa Ecaterina cea mare. Comandantul armatelor a fost generalul Piotr Saltikov. Fusese semnat şi tratatul de pace de la Kuciuk Kainardja, din nord-estul Bulgariei.Victoria aparţinea Rusiei. Generalul Saltikov, auzind despre preacuviosul Domnului, Dimitrie din Basarabovo, a dorit să se închine sfintelor lui moaşte făcătoare de minuni. Între timp a fost aranjată şi mutarea lor în Rusia. Dar minunate sunt căile Domnului! Ruşii au luat moaştele Sfântului şi au trecut Dunărea. Drumul lor trecea prin Bucureşti iar acolo era epidemie de ciumă. După ce-au intrat cu sfintele moaşte în oraş, nimeni nu s-a mai îmbolnăvit şi nu a mai murit nimeni din pricina bolii. Atunci locuitorii oraşului, printre care şi mulţi bulgari, l-au rugat pe generalul Saltikov să lase moaştele la Bucureşti. Şi ***până astăzi sfintele moaşte sunt aşezate la Catedrala Patriarhală din Capitală - bucurie duhovnicească şi mângâiere pentru creştinii ortodocşi, amintire minunată pentru slava şi mila lui Dumnezeu în lume datorită prea cuviosului Dimitrie Basarabov.***

Sfintele sale moaşte sunt izvor de credinţă curată, o mărturisire pentru viaţă sfântă, întărind năzuinţa noastră spre desăvârşire, pentru moştenirea Împărăţiei Cerurilor.”

Multe alte minuni s-au întâmplat la moaştele Sfântului Dimitrie. Despre câteva dintre ele aflăm chiar de la ghidul nostru, Alin Hotcoleanu:

„În timpul celui de-al doilea război mondial, un bulgar a vrut să fure moaştele Sfântului Dimitrie şi să le aducă înapoi în ţara lui. A mers noaptea în Catedrala Patriarhală şi a luat moaştele. Le-a pus într-o maşină şi, toată noaptea, el şi însoţitorii lui s-au chinuit să găsească ieşirea spre Giurgiu, dar n-au reuşit să iasă

din Bucureşti. Şi-n zorii zilei au fost întâmpinaţi de poliţie, au fost prinşi iar moaştele au ajuns din nou la Catedrală. Multe tămăduiri s-au petrecut la moaştele Sfântului Dimitrie.

Să vă mai spun o întâmplare. *Două femei surori, Asfra şi Ecaterina, au vrut să fure o părticică din moaştele Sfântului Dimitrie pentru biserica pe care o construiau în satul lor. S-au apropiat de moaştele Sfântului, s-au închinat şi au rupt cu gura o părticică din sfintele moaşte crezând că n-o să observe nimeni. Însă când s-au urcat în căruţă ca să plece, caii nu mai porneau. Atunci ele şi-au dat seama de păcatul lor. S-au întors şi au pus înapoi părticica din sfintele moaşte.*

Odată chiar un călugăr a vrut să fure din moaştele Sfântului Dimitrie.
O delegaţie de clerici, condusă de Prea Sfinţitul Nichifor, Mitropolit al Târnovei, venise să se închine la moaştele Cuviosului. S-a închinat mitropolitul, apoi s-a dat deoparte şi i-a lăsat pe ceilalţi să se închine. La un moment dat, un călugăr, după ce s-a închinat, s-a lăsat ispitit de către diavolul ca să fure o părticică din sfintele moaşte pentru sine. Şi a rămas cu gura căscată şi n-o mai putea închide. Nu se mai putea mişca, era înspăimântat, nu mai putea vorbi. De-abia a reuşit să se depărteze puţin de raclă. După ce au ieşit toţi, a căzut cu lacrimi la moaştele Sfântului, cerându-şi iertare. A pus moaştele la loc şi s-a tămăduit. I s-a dezlegat limba şi a putut să vorbească din nou. I-a mărturisit apoi şi Mitropolitului ce a făcut şi ce a pătimit, pocăindu-se că a greşit în faţa lui Dumnezeu şi a Sfântului."

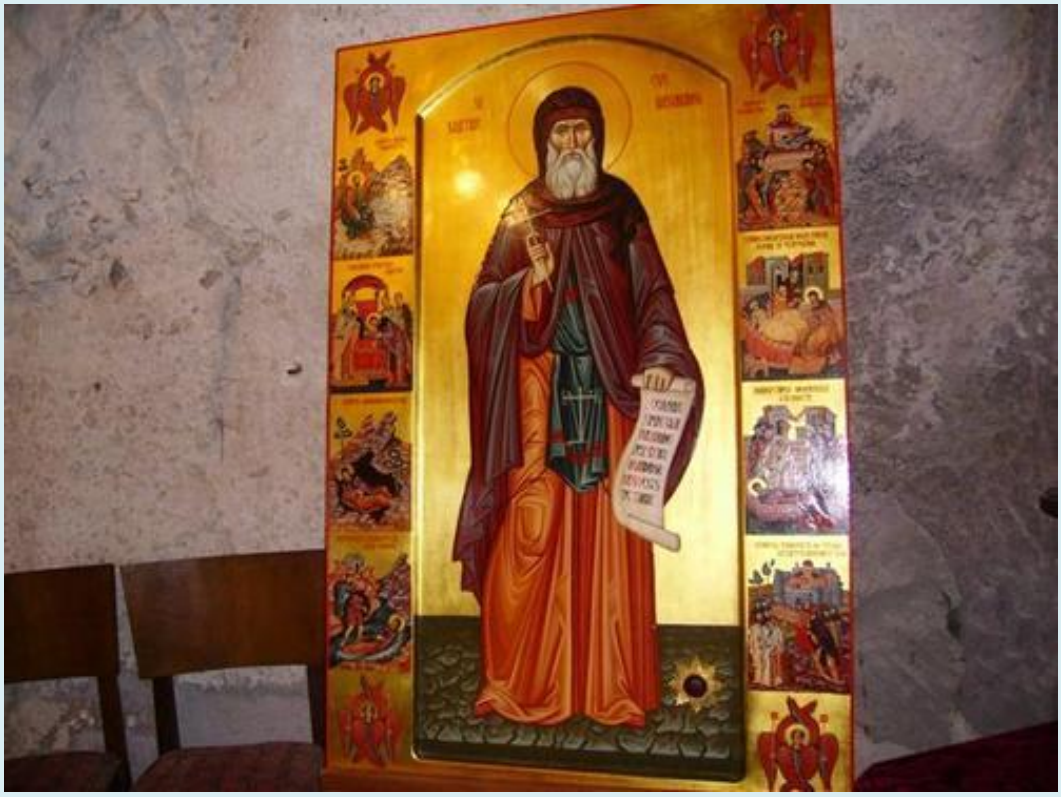

În bisericuţa săpată în stâncă de la Basarabovo se află şi o foarte frumoasă icoană cu o părticică din moaştele cuviosului Dimitrie cel nou. Icoana a fost dăruită de către Patriarhia Română în urmă cu patru ani. În timpul verii icoana este aşezată spre închinare aici la Mănăstirea de Piatră, dar iarna, când clima e mai vitregă, icoana e dusă la Ruse, la Biserica „Sfântul Arhanghel Mihail" unde slujeşte părintele Ioan Ivanov.

Părintele Ioan însoţeşte uneori grupurile de pelerini români care vin la Basarabovo iar la sărbătoarea hramului părintele ajută, cu cunoştinţele sale de limba română, la Sfânta Liturghie arhierească oficiată la mănăstire atât în limba bulgară cât şi în limba română.

Părintele Ioan este la rândul lui martor al minunilor pe care Sfântul Dimitrie le face şi în zilele noastre: „Într-o dimineaţă s-a făcut o minune în biserica noastră de la Ruse. În timpul Utreniei a venit o doamnă care a cerut să vorbească cu părintele

stareţ Emilian din Basarabovo. Femeia respectivă ne-a povestit cum a ajuns la biserică la noi chiar dacă a venit de departe.

Doamna are doi fii căsătoriţi dar cel mai tânăr n-a reuşit până acum să aibă copii. Stând acasă în faţa icoanei, ea s-a rugat la Dumnezeu să-i arate la ce mănăstire să facă o donaţie pentru nora sa care nu poate să zămislească în pântecele sale şi, iată că, în ziua în care pomenim minunata zămislire a Sfintei Ana, mama Maicii Domnului, a venit această doamnă la noi, spunându-ne că a auzit voce de bărbat care i-a spus să meargă la Basarabovo. Această doamnă nici nu auzise până atunci despre această sfântă mănăstire. S-a informat de la o colegă şi a aflat că există într-adevăr mănăstirea şi a venit la biserica noastră „Sfântul Arhanghel Mihail" de la Ruse, ca să vorbească cu părintele stareţ Emilian care este şi preot paroh aici la noi. A lăsat un pomelnic şi o donaţie. Iată că minunile Sfântului Dimitrie nu încetează!"

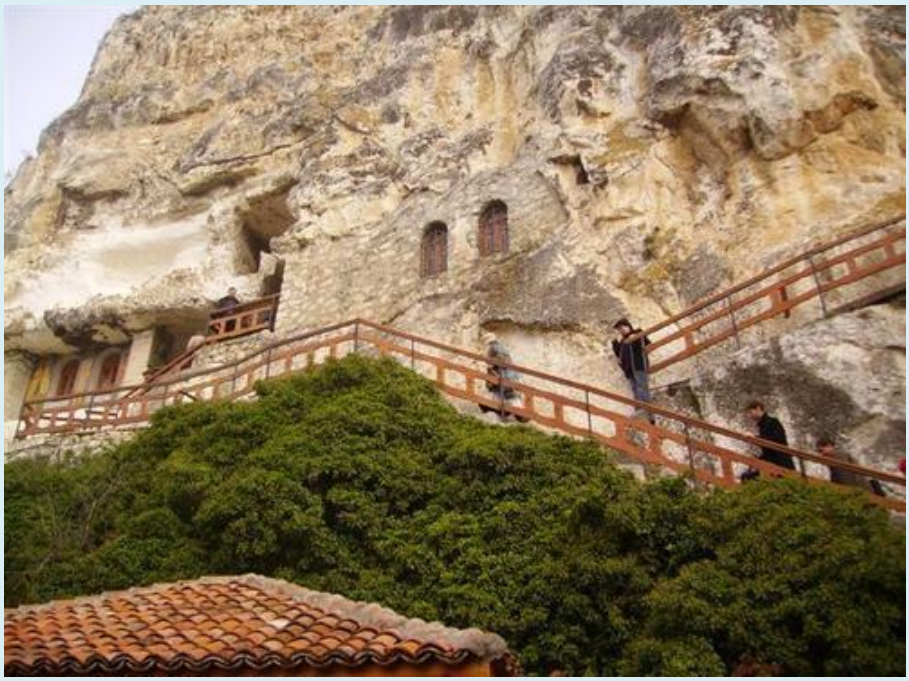

Mănăstirea Basarabovo este singura mănăstire de piatră cu activitate în Bulgaria. În anul 1937 a venit aici, de la Mănăstirea Preobrajenski (Schimbarea la Faţă) de lângă Târnovo, monahul Hrisant care a trăit ca pustnic în acest loc timp de aproape douăzeci de ani. Mormântul lui se află sus într-o peşteră în stâncă.

Practic, reînfiinţarea mănăstirii este consemnată în istoricul acestui aşezământ în perioada celui de-al treilea Regat Bulgar condus de Ţarul Boris al treilea Unificatorul (1948) şi

în 1961, în timpul conducerii Înalt Prea Sfinţiei Sale Mihail, Mitropolit de Cerven şi Ruse. Acelaşi Mitropolit a construit Biserica „Sfântul Arhanghel Mihail"din Ruse. Mănăstirea de Piatră de la Basarabovo este mănăstire de călugări însă nu are decât doi vieţuitori. Părintele stareţ Emilian a început construirea unei biserici mari şi are în plan lărgirea ansamblului monahal de-aici. Au fost deja ridicate clopotniţa şi stăreţia iar arhondaricul este în faza finală a lucrărilor. Şi, bineînţeles, Părintele stareţ speră să mai vină aici şi alţi călugări. Acum există două chilii mai jos şi una se află sus în stâncă, lângă pangar.

Pentru cei care doresc să sprijine Mănăstirea de Piatră "Sfântul Dimitrie Basarabov", datele de contact sunt următoarele:

Ruse 7071, ţel: 0035982800765
www.monastery.mlnk.net
rockmonastery@jusoft.net

Mănăstirea aşteaptă donatorii săi:
IBAN BG75 STSA 9300000 6364656
BIC (cod bancar) STSABGSF
Banca DSK- Ruse

Pentru rugăciunile Sfântului părintelui nostru Dimitrie, dăruieşte, Doamne, pace şi binecuvântare tuturor închinătorilor acestei Sfinte Mănăstiri. Amin.

(Foto) Catedrala Patriarhală din București

foto: Oana Nechifor

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

VOEVOD
CONSTANTIN
ȘERBAN
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

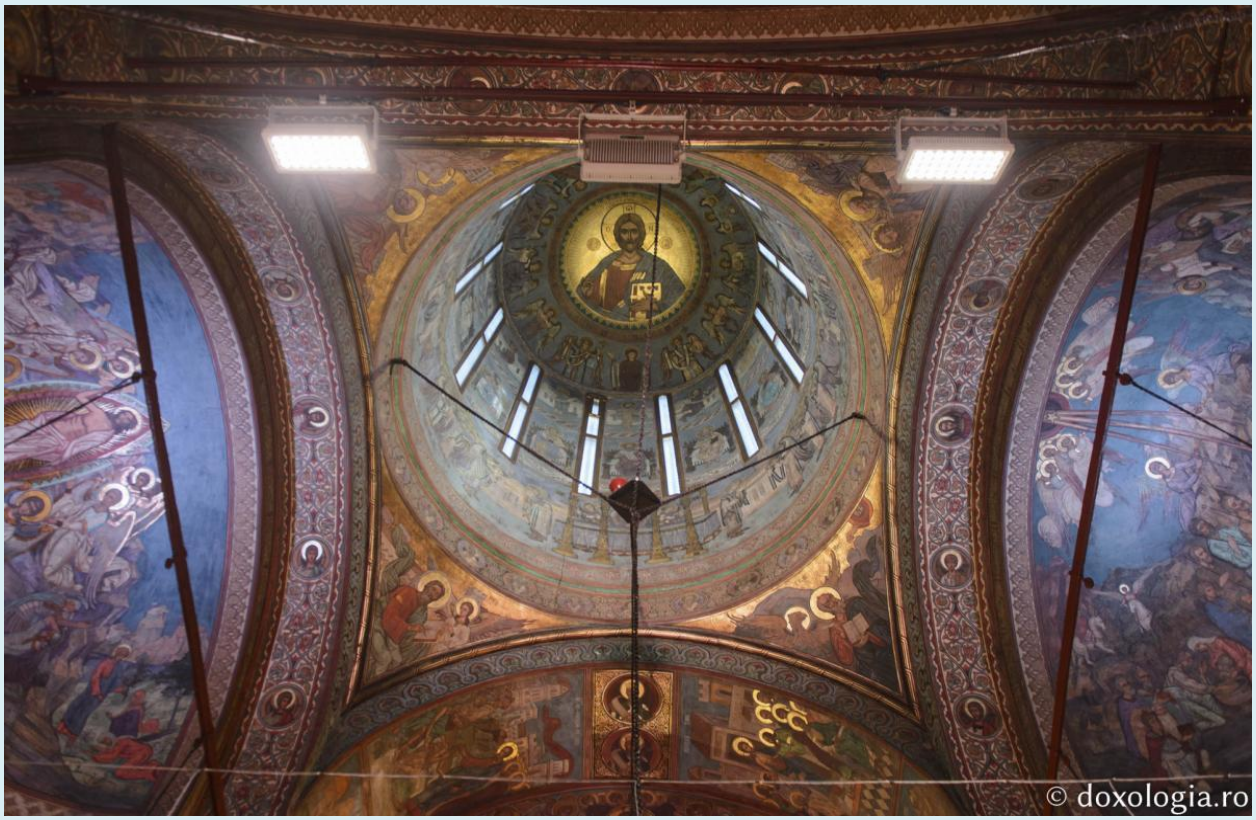
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

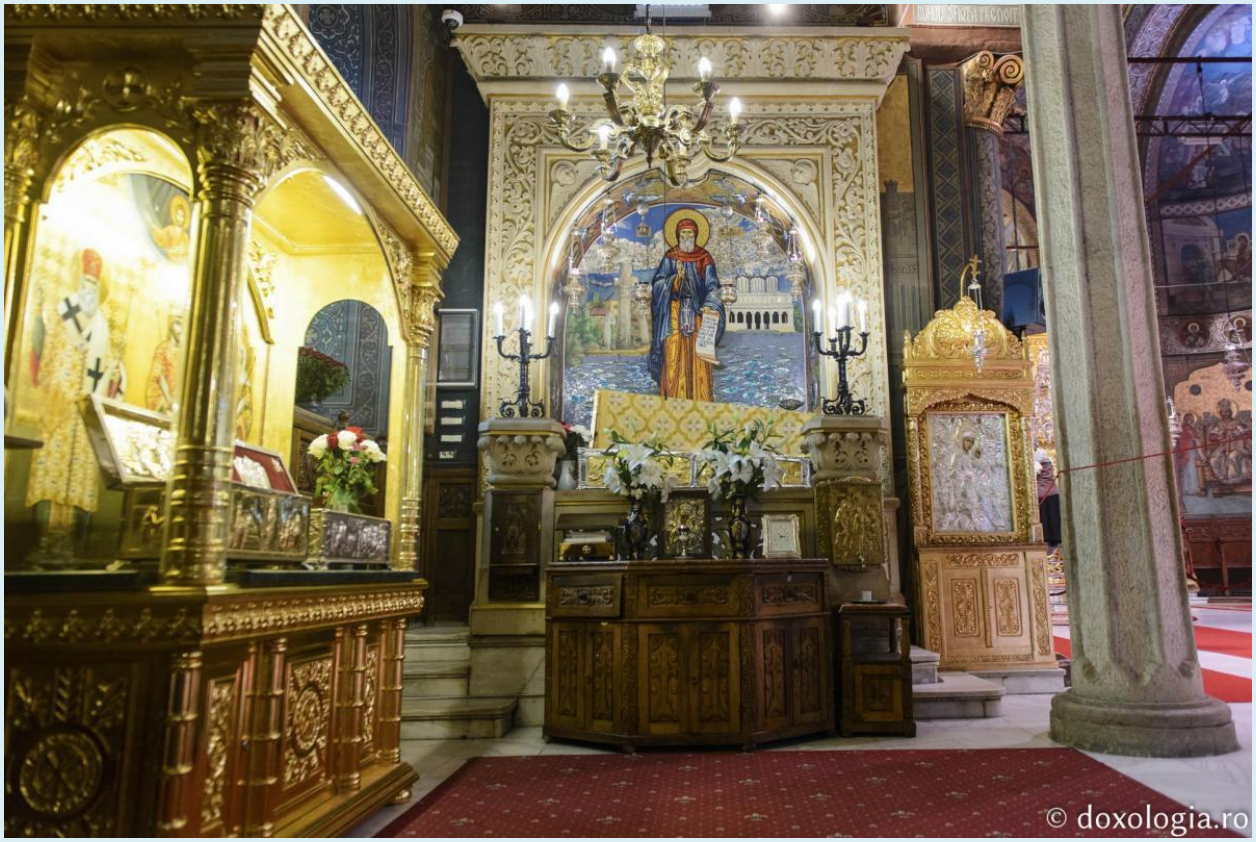
© doxologia.ro

© doxologia.ro

INRI
© doxologia.ro

PATRIARHUL DOMNIAN MARINA
© doxologia.ro

(Foto) La racla Sfântului Dimitrie cel nou

foto: Oana Nechifor

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

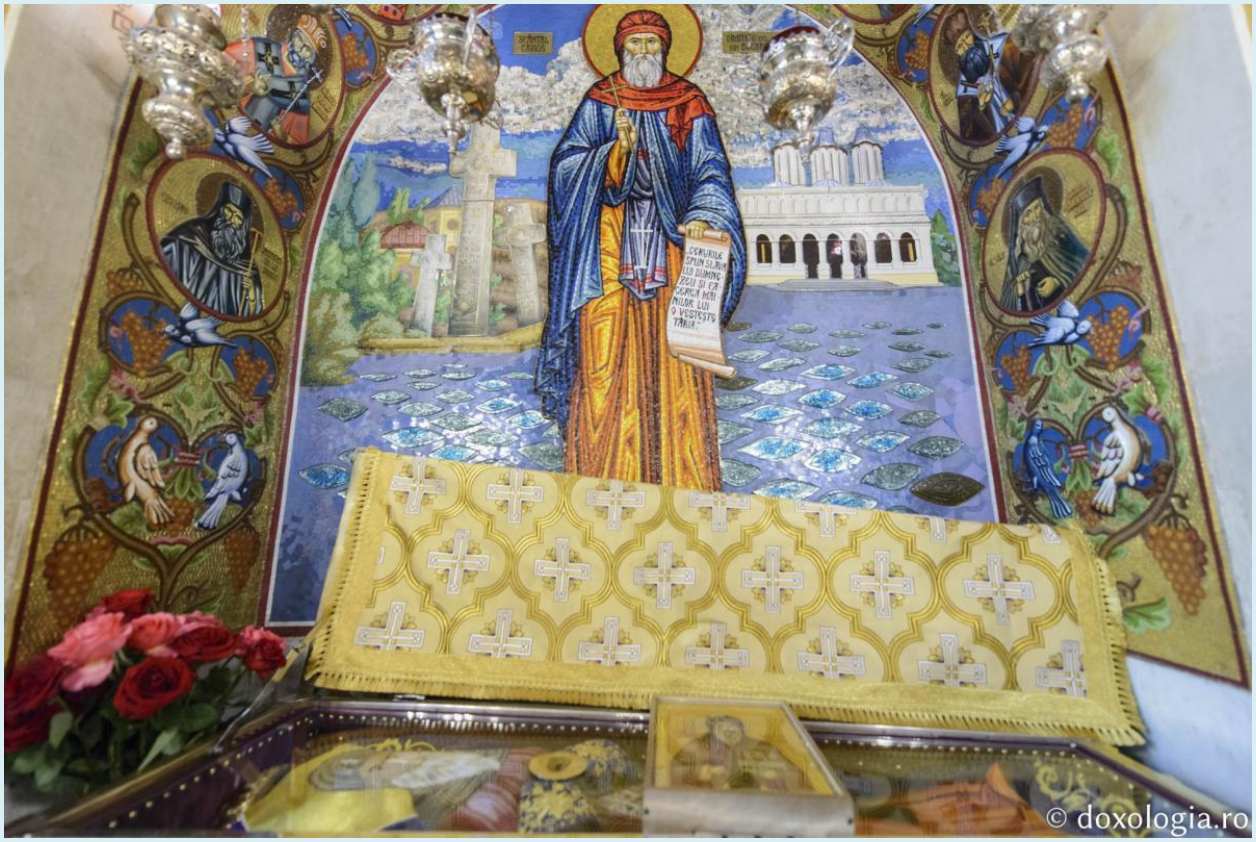
© doxologia.ro

© doxologia.ro

IC
NI KA
XC
SFÂNTUL CUVIOS
„CERURILE SPUN SLAVA LUI DUMNEZEU ȘI FACEREA MÂINILOR LUI O VESTEȘTE TĂRIA."
© doxologia.ro

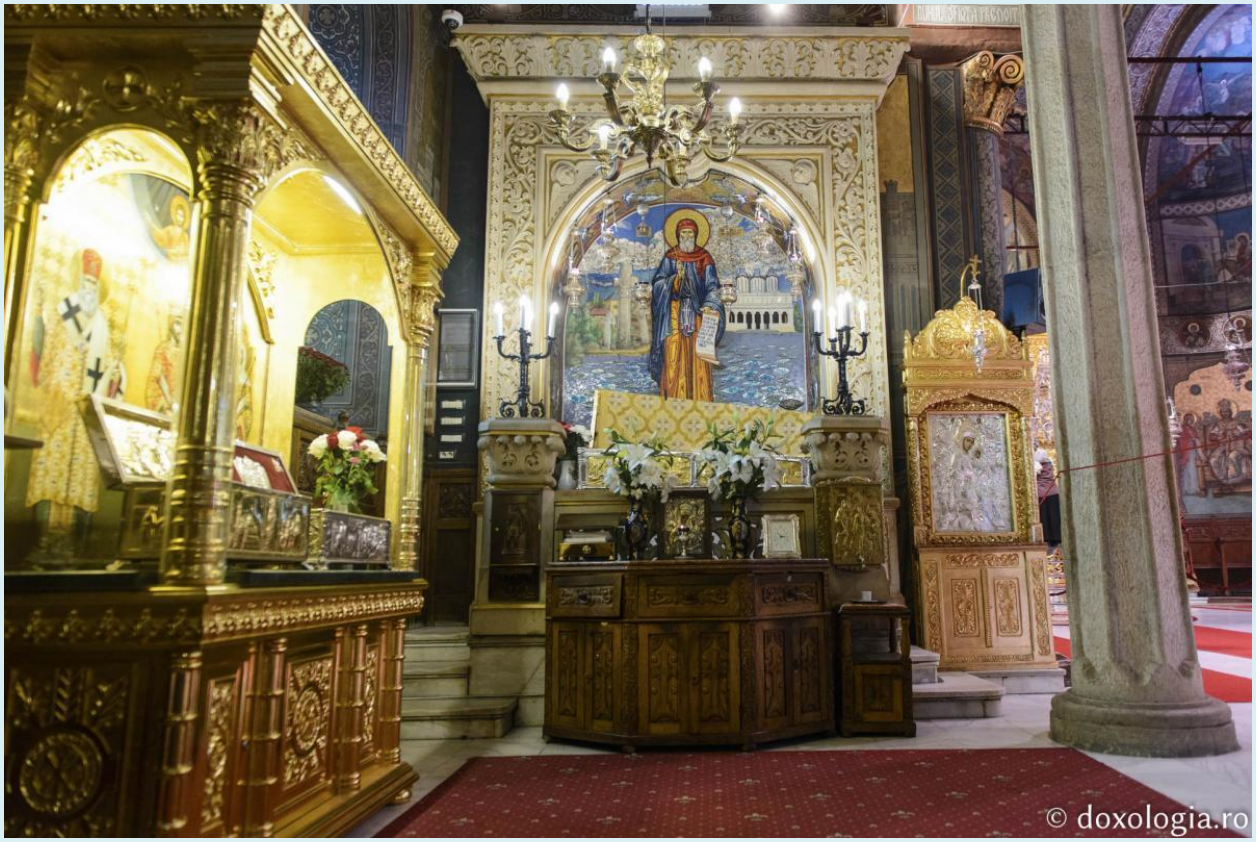
© doxologia.ro

(Foto) Scenele din viața Sfântului Dimitrie cel nou de pe racla sfintelor sale moaște

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

SFÂNTUL DIMITRIE IZVORÂTORUL DE MIR
SFÂNTUL DIMITRIE CEL NOU BASARABOV
METEOR PUBLISHING

Icoane

Sfântul Dimitrie cel nou se zugrăveşte după chipul sfinţilor cuvioşi, purtând mantie cu glugă, iar în mână ţinând o cruce.

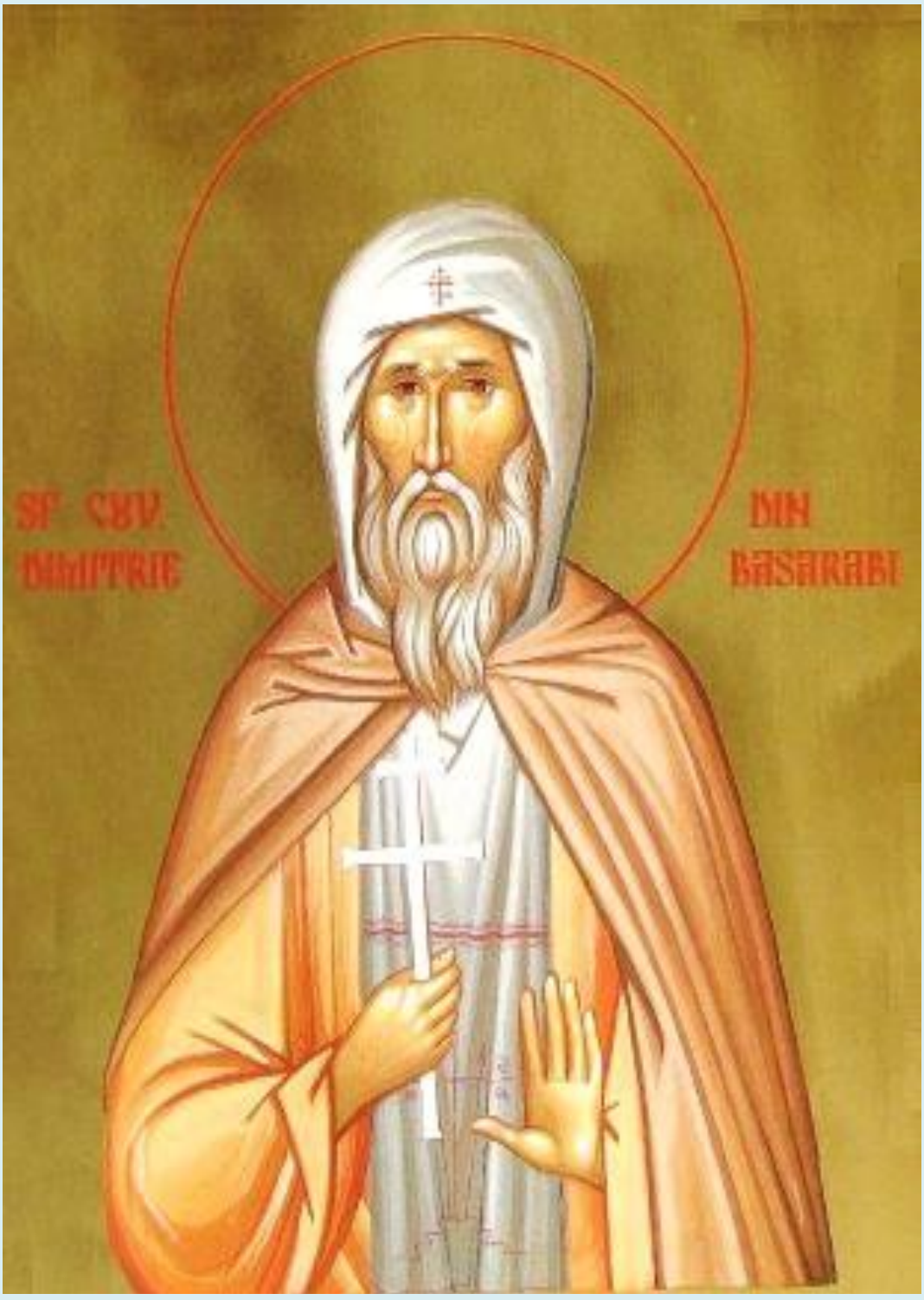

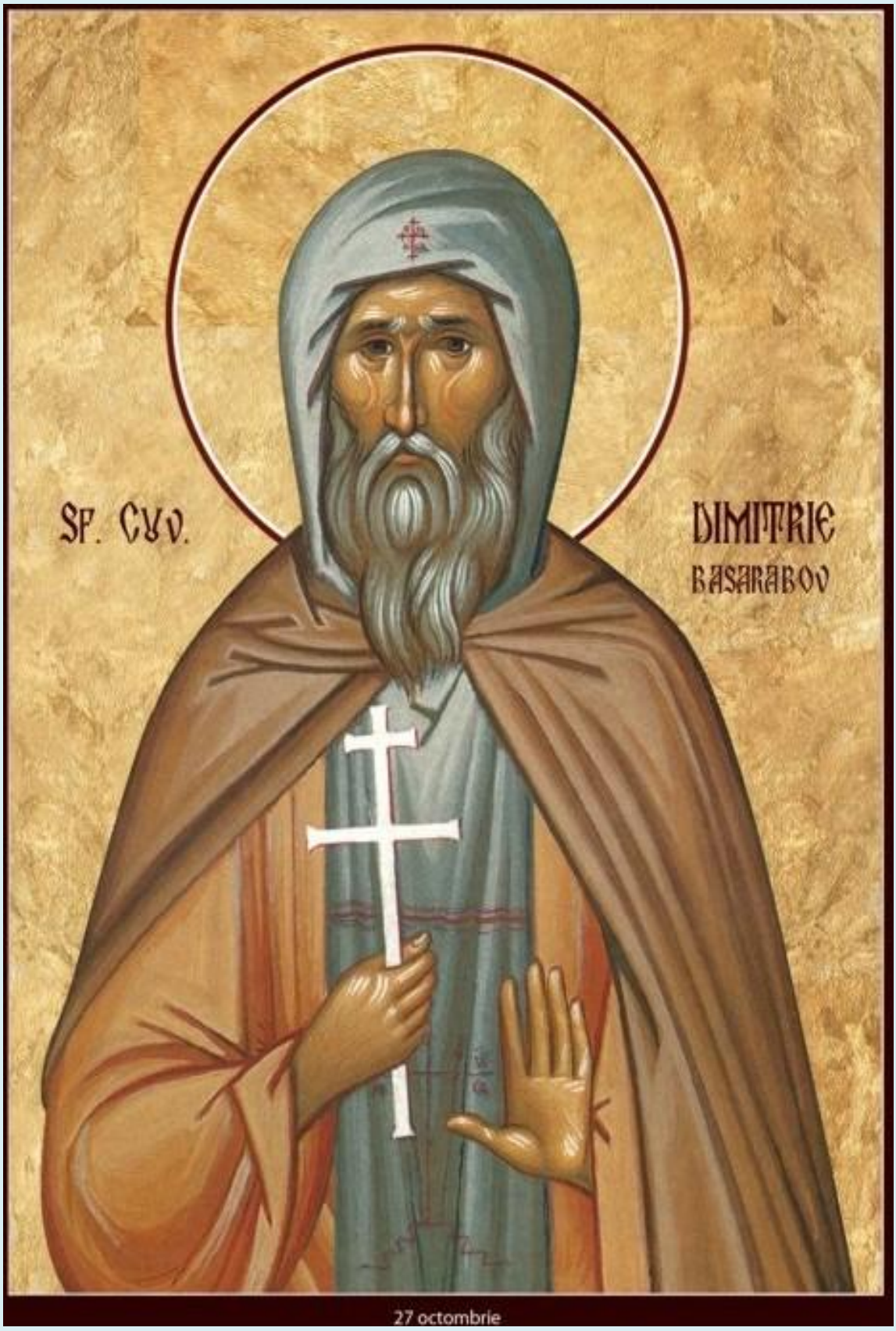
SF. CUV.
DIMITRIE
BASARABOV
27 octombrie

27 octombrie

saint
Veronica

SF. CUV.
CEL
DIMITRIE
NOU

SF. CUV. DIMITRIE
BASARABOV

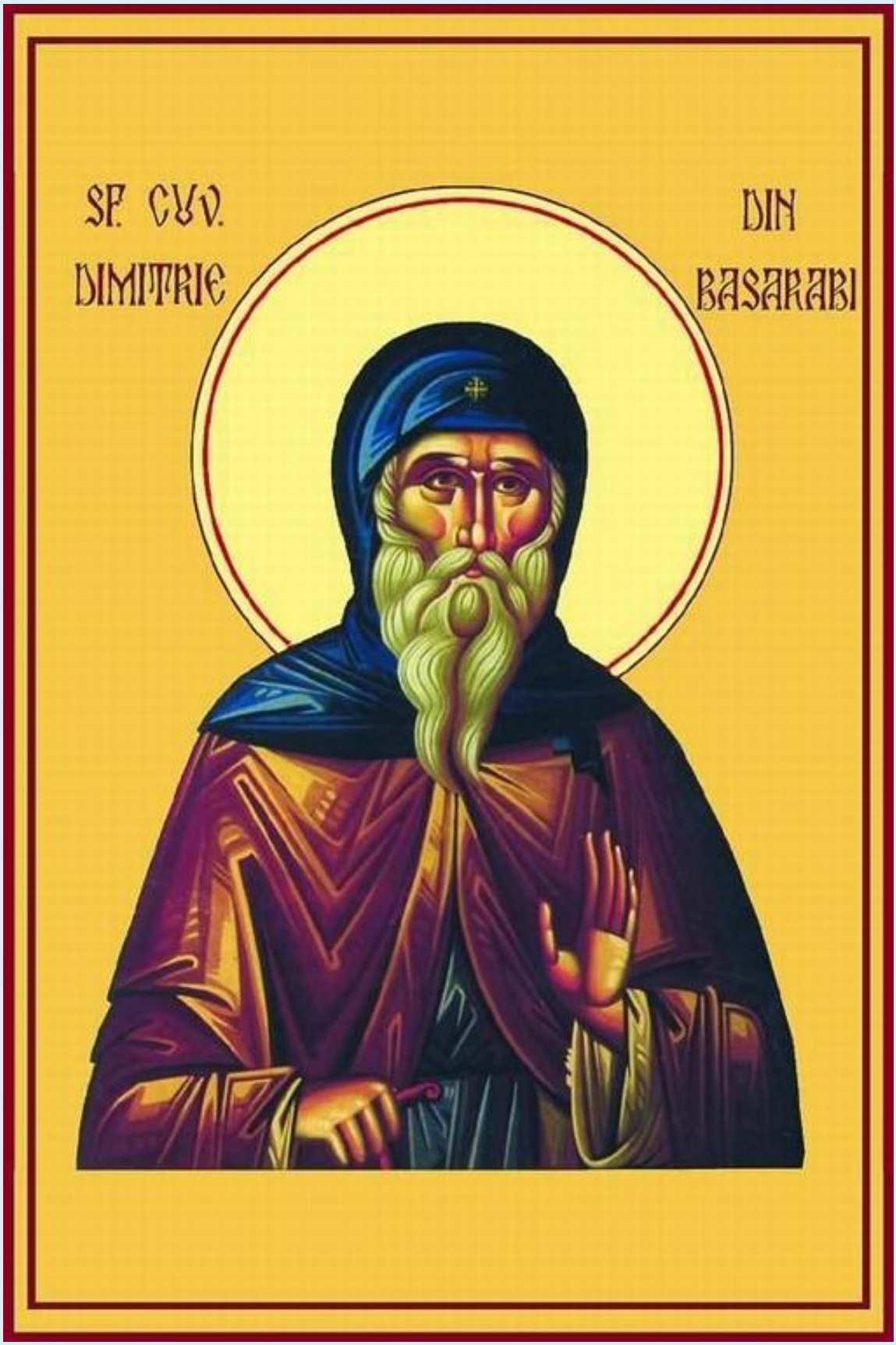
SF. CUV.
DIMITRIE
DIN
BASARABI

SF.
CUV
DIMITRIE
DIN BASARABI

DIMITRIE
DIN BASARABI

SFÂNTUL
CUVIOS
DIMITRIE
CEL NOU

SF. CUV.
CEL NOU DIN
DIMITRIE
BASARABI

SF. CUV. DIMITRIE
BASARABOV

SF. CUV.
DIMITRIE CEL
NOU BASARABOV

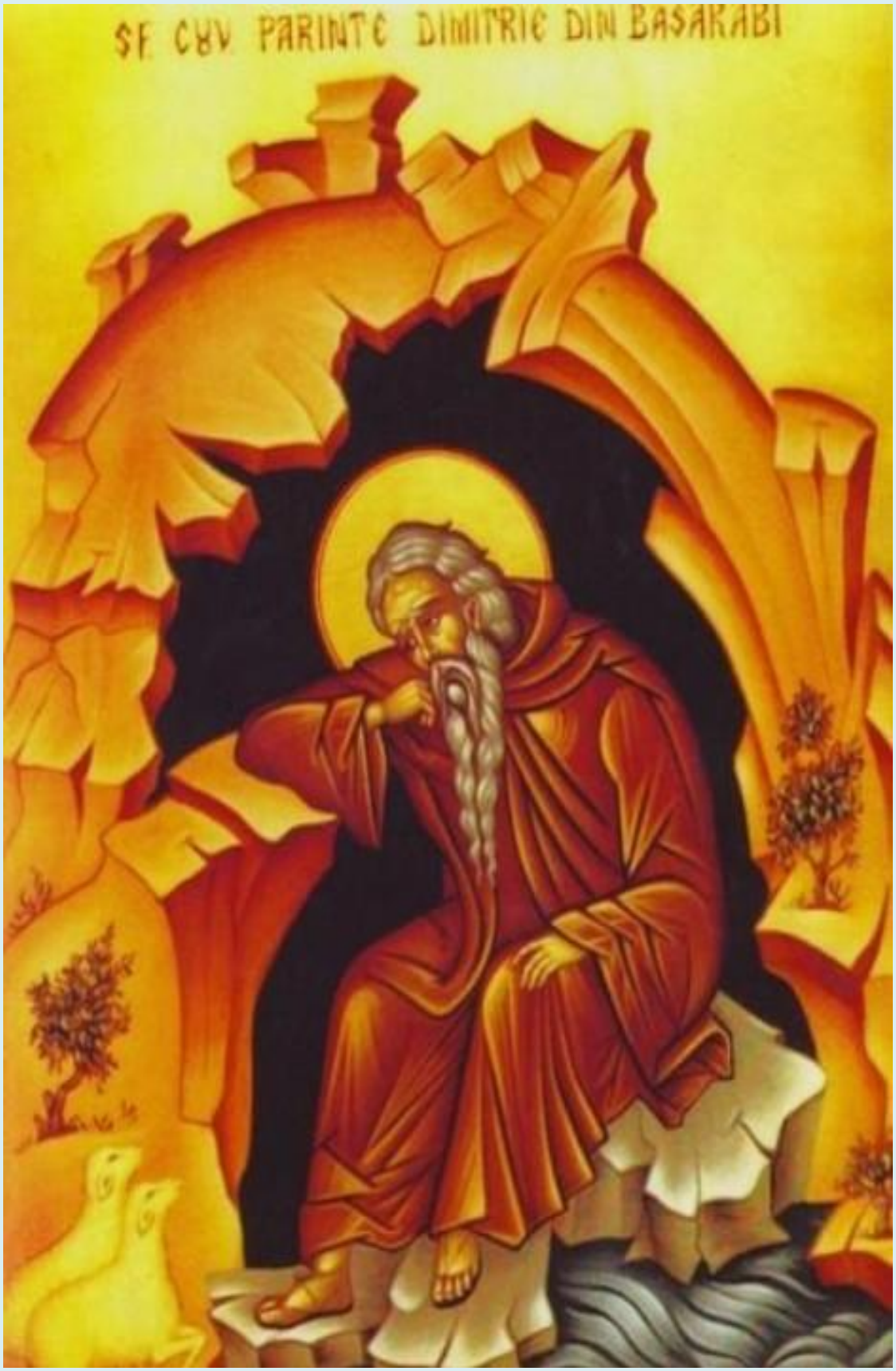
SF CUV PARINTE DIMITRIE DIN BASARABI

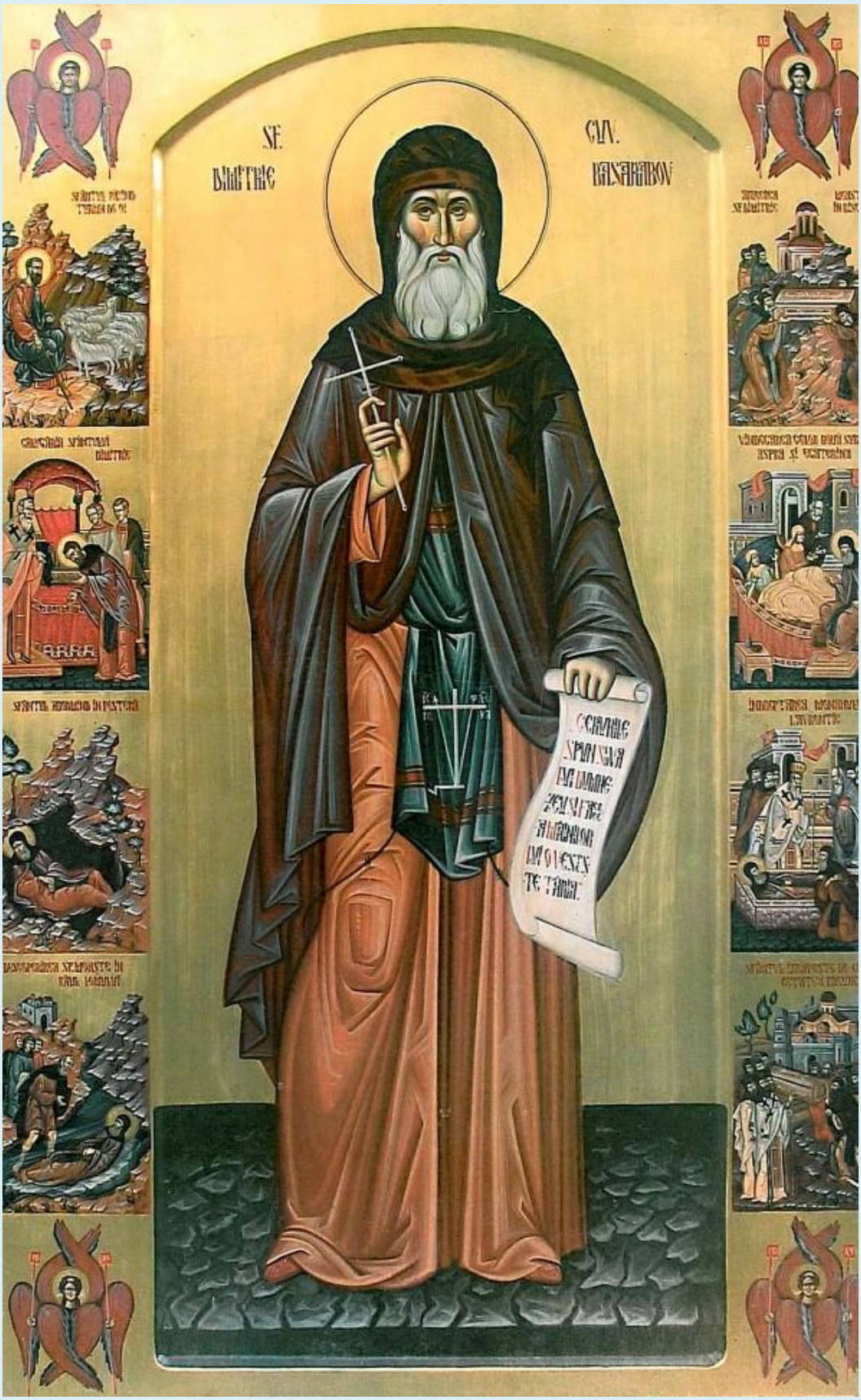

SFÂNTUL
DIMITRIE
CUVIOS
SEL NOU

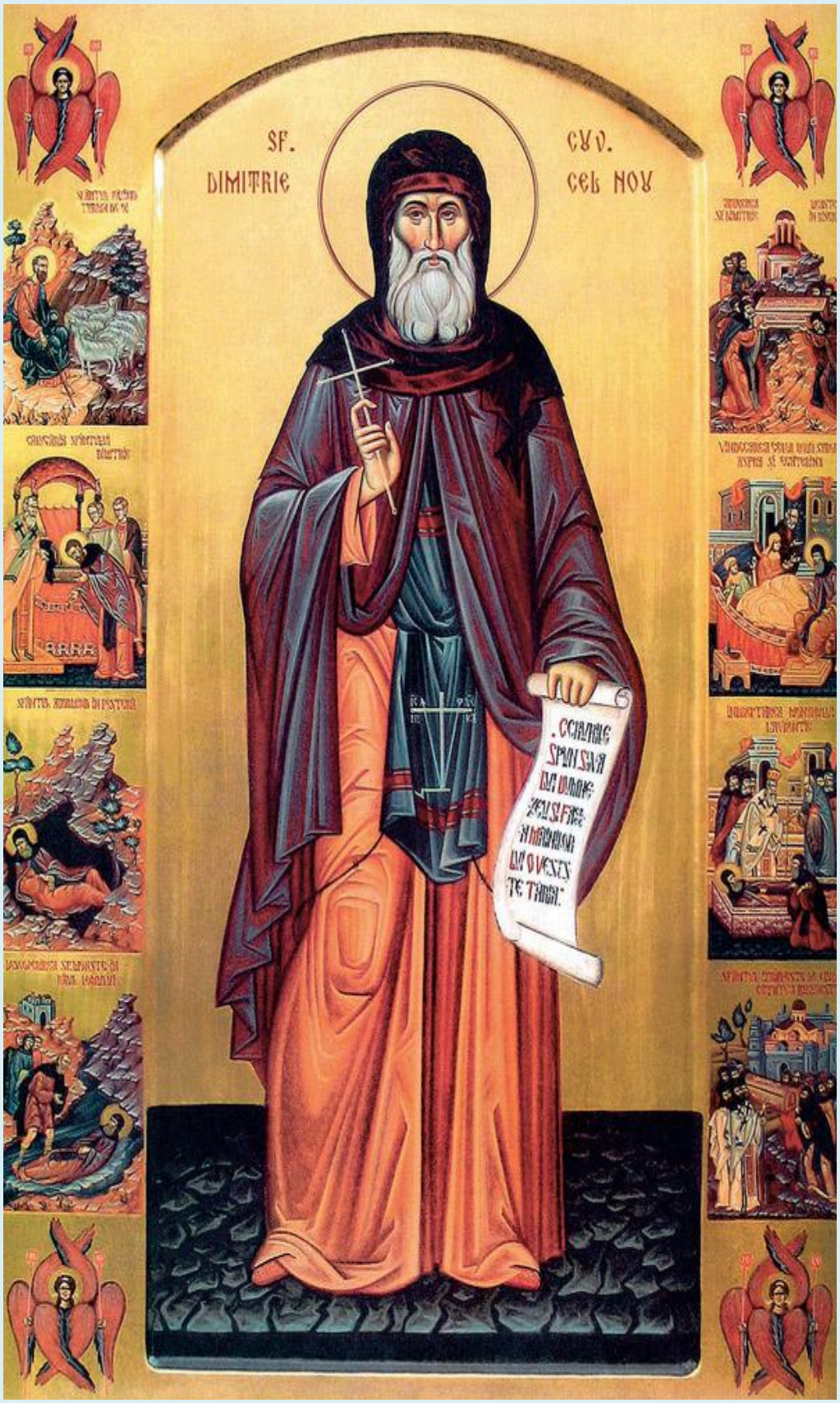
SF.
DIMITRIE
CEL NOU

SF. CUV. DIMITRIE CEL NOU „BASARABOV"

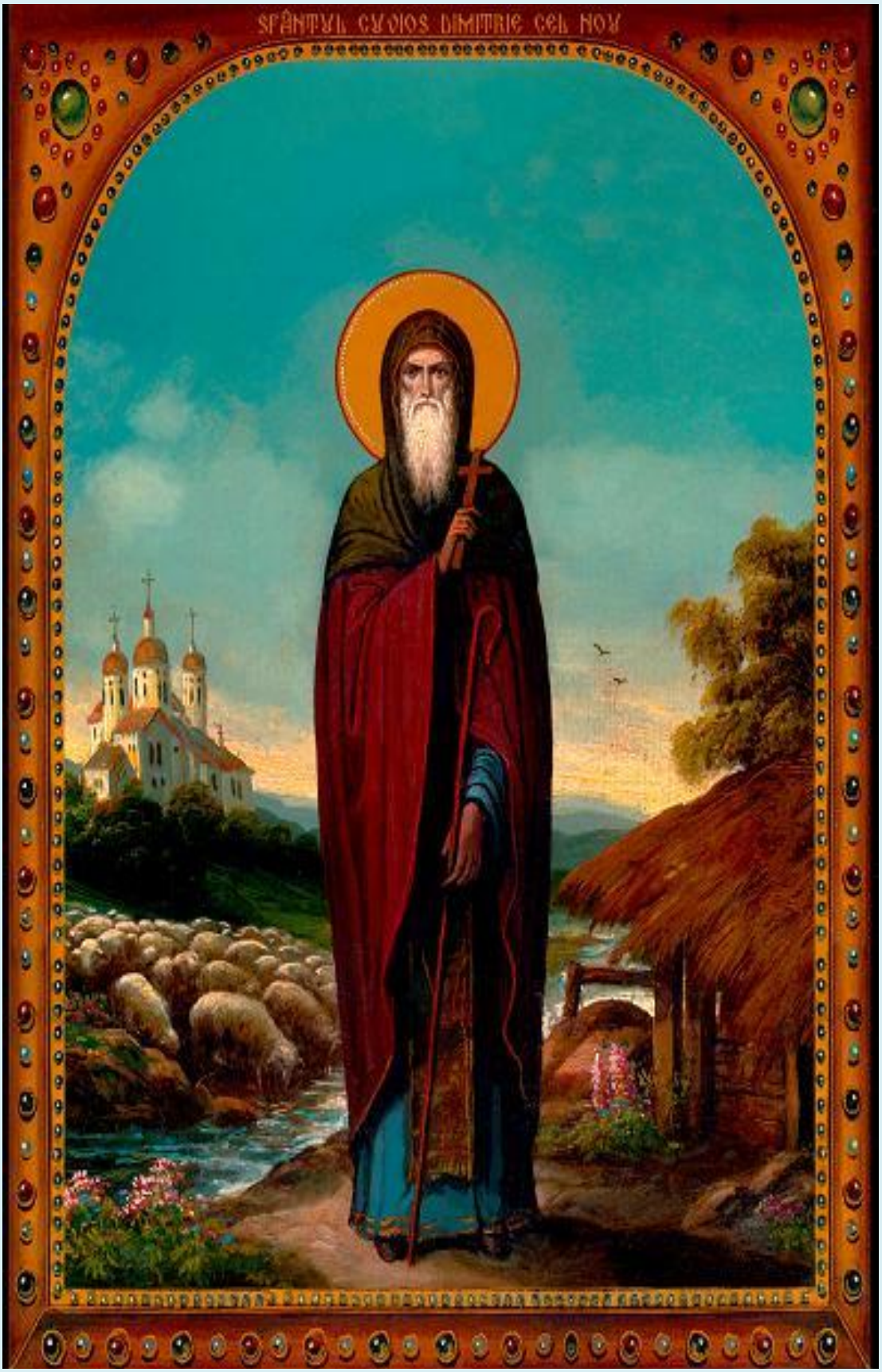
SFÂNTUL CUVIOS DIMITRIE CEL NOU

INTRU TINE, PARINTE CU OSIRDIE SA MINTUIT
CEL DUPĂ CHIP, SĂ LUIND CRUCEA, AI URMAT LUI HRISTOS SI LUCRIND AI INVĂȚAT SĂ NU SE UITE LĂTRUP, CĂCI ESTE
TREGĂTOR, CI SĂ POARTE CRIZĂ DE SUFLET,
DE LUCRU CEL NEMURITOR. PENTRU ACEASTA, SE SI BUCURĂ, IMPREUNĂ CU INCERII, CUVIOASE PARINTE DIMITRIE, BUNUL TĂU.
SF. CUV. DIMITRIE CEL NOU OCROITORUL BUCUREȘTILOR

SF CUVIOS
CEL
MIMITRIE
NOU

SF.
DIMITRIE
BASARABOV

SF. CUV.
PARASCHEVA
SF. CUV.
12.11.2010 16:33

SFÂNTUL
CUVIOS
DIMITRIE
CEL NOU

SF.
CUV.
DI.
MI.
TRIE
BASA
RABOV

SFÂNTUL
CUVIOS
DIMITRIE
CEL NOU

SFÂNTUL
CUVIOS
DIMITRIE
DIN BASARABI
SFÂNTUL GRIGORIE
DECAPOLITUL
SFÂNTUL CALINIC
DE LA CERNICA

BASILICA.RO
Sărbătoarea
Sf. Cuvios Dimitrie cel Nou,
Ocrotitorul Bucureștilor
25 - 29 octombrie 2018

BASILICA.RO
6 calităţi care să te inspire din vieţile:
Sf. Filofteia
Sf. Dimitrie cel Nou
Sf. Dionisie Erhan
RĂBDARE
a suportat asprimea mamei vitrege
ASCEZĂ
s-a retras într-o peşteră
PATRIOTISM
a militat pentru unitatea românilor
MILOSTENIE
oferea mâncare săracilor
SIMPLITATE
a fost păstor şi a dus o viaţă smerită
DORINŢA DE CUNOAŞTERE
a fost autotdidact în domeniul teologiei

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie	Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov	Sfântul Ierarh Dimitrie al Rostovului
26 OCT	27 OCT	28 OCT

SFÂNTUL CUVIOS DIMITRIE CEL NOU
OCROTEȘTE CARTIERUL CĂLĂȚEAN
«DIMITRIE CANTEMIR»

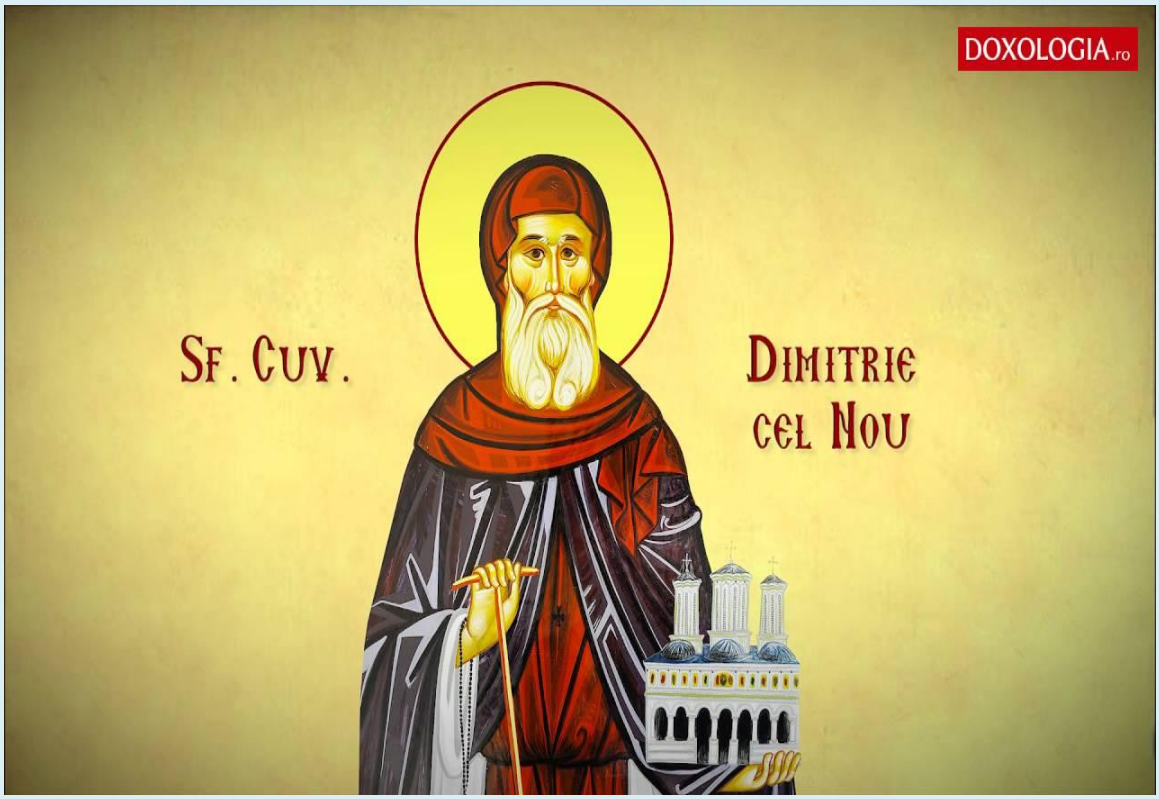
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Dimitrie
cel Nou

Troparul Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureştilor

27 Octombrie - Glasul 8

Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, Preacuvioase Părinte Dimitrie, duhul tău.

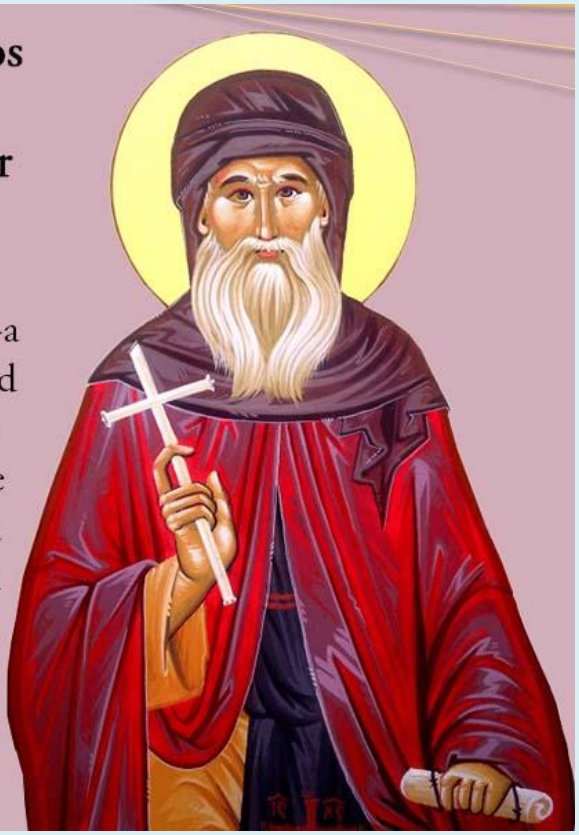

Troparul Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureştilor

27 Octombrie - Glasul 8

Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, Preacuvioase Părinte Dimitrie, duhul tău.

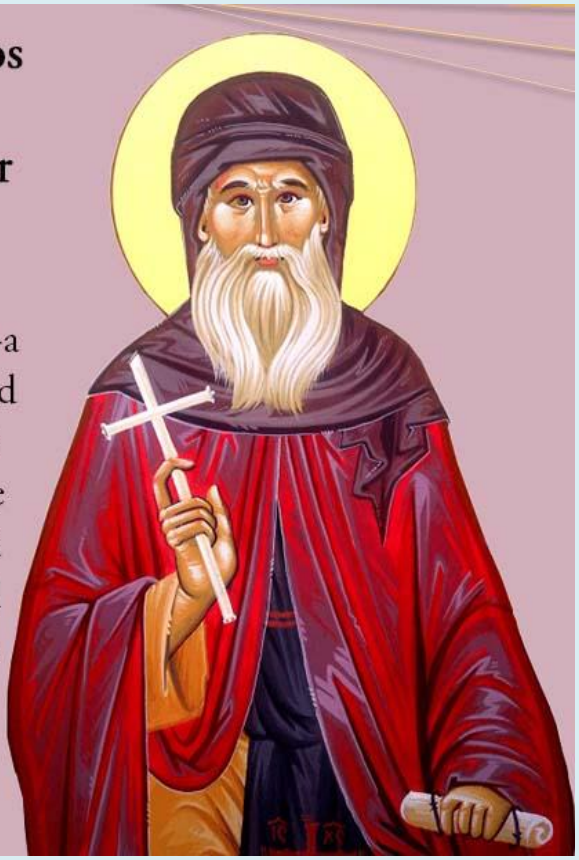

Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Dimitrie!

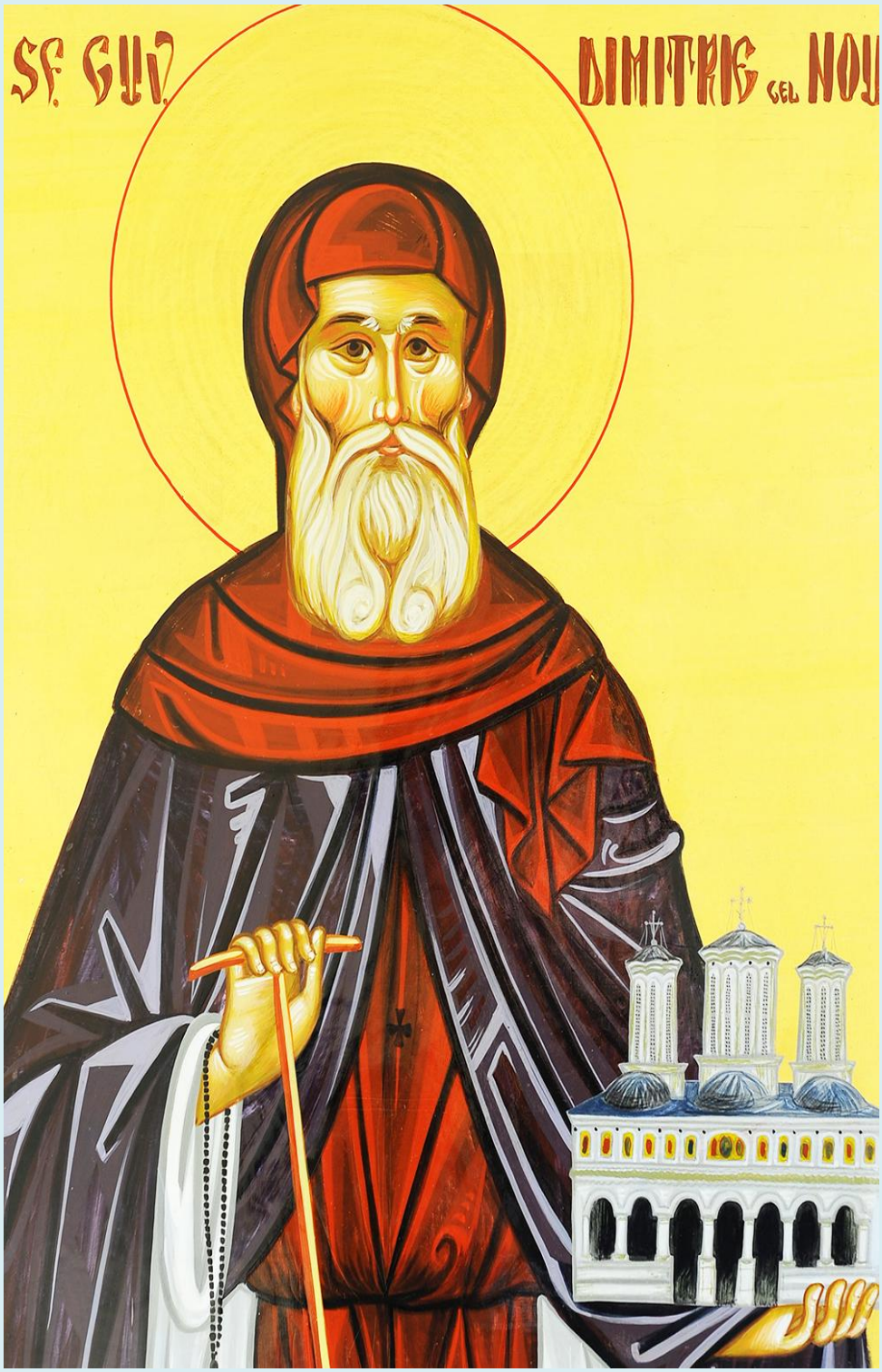

Să ne rugăm Sfântului Dimitrie cel nou să ne fie ocrotitor în necazuri, izbăvitor de boale şi alte suferinţe, mângâietor în întristare şi grabnic ascultător.